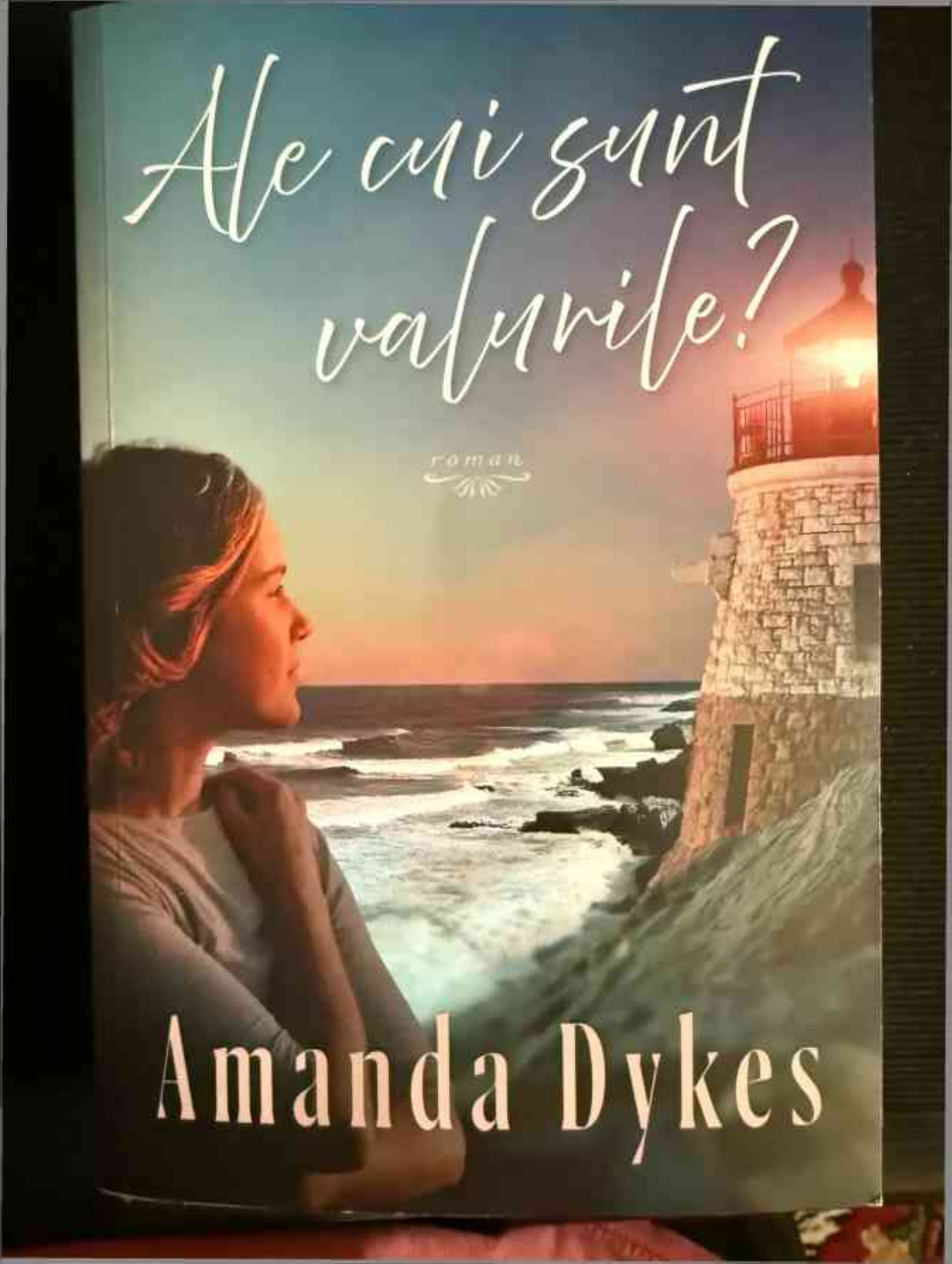
Ale cui sunt valurile?
roman
Amanda Dykes

„O bijuterie de creație literară, a unei scriitoare aflate la debut!" Prin proza palpitantă și locul captivant de amplasare a acțiunii, Amanda Dykes țese o poveste cu adevărat fermecătoare, ce se desfășoară pe coasta stâncoasă a statului Maine. *Ale cui sunt valurile?* este o creație literară de înaltă ținută. Autoarea a surprins umanitatea în ipostaza ei cea mai veridică și mai prețioasă, astfel că cititorul simte impulsul să pună această operă pe raftul scrierilor clasice. Este un roman care îți merge la inimă, fiecare scenă emană speranță și lumină. Relevant și nostalgic în același timp, acest roman vorbește despre valori perene."

Joanne Bischof, scriitoare laureată a premiilor Christy și Carol, autoare a cărților *Domnița și circarul* și *Sons of Blackbird Mountain*

„Despre această carte se va vorbi tot anul. Este lirică, minunată, plină de emoție, durere, secrete bine păstrate și apoi dezvăluite. Aceste personaje, acest oraș și poveștile lui vi se vor strecura în suflet, iar la final veți dori ca această poveste să nu se mai termine. Este un roman al speranței și al împăcării, pe care nu îl veți uita mult timp, probabil niciodată."

Sarah Sundin, autoare de bestselleruri și câștigătoare de premii literare, autoare a romanelor *The Sea Before Us* și *The Sky Above Us*

„O poveste minunat plăsmuită. Desfătați-vă cu aceste pagini și lăsați-vă purtați de acțiunea povestirii, de ritmul legănat al valurilor sale. Cu inima plină de pasiune și de poezie, Amanda Dykes dovedește, prin acest roman, de ce este o voce atât de îndrăgită a ficțiunii lirice."

Jocelyn Green, scriitoare laureată, autoare a cărții *Between Two Shores*

„Vocea Amandei Dykes este la fel de puternică precum valurile și la fel de profundă precum oceanul din *Ale cui sunt valurile?* Cititorilor le va plăcea imagistica profundă și limbajul poetic, fără a pierde din vedere subiectul bine construit care insuflă curaj și speranță în fața furtunilor vieții."

Elizabeth Byler Younts, autoare a romanului *The Solace of Water*

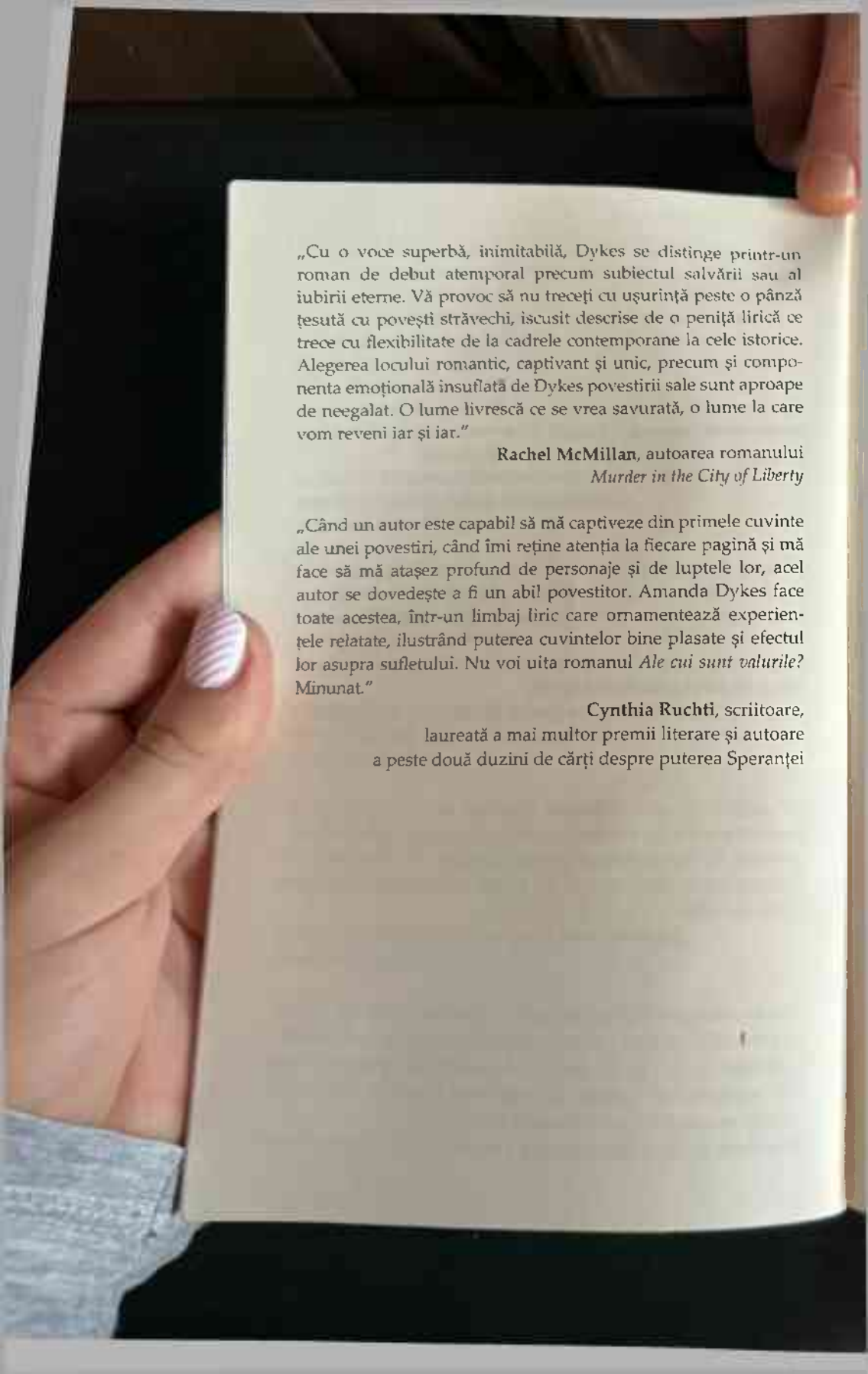

„Cu o voce superbă, inimitabilă, Dykes se distinge printr-un roman de debut atemporal precum subiectul salvării sau al iubirii eterne. Vă provoc să nu treceți cu ușurință peste o pânză țesută cu povești străvechi, iscusit descrise de o peniță lirică ce trece cu flexibilitate de la cadrele contemporane la cele istorice. Alegerea locului romantic, captivant și unic, precum și componenta emoțională insuflată de Dykes povestirii sale sunt aproape de neegalat. O lume livrescă ce se vrea savurată, o lume la care vom reveni iar și iar."

Rachel McMillan, autoarea romanului
Murder in the City of Liberty

„Când un autor este capabil să mă captiveze din primele cuvinte ale unei povestiri, când îmi reține atenția la fiecare pagină și mă face să mă atașez profund de personaje și de luptele lor, acel autor se dovedește a fi un abil povestitor. Amanda Dykes face toate acestea, într-un limbaj liric care ornamentează experiențele relatate, ilustrând puterea cuvintelor bine plasate și efectul lor asupra sufletului. Nu voi uita romanul *Ale cui sunt valurile?* Minunat."

Cynthia Ruchti, scriitoare,
laureată a mai multor premii literare și autoare
a peste două duzini de cărți despre puterea Speranței

Amanda Dykes

Ale cui sunt valurile?

Traducere de Adriana Nacu

CASACĂRȚII
Oradea, 2022

Copyright © 2019 Amanda Joy Dykes
Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Whose Waves These Are*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.
Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Ale cui sunt valurile?
de Amanda Dykes
Copyright © 2022 Casa Cărții
OP 2, CP 30
410670, Oradea
Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DYKES, AMANDA
Ale cui sunt valurile? / Amanda Dykes ; trad. de Adriana Nacu. - Oradea : Casa Cărții, 2022
ISBN 978-606-732-210-1
I. Nacu, Adriana (trad.)
821.111

Traducerea: Adriana Nacu
Editarea: Lavinia Filipaș
Corectura: Mirela Ștefan
Tehnoredactarea: Vasile Gabrian
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea
Tel./Fax: 0259 472 640

Pentru tata și mama,
care au strălucit întotdeauna ca niște lumini
în întuneric.

***

Citește-mi dintr-un poet mai umil,
Ale cărui cântece au izvorât din inima sa,
Precum ploile din norii de vară,
Sau precum lacrimile din dosul pleoapelor;

Un poet care, după zile lungi de muncă,
Și nopți de-odihnă lipsite,
În sufletul său tot a auzit muzica
Unor melodii minunate.

Henry Wadsworth Longfellow, din poemul *Ziua s-a sfârșit*

***

„El este Cel ... ce preface întunericul în dimineață ... Cel ce cheamă apele mării și le varsă pe suprafața pământului, Domnul este Numele Lui!"

Amos 5:8

Prolog

– Fiecare val din bătrâna, imensa mare albastră este o poveste de viață.

Bob mi-a spus acest lucru cu mult timp în urmă, cu vocea impregnată de vânt și apă. Eu am râs și mi-am concentrat privirea pe crestele care se zăreau de pe vechiul său ponton. Valurile dispăreau mai repede decât reușea o copilă de zece ani să înceapă să numere.

– Prea multe valuri, nu poate fi adevărat, am zis eu.

Îmi strânse mâna și zâmbi, zâmbetul lui făcând să i se adâncească ridurile din jurul ochilor.

– Câte valuri, atâtea povești, Annie. Să ții minte asta!

Aveau să treacă zeci de ani până să realizez că vorbele lui fuseseră adevărate. Atâtea povești de viață! În acest port miniatural unde viețile zdrobite, întocmai ca valurile ce se zdrobesc de țărm, sunt adunate și păstrate. Nu mi-am imaginat niciodată că va fi locul în care și eu aveam să fiu zdrobită.

Dar nici cât de frumoasă avea să fie zdrobirea mea.

Capitolul 1

Ansel-by-the-Sea, Maine,
Septembrie 1944

Iată-l spărgând lemne, undeva în nord-estul țării, ambiția celor optsprezece ani abia împliniți o resimte în stomacul care-i fierbe și inima care-i arde ... iar peste puțin timp îl vezi pompând apă la vechea pompă din bucătărie, curățându-și urmele muncii de pe mâini și apucând apoi o scrisoare de la însuși președintele Statelor Unite. Scrisoarea tronează pe masa cea roșie și scorojită din bucătărie – stă acolo și așteaptă întocmai ca un prieten care s-a poftit singur în casă și și-a pus picioarele pe masă de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Dar numai normal nu este.

Undeva, în drumul făcut în barca poștașului, de-a lungul golfului, scrisoarea a avut contact cu câteva picături de apă. Așa se întâmplă de obicei în Ansel-by-the-Sea, iar poștașul joacă și rolul de detectiv, livrând scrisorile cu adrese parțial vizibile cu o acuratețe infailibilă. De data aceasta numele este neclar, se vede doar cuvântul *Bliss* și numele casei. De obicei, un singur nume este suficient sau, dacă expeditorul a fost foarte formal, numele casei. *Tihna marinarului.*

Robert Bliss deschide scrisoarea, o ține prea strâns.

Amanda Dykes

ORDIN DE ÎNCORPORARE

Își simte pulsul bătându-i în urechi. În sfârșit! Sunt aproape patru ani de când așteaptă această zi. Încă de când s-a dus împreună cu restul orașului să-l privească pe președintele Roosevelt anunțând la televizor prima rundă a recrutării. Au privit toți la singurul televizor al orașului de la magazinul *Momeli, echipamente și cărți*, înălțându-și capetele ca să vadă bilele care umpleau un bol de sticlă înalt ce se vedea pe ecran. Mici bucăți de hârtie, bine îndoite, fiecare înscrisă cu un număr. Un bărbat a luat o lingură de lemn – cioplită chiar din lemnul cu care se construise camera unde s-a semnat Declarația de Independență, cu mult timp în urmă – și a amestecat bilele. Încet, cu reverență, învârtind numerele până s-au amestecat precum lumea zguduită de războiul care nu ajunsese încă până la ei. Chiar și prin imaginea granulară a televizorului, Robert simțea tensiunea puternică a momentului din acea cameră plină cu bărbați din Washington, străpuns ca de-un curent electric de conștientizarea faptului că aceste numere erau … oameni. Familii. Vieți care aveau să fie întoarse pe dos de acest lucru numit încorporare.

Patru ani mai târziu, aceeași undă electrică îl străpunge pe Robert, asigurându-l că pentru acest lucru a fost făcut. *Pentru o vreme ca aceasta.*

Mai ține o clipă scrisoarea în mâini, simțind că o mie de nopți de rugăciune sunt concentrate în acea hârtie. Rugăciuni care au primit răspuns aici, în această scrisoare. În sfârșit, acum că avea optsprezece ani, putea să plece. În sfârșit – deși terminaseră recrutarea „pentru a proteja forța de muncă rămasă acasă", iar el nu se putuse înrola pur și simplu – departamentul de încorporare îl cheamă acum să se ridice la luptă. Să protejeze. Singurul lucru la care a fost vreodată bun.

Își trece degetul mare peste adresa de expediție din colțul din stânga sus, peste care ștampila fusese aplicată strâmb – ștampila biroului local de încorporare.

Președintele Statelor Unite,

Nefiind încă pregătit să citească întreaga formulă de salut, Robert sare repede cu privirea către cuvântul îngroșat SALUTĂRI, scris cu majuscule.

Ca urmare a prezentării dumneavoastră la biroul local format din concetățenii dumneavoastră, în scopul stabilirii disponibilității dumneavoastră pentru instrucție și serviciu militar în forțele terestre sau navale ale Statelor Unite, vă anunțăm prin prezenta că ați fost selectat pentru instrucția și serviciul militar în cadrul forțelor menționate.

Selectat. Instructaj. Serviciu militar. Răsuflarea lui Robert se întețește la vederea acestor cuvinte.

Prin urmare, vă veți prezenta la biroul local desemnat mai sus la

Cuvintele următoare sunt scrise de mână.

Machias Railroad Station la ora 7:15 a.m., pe data de 17 octombrie 1944.

Citește rapid restul scrisorii și apoi închide ochii. Înghite în sec. Mai este un rând de citit și o parte din sine nu dorește să îl citească. Trebuie să fie numele lui. Trebuie să fie. Totuși, un nod i se strânge în stomac la gândul că mai este un suflet în această familie al cărui nume ar putea să apară acolo.

Numai ticăitul ceasului se aude în liniștea camerei, în timp ce peste ocean Germania scuipă foc asupra Angliei. Privirea îi revine la începutul scrisorii.

Către:

Ușa cu plasă pentru țânțari se trântește, iar Robert tresare. Din reflex, închide scrisoarea și o ascunde la spate. Este fratele lui, Roy, privindu-l cu un rânjet ciudat, în timp ce mestecă cu gura

închisă și ține mărul pe jumătate mâncat în mână. Este fratele geamăn al lui Robert, sunt identici în toate privințele, cu excepția a două lucruri: Roy a venit pe lume cu două minute mai devreme și acum Roy poartă o verighetă simplă pe inelarul stâng. O verighetă care, deși Robert încearcă să înăbușe acest sentiment, încă îi trezește un fior îngrozitor de câte ori o vede.

— Hai cu noi, plecăm să adunăm niște scoici, spune Roy.

Robert împăturește scrisoarea încet, sperând să nu atragă atenția asupra ei.

— Noi?

— Tu, eu, Jenny și ... și încă altcineva. Vei vedea când ajungem acolo. Să mergem!

Roy inspiră adânc, iar pieptul lui se pare să i se umfle de un entuziasm copilăresc.

Robert încuviințează din cap și pune scrisoarea în buzunarul din spate. A tot evitat ieșirile acestea cu proaspeții însurăței, dar scrisoarea îl motivează, dorind să-l țină pe Roy cât mai departe de ea posibil. Dar rânjetul lui Roy se topește. A văzut plicul gol de pe masă.

Din doi pași deșirați ajunge la plicul de pe masă, îl întoarce și citește textul fără nume. Fără îndoială, vede că este de la Departamentul de Război.

O atmosferă apăsătoare invadează camera ca un flux. Amândoi știu că există doar doi oameni pentru care poate fi scrisoarea, iar aceștia stau față în față.

Gura lui Robert rămâne încleștată.

Roy face un gest către buzunarul lui Robert.

— Acolo este scrisoarea?

Robert o scoate greoi de parcă ar trage de-o baniță de plumb.

Roy apucă scrisoarea, o desface și o citește de la început – chipul i se albește.

Robert aproape că își simte inima plesnind. Nu poate vedea scrisoarea, dar poate citi chipul fratelui lui. Și nu, nu este răspunsul la care Robert sperase.

Ușa cu plasă se deschide, însă de data aceasta nu este trântită. Este Jenny – modul blând în care a închis ușa o caracterizează. Soția lui Roy de o lună și jumătate – așa cum le plăcea mamei lor să o numească – pentru că încă avea strălucirea unei mirese.

Săraci lipiți pământului și totuși bogați ca niște regi, spusese Jenny când Roy îi arătase verighetele. Le cioplise din trunchiul unui copac bătrân pe care tata și mama îl găsiseră pe munte, cu mulți ani în urmă.

Privirea lui Robert se oprește asupra lui Jenny în timp ce aceasta se apropie din spatele soțului ei, ținând în mână coșul din lemn și sârmă, pentru adunat scoicile. Cu obrajii mângâiați de vântul rece, arată mai luminoasă ca niciodată – o frumusețe tăcută care poate tăia respirația unui bărbat. Robert privește în pământ.

— I-ai spus? îl întreabă ea pe Roy, strecurându-și mâna într-a lui. Robert face un efort să-i privească. Așa trebuie să o vadă: împreună cu Roy. Trebuie să se uite, pentru ca inima lui să înțeleagă și sufletul lui să accepte. Este a lui Roy acum, este a lui Roy pentru totdeauna.

— Eu ...

Roy o privește ca și cum ar fi despărțiți de un ocean. Îi strânge mâna în timp ce ea continuă să sporovăiască, vocea ei melodică trădând entuziasmul, croindu-și drum printre curenții tăcuți aduși de scrisoare.

— Ei bine, spune ea, mama ta a fost foarte încântată! Ar fi trebuit să o vezi, Roy.

Râde. Iar râsul ei este ca o melodie. Apoi continuă:

— A sărit direct în Ford și a pornit spre Machias ca să vorbească cu doamna Laughlin pentru niște ață. Zice că trebuie să înceapă să croșeteze o pătură ...

Continuă să vorbească, iar mâna îi alunecă pe stomac. Greutatea de plumb de pe inima lui Robert crește. Privirea lui se plimbă de la Jenny la Roy și apoi la scrisoare. Și apoi din nou la

Roy. *Un copil.* Iar Roy stă acolo, în picioare, cu o scrisoare care ar putea foarte bine să fie de la doamna cu coasa.

Fratele lui îl privește fix pe Robert. Totul pare să se destrame, dintr-odată au din nou zece ani și privesc în zare peste ocean la furtuna care se apropie, mai mare decât tot universul lor, iar tata pleacă cu barca cu motor pentru a o lua pe mama, înainte ca furtuna să-i lovească. *Rămâneți împreună, băieți,* răcnește el și dispare dincolo de insulă. *Stați în casă, feriți-vă de furtună și nu vă pierdeți din priviri unul pe altul.* Robert dăduse greș atunci. Nu poate să dea greș acum.

Jenny tace acum, îmbujorarea de pe chipul ei se șterge și ea, odată cu zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, bănuind că tăcerea aceasta dintre cei doi frați ascundea ceva.

Roy dă din cap.

— Nimic. Îți spun mai târziu. Se forțează – și reușește – să zâmbească, o trage pe Jenny lângă el până ce capul ei se odihnește pe umărul lui.

Și, așa cum au făcut de o mie de ori în copilărie, cei trei pleacă spre locul în care pot dezgropa scoici, lângă Milton Farm, și adună scoici din abundență. Jenny leagănă coșulețul, Roy cară după el o greblă pentru dezgropat scoicile și o privește cu un zâmbet larg, ca și cum este aur pur, iar în pieptul lui Robert se cască o prăpastie la vederea acestei nedreptăți.

— Cine v-a legat limba de sunteți așa tăcuți?

Spoiala de pistrui de pe nasul ei mic împlântă și mai mult cuțitul în inima lui. Dar de dragul ei … chiar acum, el încearcă să mimeze o urmă de zâmbet. Dar zâmbetul îi e atât de forțat și pocit, încât probabil că arată ca un pește-balon. Ea râde, emanând numai strălucire, iar lama cuțitului se împlântă și mai mult în el. Știe, în ciuda tuturor lucrurilor, doar privind-o pe ea și pe fratele lui, care nu ar face rău nici măcar unei musculițe – că ar face orice pentru el.

— Voi doi vă vedeți astă-seară? întreabă Jenny, privindu-i când pe unul, când pe altul, împletindu-și degetele cu ale lui Roy. Pentru tradiția de ziua voastră. Nu v-am auzit vorbind despre asta, așa că nu eram sigură ...

Roy o soarbe din priviri pe Jenny, știind ceea ce ea nu știe încă. Știind că orice minuțel petrecut departe de ea de acum este un timp care nu se mai poate recupera, în această bătaie de ceas care numără clipele până la încorporare. Orice timp petrecut pe insula copilăriei lor, reînviind tradițiile de la miezul nopții, de sărbătoarea zilei lor de naștere, este un timp prea prețios să-l petreacă departe de mireasa lui.

— Mă gândeam că ar fi mai bine să nu respectăm tradiția anul ăsta, spune Roy.

Se uită la Robert și mesajul este clar: *Te rog să înțelegi*. În acest moment, Robert înțelege mai mult decât a înțeles vreodată și se roagă ca Roy să nu îl urască pentru asta. Căci un singur lucru poate îndrepta lucrurile.

— Nu! spune Robert, și tresare la cât de aspru sună vocea lui. Ca de obicei, vorbește gura fără el, bâjbâind pentru a găsi cuvintele potrivite.

— Vreau să spun ... hai să ne întâlnim! Te rog! De dragul vremurilor de altădată. Pentru ultima dată!

Apoi afișează iar pe chip rânjetul acela de pește-balon.

Aceste cuvinte îl lovesc pe Roy mai tare decât a intenționat Robert. Tăcerea se prelungește, iar Jenny stă între ei cu o privire nedumerită pe chip.

— Da, întâlniți-vă! spune ea, trecându-și încă o dată brațul cu blândețe peste talia subțire. Poate că nu veți mai putea face asta de multe ori de acum încolo, cine știe?

Întrebarea ei, deși pusă cu bune intenții, îl izbește în plin pe Robert. Dacă totul va decurge bine astă-seară, zilele lui Roy cu Jenny nu se vor termina niciodată.

Capitolul 2

Robert își scufundă vâslele în Atlanticul negru ca smoala. Apoi trage de ele ca și cum barca lui ar fi prinsă cu o pojghiță de țărmul stâncos din spatele lui. O mică insulă se zărește în fața lui, o insulă cu siluetă de castel – sunt pinii care străjuiesc ca niște parapete, și coamele dealurilor, asemenea unor scuturi. Mișcările lui sunt grăbite, trage de vâsle cu puterea mușchilor obișnuiți cu efortul.

Privește în zare peste umăr și vede un felinar care atârnă de o ramură, iluminând o barcă goală și vâslele de lângă ea. Deci fratele lui l-a întrecut iar. Mereu cu un pas înainte, din ziua în care s-au născut. Probabil că era deja în vârful dealului, făcând focul pentru tradiția lor de la miezul nopții. De fapt, ar fi trebuit să se întâlnească acum o săptămână, când fusese ziua lor, dar prioritățile se schimbă pentru un bărbat căsătorit, iar acum este prima lor ocazie să o facă.

Robert ajunge în sfârșit, iar pietrele de pe țărm zgârie fundul bărcii lui bătute de furtuni. Sare din barcă și înnoadă frânghia de trunchiul unui cedru zvelt, apoi, cu pași mari, pătrunde în noaptea cu miros de pini.

Acesta fusese locul lor secret, primul loc unde simțiseră gustul independenței. De la nouă ani veniseră aici singuri, pentru a-și scrijeli numele pe stânci, pentru a încheia pacte secrete prin

strângeri de mână după ce, cum era obiceiul, scuipau în palmă, și pentru a întinde cortul sub cerul mare – mare precum visele lor. O veche cutie de lemn, ascunsă într-o scobitură a stâncii – un lucru care aducea în mintea lor cu peștera lui Tom Sawyer – le păstra comorile, pactele și hărțile mâzgălite pe un vechi caiet.

Dar fuseseră nevoiți să renunțe la copilărie atunci când războiul de peste ocean veni să le spulbere lumea. Jocurile lor se transformaseră în strategii, hărțile fură trasate în noroi. Insula lor încetă să mai fie scena aventurilor, deveni locul în care își trăiau suferința, din momentul în care războiul deveni personal – din ziua în care luă viața tatălui lor. Până la ultima suflare, Alastair Campbell MacGregor Bliss reușise să facă ceea ce își dorise cel mai mult în viață: să lase moștenirea curajului și credinței familiei lui.

În seara aceasta, Robert avea să onoreze acest lucru. Este acolo pentru foc și pentru provocări, dar va fi diferit de data aceasta. Pulsul lui Robert crește și mai mult gândindu-se la acest lucru – nu va pleca de pe insulă în seara aceasta fără ca viitorul fiecăruia din ei să fie decis.

Ajungând pe vârful cel mai înalt, Robert intră în *Poiana haiducului*, își împlântă cizmele în noroiul întărit și își studiază fratele. Roy stă pe o piatră lângă foc, aplecat peste genunchi, flacăra dăltuind umbre asupra frunții lui încrețite. Își trece mâna peste sprâncene, așa cum obișnuia să facă tata când era cuprins de vreo grijă mare. Nu-i de mirare că, după atâtea ore pe care le petrecuse cu tata în atelierul de construit bărci, Roy era imaginea leită a acestuia.

— Hei, îl salută Robert.

Scuturându-se apoi de vechea invidie care obișnuia să îl roadă ori de câte ori se gândea la cei doi, pătrunse în lumina portocalie a focului. Roy se ridică brusc în picioare, iar un zâmbet apare prea repede pe chipul lui:

— Era și timpul!

Focul trosnește și o pală de scântei se ridică din foc. Se aude un fâșâit de electricitate statică, urmată apoi de acordurile unei orchestre și glasul lui Frank Sinatra care cântă *Stardust* – un sunet atât de neobișnuit acolo, în aerul de septembrie. Robert își rotește capul pentru a afla sursa – un pick-up Victrola cu manivelă, stând strâmb pe o piatră, cu pâlnia înclinată ca un cățel curios.

— Ce-i asta?

— A! face Roy, părând să se rușineze. Jenny a fost ieri cu mine aici, ea l-a adus.

Roy se duce către pick-up, scoate o mână din buzunarul blugilor pe care atârnă, din loc în loc, urme de rumeguș, și dă să oprească discul.

— Lasă-l, spune Robert.

În timp ce Roy învârte manivela de la Victrola, Robert se gândește la fata care a adus pick-upul. Este un gest atât de caracteristic ei. Insula a fost dintotdeauna a lui Jenny tot la fel de mult cât a fost și a lor, deși, prin acte, este pământul familiei Bliss. De-a lungul anilor, fata cutreierase împreună cu ei aceste stânci, luminând peripețiile băieților cu magia ei. Era atât de normal pentru Robert ca ea să facă parte din acest loc – la fel de normal ca respirația. Însă, într-o zi, el o prinsese de mână pentru a o ajuta să iasă de pe plaja cu scoici – un gest la fel de normal ca răsăritul dimineața. Ceva, un loc s-a deschis atunci larg în inima lui. Pistruii fetei erau acoperiți cu o pată de noroi, ochii ei albaștri străluceau, iar părul îi cădea peste față, conturându-i maxilarul. Ea și-a țuguiat buzele și și-a suflat părul de pe față, îndepărtându-și șuvițele în modul acela amuzant al ei. A zâmbit, iar el a simțit o înțepătură în piept. Ea a privit drept în el și s-a cuibărit în sufletul lui. În acel moment, a știut că ar face orice pentru Jenny Thomas, că ar da orice ca ea să fie Jenny Bliss într-o zi.

Problema era că pe atunci aveau treisprezece ani. Puțin mai mari decât niște copii. Timpul a trecut și a ajuns la vârsta la care ar fi putut să îi spună ceva, dar dorea să găsească exact cuvintele potrivite. Și, în timp ce el își căuta cuvintele și le răsucea și le

tot frământa în mintea lui, căutând forma potrivită, Roy și-a dat seama de ceea ce Robert deja știa – că fata care fusese vecina lor devenise mai mult decât o fată care se juca de-a piraţii cu ei – iar Roy i-o luă înainte și îi spuse asta. De atunci, îi pierduse pe Roy și Jenny. Iar Robert descoperise nevoia bruscă de a pleca pe mare ori de câte ori putea.

Lui Jenny îi plăcea să spună că Roy arăta ca un Gregory Peck mai tânăr. Nu îi spusese niciodată asta lui Robert, nici măcar o dată. Nu conta că erau identici. Poate pentru că Roy era cel cu „gropiţele acelea în obraji", așa cum îi plăcea ei să spună. Dar, probabil, foarte probabil, pentru că la sfârșitul zilei Roy mirosea a lemn de pin rindeluit, iar Robert mirosea a momeală de homar și a apă de mare. Fetele nu spuneau astfel de lucruri băieților ca el.

— Deci ... începu Roy, dându-și la o parte haina de flanel și îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, natural și simplu, ca și cum incidentul cu scrisoarea nici nu se petrecuse cu câteva ore în urmă.

— Vrei să facem asta sau nu?

Roy îl lovește pe Robert în umăr, cu jumătate de zâmbet și începe să strângă pietre lângă râpa prin care insula se unește cu marea. Vor avea nevoie de nouă pietre fiecare: câte una pentru fiecare an din cei optsprezece.

Ideea de a arunca pietre în ocean și de a inventa provocări unul pentru celălalt – sarcini ridicole pe care fiecare va trebui să le îndeplinească înainte de terminarea anului – deodată nu pare să mai aibă sens. Nu în seara aceasta.

Robert își studiază fratele. Nu l-a văzut niciodată astfel – un etern optimist, pe care toată lumea îl cunoaște astfel, dar care acum pare că se luptă din greu să țină piept unui curent rapid care încearcă să-l spulbere.

Roy își pune un rânjet pe față.

— Haide, începe tu primul, spune el, punând o piatră în mâna lui Robert.

Robert întoarce piatra gri, încă purtând căldura mâinii lui Roy.

— Putem vorbi?

Maxilarul lui Roy se mișcă brusc, ca sub stăpânirea unui tic nervos.

— Mai târziu.

Ce se întâmplă cu el? Ca și cum tradiția aceasta – acest fragment din copilăria lor – este un fel de coardă de salvare.

Văzând că Robert încă nu aruncă piatra în valurile învolburate, Roy ridică brațul să înceapă el.

— Bine, încep eu primul.

Poate că pune mult preț pe tradiția aceasta. Poate că este simțul datoriei. Acestea sunt lucrurile care îl definesc pe Roy. Este modul lui de a fi, este partea lui din tizul lor: Rob Roy tâlharul, eroul popular al strămoșilor lor din Scoția. Roy a moștenit partea de *erou*, iar Robert partea de *tâlhar*.

Brațul lui Roy se oprește brusc înainte să dea drumul pietrei. Își drege gâtul și cu voce groasă, teatrală, rostește:

— *Departe și aproape, peste dealuri și peste văi–*

Robert îi aruncă o privire:

— Pe bune?

Vechiul poem de Walter Scott îl agasează.

Roy își avântă brațul cu putere, lansând provocarea.

— Hai ... sunt doar niște simple cuvinte.

— Da, dar rimează.

— Și ce? Niște rime nu te vor omorî! spune Roy și îl plesnește peste piept cu dosul palmei. Ochii lui se înnegurează. Și nu este nevoie de prea mult ca să-ți dai seama la ce se gândește. Aceasta ar putea fi ultima lor șansă să declame cuvintele pe care tata le-a gravat în imaginația lor, povestindu-le de atâtea ori despre curajul lui Rob Roy.

— Bine, zice Robert, inspiră profund și acceptă jocul, cu entuziasmul cu care ai recita tabelul periodic al elementelor.

— *Departe și aproape, peste dealuri și peste văi ...*

Roy se alătură și el, iar vocea lui seamănă mult cu a lui tata. Fiecare cuvânt rostit de ei pare a fi o scânteie care luminează întunericul.

— *Sunt chipuri care spun acest lucru, și scânteie ca un foc abia aprins, la auzul numelui lui Rob Roy.*

Liniștea îi cerne.

Roy azvârle prima piatră în întuneric, în Golful Cazanului care se află sub ei, unde valurile sunt stârnite de stânci într-o agitație continuă. Piatra despică aerul, aterizând cu un pleoscăit îndepărtat. Aruncătura lui devine și mai puternică.

— Oamenii normali aruncă confetti la petrecerile lor aniversare. Robert privește precaut la piatra din mâna lui.

— *Ayah**, face Roy – cuvântul folosit în Maine pentru *da*, la fel de normal în casa lor precum aerul sărat de mare.

— Pentru cei ca noi nu există confetti. Aruncă-ți piatra! spune Roy, lăsând sensul cuvintelor lui să plutească în aer și dându-se înapoi pentru ca Robert să înțeleagă că este rândul lui.

— Și care-i provocarea?

Roy își bagă degetele în găicile curelei.

— Te provoc ca săptămâna asta să pui ceva în farfuria de colectă de la biserică. *Ceva* adică bani, nu melci.

Robert zâmbește arogant.

— Nu mai am șapte ani.

— Ai fi putut să mă prostești.

— A, da? face Robert și azvârle piatra. Atunci te provoc să răstorni vaca doamnei Jenson. *Pleosc*. Amândoi știu că nu o va face niciodată.

— Te provoc să repari peretele hambarului pe care l-ai dărâmat.

Pleosc. Roy rânjește. Apoi pauză. Ca și cum întreaga seară – poate întreaga lor viață – depinde de asta.

---

* Interjecție intraductibilă, folosită pentru a exprima acordul, specifică regiunii New England.

Robert își adună toate puterile și își trimite piatra foarte departe. Se aude un pleoșc foarte îndepărtat.

— Te provoc să nu pleci la război.

Deodată, orice iluzie a copilăriei lor îndepărtate se spulberă ca aburul mării.

— Ce-ai spus? face Roy și se întoarce spre Robert, fixându-l cu o privire de oțel.

— M-ai auzit.

Roy scutură din cap.

— Dar ce încerci să spui? Vrei să ...

Roy se uită peste umăr și își reduce vocea:

— Vrei să fentez încorporarea?

O umbră îi trece peste chip, ca și cum Robert a implântat un cuțit direct în el.

— Crezi că sunt laș?

— Nu, spune el repede. Vreau să spun ... nu te duce.

Apoi trage adânc aerul în piept:

— Mă voi da drept tu, mă voi duce eu în locul tău. Uneori acceptă asta – lasă un individ să plece în locul fratelui lui. Sau, dacă nu vor ...

Robert încearcă, dar nu reușește să-și reducă vocea:

— Suntem gemeni. Am putea întotdeauna să ... facem schimb de nume. Funcționa în școala primară.

Roy rămâne cu gura căscată.

— Tu te auzi ce spui? Știi că nu aș putea să fac asta. Nu după ce tata ...

— Te rog!

Vocea lui Robert este acum șoptită, încearcă să-și rețină ferocitatea:

— Ai o soție.

Cuvântul *soție* îi iese greu din gură. Durerea din sufletul lui țipă și mai tare, dar aceasta este realitatea, adevărul. A o iubi pe Jenny înseamnă a-i oferi o viață alături de bărbatul pe care ea l-a ales: Roy.

Maxilarul lui Roy se mișcă nervos acum.

Robert îi dă a doua lovitură:

— Ai un copil.

Roy își înalță capul și privește de-a lungul golfului, la o aruncătură de băț mai jos de casa în care ei au crescut, unde se vede o lumină licărind la capătul pontonului lui Jenny. Robert se încordează – ceva nu este în regulă. Când este vorba de Jenny, de obicei fratele lui strălucește ca un far. Dar în seara aceasta este exact invers – ceva se stinge în fratele lui.

Iar când Roy vorbește, în vocea lui se simte ceva aspru, ca atunci când tragi barca la mal peste pietriș.

— Crezi că alți soldați nu au soții? Familii? Nu crezi că tocmai pentru cei pe care îi iubesc au plecat la război, dorind să-i protejeze?

Robert știe mult prea bine acest lucru. Acesta a fost motivul pentru care tata s-a înrolat, pe vremea când încă le permiteau să se înroleze de bunăvoie. Dar acesta era și motivul pentru care Robert trebuia să mai încerce o dată. *Ai grijă de ei, fiule!*

Tata îl privise în ochi pe adolescentul de cincisprezece ani, ca și cum ar fi fost un bărbat matur, și l-a lăsat cu aceste cuvinte. Nu el era cel mai în vârstă, dar știau amândoi că Robert era cel care avea furia unui ciclon în el, o furie pe care o putea folosi pentru a lupta.

Roy aruncă pietrele și ele cad huruind pe pământ. Scutură din cap, îl împinge pe Robert, dar refuză să se uite la el și aruncă pământ pe foc. O spirală de praf și fum ia acum locul coloanei de lumină.

Plămânii lui Robert ard, pune o găleată de pământ pe ultimele scântei răzlețe, gata să își continue argumentarea. Însă Roy se îndepărtează cu pași mari pe cărarea întunecoasă, către faleza insulei – captiv în lupta dintre logică și datorie.

— Așteaptă!

Robert îl ajunge din urmă cu pași apăsați:

— Măcar ascultă-mă! Ce-o să fac eu aici, o să continui să scot amărâtele alea de scoici din ocean? Dar tu …

Roy nu se oprea din mers, înainta cu pași apăsați pe cărarea șerpuită, fiind aproape de poalele dealului. Aici, unde zgomotul valurilor este mare și îi acoperă bătăile neregulate ale inimii, Robert își apucă fratele de umăr și îl întoarce cu fața spre el.

— Tu ești cel care se pricepe *să facă* lucruri. Știi să faci bărci. O poți ajuta pe mama.

Argumentele lui nu par să fie suficiente și vede asta pe chipul lui Roy. Întinde degetul către casa lui Jenny:

— Ai o familie.

La auzul acestui cuvânt, capul lui Roy se pleacă. Pieptul lui Robert se umflă agitat. Încearcă să respire regulat și apoi șoptește:

— Mă duc eu în locul tău.

Lumina rece a lunii strălucește peste Roy și o pală de vânt îi învăluie venind dinspre apă. Postura lui pare să emane o putere, ca și cum picioarele lui prind rădăcini chiar acolo în granit. Neclintit. Undeva în depărtare se aude bătând repetat clopotul unei geamanduri.

Robert închide gura încercând să-și oprească șirul nou de argumente care încearcă să iasă. Oricare ar fi chinul ce-l macină pe fratele lui, acesta are efect. Roy respiră cu greutate, rapid.

— Ele au nevoie de tine aici, spune Robert.

Dorind să încheie un legământ, scuipă în palmă și îi întinde palma fratelui său, care se holbează la el, înghițind în sec. În inima lui se dă o luptă, Robert vede asta. Poate că a trecut vremea când făceau legăminte scuipând în palmă și strângându-și mâna, dar lucrul acesta nu și-a pierdut încă semnificația: înseamnă o promisiune ce nu se poate încălca. Însă până acum nu a însemnat niciodată viața sau moartea.

Roy își încleștează și își ridică pumnul și, pentru o fracțiune de secundă, Robert respiră mai ușor. *O să fie de acord.*

Dar apoi vede că Roy rămâne pe poziție. Robert îi știe căutătura aceea. Este privirea de cercetaș vultur. Cel care a jurat pe onoarea sa să dea totul pentru Dumnezeu și pentru țara lui.

Și, în loc să se deschidă pentru o strângere de mână, acel pumn lovește direct în mâna cealaltă a lui Roy, care își clatină capul.

— Îți amintești furtuna?

Robert întoarce capul în altă direcție. Înfruntaseră o mie de furtuni în viața lor aici, dar știe exact despre care furtună vorbește Roy. Atunci când tata se dusese în oraș să o aducă pe mama acasă ... și le-a spus băieților să aibă grijă unul de altul.

Avuseseră. Dar nu se duseseră direct acasă. Robert observase cum noua barcă cu vâsle, pe care tata tocmai o terminase pentru domnul Simmons, se desprinsese din legături și plutea pe marginea țărmului lângă Capul Gretel, unde golful se deschidea către ocean. Barca aceea însemna patru luni de muncă și, pentru un băiat de zece ani, un singur lucru mai rămânea de făcut.

— Barca aia nenorocită! spune Robert. Ar fi trebuit să ne ducem direct acasă, să stăm înăuntru.

Roy scutură din cap:

— Asta este. Toată viața tu ai fost cel care a mers în față, ca și cum te-ai născut cu vreo banderolă de protector sau ceva de genul ... tu și tata vorbeați mereu despre faptul că trebuie să aveți grijă de mine.

— Ei bine, în ziua aceea nu am făcut o treabă prea bună, spune Robert.

Încă mai simte ploaia torențială biciuindu-le fețele, vântul bătând atât de tare că hainele pe ei fluturau ca niște pelerine. Încă își amintește cum a auzit pescărușul, i-a părut rău pentru pasărea ce țipa prinsă undeva în depărtare, tot mai departe cu fiecare pas pe care el îl făcea – și când în final a privit înapoi nu a văzut niciun pescăruș, ci pe micul Roy strigând: *Ajutor! Ajutor!* cu glasul rugător al unui pescăruș care cade.

Nu va uita niciodată cât de alunecoase fuseseră acele stânci în timp ce trecea ca în zbor peste ele, nepăsător la răsucirile gleznei

și la zgârieturi, până a ajuns la Roy, care atârna deasupra unei râpe, marea spumegând sub el ca un animal nesățios. Alunecase, iar Robert nici măcar nu observase.

— Ai fost puternic ... să stai agățat așa. Și cum ai găsit ceva de care să te prinzi în acea furtună ... îi spune el lui Roy.

Roy strânge din dinți, iar privirea îi rătăcește în depărtare.

— Am reușit pentru că știam că ai să vii, a spus el. Tu întotdeauna vii. Încă faci asta.

Da, reușise atunci, dar dacă și-ar fi făcut treaba cum se cuvine, nu l-ar fi scăpat pe Roy din priviri de la bun început. Însă totul s-a terminat cu o barcă distrusă, un cot dislocat pentru Robert – care și astăzi îl mai doare ori de câte ori este furtună – și aproape o viață pierdută.

Dacă Robert nu s-ar fi întins pe acea stâncă și nu l-ar fi tras pe Roy sus, în timp ce fratele lui era agățat de marginea unei stânci, nu ar fi ajuns niciodată acasă pentru a-i mărturisi lui tata povestea bărcii distruse. Nu ar fi văzut ușurarea de pe fața disperată a lui tata și nici nu ar fi simțit forța cu care i-a cuprins pe amândoi într-o îmbrățișare.

Roy pare torturat de acea amintire, deși totul se sfârșise cu bine.

— Întotdeauna am crezut că priveliștea este mai frumoasă de acolo, de sus.

— De acolo de sus?

Robert nu-și putea imagina la ce se gândea.

— Da. Privind în jos la cineva cum ai făcut tu în acea zi, știind că ești salvatorul. Nu uitându-te în sus ca mine, știind că tu ești cel care face probleme.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Roy, știi că nu așa a fost.

— Ba da, așa a fost. Așa este și acum. Trage aerul adânc în piept și îl bate ușor pe Robert pe spate. Este rândul meu acum, frate. Ești un om bun, spune el. Lasă-mă să fiu și eu unul.

Și pleacă.

Sub luna ce strălucește sus pe cer, atât de sus că trebuie să fie deja trecut de miezul nopții, Roy împinge barca în valuri. Rămân

în spatele lui provocări nerostite, uitate într-o grămadă de pietre în vârful dealului. În fața lui este viitorul neștiut, și trece un prag nevăzut în întuneric.

Robert păşeşte apăsat pe plaja mică, ca și cum trupul lui nu a conștientizat încă ceea ce urechile lui au auzit. Cu mișcări mecanice, dezleagă barca și se urcă în ea. Dar acolo, cu fața la insula părăsită a copilăriei lor, din toată harababura care este în sufletul lui, înalță o rugăciune către Dumnezeul care – dacă ar fi drept – ar îngădui ca Robert să plece la război și l-ar lăsa pe fratele cel bun să rămână acasă.

Capitolul 3

Chicago
Mai 2001

Numerele joacă începătoșate în fața Annei Bliss, pe ecranul computerului, în cadența stomacului ei care-și cere drepturile. *Ora prânzului.* După ce face câteva însemnări rapide despre ultimele tendințe ale consumatorilor cu vârstele cuprinse între douăzeci și treizeci de ani, Ann închide laptopul și se strecoară prin labirintul format din lifturi, atriumul impunător, coridorul din marmură albă și coloanele de la intrarea în clădirea Calloway din Chicago. Odată ajunsă afară, intră în localul de vizavi, o cafenea ce face parte dintr-un mare lanț de cafenele, aflată la parterul unei clădiri întinsă pe aproximativ, după estimarea Annei, o suprafață de doisprezece mii de metri pătrați.

Punând o mână pe ușa de sticlă, ezită o secundă, închide ochii și se imaginează intrând năvalnic pe ușa cafenelei *La cambuză*, fetiță fiind. Clopotul unei vechi nave îi atârna deasupra capului, razele soarelui se revărsau vesele peste zeci de scaune deranjate din jurul meselor împrăștiate, și lăstari de mușcate roșii salutau dintr-o cutie de tablă aflată pe masa din colț, unde se întâlnea de obicei cu Bob. *La cambuză*, cafeneaua din Ansel-by-the-Sea, deschisă tot anul, era un fost magazin de momeală pentru pești,

care acum avea pereții atât pe dinăuntru, cât și pe din afară văruiți în alb, precum și o bucătărie, adăugată ulterior. Trei lucruri erau servite aici bine și fără excepție: priveliștea peste idilicul port din Maine, grămezile de clătite fierbinți botezate cu sirop local de arțar și povești la fel de sărate precum cheiul pe care se afla cantina.

Ann este sigură că, după atâția ani, Bess ar întâmpina-o cu obișnuitul ei salut: *'Bucur că ești ai'*. Cuvintele ei erau rostite în modul acela specific părții de est din Maine, sunând ca și cum ar fi călătorit prin aerul proaspăt, purtând un vechi accent hollywoodian, din care marginile fuseseră eliminate: *Bucur că ești ai'*. Bess o saluta pe Annie ridicând spatula și apoi întorcea o clătită Gretel care sfârâia pe plită – așa le spunea ea, după locul denumit *Capul Gretel* – partea unde portul lua o formă ascuțită.

Dar Ann nu este acolo, nu a mai fost de douăzeci de ani. Împinge ușa cafenelei și își spune sieși că acum aceasta este casa ei.

Mirosurile amestecate de plastic și produse de patiserie învăluie o mare de oameni îmbrăcați în costume de culoare închisă. Stau toți spilcuiți pe scaunele tari, citind pe laptopurile lor copii virtuale ale jurnalelor *Chicago Tribune*, *The Wall Street Journal* sau *TIME*. Fețele lor strălucesc sub radierea spectrală a kilowaților.

Ann, în costumul ei dungat, albastru închis, face comanda. Fata din spatele tejghelei îi întinde un produs de patiserie pe o farfurie ondulată de carton și un plic de ceai într-o ceașcă de carton. Strigă numele Annei cu entuziasmul unuia care strigă prezența la un seminar fiscal.

Ann îi mulțumește, plătește și apoi se strecoară printre mese până ajunge la masa pe care nimeni altcineva nu o vrea. De aici nu se văd clădirile – clădirile care îi închid lumea ca între niște ziduri, însă care sunt importante pentru ceea ce ea plănuiește că într-o zi va fi un proiect pe teren, dacă va reuși să își adune curajul să mai încerce așa ceva din nou. Două diplome de licență, un munte de datorii făcute cu împrumuturile luate pentru studii și care scade cu viteza granitului care se descompune și trei ani

nefolosiți de concedii de odihnă și concedii medicale – toate erau pași către acel ambiguu *într-o zi*.

Dar, pentru moment, priveliștea Annei este chiar aici, sunt oamenii din fața ei. Și aceștia, până la urmă, ascund poveștile de viață. Și pe chipurile lor preocupate vede întrebări. Chiar și în vocea robotică a fetei din spatele tejghelei percepe că există un motiv al monotoniei.

Are grijă să nu îi privească pe oameni prea mult, aruncă doar priviri cu ochii ei de un „albastru-Intel", așa cum i-au caracterizat Judy și Jim, de la biroul unde lucrează. Colegii IT-iști de la renumita firmă de design unde lucrează vorbesc în limba computerelor. Deocamdată, ea este doar un antropolog cu puține șanse de reușită, situl ei arheologic actual este format din jungla corporatistă ce locuiește în cartierul *The Loop**. În locul civilizațiilor, ea studiază consumatorii. Obiceiuri de cumpărare în loc de credințe și tradiții.

Dar nu va fi mereu astfel, își spune ea sieși. Și este un job de începător – dar un job sigur – după ce jobul anterior îi adusese o reputație de care și acum încearcă să scape.

Își deschide sacoșa și scoate o husă pentru laptop. Însă, după ce computerul ei se conectează la zumzetul celorlalte computere din cafenea, se aude un fâșâit care a devenit deja arhaic.

Presă tipărită.

Împingându-și fiecare vertebră de barele rigide ale scaunului decolorat de lemn, își dă la o parte o șuviță din părul castaniu, ridică paharul cu ceai și soarbe din băutură, încălzindu-se.

Ca și cum materialul ei de lectură, care ajunge în căsuța poștală din apartamentul ei o dată pe săptămână, ar fi purtat parfumul mării din Maine, închide ochii și vede o fetiță care ține de mână un marinar bătut de vreme.

---

* *The Loop* este cea mai importantă zonă comercială a orașului Chicago din Illinois, care oferă restaurante de tot felul, teatre și parcuri.

Ale cui sunt valurile?

Dă o pagină și sunetul face să se întoarcă deja câteva perechi de ochi. Rapid, fără o grație studiată, îndoaie jurnalul în două pentru a ascunde titlul: *Schimburi și vânzări cu Joe Rusty.*

Sare peste secțiunea cu Buletinul de știri din comunitate, peste secțiunile Diverse, Animale, Automobile, și Imobiliare. Se oprește la secțiunea Șeptel și la colțurile gurii îi apare un zâmbet în timp ce citește: *Căutăm: capre. Dăm la schimb curse de prins homarii sau cizme impermeabile nefolosite.* Zâmbetul ei este un amestec de mândrie și plăcere, cu o nuanță de singurătate. *O, Maine!*

Dând paginile mai departe, ajunge la secțiunea dorită de ea. Bărci. Dar înainte să citească cele patru anunțuri tipărite în casetele dreptunghiulare, scotocește în geantă și scoate o hârtie ondulată pe care lipise anunțuri de ziar, ca și cum ar fi fost proiectul la arte al unui școlar din clasa întâi. Citește câteva dintre ele și chiar râde cu voce tare.

Datând de acum patru săptămâni, recitește anunțul lui Bob, cu toată familiaritatea și umorul unui bunic:

Pierdute: Mințile. Undeva în atelierul de bărci. Ajutați un om bătrân să le găsească? - B*

Din săptămâna următoare, anunțul ei:

Găsite: Mințile unui bătrân. Uitate într-o cursă de homari. Voi trimite scrisoare recomandată.

Și i-a trimis o pungă cu bile, împachetate într-o hartă a Portului Ansel, desenată de ea pentru el. Și-a spus sieși că, tehnic vorbind, își ține promisiunea de a nu-i trimite scrisori. Încă nu putea înțelege distanțarea dintre tatăl ei și Bob. Dar, cu mult timp în urmă, observând privirea îndurerată a tatălui ei ori de câte ori strecura câte o scrisoare către Bob în căsuța poștală, și-a promis că va găsi un alt mod de ține legătura cu fratele bunicului ei. Un mod care

* Joc de cuvinte bazat pe expresia *lose ones' marbles (a-și pierde mințile)* și cuvântul *marbles* (bilă de sticlă folosită la jocul omonim).

să nu rănească oamenii atât de mult. Pe când avea doar zece ani, s-a angajat să tundă iarba în fiecare săptămână pentru vecinul ei, pentru a câștiga bani ca să dea anunțuri în ziar. Economisise șapte dolari și cincizeci de cenți la fiecare două săptămâni și postase primul ei anunț într-o casetă pe fond verde, adresându-i mesajul lui Rusty Joe însuși.

Dacă exista un mod de a ține legătura cu fratele bunicului ei, acesta era acela. În afară de Biblia lui învechită, rubrica lui *Rusty Joe* era tot ceea ce citea Bob, în ciuda faptului că avea acasă pereții acoperiți cu cărți. Și așa continuase, cu anunțuri postate de-a lungul timpului, ca niște mingi de ping-pong, prin această portiță.

Anunțul lui de acum două săptămâni:

Căutăm: Orășean să vină aici unde scoici găsește. Să lase orașul până nu-l cotropește. - B

Și de săptămâna trecută, răspunsul ei:

Căutăm: Poet marinar să nu mai dea anunțuri în rime. Poezia creează probleme în mulțime. - A

Mesajele au tot continuat, suficient cât să umple două albume pline cu pagini de anunțuri lipite, pe care le păstra la ea în garsonieră. Toate de la o rudă cu care petrecuse doar o vară, dar care o cunoștea mai bine decât oricine.

Trage adânc aer în piept și își aruncă ochii pe ultima ediție a rubricii Rusty Joe. Sunt doar două anunțuri cu bărci de vânzare și, ascuns printre ele, mesajul:

Vino acasă, Annie! Bess.

Deodată, chipul lui Ann devine unul în care se poate citi o poveste. Are o privire ce vorbește despre o ruptură, o privire care face o întreagă lume să se oprească.

De douăzeci de ani, nimeni nu i-a mai spus Annie. Și există un singur motiv pentru care Bess i-ar transmite un mesaj astfel.

Același motiv pentru care Bob nu mai poate să îi transmită mesajul el însuși.

Ceva s-a întâmplat, ceva care l-a împiedicat să o mai facă.

Camera în jurul ei se scufundă în tăcere. Nu mai aude decât pulsul și hârtia foșnind, departe, într-un amalgam de mișcări. Cumva, reușește să își strângă lucrurile. La jumătatea drumului spre ușă, se întoarce și își pune farfuria pe tejghea, mâinile îi tremură, iar picioarele abia o mai țin.

Împinge cu greutate ușa ca să iasă, dar vântul de afară opune rezistență. Acolo, între zgârie-nori și asfalt, Ann Bliss, ca paralizată, nu face decât să pună un pas înaintea altuia, până ce se urcă în avionul care o duce către Ansel-by-the-Sea, Maine.

Capitolul 4

Ann face ochii mari când vede culoarul matahalei de autobuz care oprește în stația ei. Poate că așa s-a simțit și Iona în burta balenei. Tânjea după eliberare, dar era îngrozit de ceea ce îl aștepta. Însă cu siguranță că Iona nu a ieșit afară trecând printr-un culoar care avea, de-o parte și de alta, tăietori de lemne. Unii aveau bărbi și majoritatea purtau cămăși de flanel de o nuanță sau alta, specifice regiunii Maine. Toți se îndreptau către marile păduri nordice, după această ultimă stație de-a lungul coastei, înainte ca granițele statului să se învecineze cu Canada.

Ann își tot aranjează costumul dungat, dorindu-și pentru a suta oară să fi poposit mai mult acasă ieri pentru a se schimba înainte de zborul cu avionul. Înghesuise haine, cărți și câteva articole de toaletă într-o valiză, dar nu avusese prezența de spirit să dea jos această uniformă-carapace. Așa că iat-o, în costum dungat și cu inima zdruncinată, încercând să iasă fără a trece cu valiza ei peste cizmele grele ale tăietorilor de lemne.

În sfârșit, coboară pe *Route 191*. Autobuzul se îndepărtează cu un geamăt al motorului diesel și un jet de praf.

Îl privește cum dispare, apoi închide ochii și ascultă – foșnetul îndepărtat al oceanului din port. Inspiră profund și, înainte de a porni la drum, deschide ochii.

Și iată-l! La poalele dealului verde, portul se curbează în forma unui zâmbet.

Casele albe se văd ca niște puncte de-a lungul coastei, unde totul este tăcut, cu excepția foșnetului constant al valurilor. La o oarecare depărtare de țărm, câteva insulițe se risipesc în mare, chiar în locul unde cele două peninsule se împreunează într-o îmbrățișare în jurul unui golfuleț protejat. Iată ceea ce face ca acest golf să fie un loc adăpostit, pe care marinarii îl consideră „loc de protecție", un loc unde să poată ancora până trec furtunile năprasnice.

Coborând pe drum către sat, simte cum pulsul i-o ia razna. Încercând să-și domolească emoțiile, privește insulele, distribuite astfel încât parcă arată către sat. Aproape că îl poate auzi pe Arthur, prietenul lui Bob, povestind despre călătoria pe care Bătrânul Joe a făcut-o aici. *Ridică-ți capul, Josef Krause!* Vestitul vers care l-a făcut pe întemeietorul acestui oraș să-și ridice ochii în mijlocul unei furtuni și să vadă la lumina fulgerului drumul către locul care avea să devină casa lui.

– Ridică-ți capul, Ann Bliss!, șoptește ea. Cotește acum pe drumul șerpuitor. Întorcându-se aici, după toți acești ani, se simte mult mai bine decât atunci când se întoarce în mansarda ei din oraș. Dar, în același timp, are senzația că este cel mai străin lucru din lume.

Odată ajunsă pe Strada Principală, ezită. Ar trebui să facă dreapta și să o ia pe cărarea de lângă port pentru a ajunge la *Tihna marinarului* – casa lui Bob. Dar nu poate. Nu încă. Nu înainte de a ști cu siguranță. A mers cu taxiul, cu avionul și cu autobuzul până aici, având timp să mediteze la toate posibilitățile, dar concluzia ei este următoarea: Bess nu ar fi scris niciodată în numele lui Bob dacă ar fi putut să o facă el însuși. Nu o așteaptă vești bune. O simte în adâncul inimii ei. Totuși, o mică scânteie de speranță îi pătrunde în suflet ...

Așa că o ia la stânga spre bulevardul cu case în stil german, pe un drum plin de hârtoape, rămase în urma unei ierni grele.

Este o stradă pavată cu bolovani adevărați, care îi aruncă trolerul în toate direcțiile, parcă dorind a i-o dovedi. Tradiția și șarmul acesteia sunt pe potriva șirului înalt de clădiri care se deschid spre o grădină centrală, de unde terenul coboară către mare. Datorită pereților albi ai clădirilor, încadrați în detalii din lemn și tencuială, liniilor ondulate ale acoperișurilor de stuf și ghivecelor negre de la ferestre, în care au fost plantate flori multicolore, acestea arată ca și cum ar fi coborât dintr-o poveste.

Locul este numit *Aleea negustorilor* și pare un loc potrivit pentru mercerii, patiserii și magazine ale furnizorilor de antichități. Dar plăcuțele care atârnă la uși aduc mai degrabă aminte de pescarii aceia numiți sarea pământului:

Coliba cu homari a lui Joe. Pe plăcuța de la fereastră scrie: *Hibernăm. Deschidem în iunie.*

Magazinul de vechituri *Chilipir*. Pe plăcuța de la fereastră se poate citi: *Închis.*

La magazinul *Momeli, echipamente și cărți*, plăcuța spune: *Am plecat la pescuit - BRB**. Se pare că Ansel-by-the-Sea, deși departe de centrul tehnologiei, a reușit, totuși, să fie la curent cu acronimele moderne.

Agenția imobiliară *Tribord*, un birou imobiliar unde se face, de obicei, o singură vizită, deschis pentru cine vrea să cumpere hambare, terenuri pentru plantat afine, cabane la malul mării sau case istorice care au aparținut căpitanilor de vas. Locul este scăldat în întuneric, semn că nu e nimeni acasă.

Ann înaintează împiedicându-se de pietre și un sentiment de stranie pustietate o urmărește când trece pe lângă fiecare magazin. Nu doar din cauza magazinelor lipsite de viață. Este mult prea liniște peste tot. Nici măcar o persoană care să-și plimbe câinele, să repare un camion, să vopsească o barcă pentru a o pregăti pentru sezon – ori sezonul de turiști, ori cel de homari.

* BRB (Be right back) – mă întorc imediat (n.tr.).

Simțind nevoia să stabilească cu cineva o legătură, își scoate telefonul mobil. Nici măcar o licărire de semnal. Aici se sfârșește legătura ei cu lumea exterioară.

Privind din nou către port, este ușurată să vadă un șir de bărci care trec prin strâmtorile golfului și se îndreaptă către geamanduri.

Se uită la ceas. Nu a trecut mult de cinci și jumătate. Este puțin cam devreme pentru pescarii de homari să se întoarcă acasă după partida de pescuit a zilei, în special într-o zi senină ca aceasta. Și, cu siguranță, nu unul după celălalt, așa cum se vede acum în port.

La marginea apei, stâlpii lungi ai pontonului sunt plini de curse dreptunghiulare de sârmă pentru prins homarii. Ar trebui să fie doi sau trei oameni la fiecare stâlp, care să verifice cursele. Dar, în afară de bărbații care cârmesc bărcile ce se apropie, nu se mai vede niciun suflet prin preajmă.

Pescărușii albi fac cercuri pe cerul albastru, iar strigătele lor îi mai alungă puțin îngrijorarea. Briza îi ajunge la nări, împreună cu parfumul de clătite Gretel și de sirop de arțar. Un miros vindecător pentru sufletul ei. Poate că acolo este toată lumea din oraș.

Obosită, își trage trolerul de-a lungul ultimei și celei mai lungi porțiuni a pontonului, cu bufnituri și trosnituri, ajungând la port și, într-un final, la ușa restaurantului *La cambuză*. Inspiră adânc și deschide ușa, lovind clopoțelul de la intrare.

Dar nici urmă de șirul de marinari bătrâni care să stea la tejghea. Niciun turist la mese. Se întoarce către masa din colț, aproape așteptându-se să-l vadă pe Bob acolo, cu ridurile sale fine din jurul ochilor încrețite într-un zâmbet, cum își ridică mâna repede a salut și o lasă apoi să cadă cu zgomot pe masă. Veșnicele riduri ale zâmbetului său.

Dar și masa aceea este goală. Ochii o ustură. Respiră cu greutate.

Se îndreaptă către masa la care stătea de obicei cu Bob, înclinându-și capul, când observă plicul din mijlocul mesei, lângă

ghiveciul cu muşcate. Hârtia albă este mototolită, ca şi cum cineva a călcat pe ea, şi câteva pete uscate de cafea se văd în colţ. Exact în momentul în care ajunge la scrisoare şi este gata să o întoarcă, aude o voce din spate.

— Intră! spune vocea, dar fără să apară şi persoana care a vorbit.

— Bucur că eşti ai'! se mai aude, dar vocea nu pare a fi prea bucuroasă.

Apoi:

— Poţi sta oriunde, dar nu la masa din colţ.

Ann îşi retrage mâna şi caută cu privirea să vadă dacă sunt camere de supraveghere, dar nu găseşte decât câteva geamanduri vechi, vopsite în albastru, verde, galben şi roşu, agăţate ca decoraţiuni. Cum de şi-a dat seama vocea la ce masă dorea să stea?

Trage un scaun la masa de lângă cea din colţ, cu spatele la port. Apare o femeie, şi vederea acesteia îi pune Annei pe chip primul zâmbet adevărat, de când citise anunţul din ziar. Bess Stevens.

— Cu ce pot să te servesc? întreabă Bess, deşi are un singur fel în meniu. A mai îmbătrânit, desigur. Buclele ei negre presărate cu şuviţe argintii sunt prinse ca de obicei la spate, cu o eşarfă. Bess a avut întotdeauna o frumuseţe neşlefuită. Emană putere, temperată de un fel de bunătate colţoasă. Ca Ansel însuşi.

Din momentul în care Ann a venit aici, o fetiţă timidă ajunsă într-un loc nou, Bess îi alungase singurătatea servindu-i porţii fierbinţi ca alinare şi cuvinte tăioase de înţelepciune. *Nu-i băga în seamă pe găgăuţii ăştia bătrâni,* spunea ea despre pescarii bătrâni de la tejghea. Şi apoi se apleca, îi şoptea ceva la ureche şi îi făcea cu ochiul. *Bine, bine ascultă-i din când în când. Mai ştiu şi ei câte ceva despre lume. Dar nu le spune că am zis eu asta.*

Îi oferise Annei un loc de care simţea că aparţine, când nu avea pe nimeni pe lume. Şi primul ei job. Întoarcerea clătitelor Gretel fusese miracolul Annei în vara aceea.

Bess așteaptă cu pixul pe carnețel și, în cele din urmă, o privește pe Ann.

— O porție de clătite?

Ann revine din pânza amintirilor și răspunde:

— Da!

Aruncă apoi o privire rapidă pe fereastră spre capătul peninsulei, de unde își iau numele clătitele – Capul Gretel, chiar în spatele casei *Tihna marinarului*.

— Mulțumesc! Și ...

Se bâlbâie. Ce ar trebui să spună acum? *Am venit pentru anunțul pe care l-ai dat la rubrica „Schimburi și vânzări"?*

— Da ...

Bess o studiază acum, cu ochii mijiți. Nici măcar o scânteie de recunoaștere nu trece peste chipul ei. Ann se întristează. Dar de ce ar trebui să o recunoască? Au fost prietene cu mult timp în urmă. Pare să fi trecut un secol de când Ann era doar o fetiță deșirată, îmbrăcată în blugi tăiați.

— Aș dori și o ceașcă de cafea, se poate?

Se abține de la a comanda și o minune, pe lângă clătite și cafea. Minunea ca Bob să apară în restaurant.

Bess încuviințează și se retrage în bucătărie. Ann privește din nou către port și vede bărcile ancorate acum, iar pescarii de homari se îndreaptă către ponton în ambarcațiunile lor ușoare. Din cauza fluxului și refluxului din Ansel care cresc și descresc apele de două ori pe zi, cu peste 3 metri, niciun pescar de homari nu și-ar aduce barca mai aproape de țărm. După viteza pe care o au bărcile, probabil că sunt propulsate de motoare exterioare. Bob întotdeauna vâslea, și o învățase și pe ea să vâslească. Își amintește siguranța ciudată și totodată groaza pe care le simțea văzând că, pentru prima dată în viața ei, putea controla direcția către care se îndrepta.

Una dintre bărcile cu motor se apropie și apoi dispare din vedere sub marginea pontonului. O alta i se alătură și apoi alta. Se pare că întregul grup are de gând să facă același lucru.

Să se oprească să tranchenească la o cafea după partida de pescuit de astăzi, fără îndoială, așa cum le era obiceiul. Ann înghite în sec, cuprinsă de un val de emoție. Simte o bruscă dorință de a fugi. Dar nu poate să facă asta, nu poate suporta gândul că se va întâlni cu o ceată de oameni care ar putea sau nu să o recunoască, fără să știe ce s-a întâmplat cu Bob.

Ușa din spate îi face cu ochiul. Bagă mâna în geantă și lasă pe masă suficienți bani pentru a acoperi costul comenzii. Un cap apare la celălalt capăt al pontonului, chiar unde este scara care duce spre apă. Un bărbat urcă scările și rămâne la capătul lor, oferindu-i mâna altuia, ajutându-l să urce ultima treaptă. Apoi cel ajutat se întoarce și face același lucru pentru cel din spatele lui. Pe măsură ce grupul crește, la fel crește și panica ei.

Traversează camera și se îndreaptă rapid spre ușa din spate. Prinde mânerul ușii și apasă.

Un țipăt o oprește, împreună cu un zdrăngănit metalic.

Își pune valiza lângă peretele de la bucătărie și se năpustește în bucătărie.

— Ești bine?

Bess se răsucește spre ea și strânge din ochii înroșiți acum de lacrimi.

— Sunt bine. Îți voi aduce cafeaua imediat.

Își scoate mâna de sub apa rece de la robinet și ia o cană albă curată de cafea, dar o scapă din mână și produce iarăși zdrăngănit de vase.

— Nu te îngrijora de cafea ... te-ai fript? întreabă Ann, aplecându-și capul spre mâna lui Bess, făcând un pas către ea și ignorând privirea de avertizare a lui Bess, așa cum a învățat să facă cu mult timp în urmă.

— Sunt bine, repetă Bess.

Un miros de ars pune stăpânire pe micul local, fumul ridicându-se din aluatul de clătite pus pe forma de copt. Bess se întinde să ia spatula de pe podea, dar Ann o apucă înaintea ei.

— Lasă-mă să te ajut, spune Ann.

Și, înainte ca Bess să aibă timp să protesteze, Ann pune clătitele arse pe o farfurie și o duce pe Bess înapoi la robinetul din care apa rece încă mai curge. Bess a rămas fără cuvinte, dar nu pentru mult timp. Repede, Ann se duce către dulapul din colț, lângă telefonul cu disc de pe perete. Dacă își amintește bine ... Evrika! Scoate cutia metalică de prim-ajutor și găsește o rolă de tifon, ia niște gheață din congelatorul de sub tejghea și o leagă într-o pungă.

— De unde ai știut unde să găsești asta?

Între sprâncenele lui Bess apare o cută, iar în ochi apar scântei. Ann nu știe dacă este încă pregătită să fie descoperită. Își ține buzele, lăsând întrebarea fără răspuns și se întinde să ia mâna lui Bess într-a ei. Femeia i-o întinde obosită, tresărind din nou în timp ce Ann îi desface degetele. Pielea este roșie, arsura clar este dureroasă, dar nu este gravă. Cu blândețe, Ann pune gheața pe degete și începe să desfășoare rola de tifon pentru a lega punga cu gheață.

Femeia își freacă tâmpla cu mâna sănătoasă.

— Mulțumesc! spune ea. A fost o greșeală stupidă. Nu m-am mai ars de ani de zile. Azi nu-mi stă mintea unde ar trebui.

Ann se uită în ochii lui Bess:

— Ah!

— Și s-a întâmplat într-un moment atât de nepotrivit ... am o ceată de oameni care trebuie să-mi vină în orice moment.

Chiar atunci, sună clopoțelul. Bess își dă capul pe spate.

— Își vor clătitele. Le-am promis ...

Se duce și ia cafetiera cu mâna bună, apoi o pune jos și ia bolul cu aluat.

— Nu-i pot dezamăgi!

— Te rog, lasă-mă pe mine.

Ann se întinde să ia bolul.

— Lasă-mă să te ajut.

Bess refuză:

— E drăguț din partea ta să te oferi, dar plita aceea veche are un secret.

— Tu trebuie să-ți protejezi mâna arsă, spune Ann cu voce blândă. Mă lași să încerc? Ești în mare grabă, te ajut eu. Par să fie înfometați.

Așa este. Vocile lor sunt joase, dar le crește intensitatea ori de câte ori clopotul sună. Este mai mult decât obișnuita înghesuială de la cină.

— Bine ...

Bess ia cafetiera și iese din bucătărie.

Ann ia untul și îl freacă înainte și înapoi peste plita dreptunghiulară, apoi toarnă cu polonicul aluat în cercurile de metal încins. Se înarmează cu o spatulă curată.

Bess se întoarce în pragul bucătăriei.

— Ferește-te de locurile fierbinți, spune ea, uitându-se la plită. Fă cinci în partea de sus, trei la mijloc și cinci în partea de jos. Exact ca ...

— ... o clepsidră, o completează Ann.

Bess pălește. Deschide gura să vorbească. Ochii albaștri ai lui Bess studiază fața Annei, încercând să dea înapoi anii. Ann aproape că vede cum calculează, cum adaugă și scade anii cu repeziciunea focului, în timp ce Bess sondează prezentul, încercând să facă legătura dintre această străină din bucătăria ei și Annie cea pe care o cunoștea ea odată. *Adaugă pistruii. Scade o jumătate de metru din înălțime. Adaugă aspectul de fată slăbănoagă, pierdută. Scade aerele de oraș.*

— Unde-i Fletch? Bess, l-ai văzut pe Fletch? se aude tunetul unei voci groase.

Bess se desprinde din mreaja amintirilor.

— *Ayuh!* Chiar înainte să plece cu noaptea în cap azi de dimineață, strigă ea peste umăr. Își dezlipește privirea de la Ann și începe să servească.

Pentru următoarea oră, bucătăria este o mașină a timpului. Timpul trecut pare că s-a șters, iar Ann și Bess lucrează împreună

cu o coordonare exersată, ridicând farfurii, una peste capul celeilalte, ca într-un dans discret. Întorc clătitele, fac cafea, Ann scotocind în amintirile trecutului pentru a anticipa nevoile lui Bess.

În timp ce lucrează, prinde adierea unei conversații venind din salon. Una care îi taie tot elanul:

— Bob ar fi fost mândru de voi azi, băieți!

Cuvinte care o lovesc cu o forță aproape fizică.

— Și el ar fi făcut la fel pentru noi.

Exprimarea e la timpul trecut. Ann întinde mâna spre tejghea pentru a-și găsi echilibrul, se apleacă peste ea, iar lacrimile încep să-i cadă acum că realizează adevărul. Astăzi este priveghiul. Priveghiul, ultimul freamăt după plecarea cuiva dintre cei vii ...

Bob a ... plecat?

Amorțită, se întoarce la clătite, cumva mulțumită pentru binecuvântarea acestei activități mecanice. Vederea îi este încețoșată de lacrimi, dar mișcarea aceasta o ține în picioare. În timp ce întoarce clătite și dă la mână farfurii, continuu, aceeași întrebare se repetă de mai multe ori în sală:

— Unde-i Fletch? Ar trebui să fie aici.

— E greu de spus unde e dacă nu știm, vine răspunsul.

Și alt răspuns:

— Poate că nu a vrut să vină.

Dar nimeni nu spune: *Unde-i Annie? Ar trebui să fie aici.* Iar când dansul celor două s-a terminat, când sala s-a liniștit și mesenii s-au calmat mulțumiți, Bess se îndreaptă sfioasă spre Ann, îi ia spatula din mână și i-o pune blând pe tejghea.

— E timpul să stăm de vorbă, drăguțo!

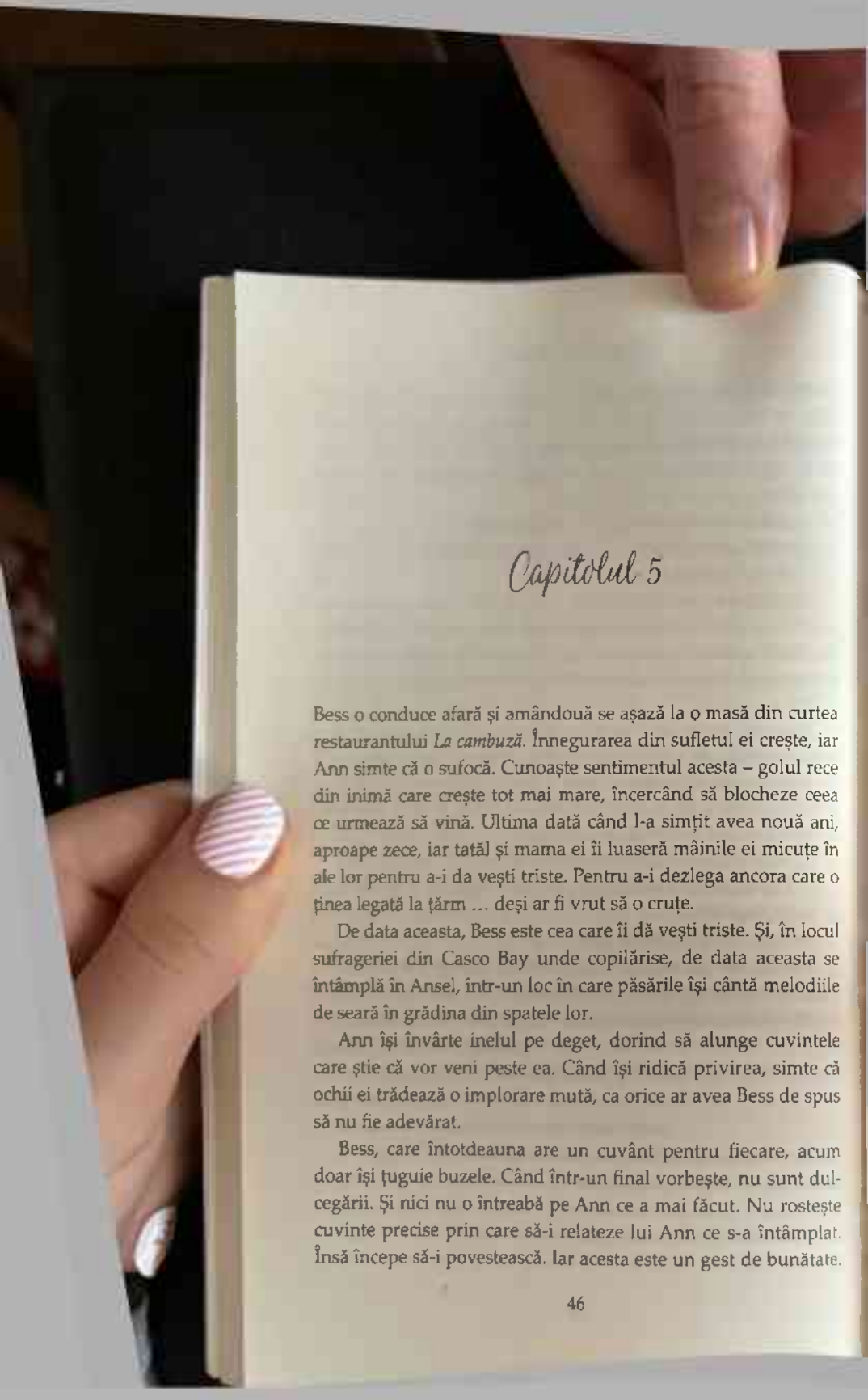

Capitolul 5

Bess o conduce afară și amândouă se așază la o masă din curtea restaurantului *La cambuză*. Înnegurarea din sufletul ei crește, iar Ann simte că o sufocă. Cunoaște sentimentul acesta – golul rece din inimă care crește tot mai mare, încercând să blocheze ceea ce urmează să vină. Ultima dată când l-a simțit avea nouă ani, aproape zece, iar tatăl și mama ei îi luaseră mâinile ei micuțe în ale lor pentru a-i da veşti triste. Pentru a-i dezlega ancora care o ținea legată la țărm ... deși ar fi vrut să o cruțe.

De data aceasta, Bess este cea care îi dă veşti triste. Și, în locul sufrageriei din Casco Bay unde copilărise, de data aceasta se întâmplă în Ansel, într-un loc în care păsările își cântă melodiile de seară în grădina din spatele lor.

Ann își învârte inelul pe deget, dorind să alunge cuvintele care știe că vor veni peste ea. Când își ridică privirea, simte că ochii ei trădează o implorare mută, ca orice ar avea Bess de spus să nu fie adevărat.

Bess, care întotdeauna are un cuvânt pentru fiecare, acum doar își țuguie buzele. Când într-un final vorbește, nu sunt dulcegării. Și nici nu o întreabă pe Ann ce a mai făcut. Nu rostește cuvinte precise prin care să-i relateze lui Ann ce s-a întâmplat. Însă începe să-i povestească. Iar acesta este un gest de bunătate.

Amândouă simt acest lucru, gândește Ann. A o spune direct ar fi prea mult.

– Bob a venit în restaurant acum o săptămână, începe Bess. S-a așezat în colțul sălii, ca întotdeauna, a glumit puțin cu marinarii de la tejghea.

Bess își ridică privirea în zare, făcând efortul de a-și aminti, apoi continuă:

– A luat cafea și clătite, ca de obicei ... și când s-a ridicat să plece, s-a întors de la ușă și a zis: *Bess, o să ai tu grijă de Annie a mea? Poți să păstrezi masa aceea pentru ea, pentru când va veni, te rog?*

Bess clatină din cap și zâmbește trist.

– Clopoțelul a sunat în urma lui, iar Ed și Arthur s-au oprit din flecărit. Au rămas cu capetele întoarse spre el, privindu-l cum pleacă. S-a dus direct către zona de debarcare – și Bess îi arată cu mâna în jos, spre port, unde se vedea șirul de stâlpi ai pontonului ieșind din valuri, cu pontonul rustic din lemn – și a rămas acolo toată ziua, întinzând curse de homari lângă Fletch.

Din nou, acel Fletch. Ann suflă praful de pe pânza amintirilor ei, încercând să-l găsească în trecut, dar nereușind. Probabil că este unul dintre prietenii lui Bob.

Bess continuă:

– Ed și Arthur s-au dus fiecare să vorbească cu el în acea zi și au zis că părea să fie bine. Ne-am imaginat că poate aflase că vii și de aceea vorbise așa. Dar în inima noastră nu eram liniștiți, niciunul din noi. A început să devină o problemă, să ne fie teamă că poate Bob știa ceva ce noi nu știam. În acea seară s-a dus acasă și ...

Ann își mușcă buza și încuviințează din cap, ca și cum ar dori să îi spună lui Bess că este în regulă să spună ceea ce voia să spună, că înțelege că acele cuvinte trebuie spuse. Chiar și așa, simte un nod fierbinte în gât.

Bess pălește, iar Ann simte durerea împreună cu ea. Ann încearcă să o ajute:

– Și ... a plecat.

Bess își ridică deodată privirea, iar ochii îi aruncă scântei.

— Pentru Dumnezeu, tu asta crezi?

Ceva se mișcă în inima ei. Încearcă să se calmeze, să nu ajungă la acel loc numit *speranță*.

— Este ... bine?

— Păi ... este departe de a fi bine, dar cu siguranță încă nu a plecat dintre noi. E nevoie de ceva mai puternic să-l dărâme pe Bob. Asta-i sigur. Hematom subdural.

Scuipă diagnosticul ca și cum ar fi fost îmbrăcat într-o carcasă de foc. Ann respiră ușurată, umerii i se relaxează după atâta îngrijorare.

— Este o problemă gravă, spune Bess. Și ar putea să ... ei bine ... Fletch l-a găsit a doua zi dimineața, a făcut tot ce a putut și l-a dus repede la spital. L-au operat imediat pentru a-i ușura presiunea de pe creier. Doctorii spun că nu este în afara pericolului încă, nici pe departe. Rana lui a fost atât de gravă încât l-au băgat în comă. Dacă Fletch nu l-ar fi găsit a doua zi ...

Ann se cutremură:

— Dar ... este în viață.

— Da.

Bess se întinde peste masă și o strânge pe Ann de braț. Acest gest din partea lui Bess cea reținută este ca o îmbrățișare caldă și învăluitoare din partea altcuiva. Este un gest imens pentru ea.

— Este în viață. Este la spitalul din Machias. Fletch te poate duce mâine acolo în timpul orelor de vizită. Astăzi nu mai au program de vizită, altfel te-am duce acolo imediat.

Ann își amintește că este un oraș la câteva porturi distanță.

— Deci astăzi nu a fost – spune Ann arătând către *La cambuză* – priveghiul.

— Șșșș! face Bess, alungând sugestia. Știi cum sunt ei. Când cineva a căzut, sar imediat să ajute. Au renunțat la ziua lor de lucru pentru a-i monta lui Bob cursele de homari pentru sezon.

Un val de ușurare și grijă se amestecă în inima lui Ann:

— Bob încă mai prinde homari?

– Omul ăsta este încă rezistent și puternic ca fierul, spune Bess. Este mândru că are aproape șaptezeci și cinci și încă mai iese pe mare. Nu deține recordul la asta, dar vrea să îl bată într-o zi. Încă o mai scoate pe *Savvy Mae* din port foarte des, împreună cu unii dintre pescarii mai tineri. Spune că au nevoie să învețe și că el îi poate învăța.

Nu este un lucru neobișnuit. Acești pescari de homari știu ce înseamnă munca grea și o fac până la bătrânețe – trag de sfori și de velatură cu o mândrie feroce. Munca îi ține în viață, tot așa cum și ei au ținut-o în viață. Totuși, Ann spera că, într-o zi, vor veni și zile de odihnă pentru Bob. Dar, pentru unii oameni, odihna este același lucru cu tortura, iar Bob este unul dintre ei. Duce o viață grea și iubește profund – indiferent de costuri. Ann știe acest lucru foarte bine.

– Îmi pare rău pentru anunț, spune Bess. Nu am știut cum altfel să dau de tine. Bob întotdeauna ne-a arătat mesajele tale, așa că știam că aștepți vești de la el. Am reușit să îl dau chiar înainte de a se închide ediția.

– Mulțumesc, Bess! răspunde Ann și își pune mâna peste mâna muncită a femeii.

O privire către Strada Principală îi confirmă că strada este încă pustie.

– Aș putea găsi pe cineva care să mă ducă la *Tihna marinarului?*

Înserarea începe să se lase.

– Nu va fi nicio problemă! răspunde Bess cu căldură. Vino înăuntru, Annie!

Spune *înăuntru* ca și cum ar fi un loc bun unde poți trage la mal. Dar Ann nu este atât de sigură. Înseamnă să dea ochi cu toți acei oameni. Poate că este una dintre rudele cele mai apropiate ale lui Bob dar, în comparație cu acești oameni, care îl cunosc pe Bob mult mai bine decât ea, care împart același limbaj, aceeași viață și același ritm al locului – se simte ca un adevărat impostor.

În timp ce Ann se gândește, Bess stă în picioare lângă ea.

— Intră oricând dorești, Annie! Și uită-te la masa din colț. Ți-a lăsat ceva acolo.

Soarele apune în spatele muntelui Birchdown, munte care pare a sta ca o santinelă peste Ansel. Aerul rece o face pe Ann să intre înăuntru, unde larma s-a transformat într-un murmur blând, pe care ea încearcă din răsputeri să nu-l tulbure în timp ce se îndreaptă către colțul lui Bob.

Odată cu lăsarea serii, la fiecare masă se vede strălucirea felinarelor, iar luminile din curte își trimit reflexele pe tavanul încăperii. Ann simte familiaritatea locului și a unei prietenii bătute de vreme. În sfârșit, stă în fața mesei din colț. Vederea scaunului gol al lui Bob îi frânge inima. Își strânge mâinile în jurul spetezei scaunului de lângă ea, întrezărind o amintire a fetei cu pistrui, cu cozi împletite neglijent, care începea să creadă că ar putea fi ceva în această lume. Toate datorită bătrânului marinar cu ochii blânzi care stătea în fața ei.

— Nu te poți așeza acolo!

Vocea severă care vine din spatele ei îi sfâșie amintirile ca un cuțit. Fata aceea cu cozi ciudate s-ar fi ridicat, și-ar fi pus mâinile în șolduri și ar fi spus: *Vrei să pariezi?* Dar Anne, cea cu costum în dungi, se întoarce lent și își drege vocea:

— Scuză-mă ...

Un bărbat stă în spatele ei, cu brațele încrucișate, ca și cum ar fi paznicul singuratic al acestei grămezi de lemne care este masa. Pare să aibă în jur de treizeci și cinci de ani, dar chipul lui este mult mai matur. Grav și hotărât, ceva sălbatic în modul lui de a fi. Ca și cum cineva a ancorat vântul și l-a prins în el, cu lanțuri și toate cele.

— Îmi pare rău, spune el. Nu te poți așeza acolo.

Cuvintele lui sunt politicoase, vocea hotărâtă. În felul de a vorbi, nu are nimic din Maine, însă, în felul de a se purta, are toate trăsăturile din Maine. Puternic, prudent. O barbă neagră îl conturează maxilarul. Ca și cum a trecut printr-o zi grea. Sau câteva zile grele.

Ale cui sunt ochii?

– Masa aceea nu este ...

Ochii lui cad pe *„masa aceea."* Încearcă din nou.

– Nu este ...

Se oprește ca și cum cuvintele lui s-au încurcat, s-au oprit undeva în gât. Deodată, Ann nu se mai simte atât de indignată. Ochii lui mari, gri se întâlnesc într-un final cu ai ei și ceea ce vede ea acolo este durerea. O durere profundă care o oglindește pe a el și o face să sufere.

El își pleacă capul. Și, fără o altă privire sau un alt cuvânt, se îndreaptă cu pași mari către ușă.

– Este în regulă, nu voi sta acolo, spune ea, ridicându-și vocea pentru a fi auzită peste zgomotul ușii trântite de el și al clinchetului clopoțelului. Realizând că nu vorbește cu cineva, ridică scrisoarea.

Liniștea se lasă peste încăpere și, deodată, își dă seama că a vorbit prea tare. Oamenii se holbează la ea. Simte că se ridică niște ziduri între ea și ei. Simte privirile lor suspicioase. Ea este PDD – Persoana de departe, cum le place lor să îi numească pe străini. Simte privirile lor întrebătoare, simte că este privită ca un intrus de adunarea aceasta de oameni care îl cinstește atât de mult pe unchiul ei.

– Hei! Ia este! se aude o voce veselă venind dinspre tejghea, o voce marcată de vârstă însă plină de energie.

Ann caută chipul de unde a venit vocea. Un bărbat înaintat în vârstă și plinuț, cu un zâmbet larg pe față, se ridică de pe scaun și o arată cu degetul. Pălăria lui de pescar se bălăbănește de încântare și bucurie.

– Este Emma! exclamă el, arătând-o cu degetul lui îndoit.

La început, ea se simte jenată – pentru ea, pentru el. Nu este cine crede el că este. Dar apoi, un detaliu din trecut îi revine în minte.

O imagine a lui Bob și a celor doi prieteni ai lui, Ed Carpenter și Arthur Baxter, cocoțați ca lipitorile pe scaunele înalte de la bar. Bob o adusese la *La cambuză* pentru a o prezenta celorlalți, în vara în care ea a stat cu el.

— Emmanuelle Bliss – fata lui William, a spus el.

Pe atunci, se simțeau amândoi ca două piese de puzzle puse greșit, neștiind cum ar putea să se potrivească, fără părinții ei care erau plecați din țară.

— Emmanuelle! repetase Arthur, ca și cum Bob tocmai îi dăduse cu lingura ceva amar. Annie a simțit rușinea înfrângerii și, încurajată de mâna lui Bob care o ținea strâns pe a ei, ea îi spusese bărbatului că mama ei alesese acel nume și că ei îi plăcea. Îi mai spusese că el însemna „Dumnezeu este cu noi" – să nu uite niciodată acest adevăr. S-a gândit că astfel îi va închide gura.

— Emmanuelle? a repetat Arthur strâmbându-se. Numele ăsta-i prea mare pentru o fată ca tine. Ce-ai zice dacă-ți spunem Emma? a întrebat el, întinzând mâna.

— De ce nu Elle?

Întrebarea venea de la omul pe care unchiul ei i-l prezentase ca fiind Ed, copia fidelă a lui Arthur în toate privințele. Vocea suna caldă și profundă, iar cuvintele aveau un accent sudic. Înalt ca bradul, pielea de un negru ca abanosul și o solemnitate care echilibra felul vesel de a fi al lui Arthur.

Bob a studiat-o și s-a aplecat pentru a o privi în ochi:

— Ce spui, vrei un alt nume?

Ea își mușcase buza și își lăsase capul în jos, timidă, în acest loc străin, atât de departe de casă.

— Annie, murmură ea. Mama îmi spune Annie.

Cât de departe păruse mama ei, la depărtare de un ocean, într-o țară pe care nici măcar nu o putuse dezvălui familiei ei. Așa era viața în armată. Atunci fusese prima dată când misiunile militare ale părinților ei se suprapuseseră – timp de trei luni. Iar mama ei a insistat ca ea că plece să stea la Ansel, idee la care tatăl ei a reacționat ciudat. Nu foarte supărat ... și nici tocmai trist.

După ce a recunoscut că acesta este numele pe care îl folosea mama ei, Bob a strâns-o de mână și s-a întors către prietenii lui:

— Ea este Annie și așa rămâne, spusese el.

Dar, în acea vară, de câte ori intra în restaurant, se pornea o avalanșă de salutări, ca un refren familiar.

– Emma! exclama Arthur.

– Annie, îl corecta Bob.

– Elle, exclama Ed, și ridica mâna pentru ca ea să îl salute plesnindu-și palma de a lui.

Ed avea o cicatrice pe braț, noduroasă și aproape nepământeană pentru ea. La început, Annie bătuse palma cu blândețe, temându-se să nu îl rănească.

– Nu te îngrijora, Annie a lui Bob, spusese el. Nimic nu mă poate răni mai mult decât deja a făcut-o. Bunul Dumnezeu vindecă, știi asta.

Și își întinsese mâna ca să bată din nou palma – o bătaie adevărată, pe care ea o dăduse cu voioșie. Clipește, amintindu-și.

– Arthur?

Traversând camera până la bărbatul cu pălărie, fata îi întinde mâna. El i-o strânge și o privește în ochi. Ea simte că în acel moment este pusă sub lupă și că ceea ce urmează va determina soarta ei printre acești oameni.

El îi lasă mâna jos; are ochii conturați de cute adânci. Ann simte un gol în stomac. Dar, o secundă mai târziu, el își întinde brațul, o trage spre el și o învăluie într-o îmbrățișare.

Iată-l și pe Ed, la capătul îndepărtat al tejghelei. El se ridică mai încet, iar privirea lui pare să pătrundă prin Ann, mai degrabă decât să se oprească asupra ei.

– Cum, e posibil să fie ea Elle?

Se apropie de ea, așteptând, iar ea realizează că nu o vede.

– Ed, exclamă ea cu căldură, strângându-i mâna într-a ei, mă bucur atât de mult să vă văd pe amândoi!

– Annie a lui Bob, spune Ed clătinând din cap, ca și cum ar fi martorul unui miracol. Bob mereu spunea că te vei întoarce acasă. Că e doar o chestiune de timp.

Acasă. Cuvântul o lovește în piept. De mult nu mai avusese sentimentul că este acasă.

Arthur se întoarce către restul celor aflați în restaurant, un grup de spectatori privind curioși.

— Bob este unchiul ei! anunță el cu veselie.

— Bob este unchiul ei? repetă cineva ca un ecou.

Se întoarce către Ann și îi face cu ochiul:

— Bob este unchiul tău.

— De fapt ... începe ea aplecându-și capul într-o parte, ca o mărturisire, este străunchiul meu, fratele bunicului meu.

— Orice ți-ar fi, e un om pe cinste! Ia un loc, spune Arthur, bătând cu mâna scaunul, intenționat lăsat neocupat, dintre el și Ed. Scaunul lui Bob.

Ea se urcă pe el ca și cum i-ar face proba, strângând scrisoarea în mână. Râsul lui Arthur ia tonalități joase, apoi înalte, apoi ia mâna lui Ann în pumnul lui și o ridică în sus, ca și cum tocmai a câștigat un meci de box.

— Fata s-a întors!

— Ei, păi mai bine ai deschide plicul acela! spune Ed. Și dă din cap ca și cum, deși, orb, vede ce are ea în mână.

Dar ea nu vrea. Ar prefera să citească scrisoarea singură, orice ar fi scris înăuntru. Dar, aruncând o privire în jurul ei, înțelege că acești oameni ar da orice să afle un cuvânt scris de prietenul lor. Dacă ceva din această scrisoare îi poate ajuta ...

Își introduce degetul în plic și îl deschide cu băgare de seamă.

Capitolul 6

La început, crede că plicul este gol. Nicio misivă conținând vorbele de înțelepciune ale lui Bob. Ann se uită peste marginea plicului la oamenii care stau în fața ei. Speranța lor este aproape palpabilă.

Apoi se uită în plic. Acolo, într-un colț, este un singur obiect micuț. O bucată de metal zgâriată, însă suficient de strălucitoare pentru a capta puțină lumină. O scoate și o ridică.

O cheie.

Nu este genul de cheie meșteșugită, misterioasă, în formă de schelet, din poveștile de odinioară, ci doar o cheie de lacăt într-o formă demodată, așa cum apare în povestiri, o cheie simplă. O cheie de lacăt de pe a cărei suprafață uzată cuvântul *Master* aproape că s-a șters.

O ține în sus, întrebătoare. Dar nimeni din restaurant nu are răspunsul pentru ea.

– Asta e mesajul lui Bob pentru tine! Niciodată n-a irosit cuvintele, spune Arthur și se bate cu palma pe genunchi, întorcându-se iar cu fața la tejghea.

Ann trebuie să întrebe.

– Știți cumva ce pot descuia cu ea?

– Pe mine m-a dat gata, spune Arthur, apoi se întoarce către Ed:

— Știi cumva ce descuie o cheie veche de lacăt?

Este rândul lui Ed să răspundă și Ann are sentimentul că știe mai mult decât lasă să se vadă.

— Presupun, începe el, cu accentul lui sudist, că dacă ar fi vrut să explice, ar fi explicat. Dar mie mi se pare că-i o invitație.

— O invitație la ce? întreabă Ann.

Ed fluieră încet.

— Nu poți să știi cu Bob. Poate la aventură. Sau poate la vreun cufăr cu bogății, dacă le-a ascuns de noi toți.

Arthur râde din toată inima, iar Ed rânjește, dar redevine serios când își dă seama că stă în fața lui Ann. Își îndreaptă privirea către ea, ca și cum ar vedea prin ea.

— Câte întrebări, atâtea răspunsuri.

— Răspunsuri? Ann întoarce cuvântul pe toate părțile, dar o mie de alte întrebări se nasc în mintea ei.

Bess se strecoară înăuntru prin ușa din față, clopoțelul sunând ușor.

— Îmi pare rău, prieteni, spune Bess, adresându-se lui Ed și lui Arthur. Trebuie să v-o fur pe fata aceasta. Sigur o s-o mai vedeți voi pe aici curând. Ridică din sprâncene către Ann, întrebătoare.

— Da, spune Ann convinsă. Așa este. Ne vom revedea cât de curând.

Și, în timp ce Bess o trage către ușa din față, întreabă:

— Unde mergem?

— Fletch este aici, spune ea, ca și cum aceasta este toată explicația de care are nevoie.

Ca și cum ar trebui să știe cine este el. Și poate că ar trebui să știe. Închide ochii și se concentrează, încercând din nou să își amintească. Au trecut douăzeci de ani și descoperă că memoria ei din copilărie este mult prea limitată pentru a-și aminti ceva legat de el.

Bess o conduce afară în aerul rece. Ann deschide ochii în briza proaspătă, iar privirea ei se întâlnește cu o pereche de ochi la fel de zbuciumați și schimbători precum cerul din Maine. Intensitatea

lor o face să privească în altă parte. Dacă acest bărbat, care acum câteva minute i-a poruncit să plece de la masa lui Bob, vrea să o facă să se simtă inconfortabil, atunci cu siguranță reușește.

Este înalt. Tânăr, după câte se pare. Și, după poziția fermă a maxilarului lui, în mod clar nu este prea încântat de apariția ei bruscă. Poartă o cămașă de flanel cu carouri albastre și albe, nasturii desfăcuți suficient de mult pentru a lăsa la vedere tricoul gri de dedesubt pe care scrie *Pleacă!*

Ce urare de bun-venit!

– Annie, îți amintești de Fletch.

– Fletch? întreabă ea, încercând să pară surprinsă.

– Ah, am uitat, spune Bess. Am impresia că amândoi faceți atât de mult parte din acest loc încât am crezut că deja vă cunoașteți.

Ann neagă din cap.

– Annie Bliss, el este Jeremiah Fletcher.

Mișcarea este aproape imperceptibilă, dar ea o vede. Modul în care el se trage înapoi și își îngustează ochii o fracțiune de secundă.

– Annie! pronunță el încet numele ei, ca și cum ea ar fi un puzzle cu care nu dorește să aibă de-a face. Ai venit ...

Annie își îndreaptă corpul, încercând să alunge sentimentul că este la un interviu și că fiecare mișcare îi este analizată.

– Da, spune ea. Imediat ce am aflat, am venit.

Imediat ce cuvintele îi ies din gură, își dorește să le ia înapoi. Nu ar fi trebuit să afle imediat? Dacă era o rudă apropiată? Dacă ar fi fost interesată de bunăstarea lui Bob la fel de mult pe cât fusese el de a ei? Sentimentul de vină i se furișează în inimă.

– Îmi pare rău, spune ea. Mi se pare că ar trebui să te cunosc.

Nimeni nu îi explică cine este Fletch, de ce acest nume este presărat în fiecare conversație legată de Bob. Și nici măcar nu arată ca un Fletch*. Numele sugerează ceva carismatic, vivace.

---

* Fletcher (engl.) – persoană care confecționează săgeți.

Iar bărbatul acesta este ... ei bine, Jeremiah Fletcher are aerul cuiva care a fost în locurile astea de la începutul lumii și are un aer la fel de grav ca acele timpuri preistorice.

Dosește aceste aspecte ale lui în mintea ei, păstrându-le pentru a le scoate când va veni timpul să afle cifrul acestui bărbat. Își imaginează că oamenii sunt niște lacăte cu cifru – fiecare informație pe care o află despre ei fiind un clic pe care îl face lacătul, în timp ce ea lucrează pentru a construi în mintea ei povestea fiecăruia și a-i afla cifrul.

— Da, probabil că ar trebui, spune el, și este clar că el crede că sunt multe lucruri pe care ea ar trebui să le cunoască, dar nu le cunoaște – și multe lucruri pe care ar trebui să le facă, și nu le face. Se uită la valiza ei rezemată de peretele restaurantului, unde a lăsat-o Bess.

— *Asta e a ta?*

— Da, spune ea, și se duce să o aducă, urând modul în care pantofii ei cu toc se aud în mod atât de nefiresc pe scândurile docului. Ce mult ar da să fie încălțată cu vechea ei pereche de bocanci L.L. Bean, din piele uzată și cauciuc albastru – confortabili și călduroși.

— Presupun că vei dori să rămâi la Bob, spune el. Vocea lui este distantă.

— Desigur că va sta la Bob, răspunde Bess repezindu-l pe Jeremiah. Este ca și acasă pentru ea. Nu-i așa, Annie?

Ea nu așteaptă un răspuns și se întoarce către Jeremiah:

— Oricum, m-am gândit că poate ai putea să o duci pe la Weg și de-a lungul golfului, văzând cât de ...

— Așa voi face, răspunde Jeremiah, expresia de pe chipul lui fiind și mai greu de citit în întunericul care se lasă.

— Ai putea să o duci și la spital de dimineață? Aș duce-o eu cu mașina până acolo, dar ...

Se uită către restaurant, sensul fiind clar: într-un oraș cu un singur restaurant deschis și un restaurant cu un singur angajat, nu are cum să plece din localitate.

– Da, spune Jeremiah.

Ann observă lipsa cuvântului *ayuh* de aprobare, specific regiunii Maine, și se gândește cum, în comunități precum Ansel, pierderea limbajului colocvial este deseori primul semn al unui oraș în pericol de „irelevanță". Pierzi limbajul, pierzi istoria. Simțul locului. Tradiția. Noțiuni fundamentale ale antropologiei culturale.

După ce îi spune la revedere lui Bess, Jeremiah o conduce către chei, unde așteaptă o barcă la momentul maxim al fluxului. Pare a fi nava spațială Tardis, carenă albastră și restul alb. Cuvintele *Vești bune* sunt pictate cu precizie peste vopseaua albastră.

Jeremiah se încruntă și îi arată cu privirea un scaun pliant din cabină. Este un spațiu îngust – și nu este genul de spațiu îngust pe care ar dori să îl împartă cu un bărbat care, evident, nu este tocmai încântat de prezența ei.

– Voi sta afară, dacă este în regulă, spune ea, arătând către o bancă prinsă de punte, exact în fața cabinei.

El ridică din umeri, văzând cât de subțire este îmbrăcată.

– Cum dorești, dar va fi frig odată ce vom pleca pe mare, spune el și îi aruncă pe canapea un hanorac din spatele scaunului de la cârmă.

– Sunt obișnuită cu frigul și vântul, stau în Chicago, spune ea.

Când bărbatul pornește motorul, simte cum vasul îi tremură sub picioare și i se pune un nod în gât. Frigul și vântul sunt un lucru. Dar a fi pe valuri este cu totul altceva. Se așază imediat și se prinde cu mâna de lemnul uzat al canapelei.

Vești bune pornește în întuneric, iar Ann își închide ochii și îi strânge. *Nu e mai rău decât un aeroplan*, își spune ea în gând. Și brusc, realizează că nu are dreptate.

Se uită în jurul vasului, fixându-și atenția pe detalii, sperând să se ancoreze în realitate – acest loc este unul obișnuit pentru cineva. Nu fac decât să traverseze golful, pentru Dumnezeu, și abia dacă se vor depărta de țărm.

Din fericire, Jeremiah nu merge cu viteză. Merge puțin pe marginea portului, ghidând barca pe lângă clădirile cu șindrilă, pe lângă casele de lemn vopsite în alb, înghesuite în dealul din împrejurimi și pe lângă docurile lângă care se află adăposturi de pescuit. Unele case sunt în stil german, ca acelea din piața orașului. Acestea, din cunoștințele ei, datează din vremea în care Josef Krause s-a stabilit în acest loc și sunt construite după modelul caselor din orașul lui natal, din țara lui de origine.

Jeremiah conduce barca mai departe de port, strecurându-se printre bărcile de pescuit homari care se află peste tot împrejur. Barca lui este diferită, realizează ea. Nu are același aspect solid precum vasele de pescuit homari. Puntea este mai lungă, iar cabina este aproape cât o jumătate din barcă. Pe punte se află cutii de plastic cu capac, prinse cu frânghii de grilajul de metal. Vasul nu are frânghiile și năvoadele pe care ea își amintește că le avea Bob. În dreapta ei, un morman de saci de plastic transparenți fâșâie în bătaia brizei. Se apleacă pentru a privi mai îndeaproape. În saci sunt cutii, unele mici, altele mai mari, unele foarte mari și câteva de dimensiune medie. *Ce-i asta? Corespondență?* Se luptă din greu să nu privească mai atent etichetele cu adrese. Toată educația ei – instinctul de a ajunge la esența lucrurilor – o îndeamnă să observe tot ce poate. Dar mai este cealaltă parte, partea de pre care ei îi place să creadă că este cea a unui om normal, și care îi spune să respecte intimitatea acestui bărbat.

Se întoarce, privind către cabina lui. Înăuntru lumina strălucește, iar ochii lui scrutează apa. Ține cârma cu ușurință și fluieră o melodie. Ceva lent, într-o gamă minoră.

O grămadă de cărți se află într-un dulap încorporat în perete, cu bare de lemn la fiecare raft, pentru a evita căderea cărților în momente de vreme neprielnică pe mare. Se concentrează să citească titlurile cărților. Tentativa asta nu e la fel de nepotrivită ca cititul adreselor de pe plicuri. Oamenii știu că, atunci când lași cărți la vedere, ele vor fi observate. Sunt așezate cu cotoarele în afară, ca să poată fi văzute. Cărțile sunt cele mai bune indicii

atunci când vrei să îți dai seama cu ce fel de persoană ai de-a face. Și, judecând după remarcile sale, el știe deja mult mai multe despre ea decât știe ea despre el.

Titlurile sunt aranjate în ordine alfabetică, realizează ea. *Îngrijire medicală de urgență – pentru avansați. Chitara pentru începători. Tradiție și terminologie în domeniul maritim. Microbi ai mării. Piatra lunii.*

Ei bine, gusturile lui sunt cam eclectice. Și surprinzătoare. Pe raftul de dedesubt, două cărți cu colțurile îndoite sunt puse cu fața în sus. Ann se apleacă mai mult. Acestea sunt cărțile pe care le citește cel mai des, după cum arată.

O mică Biblie, cu paginile încrețite și cotorul lipsă. Apoi, lângă ea, *Reglementările și legile poștale ale Statelor Unite ale Americii.*

Privirile i se plimbă de la carte la cutii, de la pachetele din saci la bărbatul de la cârmă. Părul negru, cârlionțat i se vede la spate ieșind de sub căciula albastră.

– Aceasta este barca poștei?

El o privește rapid și apoi se concentrează iarăși pe suprafața apei.

– Da, în cea mai mare parte a timpului. Uneori este feribot. Alteori ambulanță. Dar de cele mai multe ori este barcă poștală. Livrează colete și transportă oameni pe coasta și pe insulele din Ansel, din 1934.

Vorbește ca și cum ar fi naratorul amuzant dintr-un documentar.

– Adică barca. Nu eu.

Ann își sucește picioarele pe marginea băncii pentru a sta cu fața la el.

– Și când ai început să lucrezi pentru acest serviciu de livrări?

Încearcă să facă legătura cu ceea ce îi povestise Bess, cu faptul că Fletch îl găsise pe Bob și îl ajutase.

El pufnește:

– Depinde pe cine întrebi.

– Păi ... să spunem că întreb orașul Ansel.

– Acum trei ani.

— Și să spunem că te întreb pe tine.

— Atunci ... niciodată.

Pe chipul lui apare jumătate de rânjet.

— Am venit aici pentru o slujbă ca asistent medical de urgență. S-a dovedit că orașul acesta are nevoie de servicii medicale de urgență doar cu normă foarte parțială, și, cum clădirea de pompieri este pe jumătate și poștă, am moștenit livrările poștale ca parte a responsabilităților mele.

— Glumești.

— În Ansel este posibil, zise el și ridică un umăr. Nu este atât de rău. Este o slujbă liniștită.

Ea îl studiază de la spate, modul în care vorbește puțin și în care vede în profunzime. Nu pare a fi genul de bărbat care să creeze probleme. Și totuși, dincolo de aparențe, trebuie să fie ceva mai mult la acest bărbat decât lasă el să se vadă.

— Ce bluză interesantă! observă ea, și arată către mesajul *Pleacă!* de pe tricoul lui.

Se uită și el, și apoi se uită la ea. Își ridică sprâncenele, înălțându-și capul spre ea. Mesajul lui este clar, doar pe jumătate glumeț.

— Hainele tale ar trebui să învețe bunele maniere, bombăne ea.

Este pe punctul de a se întoarce cu spatele, să-l lase pe tipul ăsta să se cufunde în propria lume, așa cum este clar că vrea să o facă, când acesta face o mișcare rapidă. Ia un marker de pe raft și îi scoate capacul cu dinții. Cu o mână ține tricoul și cu cealaltă începe să scrie ceva pe el, din perspectiva lui cu susul în jos.

Deasupra mesajului de pe tricou a scris *TE ROG*.

Hm, tipul ăsta e un mucalit. Ann nu răspunde privirii victorioase pe care el i-o aruncă.

Acum intră în partea întunecoasă a golfului, noaptea este atât de neagră, încât abia poate să distingă siluetele de la orizont, pinii și munții din spatele lor. Trec pe lângă o insulă lungă, îngustă, și intră în Weg. O porțiune din mare mărginită de un șir de insule pe o parte și un petec îndepărtat de pământ de cealaltă

parte. Alte porturi din Maine ar numi o astfel de porțiune canal. Canalul Moosabec, Canalul Eggemoggin. Dar în Ansel acesta este numit Weg.

Cuvântul a fost pronunțat greșit – aflase asta de când plecase din Ansel. Localnicii toți pronunțau prima literă *U*. Însă povestea denumirii acesteia încă îi aduce emoție în suflet. „Bătrânul Joe", așa cum îl numeau ei pe Josef Krause, fusese un pescar sărman care locuia cu soția lui, trei copii și un nou-născut într-o mică colibă de pescari lângă Saint John, în New Brunswick. Într-o zi, din cauza unei cețuri groase care îl dezorientase, se rătăcise departe de țărm și fusese prins într-o furtună groaznică. Fiind singur la bord, doar el și heringul pescuit, avea șanse mici de supraviețuire. Nevăzând nicio urmă de pământ și pierzând toate speranțele, a căzut în genunchi și L-a rugat pe Dumnezeu să-l scape, pentru a putea să ducă heringul la micuții lui înfometați și a trăi să-i mai vadă măcar o singură zi.

Singurul răspuns pe care l-a primit a fost o învolburare și mai mare a apelor, care l-a trântit cu fața în jos, făcându-l să repete rugăciunea. Și apoi, așa cum spune povestirea mai departe, a auzit o voce, mai puternică decât o voce de om, ca și cum i-ar fi vorbit direct în sufletul lui: *Ridică-ți capul, Josef Krause!*

Nu a fost nici o promisiune de eliberare, nici o despărțire a apelor precum a fost pentru Moise ... Iar Josef a făcut ce i s-a spus, a ridicat capul, și, chiar în acel moment, cerul s-a luminat de un fulger orbitor. Suficient cât pentru a vedea o insulă în depărtare.

Făcând un efort să se ridice în picioare, a luat cârma și a cârmit, cât de bine a putut, către locul în care dâra de lumină îi arătase insula. Când a ajuns aproape, pieptul lui a răsunat din nou de acea voce. *Ridică-ți capul, Josef Krause!*

S-a uitat la cer și un alt fulger a luminat o insulă mare care se vedea în depărtare la stânga sa, apoi o altă insulă în față, și o alta în spate. Următorul fulger s-a întins suficient de mult pentru a arăta un șir lung de insulițe, ca niște firimituri de pâine, care l-au

ajutat să ajungă la țărm. Insulă după insulă, fulger după fulger, urmase calea pe care i-o arătau acestea.

La venirea dimineții, s-a trezit în locul în care se adăpostise, odată ajuns pe pământ: sub un pin solid, îndreptat către albastrul promițător al portului, acum cu valurile îmblânzite. Furtuna îl adusese aici, insulele l-au îndreptat aici precum firimiturile din povestea copilăriei. Știa că aici va supraviețui.

În săptămânile care au urmat, și-a mutat familia în Maine și a numit orașul cu o singură familie Hansel. Hansel-by-the-Sea, care s-a dovedit a fi un loc sigur de acostare pentru mulți marinari obosiți, așa cum a fost și pentru Josef. A înălțat un semn sculptat de mână pe care se deslușea numele orășelului. În anii care au urmat, vântul viclean a șters litera *H* de pe acel semn și până să observe cineva acest lucru, toți nou-veniții deja începuseră să numească locul Ansel.

Ann zâmbește amintindu-și povestirea. Barca întoarce pentru a ieși din Weg, pregătindu-se de traversare în partea îndepărtată a golfului.

— Weg.

Râde.

— Ce ai spus?

A! Uitase cu totul de domnul Fletch.

— Weg. Tocmai mă gândeam la povestea acestui nume. Știi că i se spunea *Weg von Blitz*? Îl pronunță așa cum l-ar pronunța germanii – Veg. Calea fulgerului.

— Mă întrebam de ce se numește așa, spune Jeremiah. Weg mi se părea o denumire ciudată, chiar și pentru locurile acestea.

— Au încetat să îl pronunțe ca în germană în timpul războiului, spune ea.

El aprobă, iar ea nu-și dă seama dacă este plictisit sau doar concentrat. Îndreaptă barca spre un doc învăluit în umbrele întunecate și în câteva secunde ea îl recunoaște.

— Oh, Doamne! exclamă Ann. Locul acesta ...

Ale cui sunt valurile?

Vechiul doc este același pe care a stat ea de o mie de ori bălăngănindu-și picioarele, de unde privea stelele stând culcată pe spate și unde îl bombarda pe Bob cu întrebările și ideile ei. Găsise o casă pentru acestea în inima lui mare, dispusă să i le asculte.

O parte din ea suferă la această întoarcere. Și o parte din ea nu poate suporta ideea că *Tihna marinarului* este rece, tăcută și goală.

– E frumos, nu?

Jeremiah încetinește barca și o bocănitură ușoară la lovirea pontonului îi spune că au sosit.

Valiza alunecă în spatele ei, bocănind pe scândurile docului până ce ajunge la pământ. Pământ moale – cărarea care duce către *Tihna marinarului*.

Deodată, rămâne nemișcată.

Treptele se întortochează către vechea casă de căpitan de vas, construită în stil victorian, ce stă pitită printre copaci. Dar este oricum altcumva numai rece nu … sau tăcută … sau goală.

Înăuntru, luminile sunt aprinse.

Capitolul 7

Clanța ușii se simte ca o bucată de gheață în mâna ei. Și totuși se vede o lumină la fereastră – acolo, la stânga, unde stătea ea de obicei și aștepta barca lui Bob în fiecare seară – o lumină care o scaldă cu căldura ei. O ciocnire perfectă între trecut și viitor. Trăgând adânc aer în piept, Ann intră pe ușa principală care de aproape două sute de ani își scârțâie protestele pe vechile ei balamale.

Face un pas înăuntru și simte că pătrunde într-un loc în care nu îi este permis, simte că această casă îi analizează fiecare pas, ca și cum ar dori să o întrebe: *Cine ... ești tu?* Curioasă. Acuzatoare. Ea este Alice, casa este omida, iar fiecare pas scârțâitor pe care-l face este un pas printr-un inel de foc. Casa nu o cunoaște. Simte că este o impostoare, plecată mult prea departe, pentru mult prea mult timp.

Apoi simte o mână pe umăr. Tresare speriată, iar când se întoarce dă cu ochii de Jeremiah care ține sub celălalt braț trei bușteni pentru foc. Bărbatul își retrage repede mâna, ca ars și, pentru prima dată, Ann vede pe chipul lui altceva, ceva mai moale decât duritatea aceea a lui de oțel.

— Îmi pare rău, spune el. Nu am vrut să te sperii.

— Nu m-ai speriat. Eu doar ...

Ale cui sunt valurile?

Vorbele i-au ieșit din gură ca dintr-un impuls de apărare. Dar nu-și găsește cuvintele ca să termine acea propoziție.

– D-de ce sunt luminile aprinse? Este cineva aici?

Chipul lui Jeremiah devine iar neîndurător. Îi arată cu mâna către ușa deschisă de la stânga – ușa care se deschide spre camera ei preferată.

– Canapeaua este aici, spune el și o ia înaintea ei.

Nu i se pare corect. Ea este singura rudă care i-a mai rămas lui Bob. Bine, singura care vorbește cu el, oricum. Iar acest bărbat pe care nu l-a mai văzut înainte se plimbă pe aici și îi prezintă locul ca și cum ar fi casa lui.

Dar cine este de vină pentru asta? îi spune vocea rațiunii, făcând-o să-i fie rușine.

Jeremiah pune buștenii lângă șemineul rece, de cărămidă. Aici era odată sufrageria, dar Bob ... ei bine, lui nu îi plăcea prea mult să stea în ea. A înțesat cu cărți toate rafturile din camera aceasta – un curcubeu de culori mute amintind de vremuri apuse. Un glob pământesc stă pe suportul lui în colț, chiar acolo unde obișnuia să îl învârtă ea. Închidea ochii și îi deschidea atunci când Bob îi spunea să îi deschidă, ca să se oprească la locul unde ar putea locui într-o zi. El o învățase să viseze, să se gândească la lumea de dincolo de ea. Lângă peretele de lângă ușă este un pian și, aproape făcut sandvici între cărți, iată fotoliul ei de la fereastră. Acesta fusese barca ei, barca ce o purtase pe o mie de țărmuri în acele ore în care se pierdea în lectura cărților, fundu-i prea teamă să pună piciorul într-o barcă adevărată. Dar Bob a făcut-o să scape de teama asta, până la urmă. În mare parte.

Amintirile strălucesc ca niște licurici în jurul ei, respirația ei este scurtă, rapidă. Își trece mâna peste canapea, peste moliciunea păturii din flanel. Chiar atunci însă realizează că pătura se mișcă, alunecând de sub degetele ei.

Jeremiah, de la capătul celălalt al canapelei, trage de cearșaf spre el. El se oprește, își scarpină încurcat căciula tricotată și

apoi continuă să tragă de pătura de flanel până ce o bagă toată sub braț.

— Păturile sunt acolo.

Arată către un dulap de pe hol. El ia și perna – o pernă mare, pentru pat de pe canapea și pune în locul ei o alta dintr-un coș aflat în colț, după ce o bate cu mâna pentru a o scutura de praf.

— Uite. Toată numai pentru tine.

Și aruncă perna pe canapea. Ea privește mormanul de sub brațul lui.

— Ai dormit aici?

Pentru o secundă, el pare un copil prins asupra faptului. Cu timiditatea unui băiețel la cei un metru optzeci ai lui, ridică din umeri.

— Nu mi s-a părut normal, spune el, să rămână casa goală.

Aceasta este singura explicație pe care o dă înainte de a se îndrepta spre ușă. Se oprește în prag și o privește.

— Ai niște mâncare în bucătărie. Nu e multă, dar e ceva. Și ... ei bine, cred că știi să te descurci pe-aici.

— Îmi voi aminti.

El se oprește, ca și cum nu este sigur că vrea să îi spună ceea ce urmează.

— Bob ... mă lasă să îmi ancorez barca acolo.

Ann încuviințează, încercând să înțeleagă. Pare să încerce să îi comunice altceva. Parcă felul în care se poticnește să găsească cuvintele potrivite îl face puțin mai plăcut. Un om după inima lui Bob ... de oriunde o fi venit el.

— La atelierul pentru bărci.

El așteaptă, privind-o să vadă dacă înțelege. *A! El ... locuiește aici.* Chiar la o aruncătură de băț de grădina din față.

— Nu te voi deranja. Ne vedem mâine dimineață la șapte la doc. Vizitele încep la opt, mai adaugă el și se îndepărtează.

— În regulă. Mulțumesc ...

Încearcă să-i spună Fletch, dar i se pare că ar suna prea familiar; și cumva numele ăsta pare că nu i se potrivește prea bine.

– ... Jeremiah. Jeremiah Fletcher, spune el, ridicându-şi privirea pentru a o întâlni pe a ei. O priveşte îndelung. O studiază. Este direct, poate prea direct.

Ea îi zâmbeşte rapid – un vestigiu al vechilor norme de politeţe în societate.

– Jeremiah, repetă ea, acceptând numele lui real ca o ofertă de pace. Şi i-l oferă pe al ei în schimb.

– Iar eu sunt Annie ... Ann ... Bliss.

Niciuna dintre variante nu pare a fi cea bună. În plus, el deja îi ştie numele.

– Ştiu, spune el, încuviinţând din cap şi apoi plecând.

Iese pe uşa din faţă şi se aude un clic în urma lui. Paşii i se pierd în noapte şi, din locul în care stă, la fereastra principală, Annie îl vede îndepărtându-se, cu mâinile în buzunarele blugilor, aplecat înainte pentru a înfrunta vântul nopţii, până ce dispare în barca *Veşti bune*.

Oboseala unei zile lungi o ajunge din urmă, îi cuprinde membrele, trupul, sufletul. Dar casa o cheamă, amintirile sunt vii la fiecare colţişor al ei. Annie răspunde chemării, surprinsă fiind să vadă cum picioarele ei îşi amintesc locurile în care podeaua scârţâia.

Chiar lângă uşa din faţă este o veche măsuţă pentru telefon, genul de măsuţă care are şi o bancă ataşată de ea. Bob chiar mai păstrează vechiul telefon negru – un telefon cu un con care se ţine la ureche şi o altă piesă montată pe un suport, în care se vorbeşte. Firul este tăiat, ros acolo unde el îl tăiase cu un cuţit, cu mulţi ani în urmă. *Cine are nevoie de telefon?* spusese el. *Dacă cineva vrea să spună ceva cuiva, atunci trebuie doar să se ducă să-i spună.* Ea zâmbeşte la cât de vie îi sună vocea lui morocănoasă – şi cum această voce morocănoasă surprindea întotdeauna valoarea unui om.

Pe marginea băncii este înfipt ceea ce pare a fi o ţepuşă făcută de el, în care se înfig hârtiile cu reţete – genul de ţepuşe folosite de bucătari pentru a înfige hârtiile cu comenzi. Dar acesta este doar un cui mai lung, bătut într-o bucată de lemn de cinci pe

zece, cu vârful ascuțit ieșind pe partea cealaltă. Înfipte în acel cui nu sunt comenzi de la restaurant, ci plicuri. Fiecare cu un nume pe el, scris de mâna lui Bob. *Dl. Spencer T. Ripley.*

În dreapta holului este bucătăria, unde, la micuța masă de lemn obișnuiau să mănânce. Își trece degetele peste vopseaua roșie, ciobită. Invitată de sfârâitul șuncii prăjite și de aroma îmbietoare a biscuiților abia scoși din cuptor, aici mâncau dimineața, la prânz și seara, nepunând niciodată piciorul în sala de luat masa din partea din față a casei. Dintr-o privire rapidă aruncată în cameră, își dă seama că este la fel cum a văzut-o ea ultima dată. Tava de aramă pentru copt plăcintele a străbunicii Savannah, pe care Ann a folosit-o când a învățat să facă faimoasa rețetă a familiei, plăcinta cu alune, este la locul ei. La fel și fotografia lui Bob și a iubitei lui mirese, în ramă de argint, fără să-și fi pierdut niciun pic strălucirea. Cu o singură excepție – un singur lucru este nou. Un document înrămat, lângă ușa de la terasa din spate.

Aprinde lumina și când se apropie să-l citească ... simte un gol în stomac.

ABSOLVENTĂ DE LA DARTMOUTH VINE CU UN PLAN PENTRU REVIGORAREA UNUI SAT ALPIN AFLAT ÎN PRAGUL PĂRĂSIRII.

Își amintește articolul. Voiseră să schimbe titlul cu *ÎN PRAGUL DISPARIȚIEI*, dar ea simțise că *dispariție* i-ar afecta prea mult pe locuitorii acelui sat, dacă aveau să le cadă vreodată ochii pe acel articol.

Opt ani mai târziu, stomacul ei încă se strânge la vederea articolului. Cum a presupus că știe ea cum să salveze un sat elvețian mai vechi decât propria ei țară. Toți locuitorii erau pensionari, în afara primarului. Iar toate casele lor rămăseseră goale, nelocuite, în vârful muntelui. Dar ea avea o diplomă în antropologie și o viziune netemperată de smerenie – o combinație care a făcut-o să le promită imposibilul. Poate că Bob nu aflase partea a doua a poveștii. Poate că aflase doar prima parte – partea plină de speranță. *Doamne, Te rog să fie așa!* Cuvinte pe care le-a înălțat

la cer de nenumărate ori, dorind ca răul pe care îl făcuse satului Alpenzell să fie îndreptat. *Te rog!*

Trăgând adânc aerul în piept, făcu ceea ce trebuie să facă pentru a învinge sentimentul vinei – baricadă trecutul înapoi în trecut.

Urcă scările în spirală și aruncă o privire în vechea ei cameră, care, înainte de a fi a ei, fusese camera tatălui ei, iar înainte, camera lui Bob și a bunicului ei, Roy. Zâmbește, amintindu-și cum s-a pitit în dulap într-o zi, de teama unui vânt puternic. Pentru a aprinde lumina în acel dulap, trebuia să tragă de un lanț, și îi plăcea să facă asta, se simțea în siguranță în acel loc. Trăgând de lanț se auzea un clic, iar ea se cuibărea liniștită în acel dulap primitor – micul ei sanctuar.

Deschide ușa dulapului. Dar când întinde mâna să tragă de vechiul lanț – nu este de găsit. De fapt, întregul dulap este plin de jos până sus și din față până în spate cu cutii de carton de diverse forme și mărimi. Fiecare cu un număr scris pe ea cu cerneală neagră, groasă.

– Ce se-ntâmplă aici ...?

Întinde mâna până la raftul de sus până ce găsește lanțul înfășurat printre cutii. Când trage de el, fiind iluminat din spate, întregul dulap ia o înfățișare ciudată, ca și cum în spatele lui ar fi o cu totul altă lume.

Este nerăbdătoare să privească mai îndeaproape, să deschidă câteva dintre ele, dar ceva o oprește . Poate bunul simț? Lucrurile acestea nu sunt ale ei. Nu are niciun drept să scotocească prin ele.

Foarte repede, înainte să aibă timp să se răzgândească, se întinde să stingă lumina și să se retragă. Dar ceasul i se agață de o cutie, făcând-o să cadă, împreună cu altele două. Una dintre ele îi cade pe picior și greutatea ei o face să simtă durere. Se trage înapoi și se apleacă să ridice cutia ofensatoare. Dă să o ridice, dar conținutul îi cade pe podea.

– Este o ...? Dar nu are niciun sens.

Îngenunchează să se uite mai bine și, într-adevăr, este o ... piatră. Gri, fără nimic deosebit, cu un colț ascuțit pe o latură și rotundă în celelalte părți. Este doar o bucată de pământ pietrificat, eliberată din închisoarea ei de carton.

Se uită încă o dată la dulap. Probabil că sunt cel puțin cincizeci de cutii aici. Oare în toate sunt ... pietre?

Cu grijă, pune la loc cutia deschisă, și celelalte două cutii, observând zgomotul produs de rostogolirea unui obiect greu într-una dintre ele.

Sigur este tot o piatră.

— Ce ai de gând să faci, unchiule Bob? șoptește ea în întuneric.

Dar pietrele rămân tăcute, refuzând să-i dezvăluie secretul.

Capitolul 8

Somnul nu se împacă bine cu noile locuri de dormit. Învelită în cuvertura țesută de străbunica ei, Ann se ghemuiește în biblioteca lui Bob, gândurile ei jucându-se de-a prinselea cu somnul. Contemplând cărțile luminate de lună ce umplu rafturile de la podea până la tavan, în jurul șemineului gol de cărămidă, Ann și-l imaginează pe Bob citindu-le, dorind ca el să fie aici acum să citească. Nu-și poate scoate din minte dulapul acela plin cu pietre. Pietrele acestea au tulburat-o și se întreabă oare ce semnificație au ele. În cele din urmă, mintea ei confuză se lasă purtată de zgomotul valurilor – talaz după talaz spărgându-se pe țărm – la fel cum vântul familiar din Chicago o poartă pe brațele somnului.

Și apoi, sunetul unei mormăieli răgușite venite din afara casei o trezește. Se năpustește la fereastră și vede o lumină jucând în întuneric, la capătul docului. Gândurile îi sunt grele, lente și încearcă să-și dea seama unde este, cine este bărbatul acela, ce se petrece – și faptul că ceva este în neregulă.

Aceea este barca lui Jeremiah Fletcher … iar ea a întârziat.

Strângându-și pătura în jurul ei, iese repede afară în noapte.

– Așteaptă! strigă ea, însă el s-a îndepărtat deja de doc. Oare dormise prea mult? Nu auzise alarma?

– Vin acum!

Picioarele goale zboară grăbite peste iarba acoperită de brumă, trezind-o de-a binelea.

— Sunt aici!

Dar el este prea departe pentru a o auzi, stă cu spatele la ea și *Vești bune* se îndepărtează în întuneric.

Când pune picioarele pe doc, alunecă precum pucul pe gheață – încearcă să se ajute de brațe pentru a-și păstra echilibrul. Respiră repede în aerul înghețat, iar respirația i se transformă în abur alb. Tremură.

— Minunat! Mulțumesc pentru nimic, Fletch!

Numele pe care îl folosesc oamenii locului cu atâta drag ei îi iese de pe buze plin de pică. Însă chiar atunci, sunetul alarmei se aude din casă. *Cinci dimineața.*

— Oh! face ea, înmuindu-se, realizând, în lumina răsăritului, că a făcut o greșeală. Și dacă acum un minut îl ura pentru că nu o auzise, acum, deodată, este mulțumită că nu a auzit-o. Se îndreaptă către casă și, în următoarele două ore, își face de lucru prin casa aceea prea tăcută, o casă în care podelele scârțâitoare, ticăitul ceasului de perete al bunicului și poeții trecutului sunt singurii ei tovarăși.

Ora șapte fix o găsește stând pe doc, bălăngănindu-și picioarele deasupra apei în aburul de dimineață al mării, privind cum *Vești bune* cotește de-a lungul insulelor pentru a se întoarce la doc.

— Cine vrea să meargă cu barca să se îmbarce, spune Jeremiah și ea se ridică în picioare. Momentul adevărului. Îi luase aproape o vară întreagă să își învingă teama de a trece docul și a se urca în barca lui Bob ... și se îndoia că este ca mersul pe bicicletă. Nu putea să se urce din nou în barcă ca și cum nu trecuseră douăzeci de ani, iar visul ei nu era la fel de viu ca atunci. Se prinde cu mâinile de balustradă, iar Jeremiah așteaptă. Se uită la ceas.

— Hei, începe ea, nu eu sunt cea care a întârziat.

— Nu ai întârziat. Aș spune chiar că ai ajuns cam cu două ore mai devreme, răspunde bărbatul, încrucișându-și brațele pe

piept, peste tricoul de baseball gri cu alb. Ann se indignează și înaintează clătinat pe punte până ajunge chiar în fața lui, încrucișându-și brațele exact ca el.

– M-ai auzit?

El ridică din umeri.

– Ai fi putut să spui ceva.

– Nu credeam că o să mă auzi cu toate strigătele tale și cu mișcările disperate pe care le făceai cu șalul acela în jurul tău.

Pe unul dintre obrajii lui apare jumătate de zâmbet și o gropiță. Astăzi nu mai este atât de neîngrijit ca ieri, fața îi este proaspăt bărbierită.

– Șal?

Bărbatul acesta, cu șapca lui Mariners care îi umbrește ochii, nu pare a fi tipul care să folosească cuvinte precum „șal". Ann simte primul clic la cifrul lacătului lui Jeremiah.

– Vrei să spui pătura.

– Același lucru.

El îi face semn să intre în cabină, iar ea intră. Este îmbrăcată comod, cu blugi până la glezne și tricou, și puloverul ei verde preferat, împletit de mână, pus peste umeri pentru o proteja de frigul de pe mare. Dar chiar și așa, înainte de a se urca în barcă, este aproape înghețată.

– Ah, începe Jeremiah, te-a prins.

– Ce m-a prins?

– Frica de apă. Nu-ți face griji. Este destul de des întâlnită. Când navighează în golf, majoritatea oamenilor se simt confortabil, dar când sunt în largul mării este cu totul altceva. Probabil că intenționează să-i vorbească pe un ton blând, însă în urechile Annei sună ușor trufaș. Lui Ann sângele îi clocotește în vene pe măsură ce el continuă.

– Uite ce le spun eu copiilor de școală când îi duc cu barca acasă pe insule: respiră adânc, închide ochii și ...

Picioarele ei ar voi să prindă rădăcini acolo, în doc, în timp ce amintirile unui vechi coșmar îi reapar în minte, dar trece pe

lângă Jeremiah ridicându-și picioarele grele ca de plumb și plantându-le ferm pe puntea bărcii. Sentimentul de reușită îi umflă pieptul și se rotește triumfătoare pentru a-l privi în ochi pe bărbatul care a rămas holbându-se la ea, cu fruntea încrețită.

— Sunt gata, spune ea cu un zâmbet, încercând să ascundă tremurul din voce în timpul proclamării ei victorioase.

Jeremiah se duce încet către cabină, privind-o prudent.

— Cum dorești, spune el, ca și cum el ar fi băiatul de la fermă din filmul *File de poveste*. Apoi continuă:

— Doar ... încearcă să nu-mi frângi barca ... adaugă el uitându-se la degetele ei care s-au prins bine de balustradă, ca și cum viața i-ar fi amenințată, în ciuda zâmbetului pe care îl afișează pe chip.

Ea își descleștează degetele și le ține pumn în fața pieptului, simțind că fața i se înroșește. În timp ce barca se îndepărtează în golf, mâinile ei se prind din nou strâns de balustradă. Crede că aude un râs înfundat venind dinspre el, dar când se uită la el, Jeremiah Fletcher are ochii fixați pe întinderea oceanului.

Odată ce au ieșit din golf și sunt pe apă, ea se apropie tot mai mult de el, verificând ecranul de navigație.

— Deci, începe ea, ești de prin împrejurimi?

El o privește și Ann simte că au ajuns la un moment de evaluare. Nu e același soi de estimare din priviri pe care o folosesc ceilalți oameni din Ansel, dar totuși un fel de cântărire.

Ea se dă un pas înapoi.

— Aș spune că sunt de prin împrejurimi tot la fel de mult pe cât ești și tu, răspunde el într-un final.

Ce fel de răspuns este acesta? Tocmai este pe cale să răspundă ea, când el o ia înainte.

— Tu ai mai fost aici înainte, spune el.

Este o declarație, dar pare a fi o invitație la dialog. Beculețele de avertisment se declanșează în mintea Annei. Ea nu-l cunoaște. Nu vrea să îi dea voie în acea parte din viața ei. Nu încă. Așa că îi dă un răspuns la fel de bun pe cât fusese al lui:

– *Ayuh*, spune ea, folosind cuvântul local pentru un mai mare impact, asta a fost cu mult timp în urmă.

– ... cu Bob, spune el, completând cel puțin unul dintre spațiile goale.

Ea încuviințează.

– Ascultă, Annie ...

El îi rostește numele după care o cunosc toți cei din Ansel, dar parcă sună altfel pe buzele lui. El este un nou-venit, nu este din lumea aceea. Cu toate acestea, când îl aude vorbind, ceva o face să simtă că este totul în ordine ...

Din nou privește suprafața apei, și pauza este atât de lungă încât ea se întreabă dacă a uitat cumva să-și termine ideea. El trage adânc aer în piept și apoi expiră.

– Când o să-l vezi ...

Ea înghite în sec și își încleștează degetele pe cadrul ușii. Pe chipul lui se citește o adevărată durere, atât de mare că greutatea ei umple cabina și se revarsă, cuprinzând-o și pe Annie.

Jeremiah pare să se fi împotmolit, nesigur cum să-și continue discursul. Maxilarul îi joacă. O privește drept în ochi:

– Un bărbat ca Bob, care putea ține piept întregii lumi ... să-l vezi acum nesimțitor față de acea lume ... nu vreau să te șochez, dar ... s-a schimbat. Însă în interior este la fel. Vei vedea.

Și ochii lui Jeremiah se umplu de tandrețe.

Barca înaintează iar valurile se despart într-un făgaș în spatele bărcii. Într-un final, Ann începe să vorbească.

– Este frumos din partea ta că îl vizitezi în starea în care se află.

Jeremiah clatină din cap.

– Măcar atât să fac. El a făcut pentru mine mult mai mult decât aș putea eu vreodată să-i răsplătesc.

Ann ar vrea să afle mai multe și simte o altă rundă de clicuri care ar putea desface lacătul acestui bărbat. Iar ea se străduiește în continuare să găsească cifrul, pentru a afla ce îl motivează pe acest bărbat din fața ei. El se îmbățoșează, simțind că este studiat.

— El ... m-a ajutat cu niște lucruri la început, când am venit aici, adaugă Jeremiah.

Se închide în sine, cuvintele lui vagi ridicându-se ca un zid între ea și orice ar însemna aceste „niște lucruri".

— Lucruri prin care și el a trecut, explică Jeremiah.

Stă în picioare, la cârmă, dar pare a fi la mile depărtare de ea. Răceala dintre ei se simte și când ajung în portul din Machias, pe tot drumul spre Spitalul Regional Northwest, dar și în lift. Lumina portocalie se aprinde la etajul trei și se aude un semnal sonor, iar Ann citește cuvintele din dreptul ei. *Unitatea de terapie intensivă*. Jeremiah traversează cu pași mari prin sala de așteptare, unde vorbește cu glas șoptit cu recepționera din spatele unui birou de culoarea stejarului alb. Femeia îi aruncă Annei o privire și chipul i se îmblânzește. Îi face semn de încuviințare lui Jeremiah și se apleacă sub birou. Se aude un clic sonor în spatele ei, ușile duble automate se deschid și femeia le face semn să treacă.

Coridorul este întunecos, luminile sunt difuze, ca și vocile asistentelor din camera de serviciu. Jeremiah o privește, cu un zâmbet trist ivit în colțul buzelor. Vede în ochii lui o tandrețe pe care nu și-o dorește, pentru că nu înseamnă decât că ceea ce urmează va fi un moment greu pentru ea.

Poți trece prin momente grele, Annie! Aude încurajarea din vocea lui Bob, de acum douăzeci de ani, vede ochii lui albaștri ridați la colțuri.

Jeremiah încetinește către capătul culoarului și își pune mâna pe mâner. Salonul 308. Deschide ușa și o ține deschisă pentru ea. Annie inspiră adânc. Totul în jurul ei pare să încetinească – cu excepția inimii ei care a luat-o razna. Intră în salon, dar ceva o oprește. Mâna lui Jeremiah. Îi ia mâna și i-o strânge. O mână caldă, încurajatoare.

Înăuntru, soarele dimineții pătrunde prin storurile deschise. Mirosul este steril. Miros aseptic, neutru. Opus lui Bob în toate privințele.

Și apoi îl vede acolo, pe pat, conectat la aparate și întins nemișcat. Se văd doar ușoarele mișcări de ridicare și coborâre ale pieptului său larg. Annie își duce mâna instinctiv la gură, încercând să amuțească strigătul care amenință să iasă.

Stând la căpătâiul patului său, îi studiază chipul pe care sunt întipărite trăsăturile bunătății și știe că acele trăsături nu s-au gravat cu ușurință. Nu știe toate detaliile vieții lui, dar a auzit suficiente zvonuri ca să își dea seama că acest om a trecut prin pierderi mai mari decât își poate ea imagina. Cu toate acestea, în mintea ei aude ecoul râsului lui.

Demult, la începutul vizitei ei pe durata verii, o fată sfrijită, de zece ani, privind șașiu pe deasupra pistruilor ei, pe care nu era suficient de mare să îi dispreţuiască, s-a așezat lângă el la marginea docului din fața casei. El stătea pe vechiul lui șezlong și o privea pe sub sprâncene. Habar nu avea cum să se comporte cu o puștoaică deșirată și nici ea nu avea habar cum să se poarte cu o rudă cu care nu înțelegea ce fel de relație are.

– Domnule, începu ea, cum ai vrea să îți spun?

– Păi ... ai face bine să nu îmi mai spui domnule – asta știu sigur.

– Cum, atunci? Tu ești ... bunicul meu?

El răsuflă lung, ca și cum ea îi ceruse să-i dezvăluie sensul vieții.

– Acum am o întrebare.

El făcu o pauză – niciodată nu se grăbea. Apoi continuă:

– Lasă-mă să te întreb ceva. Ce face un bunic?

A spus-o ca și cum ar trece un cearșaf ud printr-o mașină de călcat. Ea și-a lăsat colțurile gurii în jos.

– Nu știu. Cred că face sandviciuri cu brânză la grătar. Și joacă cărți. Arată puțin ridat, poate.

Asta l-a făcut să râdă cu poftă.

– Păi, sună foarte bine ce ai spus. Uite ce e. Eu sunt unchiul Bob. Iar fratele meu, Roy, a fost tatăl tatălui tău, bunicul tău. Roy ar fi fost mândru ca un păun să aibă șansa de a te cunoaște, iar eu sunt onorat că am această șansă. Ce-ar fi să îmi spui ... nenea?

Annie râse:

— Nuuuu, dar ce zici de Bunicul?

— Moșu'?

— Sună cam morocănos.

— Și nu sunt morocănos?

— Doar când bate vântul.

— Ok, atunci ... alege tu un nume.

Ea se gândise puțin.

— Îmi place Bunu-Bob.

El se întoarse să o privească în față. Ea se întoarse către el.

— Atunci Bunu-Bob să fie! Merge, spusese el, întinzându-și mâna spre cer, ca și cum și-ar fi văzut numele scris în reclamele luminoase de pe Broadway. Și, deodată, Annie simți puțin mai mult că Ansel este casa ei.

Aici, în salonul de spital, Jeremiah se apropie, întrerupându-i amintirile.

— Au spus că poți vorbi cu el, că îi face bine, îi spune el.

Annie încuviințează, nesigură ce să spună acestui om care o cunoaște cel mai bine, aici în prezența unui necunoscut – sau aproape un necunoscut. Totul i se pare nepotrivit. Dar și liniștea este stânjenitoare, așa că, în cele din urmă, vorbește.

— Hei, Bunu-Bob! Vocea ei pare a fi prea tare în liniștea camerei. Aruncă o privire spre Jeremiah și vede că s-a retras în colțul camerei, cu o carte luată din teancul de pe masă. *Cum să construiești singur bărci*. Aruncând o altă privire în jur, observă o plantă pe noptiera lui Bob. Jacheta lui se vede agățată într-un dulap deschis, ca și cum tocmai a venit dintr-una din „escapadele lui pe plajă." Și, în colțul din stânga ei – luciul mat al mânerului unui baston se zărește dintr-un dulap întredeschis. Annie întinde mâna spre el, zâmbind.

Încă de acum douăzeci de ani, Bob își exprimase dorința să aibă și el parte de acest baston de culoarea abanosului, cu mânerul din aur gravat, vechi de peste o sută de ani, inscripționat pentru cel mai bătrân locuitor al orașului. Acest baston a intrat în

proprietatea orașului încă de când *Poșta din Boston* le-a dăruit, în 1909, orașelor din New England care au fost suficient de norocoase să le primească. Bastonul din Ansel este unul dintre puținele care încă s-au păstrat și care încă este în uz, continuând tradiția de a susține viețile celor care atât de mulți ani au sprijinit, la rândul lor, orașul. Dar ceva nu se leagă. Bob are doar șaptezeci și patru ... nu este cel mai în vârstă locuitor; dacă nu se înșală.

Își trece mâna peste gravură, gândindu-se la mâinile care s-au sprijinit pe el.

Dăruit de *Poșta din Boston*
celui mai vârstnic locuitor
din
Ansel-by-the-Sea,
Maine

Și, în paranteze, de-a lungul curbei mânerului, cuvintele: *A se transmite mai departe.*

Cuvinte grele. Înseamnă a se dărui altcuiva, atunci când viața celui care îl folosește acum s-a sfârșit. Annie trase repede aer în piept și se rugă scurt: *Te rog, nu încă! Să nu-l ... transmită ... încă.*

Dacă cei din afară privesc această tradiție ca fiind morbidă, cei din Ansel încă o consideră o mare onoare și o mărturie a transmiterii naturale a vieții, iubirii și înțelepciunii de la o generație la alta. Și nimeni nu merită această onoare mai mult decât Bob – deși este puțin ciudat că i-a revenit lui acel baston.

Îl pune la loc și ia mâna lui Bob într-a ei.

— Niciodată nu ne-am priceput la cuvinte, nu-i așa, Bunu-Bob?

Niciun comentariu inteligent și sec nu vine drept răspuns, iar inima ei se înnegurează. Îi strânge mâna și apoi își ia rucsacul. Cu o mișcare rapidă, își scoate mandolina și o pune în poală.

O asistentă intră în salon, iar pașii ei rapizi și mișcările ei sigure sunt pline de veselie.

— Hei, Bob! spune ea, ca și cum el o salutase primul, conștient fiind. Ai vizitatori văd ... Se pare că prietenul tău și-a adus iubita ...

Asistenta zâmbește și îi face cu ochiul Annei.

— Ăăă ... păi ... nu este chiar așa, spune Ann, ridicându-se. Ea roșește, iar Jeremiah își ridică privirea din carte.

Fața lui este crispată și maxilarul încleștat, ca și cum asta ar trebui să-i comunice femeii că nu poate exista o idee mai absurdă. Liniile rigide ale feței i se risipesc când se întoarce către femeie.

— Hei, Shirley! Cum se simte Jim?

— Îl înnebunește statul acasă toată ziua. E tare nerăbdător să se întoarcă la lucru. Dar o să mai dureze o vreme până va putea să plece cu barca.

Jeremiah clatină încet din cap.

— Să trebuiască să stai nemișcat cred că ar înnebuni pe oricine.

Se uită spre Ann.

— Soțul ei a avut un accident la pescuit.

— Îmi pare rău, spune Ann.

— Nu-ți face griji, spune Shirley, cu căldură. Lucrurile astea se mai întâmplă în viață, știm asta, și suntem norocoși că a reușit să scape de frânghie înainte să îl tragă în apă.

Ann încuviințează cu empatie. Asistenta continuă:

— Dar, Fletch, dacă ai putea să treci pe la el săptămâna asta, cred că l-ai ajuta să nu înnebunească, cel puțin pentru încă o zi.

Jeremiah își ridică puțin cozorocul șepcii de baseball.

— Aș fi onorat să o fac, spune el, iar Ann își dă seama cu câtă seriozitate a vorbit. Apoi el schimbă subiectul:

— Ea este Annie Bliss. Este nepoata lui Bob.

— Nepoata fratelui lui, clarifică Ann.

— Ia te uită! exclamă Shirley, zâmbind. După cum ne-a vorbit domnul Robert despre tine pe aici, toți avem o părere foarte bună despre tine.

O scânteie de speranță o însuflețește pe Ann. *Bob a vorbit?*

— Dar credeam că nu poate ...

– O, Doamne, scumpo, îmi pare rău. Este inconștient acum. Voiam să spun înainte de accident. Noi toți îl cunoaștem pe domnul Robert de mult timp.

– Domnul Robert?

Shirley își flutură mâna arătând înspre Bob.

– O, știi, despre el este vorba. Despre Bob al tău este vorba. Mama întotdeauna l-a numit domnul Robert. O perioadă, a fost un fel de halou de sfânt în jurul numelui lui, să știi. Până a început să se împotrivească și să ceară să i se spună Bob, ca și cum ar fi un om obișnuit. Dar întotdeauna va fi domnul Robert pentru mulți oameni de prin locurile astea. Și, fii sigură, avem mare grijă de el. Ți-a spus cineva ce s-a întâmplat?

Ea încuviințează, amintindu-și ce îi spusese Bess la restaurant.

– Puțin. Crezi că se va trezi din comă?

Ann se distanțează de cuvinte pentru a le putea rosti.

– Numai Dumnezeu știe, dar noi sperăm și ne rugăm – și facem tot ce putem pentru el. Doctorii i-au indus coma, pentru a-i da timp să se vindece. Când vor considera că este pregătit, îi vor scoate medicamentele. Apoi, după asta ... ei, bine, situația lui nu-i ușoară, dar sperăm că se va trezi.

Asistenta pune o mână pe spatele lui Ann și îi mângâie spatele într-un gest de grijă maternă. Apoi verifică niște tuburi și monitoare și dă să plece.

– Cântă-i puțin, spune ea, trecându-și degetul peste corzile mandolinei de care Annie uitase. Îi va face bine. Ne face și nouă bine, ăsta-i adevărul!

Ann încuviințează și, în timp ce Shirley se îndreaptă spre ieșire, începe să ciupească corzile. Ușor, note senine ... nu un cântec anume, doar o melodie improvizată. Din colțul camerei simte ceva intens învăluind-o și, când deschide ochii, îl vede pe Jeremiah privind-o. El pleacă din nou rapid ochii în carte, iar ea nu se poate abține să nu zâmbească.

– Unde ai învățat să cânți? întreabă el.

Ea continuă să mângâie corzile, amintindu-şi cum a fost să ţină instrumentul pentru prima dată în mâinile ei.

Face un semn cu capul spre Bob.

— El m-a învăţat, răspunde ea, iar Jeremiah aprobă, ca şi cum deja ştia, ca şi cum era ceva foarte normal ca de la el să ştie.

Am venit să stau cu el o vară, pe când aveam 10 ani. Tatăl meu fusese trimis în misiune, iar mama a plecat şi ea în misiune înainte de întoarcerea lui. A fost o perioadă de trei luni în care misiunile lor s-au suprapus, aşa că Bob m-a luat la el. Pe atunci, nici nu ştiam pe ce lume sunt.

Notele relaxează atmosfera şi încurajează tot mai mult cuvintele să iasă. Habar n-aveam cine sunt, încotro mă îndreptam sau de unde veneam. Nu aveam conştiinţa propriei persoane. Eram ca o mână de piese risipite pe care nu ştiam cum să le aranjez.

Râde pe un ton sec. Într-un fel, o parte din ceea ce a spus despre ea însăşi este încă valabil şi astăzi.

Într-o zi, Bob m-a chemat în sufrageria lui. Praful dansa peste tot în razele soarelui, iar instrumentul ăsta era pe canapea. Îmi amintesc ... cum l-am atins uşor, fiindu-mi teamă să îl iau în braţe. El mi-a spus că nu o să rup nimic la el dacă îl iau şi când l-am luat în braţe, am simţit că ţin un întreg univers nedescoperit în mâinile mele – dar unul pentru care nu aveam chei. Iar el mi-a spus ... şi se opreşte, încercând să-şi amintească.

— Lasă-mă să ghicesc, spune Jeremiah. Ceva de genul ... „dacă totul în jurul tău este rupt, este timpul să începi să repari".

— Da, spune ea, surprinsă.

Cum de a ştiut?

— A spus că era timpul să încep să repar, să încep să construiesc ceva. Şi mi-a mai spus că există un Tâmplar care avea să mă facă imediat ca nouă. Asta am simţit în acele prime zile în care am început să învăţ notele la mandolină. Mă învăţa să cânt note separate care, ele singure, nu însemnau nimic, dar îngemănate, păreau a fi magice.

Jeremiah aprobă.

– Da. Așa este, adaugă el, iar privirea lui este privirea unuia care știe că așa stau lucrurile.

Ea se oprește din cântat și îi întinde instrumentul.

– Tu cânți?

– Nu prea.

El își bagă mâinile în buzunare și se îndreaptă către fereastră.

– Hei, mă duc să iau niște cafea. Pentru tine ce să fie?

Pur și simplu, dintr-odată, el este aproape de ușă, întorcând spatele lucrurilor pe care tocmai le împărtășiseră.

– Ceai? Cafea? Apoi pocnește din degete: smoothie.

– Apă ... și se întinde să-și ia portofelul ca să-i dea bani. Dar el îi face semn să renunțe.

– Nu-ți face griji.

După ce el iese pe ușă, Ann se ridică și se plimbă prin cameră. Cineva a făcut ca această cameră să semene foarte mult cu o casă. O carte uzată cu poezii de Robert Frost și, sub ea, o Biblie și mai uzată. Aceeași Biblie pe care o știe Annie de mult. Trage sertarul și înăuntru găsește un dosar de carton, din acela cu buzunare și cu trei încheietori de culoarea bronzului. Își trece degetele peste foile din interior, plin cu decupaje de la rubrica *Rusty Joe*, ca ale ei. Toate mesajele ei de treizeci de cuvinte, mai vechi sau mai noi. După ce dă câteva file, găsește o bucată de hârtie ruptă, introdusă ca un semn.

– Ce ai de gând să faci, Bunu-Bob?

Se uită la acest om și aproape că vede un zâmbet apărând pentru o milisecundă pe chipul lui. Un bip insistent începe să se audă și Ann se dă înapoi. *Oare am rupt ceva? Este bine Bob?* Se îndreaptă spre ușă, dar se întâlnește cu Shirley care intră repede în salon.

– Nu-ți face griji, scumpo. Trebuie doar să-i schimb perfuzia

Ann respiră ușurată. Se sprijină pe grămada de cărți de lângă Bob, simțind că ar trebui să facă ceva să ajute.

– Se pare că cineva a adus unele lucruri care îi aparțin lui Bob, spune ea. Bess a fost pe aici?

Shirley o privește amuzată.

— Da, a fost. Dar dacă vrei să știi cine a adus lucrurile, mai gândește-te puțin. Un singur om vine aici zilnic. Urăște și el că trebuie să fie aici la fel de mult cum ar urî Bob, dacă ar fi treaz, dar totuși vine și nu vine niciodată cu mâna goală.

— El?

Shirley se uită la ea ca și cum ar fi grea de cap.

— Jeremiah Fletcher.

Dacă Jeremiah Fletcher a adus dosarul, oare a citit mesajele ei? Nu știe dacă să se bucure pentru Bob ... sau să se simtă umilită pentru sine însăși.

— Când vine, stă și citește din cele două cărți preferate ale lui Bob. Și arată cu degetul către Biblie și către dosarul cu mesaje, apoi continuă:

— Bărbatul ăsta ... îi scoți cuvintele cu cleștele din gură dacă e nevoie să țină vreun discurs în fața mulțimii. Dar dă-i un suflet singuratic ca și el și o să-i stea alături ore întregi.

Ann apasă pe butonul unui CD player de pe noptieră. Se aude sunetul valurilor învăluind camera.

— Tot el a adus și șmecheria asta, dar trebuie să spun că ce a adus astăzi întrece orice imaginație.

Îi face cu ochiul și iese.

Ann o urmează pe hol și o prinde din urmă.

— Ce a adus astăzi?

Nu observase ca Jeremiah să fi adus ceva.

— Păi ... totul, scumpo. Te-a adus pe tine.

Zâmbește.

Jeremiah apare pe hol din direcția opusă, cu o sticlă de apă în mână. Ea îl privește cum se oprește în fața ferestrei salonului, cum, cu fața sumbră, îl studiază pe Bob. Și îi vine în minte faptul că i-a dăruit ei timpul pe care el îl petrecea cu acest om.

— Shirley?

— Da?

Femeia este ocupată la calculator, completează numere într-un tabel.

– Aș putea găsi pe aici vreun calculator pentru public? Un loc unde aș putea să verific un e-mail legat de serviciu?

– Păi ce fel de oameni sunt cei pentru care lucrezi de nu te lasă în pace să vizitezi o persoană dragă, în spital?

Își pune mâinile în șolduri ca și cum e gata să se ia la sfadă cu ei.

– Trebuie doar să trimit un e-mail repede, spune ea. Și să îl las pe Jeremiah să aibă puțin timp cu Bob. La serviciu se așteaptă de la mine un raport pe care trebuia să îl trimit acum două zile, dar mi-au acordat o amânare.

Ceva o întristează. Este un raport despre consumatori. Oameni transformați în numere, iar aceștia o răpesc de lângă singura persoană care a făcut-o să simtă pentru prima dată că inima ei bate.

– Sigur, scumpo! Coboară un etaj. Este un loc cu calculator lângă chioșcul de cafea.

„Locul" se dovedește a fi doar o masă într-un colț, cu un monitor cu margini îngălbenite și conexiune la Internet prin telefon, care scoate sunete ciudate. Dar ritmul lent al lucrurilor se potrivește acestui colț de lume, unde oamenii stau mai mult afară, pe mare sau lucrând pământul, în loc să bată cu degetele pe tastaturi sau să se holbeze la un ecran de calculator toată ziua.

Accesează e-mailul și trimite raportul pe care îl salvase în dosarul cu mesaje de trimis. Descoperind că are semnal la telefon în holul de recepție al spitalului, dă câteva telefoane. Apoi, se întoarce încet în cameră, oprindu-se să privească fotografiile istorice care sunt afișate pe coridor. Tăietori de lemne. Bărbați care merg pe insule de bușteni care plutesc pe râuri, spărgând gheața. O încâlceală de bușteni groși care plutesc pe apă. Curaj.

Când ajunge la salonul lui Bob, o voce nouă îi ajunge la urechi, din interiorul salonului.

– ... să sperăm, spune această voce profundă, dar blândă. Dar încă este prea devreme să ne putem exprima.

Se uită printre storurile trase și vede un doctor în halatul alb. Acesta stă cu fața spre Jeremiah, el însuși în picioare cu brațele încrucișate, încuviințând din cap. Shirley stă lângă fereastră, luând notițe. Jeremiah pune o întrebare pe care ea nu o aude, iar doctorul răspunde. Doctorul continuă, vorbind de terapia fizică de acasă, terapia fizică în ambulatoriu.

— Șăptămâni, spune doctorul, dacă nu luni. Revenirea din comă la o vârstă înaintată ...

Tot ce vede Ann este însă mâna puternică a lui Bob care o ține pe a ei, ajutând-o să se ridice atunci când a alunecat, ca și cum nu cântărea mai mult decât o pană. Aceleași mâini, ținându-le căuș pe ale ei pentru a-i scoate o țeapă, cu o blândețe pe atât de mare pe cât era forța lui.

— Ați fi dispus să îl ajutați cu recuperarea?

Îl întreabă pe acest bărbat?! Pe un străin?! Pe tipul ăsta neîngrijit care nu înseamnă nimic pentru Bob?! Dar uită faptul că este un motiv pentru care aceștia nu o întreabă pe ea. Ann intră în cameră acum și, exact când Jeremiah deschide gura să spună ceva, ea i-o ia înainte:

— Eu o voi face.

Cuvintele ei sunt ferme, mult mai îndrăznețe decât se simte ea. Trei perechi de ochi sunt asupra ei și se aude ticăitul molcom al aparatelor contorizând secundele. Doctorul cu părul alb își aranjează ochelarii.

— Scuze, iar tu ești ... și examinează mapa din mâinile lui, ca și cum acolo ar trebui să găsească răspunsul.

— Ruda lui cea mai apropiată, spune ea. Aproape ... Sunt nepoata lui – Ann Bliss.

Își trage umerii în spate și întinde mâna. El i-o strânge.

— Domnișoară Bliss, înțelegeți că reabilitarea lui, dacă se va trezi, va fi de lungă durată ...

Așa cum fusese și a ei. Iar el niciodată nu renunțase la ea.

— *Când* se va trezi ...

Știe că sorții sunt împotriva lui, dar refuză să folosească acel cuvânt lăietor, *dacă*.

– Voi învăța tot ce trebuie să știu, îl voi duce oriunde are nevoie să meargă.

Jeremiah se uită la ea ca și cum tocmai a sărit de pe o stâncă ... îngrijorat că poate nu știe să înoate.

Shirley, pe de altă parte, este încântată. Ann se ridică deasupra tuturor acelor voci insistente din interior care îi cer să își amintească rapoartele pe care le are de făcut, zilele de concediu limitate, listele cu sarcini de îndeplinit.

Dar apoi îl privește pe Bob cum stă întins acolo, cu chipul plin de rìdurile pe care i le săpase compasiunea.

Există o cale. Trebuie să fie una.

Capitolul 9

— Deci, a fost ... începe Jeremiah pe drumul înapoi spre ponton.

Colțurile gurii îi cad ca și cum se gândește ce să spună, caută cuvintele potrivite. Ann ridică din sprâncene și așteaptă.

— Deci vrei să ai grijă de Bob, spune el.

— Desigur!

Scepticismul lui nu este ceea ce îi trebuie ei acum, dar îi place faptul că nu adaugă un *dacă* la finalul propoziției.

— Ei bine, dacă ar putea Bob să-și spună el părerea despre asta, sigur nu ar accepta. Dacă ar ști el că vorbim despre convalescența lui și dacă ar ști că punem la cale cum să-l ajutăm, s-ar război la noi să terminăm cu aiurelile și ne-ar spune că se descurcă foarte bine și singur.

Jeremiah chicotește:

— Așa este.

Ajunși la barcă, ea ezită din nou să urce. *Este ridicol.* Închide strâns ochii, strânge din dinți și urcă la bord.

— Ești bine?

— Mda.

Dintr-un anumit motiv, dorind ca el să înțeleagă, ea recurge la o povestire.

— Este atât de stupid! Când mi-am petrecut vara la Bob, el și-a dat seama că mi-e foarte frică de ocean. Nu ar fi trebuit să-mi

fie. Am fost crescută pe mare. Părinții mei aveau o barcă și m-au luat cu ei încă de când eram în fașă. Mama încropea un hamac în miniatură dintr-un năvod vechi, legat de două catarge de pe punte, iar oceanul mă legăna până adormeam.

Trecutul se desfășoară ca un mugur de ferigă și o durere ușoară îi cuprinde inima.

– Și ce s-a întâmplat apoi?

Ann ridică din umeri. Încă nu este gata să pătrundă acolo, în trecut, nu cu un străin. Dar își continuă povestirea:

– Lucrurile se mai schimbă. Oricum, când am ajuns aici, Bob a încercat să mă scoată cu barca în fiecare zi, timp de o săptămână. Nu am putut. Abia găseam curaj să vorbesc, darămite să țin piept întregului ocean. Într-a șaptea zi, m-a adus pe doc și a început să fluiere un vechi imn. Avea un sul sub braț și l-am privit cum îl desface. Era un pătrat de pânză – îl introdusese în lipici, îl acoperise cu nisip și apoi îl lăsase să se usuce.

Annie parcă simțea și acum cum teama s-a risipit și a făcut loc curiozității.

– El a spus: „Nisipul nu este altceva decât stânci mici, Annie. Iar stâncile nu sunt altceva decât bucăți mai mici de pământ. Pământ solid. Nu contează ce valuri spumegă în jurul tău". A arătat către bucata de pânză cu nisip și a zis: „Urcă-te pe stânca ta și să ne vedem de viața noastră. Mergem pe mare, fata mea!"

Însă a trecut mult timp până ca ea să-și dea seama că vorbele lui Bob aveau un sens mult mai profund, iar stâncile și apa erau mai mult decât stânci și apă propriu-zise.

– Tipic pentru Bob, spune Jeremiah, iar în vocea lui nu se mai distinge nimic aspru. Pornește motorul și se îndepărtează de portul Machias.

Ann observă că merge cu o viteză mult mai mică, virând barca mult mai lent. Avansează tăcuți, insulele verzi apărând ca niște dealuri din mare, îmbrăcate în pini, cu margini de granit. La stânga, maluri înalte și abrupte se ridică din apă – Capul Gretel – așa își aduce ea aminte, semnul că se apropie de Portul Ansel.

Dar acolo unde ar fi trebuit să cotească pentru a se îndrepta spre casă, Jeremiah continuă să meargă înainte.

— Trebuie să fac o oprire, spune el, făcând semn cu capul către cutiile de corespondență.

Ann se uită la ceas – 12:37 – și aproape că aude cum ochii lui se dau peste cap. Dar nu-l învinuiește. S-a trezit înainte de răsăritul soarelui, a plecat cine știe unde și este probabil obosit, înfometat și a rămas în urmă cu sarcinile de serviciu. Iar ea se gândește că are nevoie de un loc conectat la Internet, ca să își verifice din nou e-mailurile. Însă el renunțase la jumătate din ziua lui de lucru pentru a o duce pe ea la Bob.

— Desigur, spune ea, spune-mi ce pot să fac ca să fiu de ajutor.

— Ai putea să ții cârma, pentru început. Asta m-ar ajuta să pregătesc corespondența.

El lasă cârma și se duce la cutii.

— Cum? sare ea în picioare, panicată.

Nu este nimeni la cârmă. Cârmă? Tot așa îi spun și acum? Nu este nimeni la cârmă.

— Nu știu nimic despre cum se ține cârma.

— Sigur că știi, spune el. Ai grijă doar să mergem drept.

Ea înghite în sec și ține cârma, cu ochii țintă pe valurile ametitoare. Trec de insula lui Bob la stânga, iar ea vede ceva în zare, ceva ce i-a scăpat aseară când au trecut pe acolo. Acum observă un gard care împrejmuiește acel loc. Un gard trist, făcut dintr-un lanț, arătând ca niște haine uzate și lălâi. Îi atrage atenția, iar ea realizează cu o tresărire că și-a lăsat mâinile moi, iar barca a virat direct către lanț. Repede redresează direcția, simțind că barca răspunde. Apoi își încleștează din nou mâinile pe cârmă, realizând că, de fapt, chiar cârmește o barcă. Dar, cunoscându-se pe sine, îi este teamă că va face ceva greșit, cumva.

Nu realizează cât de tensionată este până când Jeremiah se întoarce și se duce în spatele ei. În locul acela îngust, cu toate că el este atent, când întinde mâna pentru a lua cârma, mâna lui o atinge pe a ei. Există un soi de siguranță în atingerea lui.

– Vezi? Nu-i așa de greu.

Annie observă din nou că el nu pierde din pronunție ultimele sunete ale cuvintelor, așa cum fac locuitorii din est. Apoi, ea se îndepărtează spre ușă pentru a-i lăsa lui suficient spațiu.

Jeremiah ancorează barca pe o insulă de lângă debarcader. Annie își amintește acest loc – Everlea Estate. Istoria familiei ei se împletea cu cea a acestei case, deși detaliile sunt confuze în mintea ei. Ceva legat de bunica ei, Savannah. Nu mai era în familie acum, dar văzuse fotografii cu o casă victoriană cu acoperiș ascuțit, foișor, heleșteu – toate acestea.

– Mă întorc repede, spune el, și, luând cu el o geantă verde pentru corespondență, dispare pe o potecă, după copaci.

Barca se leagănă ușor în valuri, iar Annie simte cum soarele îi încălzește umerii. *Iată pe ce unii oameni își dau economiile de-o viață*, își spune ea sieși. Ca să vină aici, să se bucure de liniște și să simtă legănarea valurilor. Nu este nimic de care să-ți fie teamă. Totuși, nu se poate abține să nu identifice din priviri cea mai rapidă ieșire și locul în care se află vestele de salvare.

Și așteaptă. Timpul pare să treacă relaxat și la fel face și ea, se relaxează întinzându-și picioarele, după care se aventurează din nou în cabină. Locul este exact așa cum era și ieri, numai că în lumina zilei detaliile sunt mai clare. În colț, o chitară de dimensiuni medii. Ar recunoaște dimensiunea aceasta oricând – prea mică pentru a fi o chitară de dimensiuni normale – într-o husă moale, cu curele, potrivită pentru genul acesta de chitară. Bănuiește că tot Bob a fost în spatele acestui fapt.

Ia de pe raft vechea copie a romanului *Piatra lunii*, gândindu-se să își umple timpul cu vechea poveste de mister. Dar, când se așază pe bancă afară și deschide cartea, ceva cade dintre paginile îngălbenite și scorțoase.

Ea o ridică și, când vrea să o bage înapoi, ochii îi rețin deja primele rânduri.

Bună, Fletch ...

O scrisoare.

Annie privește în altă parte.

Rândurile pe care le-a fotografiat în minte sunt scrise de mână, dar scrisul are sincope, este fin, înclinat ca și cum briza a bătut printre litere. Se simte un ușor tremur pe alocuri.

Nu intenționase să vadă cuvintele următoare dar iată-le, întipărite în mintea ei mai înainte ca ea să poată întoarce capul.

Știu că nu vei dori să citești această scrisoare o vreme ...

Informații din manualele de la facultate îi revin în memoria ei aproape fotografică, ispitind-o să citească mai mult. Își amintește un paragraf dintr-un manual de la facultate: *Studiul comunicării scrise este crucial pentru a înțelege structura și funcția interacțiunilor umane. Societatea însăși, modernă sau nu, nu poate fi pe deplin înțeleasă fără această analiză ...*

Pune scrisoarea în carte și o închide repede. *Oprește-te*, își spune ea, certând manualul fantomă care o bântuia. Poate că ceea ce susținea manualul era corect, dar dacă a învățat un lucru în cariera ei dezastruoasă și scurtă de antropolog, acel lucru era faptul că, fără încredere, cunoștințele nu înseamnă nimic.

Iar încrederea trebuia câștigată.

Deodată, de undeva din spatele copacilor se aude un zgomot puternic, ca și cum o grămadă de farfurii s-ar fi lovit de pământ. Ann se dă jos din barcă și zorește către locul de unde a venit zgomotul. Merge pe cărarea pe care a dispărut Jeremiah, ajunge la un luminiș, și casa aceea pe care o văzuse în toate fotografiile vechi, impunătoare, apare clară ca lumina zilei – de un galben pal care dă spre un alb scorojit. Pe terasa din față îl vede pe Jeremiah stând pe genunchi, cu o privire îngrijorată pe chip.

Asistent de ambulanță. Este asistent de ambulanță. Zgomotul care se auzise, privirea de pe chipul lui, faptul că stătea pe genunchi – trebuie că acordă ajutor cuiva. Annie se grăbește să ajute, scoțându-și telefonul pentru a chema ajutor. *Inutil ...*

— O, asta nu va funcționa aici, dragă! spune o femeie cu o coadă lungă, împletită și o pălărie [illegible] de [illegible], ținând telefonul

din mâna ei ca și cum este un pește mic pe care este gata să îl arunce în apă.

– Ai nevoie să dai vreun telefon? Poți folosi stația radio dacă ai nevoie să contactezi pe cineva.

– Eu ... a fost din reflex ...

Ann încearcă să cuprindă cu privirea întreaga scenă: Jeremiah strânge cioburile unui platou de porțelan. Chipul femeii este stropit cu noroi. Blugii ei, băgați în galoși negri înalți, sunt plini de noroi la genunchi.

– Am auzit un zgomot de farfurii sparte. Sunteți bine?

– Toată lumea în afară de platou, spune femeia. Și de biscuiți. Nu că ar fi fost niște biscuiți după care să te dai în vânt.

Apoi arată cu degetul către casa din spatele ei:

– Am trei cutii înăuntru cu argintărie lustruită, din zilele bune pe care le-a văzut locul ăsta. Stau acolo cu praful adunat pe ele, iar eu mănânc lângă foc, afară. Mi se pare o pierdere, nu crezi? Se spune că nu poți să înveți un cal bătrân să tragă la plug, dar eu sunt hotărâtă să învăț cum se face mâncarea civilizată. Începând cu biscuiții ăștia infernali. De-acum încolo, *voi folosi* vesela aceea de argint, n-o s-o mai las să stea acolo și să adune praf.

– Biscuiții ăștia ... dacă tot ai spus cuvântul *infernal*, spune Jeremiah, ți-au ieșit întocmai.

Femeia îl privește cu ochii îngustați și Ann este gata să protesteze în locul ei, când femeia își aruncă deodată coada albă pe spate și râde cu poftă cu fața către cer.

– Asta a fost bună, Fletch! exclamă ea arătându-l cu degetul, iar Jeremiah face o plecăciune rigidă, de formă.

Ann își dă seama că femeia aceasta nu a mai văzut niciodată un străin. Și îi place asta. De fapt, invidiază asta la ea.

Jeremiah se ridică în picioare, cu cioburile în mâini, iar femeia îi arată o găleată galvanizată.

– Aruncă-le în găleata de gunoi, unde le e locul.

Ann aruncă o privire peste umăr și vede, deasupra gunoiului din găleată, stând ca lov însuși, o grămadă de foitaje înnegrite, triunghiulare, care s-au vrut a fi biscuiți.

— Am uitat prezentările iar, așa-i? Sylvia Phelps. Și îi întinde o mână învelită în mănușa de grădinărit. Ann o strânge, gândindu-se cât de caracteristic este pentru Sylvia faptul că pământul acela se lipește de ea.

— Pe munte mi se spunea Sully, spune ea. Dar poți să îmi spui cum vrei tu. Spune-mi Sully. Spune-mi Sylvia. Spune-mi Mary Poppins, dacă vrei. Numele nu sunt importante la o persoană. Pe tine cum te cheamă?

Mintea lui Ann o ia la goană ca să se poată ține după acest iureș de cuvinte.

— Numele meu? Eu sunt Annie. Annie Bliss.

Numele îi iese spontan de pe buze, în toată agitația ... și sună ciudat rostit de propria voce. De atâta timp a fost doar Ann, însă aici, în acest loc este Annie. Când își rostește numele, un mic fior o străbate.

— Annie ...

Sully repetă numele, ca și cum nu are sens.

— Annie a lui Bob?

Niciodată nu se va plictisi de modul în care sintagma asta îi pecetluiește apartenența.

— Da, spune ea. Sunt aici pentru Bob.

— Am crezut că ești plecată în San Francisco sau Miami sau prin Beirut pe undeva.

— Mai aproape. Ann arată cu capul direcția: am venit de la Chicago.

— Aha. Sylvia își pune mâinile în șolduri și o măsoară pe Annie de sus în jos.

Jeremiah s-a uitat amuzat la femeile acestea dialogând, dar apoi ia o lopată și începe să sape o groapă lângă casă, în locul unde se văd urmele unei grădini.

— Chiar aici, Sully?

– Chiar acolo, Fletch. Mulțumesc!

Se întoarce spre Annie, făcând semn către scaunele albe din nuiele împletite, unde se așază.

– Vreau să ridic un gard. Sunt niște căprioare afurisite pe aici care și-au făcut un obicei din a-mi mânca cina.

Sylvia ia un cuțitaș și începe să cioplească un băț.

– Pentru pești, spune ea, înțepându-și degetul cu vârful cuțitului pentru a-l încerca. Nicio metodă nu-i mai bună decât cea pe care o știm noi din bătrâni.

Annie o studiază pe Sylvia, femeia aspră și dură, plină de noroi, care stă în fața vechii ei case victoriene. Ea și casa par să nu se potrivească – și cu toate astea, aici, pe insula aceasta, toate i se par a fi la locul lor, marea cea sălbatică și tot ce este în jur. Există o poveste aici – Annie o simte.

– Ce ai plantat în grădină?

Annie își folosește instrumentele muncii ei, sperând că întrebările vor duce la conexiuni. Lucrul acesta a atras-o la antropologie de la bun început. Pe când era o adolescentă bolnăvicios de timidă, a descoperit magia întrebărilor. Dacă punea întrebările potrivite, cealaltă persoană nu se mai oprea din vorbit. Și ei îi plăcea să asculte. A început să-i placă să-i asculte pe oameni, minunându-se de magia lucrurilor pe care le afla. Și doar prin intermediul câtorva întrebări. Astfel, fiecare conversație dădea la iveală comori demult îngropate.

– Ce-am plantat?

Sylvia pare să scuipe cuvântul cu dispreț.

– Noroi, asta am plantat. Este anotimpul noroiului, nu știai? Vară, toamnă, iarnă, noroi. Primăvara e un mit aici, iar vara vine exact după noroi.

Annie uitase de sezonul noroiului. După iarna lungă pe care acești oameni o îndurau, frigul transforma totul împrejur în ... ei bine, în noroi. Această parte a statului Maine era un loc cum nu mai era altul pe lume și întoarcerea aici era ca regăsirea unui loc însorit într-o casă demult pierdută, și ca stabilirea în ea.

— Pe munte tot așa de rău era cu noroiul?

— Pe munte?

— Ai menționat ceva de un munte. De acolo ai venit?

— Nu vii de pe munte. Muntele *te face* pe tine. Cincizeci de ani am fost ghid acolo pe munte, până când, în cele din urmă, am renunțat la busolă.

Și întinde un deget acuzator către Annie.

— Nu că aveam nevoie de busolă. Cunoșteam Katahdin ca-n palmă.

Annie recunoaște denumirea celui mai înalt vârf muntos din Maine.

— Cred că ai atât de multe povestiri despre anii tăi pe munte.

Sylvia scoate un chiot.

— Povestiri!

Aruncă o privire spre Jeremiah, care se sprijină pe cazma, lângă groapa terminată pentru stâlp, și ascultă.

— Uite ce e. Veniți amândoi la mine spre sfârșitul săptămânii și vă voi servi povești cu nemiluita. Voi începe cu cea despre veverița turbată și trupa de corporatiști atotștiutori veniți de la oraș. Și vă voi servi și prânzul, dacă aveți noroc. Sau poate ghinion, adăugă ea, privind spre găleata de gunoi.

Și așa, pur și simplu, se pare că vizita lor s-a terminat.

Sylvia îi însoțește până la *Vești bune* și își agită pălăria flască în aer în timp ce ei se îndepărtează de doc.

Pe tot drumul spre casă, Jeremiah îi aruncă lui Annie priviri pe furiș. Chipul lui este inexpresiv și asta e înnebunitor. Ar trebui să se poată citi pe chipul lui la ce se gândește, dar el are o față inexpresivă cum nu a mai văzut.

— Faci asta des? întreabă ea, într-un final.

— Ce să fac?

Annie arată cu mâna spre insula lui Sully.

— Asta. Faci gropi în timp ce livrezi și corespondența.

— Nu pot să spun că am mai făcut asta înainte.

Jeremiah zâmbește strâmb.

– Dar genul ăsta de treabă ... face parte din descrierea locului de muncă?

– Face parte din viața de aici. Nu-ți amintești asta?

Răspunsul lui o reduce la tăcere. Este obișnuită cu viața la oraș, bogată în felul ei, cu energia și agitația ei diferită de viața de aici, un loc unde contactul vizual devine o problemă de siguranță și unde este bine să crezi în sloganul companiei tale de asigurare. Locul perfect unde să patinezi pe suprafața societății. Lucru pe care ea îl considera o binecuvântare. Mai sigur astfel.

Dar golul interior care crește și crește spune altceva.

Merg tăcuți până ajung la *Tihna marinarului*. Jeremiah îi întinde mâna pentru a o ajuta să-și păstreze echilibrul când pășește pe doc și îi ține mâna câteva secunde mai mult decât era necesar – ca și cum era posibil să o ia la fugă.

– Unde ai învățat să faci asta? întreabă el, căutându-i cu privirea ochii. Iar ea face un efort imens pentru a nu se uita în altă parte, pentru a nu se ascunde de intensitatea privirii lui.

– Am învățat să fac ce?

El îi lasă mâna jos.

– Sylvia. I-am dus corespondența în fiecare săptămână timp de trei ani, dar niciodată nu am auzit-o să se deschidă în legătură cu muntele.

Annie zâmbește.

– Magie.

– A, minunat! Următorul lucru pe care mi-l vei spune va fi ceva legat de fazele lunii și ... exclamă el dându-și ochii peste cap.

– Nu, spune Annie, simțind că trebuie să se apere. Este doar magia întrebărilor. Oamenii. Dacă întrebi, afli.

El o studiază.

– Nu întotdeauna.

– Ce vrei să spui cu asta?

Aruncându-i o privire înnebunitoare, el o ia pe cărare, ca și cum și-a argumentat punctul de vedere și a câștigat lupta. Ea aleargă pentru a-l prinde din urmă.

— Ce ai intenționat să spui? întreabă ea.

— Că nu toată lumea îți va răspunde la întrebări. Mai ales prin locurile astea.

— Adică, tu?

— Pentru început.

— De ce nu?

— Bob mi-a povestit despre tine.

Ea se oprește pe cărare.

— Ce ți-a spus Bob despre mine?

— Despre tine și despre cum ... detectezi oamenii.

Tipul ăsta e nebun.

— Ești detectiv de oameni. Cu asta te ocupi tu, nu? Îi studiezi ca să afli lucruri despre ei.

Rezumatul lui este atât de simplu, că înlătură ceața ultimilor patru ani în care a petrecut ore întregi încercând să topească oamenii în numere și tendințe.

— Sunt analist al tendințelor clienților, spune ea plictisită. Nu fac decât să mă hrănesc cu cifre.

Trece pe lângă el pentru a o scurta pe drumul drept către intrarea în casă, în timp ce el se îndreaptă către spatele casei, din cine știe ce motiv.

Dar acolo, pe treptele dintre ea și casă, stă un bărbat îmbrăcat într-un costum gri. Annie abia dacă reține și alte detalii, mintea ei intrase deja în faza de odihnă. Probabil că este de la spital, sau poate de la Comitatul Washington, și a venit să aducă vreo notificare pe care ea nu o vrea. Asta trebuie să fie. Pare serios, iar ochelarii lui cu rame metalice îi încadrează o pereche de ochi sobri.

— Ziua bună! începe el, cu o voce lustruită. Sunt aici cu privire la Robert Bliss.

— A! murmură Annie, făcând ochii mari. Nu este ... nu a ...

— Am o întâlnire cu el și aștept de mai bine de o oră.

Lanțurile temerilor se rup și Ann le aude cum se sfarmă.

— Înțeleg, spune ea.

Bărbatul pare să o observe abia acum și un zâmbet studiat apare pe chipul lui.

– Spencer T. Ripley, spune el. Nu cred că am avut plăcerea ...

Ea se prezintă, după care își încrucișează brațele și se dă înapoi un pas.

– Aveți o întâlnire cu Bob?

– Nu, nu are, se aude vocea lui Jeremiah care vine spre ei cu pași mari, cu chipul împietrit și cu un pachet de șindrilă sub braț. Încetinește când trece prin dreptul lui Spencer T. Ripley, neluându-și ochii de pe el. Încă doi pași și Jeremiah intră în casă.

– Hei! Annie intră după el, doar ca să îl vadă luând un plic din teancul de notițe de lângă ușă. *Spencer T. Ripley* este scris pe plic. De aceea numele părea familiar.

Jeremiah se întoarce și pune plicul pe pieptul bărbatului, apăsat. Spencer se grăbește să îl ia și să îl deschidă. Jeremiah se dă înapoi, cu brațele încrucișate și așteaptă.

Spencer scanează hârtia ca și cum el este vânătorul, iar ea este prada. Se oprește. O scanează din nou, scânteia din ochii lui se stinge.

– Foarte amuzant, spune. Vă rog să-i transmiteți domnului Bliss că Comitetul pentru Excelență în Poezia Maritimă va continua să aștepte curând următoarea lui tranșă, pentru a o afișa la întâlnirea care urmează.

Bărbatul acesta vorbește ca o scrisoare formală.

– Mult succes! spune Jeremiah.

Spencer T. Ripley se întoarce de la el, îndreptându-și privirea către Annie.

– Sunteți doamna Bliss?

Annie încuviințează, scoate o sticlă de apă din geantă și bea o gură.

– Aș fi foarte îndatorat, doamnă Bliss, dacă ați transmite mesajul meu către venerabilul domn Bliss.

Aproape că se înecă cu apa, și nu pentru că Bob nu ar fi vrednic de a fi venerat, ci pentru că își imaginează cum s-ar strâmba chipul lui dacă ar auzi vreodată că i se spune astfel.

Bărbatul scoate o carte de vizită din buzunarul costumului și i-o întinde. Este de un alb imaculat, iar informațiile sunt scrise cu tuș negru, îngroșat.

— Dacă aflați când este gata următoarea tranșă promisă de Bob, vă rog să mă căutați. Se întoarce să plece, dar se oprește și se uită peste umăr, ca și cum ar fi Spencer Tracy în loc de Spencer T. Ripley.

— Sau ... dacă v-ar face plăcere să stăm cândva la o cafea împreună, să știți că locuiesc deasupra biroului imobiliar din oraș, adaugă el făcând cu ochiul.

Ignorând expresia ei șocată, el continuă:

— Am închiriat acolo un apartament pentru următoarele două săptămâni, în pregătirea festivalului.

Jeremiah scapă pachetul de șindrilă, bufnitură care sfâșie atmosfera și îl trimite pe Spencer cu pas grăbit către port, în pantofii lui Oxford.

Hârtia pe care a scos-o din plic cade în urma lui într-un dans circular, însuflețit de briză. Prinzând hârtia, Annie citește cuvintele scrise de Bob.

O viață bine trăită
E-o viață bine dăruită.
Și-o poezie bine croită
E-o rimă bine gândită.

Ochii ei se plimbă acum de la hârtie la bărbatul care pleacă și apoi din nou la hârtie. Jeremiah o privește cu o expresie serioasă ca întotdeauna, dar cu ochii amuzați.

Annie se scarpină în cap.

— Ce-a fost asta?

Jeremiah se apleacă să ridice șindrilele care au alunecat din ambalajul lor de hârtie maro.

— Tocmai ai făcut cunoștință cu cel mai mare coșmar al lui Bob.

Annie îngenunchează ca să îl ajute, iar el îi explică cum a devenit Spencer T. Ripley o pacoste pe capul lui Bob. Cum departamentul lui de la New England Oceanic College organizează un festival – Festivalul pentru celebrarea literaturii maritime. Cum, acum trei luni, au participat la consiliului orașului Ansel, fără niciun avertisment, și au anunțat că au ales Ansel-by-the-Sea pentru a găzdui prestigioasa lor sărbătoare. Cum consiliul orașului i-au informat că ar putea avea probleme în găsirea unei incinte și a cazării, deoarece au ales același weekend ca Festivalul homarilor din Ansel, eveniment anual care strângea o mulțime de oameni deloc de ignorat. Și cum Spencer T. Ripley și Comitetul lui pentru Excelență în Poezia Maritimă au fost de neînduplecat și au planificat totuși să vină în oraș în acel weekend, alegându-l pe poetul-erou local Robert Bliss să fie vorbitor principal și cap de afiș. La care au fost întâmpinați cu o cameră plină de fețe nedumerite și nu puține râsete. Domnul Ripley nu îl întâlnise niciodată pe Bob și nici nu văzuse manierele lui morocănoase de zile bune devenind de o mie de ori mai morocănoase ori de câte ori cineva menționa unicul lui poem, scris acum aproximativ cincizeci de ani.

– Cum a reacționat Bob?

– Cum îți poți imagina, spune Jeremiah. Bob nu a fost la consiliul orașului, dar Spencer a venit aici să îi dea lui Bob „vestea cea bună", iar Bob i-a închis ușa în nas. Refuză definitiv să ia parte la festivalul lor de literatură, pe care restul orașului a început să-l numească deja Bobsterfest. Bob este hotărât să meargă la Festivalul homarilor și nu vrea în ruptul capului nici măcar să se apropie de Bobsterfest. A scris o grămadă de – și se uită la hârtia pe care Annie o ține între degete și face în aer semnul de ghilimele – „poezii" pentru a-l hrăni pe tipul ăsta ori de câte ori vine pe aici. Cuvinte inventate, rime fade, genul ăsta de poezie.

Annie zâmbește și își dorește și mai mult să îl îmbrățișeze pe omul acesta morocănos care este Bob.

– De atunci, spune Jeremiah, tipul ăsta a venit ca un nepoftit la toate consiliile orașului, aducând știri de care nimănui nu-i

pasă. Vine în oraș cu o zi înainte de adunare și se înființează la ușa lui Bob, implorând să i se mai dea o poezie, convins că el va fi cel care îl va convinge pe marele poet care a unit cândva o națiune să se apuce din nou de scris.

Annie auzise șoapte prin oraș despre faimosul poem al lui Bob, scris în anii patruzeci. Nu cunoștea detalii și, deși dorise să găsească o copie a acelui poem când locuise cu Bob în acea vară, nu aflase nicio urmă de el. Cu toate acestea, știa că îi adusese o oarecare faimă pe care el o ura, refuzând să o numească poezie. *Sunt doar niște cuvinte.*

— Tot ce trebuiau să facă, dacă voiau poezie, era să citească articolele mai vechi din *Rusty Joe*, spune Annie.

Iar Jeremiah, pentru prima dată, râde. Profund și viu, este tipul de râs care îi însenină trăsăturile feței și care îți pătrunde în suflet. Ea i se alătură și apoi își ridică privirea spre el. Privirile lor se întâlnesc și rămân fixate.

El este primul care rupe acest fir invizibil, îndreptându-și atenția asupra sarcinii de pe umăr.

— Trebuie să duc astea în atelierul de bărci, spune el, dar amână, ca și cum ar dori să mai stea.

— Da, spune Annie. Nu te mai reține.

El face o pauză. Ea deja știe că tipul acesta nu se grăbește niciodată. Orice ar fi lucrul acela la care se gândește, îi acordă timp suficient. Ea încearcă să nu scotocească dincolo de privirea lui.

— Vino cu mine, spune el. Încă nu ai văzut atelierul de bărci în interior. În vizita aceasta, vreau să spun.

— De fapt ... nu l-am văzut niciodată.

— Niciodată?

Ann neagă din cap.

— A fost întotdeauna încuiat. Lacătul arăta de parcă ar fi fost acolo de zeci de ani. Iar eu îmi imaginam ce poate fi înăuntru.

— Adică ce?

Jeremiah pornește într-acolo, iar ea îl urmează.

— Ei bine, amintește-ți că aveam zece ani.

– Bine ... deci ce ar putea Annie la zece ani să își imagineze trăiește în atelier?

Annie simte cum un fior de căldură îi cuprinde șira spinării și răspunde:

– Un dragon.

– Serios?

– Dar ce? Tu la ce te-ai fi gândit, dacă locul acela era mereu încuiat, o parte din acoperiș lipsea, și în unele nopți se vedea o lumină care strălucea înăuntru?

– Cred că într-o oarecare privință nu ești prea departe de adevăr, spune el.

– Da???

– Acolo este ceva impresionant și nu am putut să îmi dau seama ce este.

– Ce este?

– Uite ...

Jeremiah scoate o cheie din buzunar și i-o întinde. Pentru o clipă, pulsul ei bate violent. Arată ca cea din plicul lăsat de Bob la restaurant. Același metal uzat, deși aceasta arată mult mai zgâriată. Oare sunt duplicate? Oare Bob îi oferise accesul la atelier atunci când i-a lăsat cheia aceea fără nicio explicație? Bagă mâna în buzunar și scoate propria ei cheie, dându-i-o înapoi lui Jeremiah pe a lui.

– Cred că a mea ar putea să se potrivească, spune ea, scoțând cheia, bucuroasă.

– De unde o ai?

Își amintește că Jeremiah nu era în restaurant când ea a deschis plicul.

– Era în plicul pe care Bob mi l-a lăsat pe masă – nimic altceva, nicio altă explicație.

Vede cum mintea lui Jeremiah lucrează încercând să-și imagineze posibilitățile, apoi el încuviințează și spune:

– Să vedem dacă se potrivește.

Atelierul apare în fața lor imediat ce dau colțul, acoperișul maroniu cu șindrilă și pereții albi dându-i un aer de

atemporalitate. Cărările care duc dinspre atelier spre mare sunt nefolosite, iar vegetația a crescut exagerat.

Un colț din acoperiș este în ruine, așa cum a fost și când era ea copil. Dar cineva a lucrat la el – o scară este proptită de peretele cu șindrilă și o copertină albastră flutură peste gaura din acoperiș.

— Ai încercat să-l repari?

El își pleacă capul.

— Într-un fel ... Bob încerca să o facă. Eu am încercat să îl conving să nu o mai facă, dar ...

El își îngustează ochii când ajunge în fața clădirii, regretul citindu-i-se pe chip.

— Aici l-am găsit după ce a căzut.

Ah! Inima lui Annie se strânge gândindu-se la asta.

— Vreau să termin reparația până se trezește el din comă. Așa cum ar fi trebuit să o fac înainte.

— Jeremiah, sunt sigură că nu a fost ...

— A fost vina mea, spune el, și încleștarea maxilarului lui îi comunică faptul că dialogul se oprește aici. Se îndreaptă către ușă, iar Annie îl urmează. Cunoaște greutatea acestui regret, și ea s-a gândit mai mult de o dată la același lucru – că este vina ei. *Dacă ea ar fi fost aici ...*

Jeremiah arată spre ușă. Acolo, agățat de lanțul metalic, este același lăcăt ruginit, întâmpinând-o ca un partener de aventură de mult pierdut.

Annie introduce cheia în lăcăt.

Nimic.

A doua încercare se soldează tot cu nereușită, lăcătul nu se deschide.

Jeremiah își scoate cheia lui din nou, ea o ia plină de speranță și o bagă pe a ei înapoi în buzunar. Misterul va trebui să mai aștepte puțin.

Cheia lui Jeremiah intră imediat. Ea își ține respirația, imaginea vie a acelui dragon al copilăriei revenindu-i în minte. Se aude un clic și ... lăcătul se deschide.

Capitolul 10

Boston
Decembrie 1944

Scârțâiturile metalului de mii de tone se aud când trenul încetinește pentru a intra în Gara de Sud din Boston. Privirea lui Robert rătăcește de la vechea copie a *Contelui de Monte Cristo* din poala lui, la Jenny, și apoi pe fereastră. Afară, soldați în uniforme albastru-închis și bonete albe se agită amestecându-se cu cei în uniformă militară verde. Locotenenți și soldați, caporali și căpitani, drumurile lor se intersectează în această încâlceală înainte de a se îndrepta către următoarele lor repartizări, permisii, instrucții, misiuni.

Robert se întinde să-i privească. Deci acesta este Boston. Două drapele flutură sus deasupra coloanelor masive, sculptate, ale gării și turnului cu ceas. Roșu, alb și albastru mișcându-se în vânt – drapelele îi amintesc de ce au venit.

Jenny se agită în scaunul de lângă el. Scotocește prin geantă și scoate telegrama – telegramă pe care a citit-o de cel puțin zece ori de când au plecat din Ansel. Chiar și Robert aproape că a memorat-o.

JENNY. ÎN PERMISIE 2 ZILE ÎNCEPÂND DE LUNEA VIITOARE. BOSTON. APOI PE FRONT. VINO LA BALUL USO DACĂ POȚI. VOI TRIMITE INFORMAȚII CURÂND. 21 STÂNJENI-ROY.

La ultima parte, zâmbește. Acei stânjeni erau codul lor. De fiecare dacă când își trimiteau o scrisoare, mai adăugau un stânjen. O altă scrisoare trimisă, o altă bucată de viață trăită împreună. Fiind constructor de bărci, Roy se gândea la acele mile nautice – sau stânjeni – ca fiind adâncimea de sub o barcă. Dar, când îi scria lui Jenny, își imagina că aceștia erau stânjenii de sub barca vieții și a iubirii lor. Numărul de stânjeni creștea tot mereu, stânjen cu stânjen, scrisoare cu scrisoare.

În cele șase săptămâni de când plecase, distanța nu a împiedicat deloc creșterea numărului de stânjeni dintre ei. Deja tot Anselul știa despre asta și oamenii au început să o întrebe:

— Câți stânjeni, Jenny? Le făcea bine tuturor să-i vadă fața îndrăgostită cum se luminează atunci când dă răspunsul, chiar dacă dorul de soțul ei îi sfâșia inima.

— Două zile, murmură ea acum. Două zile până va pleca.

Roy sperase ca după instrucție să vină acasă, înainte să plece pe front. Dar, cum o permisie atât de scurtă i-a surprins pe toți, avea mai mult sens ca ei să vină la Boston, altfel el ar fi petrecut toată permisia în tren.

Jenny își duce mâna la abdomen – o amintire a faptului că o altă surpriză îi se pregătește.

— Nu voi fi ca celelalte fete de la bal, murmură ea.

Vocea ei este impregnată de seriozitate și de uimire în același timp. Ființa ei se schimbă în mult mai multe moduri decât doar prin mica protuberanță care abia a început să se vadă. În ea se schimbă ceea ce este, modul cum se luptă cu această lume. Cumva, este mai puternică și mai sensibilă în același timp.

Pasagerii din jurul lor încep să se agite, pregătindu-se să coboare din tren.

– Îmi pare rău să te anunț, Jenny, spune el, dar tu nu ai avut niciodată șansa să fii ca celelalte fete.

Ea înalță capul cu părul negru, cârlionțat după moda zilei, ce îi încadrează chipul.

– O, Robert Bliss!

– Întreabă-l pe Roy. El îți va spune că stânjenii tăi sunt mai frumoși ca ai oricăror alte fete, spune el.

Ea râde.

– Drăguț din partea ta! Dar nu le disprețui așa de repede pe celelalte fete. Eu și Roy am stabilit să te aranjăm la bal, să știi.

Robert bate în retragere. *Nu și dacă va reuși să se eschiveze.* Vrea să aibă cât mai puțin de-a face cu balurile, cu oamenii și cu orașul acesta. Ultimul lucru pe care vrea să-l facă este să petreacă seara învârtind fete pe care nu le va mai vedea niciodată, ca și cum aceasta va ajuta cumva la terminarea războiului. Vrea doar să se asigure că Jenny ajunge cu bine acasă la mătușa ei Millicent și apoi din nou acasă. Și asta va fi tot.

Dar, odată ce se întâlnesc cu Roy în fața gării, Robert află că fratele său are planuri, începând cu cina acasă la mătușa lui Jenny – unde îi așteaptă o friptură de vită și biscuiți, alimente care se găsesc la prețuri exorbitante în vremuri ca acestea, obținute datorită faptului că vecinii și-au donat rațiile lor de carne când au aflat că un soldat avea să fie trimis la război. Jenny și Roy sunt tovarăși groaznici pentru conversație la masă, sorbindu-se unul pe altul din ochi întregul timp. După aceea, amândoi insistă ca Robert să meargă cu ei la bal. El se opune la fiecare pas, dar Roy rostește o frază care îi pune capac:

– Te provoc, frățioare!

Este întuneric când ies de la metrou la Stația Symphony și se îndreaptă către Sala de bal Roseland. În hol îi întâmpină acordurile ce plutesc în aer de la o formație mare. USO a rezervat întreaga clădire pentru această seară. Fețele zâmbitoare ale fetelor ce stau aliniate pe margini strălucesc, își țin mâinile la spate sau se prind de brațele soldaților care le oferă compania, astfel putând să treacă

de ușile interioare și să intre în sala de bal. Lumina se reflectă dintr-un glob rotitor aflat deasupra lor, presărându-i cu raze strălucitoare atunci când corpurile lor pendulează între lumină și umbră.

— Să intrăm! spune Roy și se îndreaptă către masa principală, unde o doamnă stă în picioare cu o mapă în mână. Roy, spilcuit și mândru în uniforma lui, scoate o hârtie din buzunarul jachetei și o întinde femeii.

United Service Organizations din Boston
are plăcerea de a-l invita pe
Marinarul Roy A. Bliss
la balul
O seară sub stele

Femeia se uită pe foile din fața ei și, în timp ce ea face asta, atenția lui Robert este furată de fetele aliniate ce strălucesc în rochiile lor de petrecere. Acolo observă cum o femeie îmbrăcată într-o rochie de un roșu închis ezită să intre, stând în pragul sălii de dans și privind cuplurile din interior.

Privirea lui întârzie asupra ei, dar nu o privește în același mod în care o privesc bărbații din sală, deși clar este o femeie frumoasă, ci o privește curios, ghicește o poveste adânc gravată pe chipul ei, în timp ce ea privește ceva sau pe cineva pe podiumul de dans. Și, pe măsură ce acordurile muzicale continuă într-un ritm ascendent, ea se ridică pentru a vedea mai bine. Capul ei blond, peste care poartă o coroniță, se clatină ușor, iar maxilarul îi este încleștat. Robert recunoaște acea privire, privirea care trădează o luptă care se dă într-un suflet de om. Femeia se întoarce și, cu capul sus, nearuncând vreo privire cuiva din hol, se năpustește afară în noapte.

— Ah, dar nu poți face o excepție?

Roy se apleacă asupra mesei, pe chip având cel mai mare zâmbet adresat doamnei cu listele în mână.

— Este fratele meu ... și el face la fel de multe pentru țara aceasta ca oricine îmbrăcat în uniformă

– Îmi pare rău, domnule Bliss!

Vocea ei este ca melasa, groasă și mult prea dulce, melodică:

– Regulile sunt reguli. Iar balul USO este, până la urmă, pentru soldații noștri.

– Dar uită-te la fața lui!

Roy se îndreaptă, prinde barba lui Robert și îi ciupește obrajii în glumă. Dar asta nu ajută cu nimic argumentarea lui.

– Da, foarte chipeș, într-adevăr, dar – se oprește, se uită la ei cu uimire și descoperă cu încântare – *incredibil*, sunteți identici!

– Așa este, spune Roy ridicându-și sprâncenele în sus și în jos, ca și cum ar avea un secret bine păzit.

– Și nu ai vrea ca balul vostru să aibă gemeni? Împreună suntem o figură!

Vorbește în numele tău, ar vrea Robert să spună, dar își mușcă limba.

Rândul din spatele lor crește, iar cei care așteaptă devin tot mai nerăbdători.

– Nu, spune Robert.

El simte privirea evaluatoare a femeii, ochii care examinează pantalonii marinărești maro și cămașa albă, haina uzată de lână fără insigne militare și șapca ponosită, pe care o ține în mână – o relicvă din tinerețea tatei. El se dă un pas înapoi.

– E-n regulă. Ne vedem mai târziu.

Jenny pășește înainte, gătită în fineturi – toate hainele împrumutate de la femeile din Ansel – mănușile albastre ale doamnei Crockett, o rochie gri de mătase a mamei lui, pe care a scurtat-o pentru această ocazie și ceea ce Jenny numea „papuci", împrumutați de la Liza Montgomery. După ce venise telegrama, întregul oraș intrase în frenezia de a o pregăti pe Jenny pentru bal. Piața orașului arăta ca o explozie în podul cuiva, cu rochii și pantofi și toate femeile încercând să o îmbrace pe Jenny în ceea ce erau sigure că încă reprezintă cele mai bune ținute. Jenny râsese – primul ei râset sincer de când plecase Roy. Când a întors ochii

aceia albaștri către Robert și a întrebat: *Mă poți duce acolo?*, nu exista decât un singur răspuns posibil.

Jenny se apleacă spre matroană și îi șoptește ceva cu ochii jucăuși. Își pune mâna într-a lui Roy și arată într-un mod conspirativ la Robert și la fetele aliniate pe margine.

Robert nu-și dorea nimic altceva decât ca podeaua să se deschidă și să îl înghită cu totul.

Femeia își întoarce capul într-o parte, îi privește pe cei trei și un zâmbet se naște la marginile gurii ei roșii. Dar, exact când temerile lui Robert par a se adeveri și ea este pe punctul de a fi de acord și de a-l da pradă leilor, femeia, pufnind din buzele ei țuguiate, spune, apărându-se:

— Îmi pare rău! Regulile sunt reguli.

Nervii lui Robert se relaxează și devine îndrăzneț, ia mâna femeii, cu tot cu stilou, și o sărută.

— Mulțumesc! spune el.

— Tinere, spune ea, retrăgându-și mâna, am spus că nu poți intra. Îmi pare rău, dar ...

— Știu, vă mulțumesc! spune Robert, punându-și șapca înapoi pe cap și îndreptându-se spre ușă. Se întoarce către Roy și către Jenny, care îl privesc uimiți și le spune:

— Ne vedem mai târziu!

Când iese, printre soldații care se înghesuie la intrare, pala de vânt rece care îl lovește i se pare libertatea însăși.

Afară ninge ușor. Robert se îndreaptă către colțul Bulevardului Huntington, unde îl așteaptă camera lui la YMCA. În câteva minute, va fi în siguranță, departe de toată această socializare, singur în camera lui pentru toată noaptea.

Dar picioarele lui îl poartă în sensul invers. Cunoaște sentimentul – este chemarea oceanului, singurul lucru familiar în acest oraș agitat și singurul loc suficient de larg pentru a se elibera din această celulă pe care o creează clădirile din jurul lui.

Rătăcește pe câteva străzi, trece prin Grădina Publică din Boston unde un copac luminat și un grup de colindători îi

amintesc că mâine este Crăciunul. Zăpada care cade se topește la contactul cu solul și formează mici pârâiașe pe trotuarele de cărămidă, iar Robert, asemenea apei, tot ceea ce știe este să urmeze panta. Tot mai jos și mai jos până ce are să se ivească oceanul.

Becurile pe gaz sâsâie, acordurile muzicale de la bal sunt doar amintire acum. Un alt sunet se aude. Pașii lui se sincronizează cu sunetul metalului care izbește un alt metal – o muzică mult mai frumoasă pentru urechile lui decât acordurile lui Glenn Miller de la bal. Acestea sunt, cu siguranță, sunete venite din port. Aude pe cineva la lucru. Cineva care face ceva. Acesta este dansul pe care îl înțelege el.

Bătăile metalice se aud tot mai tare. Orice ar fi, el poate să ajute. Poate că cineva construiește un adăpost. Se uită în jur la conacele ridicate din piatră albă și râde. *Okay, aici nu este Maine.* Așa că e puțin probabil să fie vorba de un adăpost din metal. Dar totuși ... ar da orice să își poată pune la lucru mâinile, poate să ajute pe cineva. Ca să și-o scoată din minte pe femeia aceea de la USO.

Cum dă colțul ... o rangă este gata-gata să-i lovească fața. Dar cotul lui se ridică exact la timp pentru a se feri. Silueta din fața lui – învăluită în umbră, cu spatele la el, îndreaptă din nou bucata de metal asupra țintei: bara de protecție a unui Buick Roadmaster ce strălucește în lumina felinarului. Masca mașinii, cu siguranță nu mai veche de un an, este știrbită, deformată din cauza acestui asalt.

– Nu cred că este o idee atât de bună, spune Robert, îndreptându-se și întorcându-se pentru a vedea întregul chip pentru prima dată.

Dar apoi se dă un pas înapoi. „Individul" nu este individ deloc. Este, de fapt, o ... *ea*, căci iese din umbră la lumină, iar el nu mai are niciun dubiu acum cine este figura aceasta feminină, îmbrăcată în rochia roșie și cu o haină de blană elegantă. Ochii ei negri scânteiază, părul blond foarte cârlionțat îi încadrează chipul. Același chip pe care l-a văzut Robert în momentul când ea a plecat de la sala de bal, iar el o invidiase că reușise să iasă de-acolo.

Capitolul 11

— Ba este cu siguranță o idee bună.

Femeia își pune mâinile în șolduri, acolo unde ranga lăsase urme de murdărie pe rochie.

— Chiar nu cred că ...

Ea îndreaptă ranga în direcția lui, iar el se dă înapoi.

— Uite ce este, domnule! Este prima idee bună pe care am avut-o de ceva timp încoace. Nu-i o idee bună? *Asta* să le-o spui domnișoarelor Hampstead și colegiului lor de *domnișoare*.

Urmă încă o lovitură cu ranga, pentru a accentua și mai mult spusele. Dacă scena aceasta continuă și apare cineva, va crede că el a atacat-o și va fi aruncat în închisoare. Mai bine ar pleca. Dar o privește stând acolo, ca Zorro cu sabia scoasă, și nu poate pleca. Un anumit magnetism îl face să țină ochii fixați pe ea.

— Nu le cunosc pe domnișoarele Hampstead.

— Nu? Ei bine, ești norocos. Te-ar fi obligat să înveți cât mai repede „cele patru limbi ale romanticilor" – așa le numesc ele ... dar nu, mulțumesc!

Și bate cu degetele pe rangă:

— Franceză, latină, germană, italiană. Ha! Una dintre ele este moartă, iar două dintre ele te vor eticheta drept trădător în zilele noastre. Au tăiat acum de pe listă germana și italiana, ca niște cetățeni dedicați patriei, dar ...

– Se pare că sunt mai utile acum mai mult ca niciodată, îndrăzni Robert. Da, dacă ai avea o slujbă care să ajute războiul, cumva.

Fata devenea tot mai deschisă la conversație și mai puțin tiranică. El își imagina că este acea creatură inventată de Shakespeare – scorpia care avea nevoie de îmblânzire.

– Spune-i asta tatălui meu, continuă ea, furioasă. „Du-te la bal", a spus el. „Ăsta-i rolul tău în a-i ajuta pe soldați", a spus. *Fii animatoare*. Ca și cum dacă mă învârt toată noaptea voi ajuta cu ceva războiul.

Poate că nu era chiar așa de nebună pe cât părea la început.

– Dar să mă lase să ajut *cu adevărat*? Să mă lase să îmi iau o slujbă care să ajute cu adevărat războiul? Să devin asistentă pe front? Sau să fac orice altceva? Nu!

Se întoarce înapoi către mașină și lovește cu putere bara de protecție.

– Nu – *bang* – vrea – *bang* – să – *bang* – accepte!

Ea răsuflă din adâncul pieptului și apoi se întoarce către el.

– Știi ce a făcut văduva din Cartea cea Bună când avea doar doi bănuți?

– I-a dat ...

El i-a prins privirea pentru prima dată și a continuat să o privească insistent, sperând că asta o va ajuta să se calmeze.

– Așa este. Și știi ce am eu pe numele meu?

– Nici măcar nu știu numele tău.

– Numele ... își agită ea brațul a lehamite, una dintre cele mai inutile invenții care au existat vreodată. Dar, de dragul argumentării, știi ce am eu pe numele meu?

Nu-i place să judece, dar socotind după rochia și haina fină, mănușile de satin și pantofii de lac, ar putea să fie ceva destul de consistent.

– Mașina aceasta – asta este. Este singurul lucru de valoare pe care îl am și pe care îl numesc al meu. Și doar pentru că a fost un dar de la bunica mea. Ea nu a fost niciodată genul care să stea

deoparte și să lase ca viața să o calce în picioare, deci îmi imaginez că am binecuvântarea ei.

El se uită la mașină.

— Binecuvântarea ei ... să faci găuri în mașina ta?

Ea își dă ochii peste cap.

— Binecuvântarea ei ... să donez aripa mașinii pentru război. Este tocmai bara de protecție pe care o atacă. Și dă să continue.

— Să o topească și să facă vapoare din ea sau orice ar dori ei să facă din tot metalul acesta. Poate că va ajuta la salvarea vieții unor soldați, într-o zi. Chiar dacă eu nu pot să o fac. Își întoarse privirea, rostind ultimele cuvinte cu voce șoptită.

Aha! Ăsta-i spiritul pe care-l înțelege el. Înaintează spre ea, gândind să o ajute.

— Nu mă poți opri!

Ea își îndepărtează părul de pe față, lăsând o pată de murdărie în urmă. Această pată pare că o definește.

— Nu aș îndrăzni.

El îngenunchează lângă bara de protecție, pune mâna sub ea și caută șurubul de prindere. Îl găsește și apoi rămâne nemișcat sub privirea ei curioasă.

— Dacă nu te deranjează că-mi bag nasul ...

Ea își încrucișează brațele.

— Eu ...

Apoi își drege gâtul.

— E-n regulă. Mulțumesc!

Privirile lor se întâlnesc, iar ea se relaxează.

— Te pot ajuta, atâta timp cât nu folosești ranga aceea cât lucrez eu, spune el, și cu condiția să ai niște scule în portbagaj.

Cu o urmă de zâmbet, ea pune ranga ușor, pe trotuar și deschide portbagajul. El găsește o cheie, o ia și slăbește primul șurub, după care se duce la al doilea. Ea se apleacă să se uite și îi aruncă priviri pe furiș, din când în când. La fel face și el, privire pentru privire, iar slăbirea constantă a șuruburilor țese o atmosferă de calm care nu existase înainte, atunci când ranga era în acțiune.

– Eu ... ăăă ...

Femeia-Phoenix, forță, ardere, orice ar fi fost ea, pare să deruleze în mintea ei întreaga scenă care tocmai se petrecuse. Tresare și își scutură praful de zăpadă de pe umerii hainei ei de blană.

– Cred că nu ești de pe-aici ...

Vocea ei a căpătat aerul unei conversații politicoase, ca și cum tocmai s-ar fi întâlnit undeva într-un restaurant și nu din cauza unui conflict între o rangă și o bară de protecție.

El râde. Chiar și după încercarea sa de a purta ceea ce considera el că este îmbrăcăminte de dans, nu s-a putut camufla, nici măcar aici, pe străzi.

– Cred că un pescar din Maine habar n-are cum să se camufleze în Boston. Ți-ai dat seama după haine? Nici la bal nu m-au lăsat să intru.

– Cerule, nu!

Se uită la rochia ei.

– Nu sunt eu în măsură să vorbesc despre haine. Mama mi-a adus rochia de la New York pentru „a-i orbi pe soldați."

Își netezește fusta pe care ranga a lăsat o amprentă neagră și râde.

– Dar până aici cu eleganța.

– Nu renunța așa de repede. Aș spune că tocmai ai dat un spectacol orbitor cu acea rangă. Mama ta a avut dreptate, spune Robert.

Ea râde, iar râsul ei este ca o melodie. Pornit dintr-un loc luminos din sufletul ei.

– Nu după haine mi-am dat seama, spune ea în cele din urmă. Pur și simplu nu pari a fi chiar ... din Boston. Ai un fel de – și își flutură mâna într-un cerc – aer de sălbăticie. Dar și o liniște. O pace sălbatică.

– Asta nu are sens.

– Ba da, desigur. Nu există o sălbăticie mai mare ca pacea.

Ea îi studiază chipul.

– Îmi amintești de cineva, totuși.

Ceva în el se întristează puțin și nu vrea să se gândească de ce. I s-a întâmplat prea des.

— S-ar putea să-l fi văzut pe fratele meu prin oraș.

Își întoarce atenția spre bara de protecție și scoate ultimul șurub.

— Suntem gemeni. În mare parte.

Ea își mușcă buzele, stând pe gânduri.

— Nu, domnule, nu este din cauza geamănului tău.

Ea pocnește din degete:

— Este acel actor ... cel cu genul ăsta de privire pătrunzătoare. Face o pauză, lumina lămpii pe gaz din spatele lor șuieră.

— Gregory Peck! Gregory Peck!

— Mda, Gregory Peck are o pace sălbatică pătrunzătoare, spune Robert.

— Așa este. Gregory Peck, cu vântul care i-a ciufulit puțin părul, dar și sufletul. Semeni perfect cu el!

El o privește insistent, gândindu-se cum de vede ea asta. Felul în care îl privește, îl studiază fără jenă, de parcă ar fi cel mai fascinant mister pe care l-a întâlnit vreodată. Va fi dezamăgită odată ce va afla că este doar un om al mării, fără mistere.

— Robert, spune el în cele din urmă. Robert Bliss. Robert Bliss. Ea îi repetă numele și dă din cap.

— Da, este un nume care ți se potrivește.

— Nu este meritul meu.

El răsucește bara de protecție până când aceasta se desprinde.

— Prea bine, domnule Bliss ...

Pasărea Phoenix se ridică și îi oferă mâna. El o scutură, iar scuturarea încetinește până când nu mai rămâne decât strânsul mâinii, amândoi înveșmântați în noapte.

— Mă bucur să te cunosc.

— Și eu, domnișoară ...

Zâmbetul de pe chipul ei dispare.

— A! Ce ai spus mai devreme? Că numele nu contează?

— Invenții inutile, spune ea. Doar dacă nu este ca al tău. Dar dacă vrei să știi, numele meu este Eva. Eva ... Rothford.

Își spune numele de familie de parcă ar fi o umbră, una grea.

– Ei bine, domnișoară Roth ...

– Eva.

– Ei bine, domnișoară ... Eva.

Mâna ei se relaxează într-a lui.

– Îmi imaginez că acel nume înseamnă ceva pe aici, dar – îmi pare rău că te dezamăgesc – nu știu exact ce ar putea însemna. Dar știu că, dacă mă îndrepți în direcția celui mai apropiat loc pentru deșeuri metalice, aș fi bucuros să duc bara de protecție acolo ...

– Oh, dar eu voiam să ...

– ... cu tine.

Cuvintele îi ies prea repede din gură, ca și cum ar fi o capcană pentru homari ce se scufundă cu rapiditate în adâncul mării. *O, Doamne!* Cuvintele nu au fost niciodată punctul lui forte. Fața i se îmbujorează. Nu trebuie să mai lase idei stângace să-i iasă din gură în prezența acestei femei, pare destul de amuzată chiar în acest moment.

– Adică ... dacă mă vrei.

Iar acum cuvintele lui sună de parcă i-ar propune căsătoria. Pare că amuzamentul ei nu se mai sfârșește, dar, slavă Domnului, Eva Rothford își șterge mâinile pătate de vaselină pe rochia de pe ea, ca și cum ar fi un prosop de vase, lăsând pete negre pe luciul purpuriu și îi întinde mâna, așteptând însoțirea lui.

– Prea bine, marinarule, spune ea în timp ce își scoate haina de blană, o aruncă în portbagaj și apoi îl închide: hai să ducem niște metal la fiare vechi.

El prinde un capăt, ea prinde celălalt capăt și o pornesc de-a lungul drumului asfaltat. Strada Acorn – spune plăcuța de metal alb prinsă pe o casă de cărămidă. Drumul este îngust, cu case din cărămidă neagră înșiruite de o parte și de alta, coroane de flori și panglici roșii la ușile întunecate, și ghirlande care înfășoară stâlpii cu lămpile pe gaz. Robert este conștient că amândoi oferă o priveliște ciudată – ea în rochia ei fină, el în haine civile și o

bară de protecție strălucitoare, strâmbată, între ei doi. Liniștea domnește în jur și, deși acest oraș îi dă încă ghes să-și dea frâu liber și să alerge până ajunge la mare, ceea ce i se întâmplă acum este ... este frumos.

La capătul străzii, un munte de metal aruncat de-a valma se ridică de pe trotuar. Rame de pat, panouri de gard din fier forjat, oale și tigăi și orice altă formă de metal imaginabilă. Cineva a scris cu cretă RECICLEAZĂ METALUL PENTRU VICTORIE pe peretele de cărămidă pe care se sprijină muntele.

— Te simți mai bine? întreabă Robert în timp ce aruncă bara de protecție în muntele de metal.

— Mult mai bine.

Eva își freacă mâinile mulțumită.

— Dar mă întreb dacă nu cumva toată mașina ar merge pusă în grămada asta ...

— Ascultă, spune Robert. Facem o echipă bună împreună, dar nu cred că am fi în stare nici măcar noi să-ți cărăm mașina până aici.

Ceva din râsul ei alunecă chiar în pieptul lui, de parcă ar aparține acolo.

Deodată, se desprinde ceva din grămada de metal, lovind trotuarul cu un sunet de tinichea. El se apleacă și recuperează obiectul. Este un cerb metalic – o jucărie de copil. O jucărie la care poate cineva a ținut foarte mult, judecând după modul în care jucăria a fost creată, cu detalii foarte fine.

Ea se apropie. El își deschide palma, oferindu-i-o, iar ea o ia – atingerea ei este ușoară. O ține ca pe o comoară și ochii îi strălucesc.

— Ei bine, spune ea, inspirând profund și îndreptându-și corpul. Un copil și-a donat jucăria ... asta mă impresionează.

O așază deasupra barei de protecție – o jucărie pe tron.

— Să mergem, pescarule Robert! Dacă nu te deranjează o plimbare, îți voi arăta o privelişte care se aseamănă mult mai mult cu ceea ce ai tu acasă. Oriunde ar fi casa ta.

Îngrijorat că s-ar putea să răcească – mânecile lungi ale rochiei nu par suficient de călduroase pentru a ține departe frigul din ce în ce mai pătrunzător – Robert începe să-și scoată haina, dar ea clatină din cap.

– Mulțumesc, dar sunt bine! Mersul mă va încălzi.

Îl conduce prin orașul ei, vorbind tot drumul. Parcă ar fi păstrat cuvintele închise în ea o viață întreagă și a decis că el va fi cel care le va auzi pe toate. Nu că l-ar deranja. De fapt, este exact invers. Căldura și ușurința cu care vorbește îl cuprind ca într-o vrajă, făcându-l să uite că este departe de casă. Ea vorbește despre slujbele pe care le-a încercat, dar pe care părinții ei nu i-au permis să le păstreze, indiferent de slujbă. Cum tatăl ei, cu legăturile sale în oraș, i-a zădărnicit toate eforturile de a încerca sudura, lucrul pe nave, chiar și vânzarea de obligațiuni de război.

– Singurul lucru pe care îl pot face pentru a contribui la război este să mă „logodesc cu un ofițer tânăr și demn".

Ea își modifică vocea pentru a-l imita pe tatăl ei și, deși zâmbește, este un zâmbet trist.

– Eu ... bănuiesc că acest ofițer are un nume?

– Părinților mei le place să creadă asta. Dar știm deja ce simt eu despre valoarea numelor.

Rămâne tăcută pentru o clipă.

– Dar tie? Ți-a furat inima vreo fată?

Își ia privirea de la ea, o îndreaptă către imensitatea nesfârșită de apă din față. Îi spusese că este râul Charles ce reflectă luminile care se văd de-a lungul drumului tocmai din Boston și din Cambridge.

– Nu, spune el, dar pauza lui creează confuzie.

– Aha, face ea. Dar ai privirea unui bărbat îndrăgostit.

Ea își înclină capul și așteaptă. Este o invitație, iar vraja aceea care emană din ea ajunge în el și îl obligă să dea un răspuns.

– Nu.

Cuvântul persistă, rădăcinile sale săpând în jur pentru o explicație.

— Poate mai demult. Dar nu acum.

— Ce s-a întâmplat? Pe fruntea ei apar linii de compasiune, grijă. Și o scânteie a acelui foc lăuntric care o animă.

Un răspuns scurt este cel mai bun, decide el.

— Uneori dragostea este o alegere.

— Și poți alege să nu iubești?

— Uneori cel mai bun mod de a iubi este să alegi să renunți.

Îl studiază. El simte căldura privirii ei, o aude, în felul în care totul este tăcut în jurul lor, în afară de curenții întunecați ai râului și de acordurile muzicale ale unui acordeon lent – atât de contrastant cu fastul gălăgios al balului.

În față vede bistrouri care au prins viață în înserarea ce se lasă. Miresmele lor calde și ispititoare îi gâdilă nările – usturoi, brânză și mirodenii. Speră că stomacul nu-l va trăda chiar acum. Nu vrea să strice magia serii acesteia, a acestei legături care se creează între ei.

— Nu pari a fi genul care să renunțe, spune ea în cele din urmă.

Maxilarul lui se mișcă nervos. Ea are dreptate. Nu este genul care renunță. I-a fost mult mai greu decât și-a imaginat vreodată să renunțe, să-și nege propria sa fire. Nu a spus niciodată niciun cuvânt despre asta nimănui, a încredințat cea mai grea povară unei peșteri adânci din sufletul lui.

Ea își strecoară mâna într-a lui ca și cum ar fi o cheie, deblocând acest adevăr.

— Poate că nu, spune el. Dar este o poveste diferită atunci când sentimentul – nu poate să-i spună iubire, pentru că a muncit mult timp să-l sculpteze în ceva diferit – nu este reciproc.

Ar trebui doar să lase restul poveștii să rămână nespus, dar vorbește.

— Și nu când fratele tău iubește aceeași fată. Și se căsătorește cu ea.

Ea își înclină capul, gânditoare. Își îngustează ochii, rămâne așa o clipă lungă, iar tăcerea începe să se prelungească – până arde.

– Acum, uite ...

Sigur are să-i țină un discurs. Să-i spună că ar fi trebuit să lupte. Să-l facă să regrete că a vorbit vreodată despre asta.

– ... o să dansez cu tine, spune ea.

El rămâne cu gura căscată. Uluit, încearcă să găsească cele mai potrivite cuvinte pentru a protesta, dar ea întinde o mână și-l oprește.

– Din câte văd, tu și cu mine am fost amândoi obligați să mergem la bal în seara aceasta și, deși niciunul dintre noi nu a fost prea încântat, ești un prost dacă crezi că poți duce aripa mașinii unei fete ...

– Bara de protecție.

– ... prin oraș, fără să lași o urmă în inima ei. Ești un adevărat cavaler, domnule Robert Bliss, orice ai crede, și voi dansa cu tine.

Și acolo, pe malurile râului Charles – în timp ce soldații și fetele zguduie o sală de bal din oraș – pescarul, încet, poate nu atât de lin, dar ferm, o trage pe femeie în brațele sale sculptate de mare. Când ea, în rochia ei murdară de vaselină, pune o mână pe umărul său fără uniformă, lui i se pare că ar fi primit o medalie de onoare.

Și dansează. Trotuarul presărat de zăpadă le este ringul de dans, iar muzica, armoniile izolate ce pătrund până la ei în rafale aduse de vântul de decembrie.

El simte că ea îi seamănă atât de mult; că sunt amândoi plămădiți din același aluat – suflete singuratice care bat la ușa războiului, cerând să fie lăsați înăuntru, dar fiindu-le refuzată intrarea. Dar în seara asta și-au găsit un adăpost împreună.

Gerul iernii face ca zăpada să cadă într-o perdea tot mai groasă, și ei doi privesc în sus. Stau nemișcați. Robert simte că acest moment e neobișnuit, are impresia că se bucură amândoi de liniștea dinaintea furtunii.

Ea tremură, iar el o lasă un moment din brațele sale pentru a-i pune haina lui sărăcăcioasă peste rochia ei din New York – și de data aceasta fata nu se opune. *Ar trebui să fie ceva mai acătării,*

se gândeşte el, *decât lâna aceasta uzată care a trecut prin prea multe ierni*. Dar ea îşi strecoară mâna înapoi într-a lui şi îl trage spre balustradă.

Acum sunt lângă râu. Fata îi arată Şantierul Naval Charlestown de-a lungul portului. I se pare că între el şi armata marină este un întreg ocean. Eva îi face semn către docuri.

— Acolo! spune ea. M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi asta.

El se uită în jur, încercând să îşi dea seama pentru ce l-a adus aici. Sunt nave, docuri, clădiri ... şi o corabie care iese în evidenţă dintre toate celelalte, catargele sale înalte de lemn par să fie venite dintr-o istorie îndepărtată, liniile punţii sale se disting în perfectă armonie.

Aceasta nu este o navă de război de culoare gri, toată din metal, emanând greutate şi forţă.

Este o fregată dintr-o altă epocă, când navele luau fiinţă din puieţii din pădure şi îşi trăgeau forţa din pământ. Nemişcată şi măreaţă, ca oamenii care au scos acei buşteni din pădurea adâncă, încărcată de zăpadă. Bărbaţii care i-au prelucrat apoi în vase suficient de puternice pentru a traversa mări nemiloase.

— Aceasta este ...

— *USS Constitution*, spune Eva cu mândrie. Botezată de George Washington însuşi.

Forţe nevăzute se desfăşoară în întuneric, ajungând deasupra strălucirii negre a apei şi captivându-l.

— De ce ... de ce mi-ai arătat asta? întreabă el, încercând să înţeleagă de ce are sentimentul că este legat de această navă cu un lanţ de metal.

Eva îl studiază şi apoi ridică uşor din umeri, contrar profunzimii din ochii ei.

— Îmi aminteşte de tine.

În pieptul lui se produce o senzaţie puternică în timp ce priveşte corpul din lemn al navei legănându-se uşor în valurile portului.

– Nava aceea, spune ea, a fost sculptată de timp. Nu este ca restul celorlalte nave.

Eva își întinde brațul peste port, cuprinzând flota de vase de război. Toate au fost fabricate în grabă, făcute pentru utilitate, viteză și putere. Sigur, avem nevoie de ele acum. Dar aceasta?

Își ridică bărbia delicată spre nava *Constitution*. Aceasta spune o poveste lungă, care a durat de-a lungul timpului. O poveste care va dăinui mult timp după ce războiul acesta se va termina. Și nu va fi mai puțin utilă. Va fi la fel de importantă și de curajoasă ca alte nave.

De ce îi spune toate acestea? Tocmai s-au întâlnit, și totuși, cumva, îl cunoaște mai bine decât se înțelege el pe sine.

– Gândește-te cum ar arăta portul acesta fără acea navă. Gândește-te ce văd acei marinari când se îmbarcă. Când se uită la acea fregată, văd inspirație – acesta este motivul pentru care pleacă. Le dă speranțe, putere ... și dacă cineva nu ar fi dorit să-și dedice timpul construirii acestei nave ... ei bine, acesta ar fi fost un port mai sărac.

Ea închide ochii și își ridică fața către zăpada care cade, aplecându-se înainte și prinzându-se cu mâinile de balustradă pentru a-și păstra echilibrul.

– Am sentimentul acesta legat de tine, pescarule Robert! Simt că ești destinat unui lucru măreț.

El tocmai este pe punctul de a protesta, de a-i spune adevărul – acela că este doar un om umil al mării, unul care știe să citească mai bine valurile decât oamenii. Însă este întrerupt de un Bentley negru care oprește chiar la curba de lângă locul în care se aflau.

– Fir-ar să fie! exclamă Eva.

Își aranjează rochia și modul în care încearcă să pară demnă, deși fața ei murdară de vaselină îi cucerește și mai mult inima lui Robert.

– Orice ar spune, nu-mi pasă! El are spioni peste tot în oraș și îi place să îmi amintească asta.

El? Geamul din dreptul banchetei din spate se lasă în jos și un bărbat vorbește din umbră:

— Iată-te în sfârșit, Evelyn!

Bărbatul îi aruncă lui Robert o privire rapidă și decide că nu merită să fie luat în seamă.

— Bună, tată! Ai avut o seară plăcută?

Ea vorbește cu afectare, probabil învățată de la faimoasele domnișoare Hampstead, și se poartă ca și cum nu este nimic neobișnuit în faptul că se află aici, la atâtea străzi depărtare de sala de bal, într-o astfel de stare. Nesupravegheată, cu un bărbat ciudat lângă ea.

— Da, am avut. Petreceam o seară foarte plăcută la club, până când proprietarul de la Giovanni mi-a telefonat și mi-a spus că păreai să te fi pierdut prin zona asta.

Eva îi aruncă lui Robert o privire rapidă ca și când ar spune: „Vezi?"

— Cât de amabil din partea lui, spune ea, să aibă grijă de o domnișoară care habar n-are unde se află în acest oraș străin.

Robert are sentimentul că perspicacitatea celor doi este pe măsură și de aceea se ciocnesc.

— Într-adevăr! spune domnul Rothford. Ei bine, vino acasă acum. Mama ta are detalii despre nuntă pe care ar vrea să le rezolve, iar tu clar nu ai alte obligații în seara asta ...

El lasă insinuarea să-și facă efectul.

— O, sunt *foarte ocupată* în această seară, tată.

Se uită la Robert și apoi iar la mașină. O licărire de îngrijorare. Se pare că vrea să-l scutească pe Robert de o scenă.

— Dar nu este nimic care nu poate fi continuat – *curând*, altă dată.

Ea îi întoarce spatele lui Robert și începe să-și ridice haina de pe umeri. Punând o mână pe umărul ei, el se apleacă ușor înainte.

— Păstreaz-o, spune el.

El nu mai are nevoie de haină, mai ales pentru că ea i-a oferit mult mai multă căldură ca orice în seara aceasta.

— O voi păstra, spune ea. Doar pentru o vreme. Te voi găsi, Robert Bliss.

El privește, cu inima frântă, în timp ce ea urcă în Bentley. Simțul său de onoare îi spune că ea este în mod clar – cel puțin în ochii unora – dedicată unui viitor diferit. Unui alt bărbat. Iar el știe că este capabil să-și învețe inima să stea departe de iubire.

Dar un sentiment mai puternic îi spune că ea ar putea fi liberă. Că într-o zi, el ar putea fi cel care o va găsi pe Eva Rothford.

Capitolul 12

Mai 2001

Ușa atelierului de bărci se deschide cu un scârțâit. Annie își ține respirația, întunericul dinăuntru evocă imagini ale dragonului pe care ea și-l imagina în trecut. Întotdeauna a crezut că Bob ținea locul acesta încuiat pentru a o feri de ce era înăuntru.

Jeremiah se strecoară înăuntru și dispare în negrul abis. După un moment, lumina unui felinar cu kerosen șuieră prinzând viață. Nevăzându-l pe Jeremiah, Annie bagă capul pe ușă și aproape că sare în sus speriată când el reapare brusc, întinzându-i felinarul.

— După tine! spune el, întinzând un braț pentru a o invita înăuntru.

Ea face un pas timid înainte. Când trece pragul, se simte de parcă a pășit într-o altă lume – una în care aerul întunecat apasă greu, condimentat cu accente de rumeguș, parfumul blând al lemnului vechi și o nuanță de fum de foc de tabără.

O strălucire rapidă a felinarului aruncă umbre macabre asupra unui banc de lucru și a unui scaun. O veche canoe atârnă de grinzi, scârțâind înainte și înapoi în curentul creat de ușă. Vopseaua de pe aceasta arată proaspăt șlefuită, lăsând la vedere lemnul de dedesubt.

– Barca lui Roy.

Jeremiah o privește prudent, ca și cum nu este sigur dacă să-i spună mai multe.

– Bob mă lasă să încerc să o repar. Sper că ești ... de acord.

Durează o secundă ca ea să realizeze că el așteaptă răspunsul ei.

– A! Eu?

– Păi ... tu ești nepoata lui. De drept, este a ta.

Pentru ea este ciudat să vadă această barcă construită de un bărbat pe care nu l-a întâlnit niciodată ... un bărbat al cărui sânge îi curge prin vene.

– Da, desigur! Arată ca și cum ar trebui să fie pe mare, spune ea.

– La fel ar trebui să fii și tu.

Ochii lui Jeremiah se încrețesc și un zâmbet apare la colțurile gurii.

– Ha, ha! Nici că se poate o mai mare diferență.

Jeremiah ridică din umeri și se îndepărtează, iar ea explorează locul.

Într-un colț îndepărtat al atelierului – cel care poartă urmele unui incendiu – pereții sunt înnegriți – rămășițe ale flăcărilor lacome. Acolo se află o scară, iar teancuri de șindrilă din lemn sunt ordonat stivuite lângă un burghiu electric portocaliu.

Jeremiah îi face semn către colț.

– Sper să fie totul reparat până când va veni Bob acasă.

O licărire de îndoială îi traversează chipul, dar Annie este tentată să-l îmbrățișeze pentru felul în care vorbește despre întoarcerea lui Bob ca și cum ar fi o certitudine.

– Și aici – Jeremiah se îndreaptă spre centrul spațiului asemănător unui hambar, aici este dragonul tău.

Este un bloc mare, înalt, lat cât zece persoane și ajungând aproape până la grinzi, învelit în pânze murdare de vopsea. Forma este ciudată, ca și cum ar încerca să fie un cub perfect, dar lipsesc bucăți din această formă ciudată care se află sub pânze.

Annie se apropie și, cu o privire nesigură adresată lui Jeremiah, ridică un colț.

Pulsul îi crește, respiră greu.

Își trece mâinile de-a lungul marginii pânzei pătate de vopsea până când prinde o bună bucată din ea, și apoi o dă toată la o parte. Praful plouă în jurul lor și peste ei, în valuri luminate de soare. Annie tușește, fluturând cu mâna norul de praf, iar pânza cade grămadă pe podea.

Strat după strat, vede o grămadă de cutii aliniate într-o precizie aproape perfectă. Unele sunt dintr-un carton maro, simplu, iar altele arată impecabil, chiar dacă sunt prăfuite. Altele sunt cutii de pălării care arată de parcă ar fi sosit direct din magazinele Bloomingdale. Se vede și o tavă dreptunghiulară deformată, cu capacul prins cu sfoară. Unele recipiente sunt doar ca niște grămăjoare de dimensiuni ciudate, ambalate în hârtie de împachetat sau hârtie de ziar, pe care cineva a mâzgălit o adresă. Fiecare pachet pare să vorbească despre o clasă socială – provin fie din orașe sărăcăcioase, fie din conace, fie din toate clasele sociale intermediare. Pe fiecare, ca și pe cele din dulapul din casă, se vede câte un număr.

— Pietre, spune Annie.

Jeremiah îi aruncă o privire rapidă.

— Știai ce sunt?

Ann neagă.

— Nu, de acestea nu știam. Dar există un dulap înăuntru, în casă, plin cu astfel de cutii.

— Sunt aici de când erai tu copil?

Ann neagă din nou.

— Cele din dulap nu erau acolo când am venit eu. Dar acestea ...

Ridică una din colț. Pe hârtia maro cu care este împachetată se vede o ștampilă a poștei cu anul 1964. În interior este o cutie pe care scrie Gelatină Knox. Când deschide capacul, Annie găsește înăuntru o piatră de culoare roșu-arămiu.

– Se pare că acestea sunt aici de ceva vreme.

Ea își îngustează ochii:

– De unde ai știut ce este în ele?

El pare că se rușinează. Ridică din umeri.

– Eu sunt poștașul.

– Asta nu înseamnă nimic.

Annie îi aruncă o privire care îi spune că înțelege că aceea a fost o falsă explicație.

– Acestea sunt de zeci de ani aici. Și sunt adresate ...

Se chinuiește că descifreze adresa, în lumina slabă. *Dirigintelui poștei, Ansel-by-the-Sea, Maine.*

– Poate că nu ar fi trebuit să mă uit. Dar când găsești așa ceva într-un loc ca acesta – și arată cu brațul spre scena din fața lor, în timp ce ea îi urmărește brațul de-a lungul pereților pe care dansează umbre – uneori chiar trebuie să te uiți.

El își vâră mâinile în buzunarele blugilor.

– Și sunt adresate *Dirigintelui poștei.*

– O slujbă pe care nu ai venit aici ca să o preiei, îi amintește ea, punând la loc cutia.

– Și totuși, iată-mă aici.

El zâmbește și, din nou, i se văd gropițele din obraji.

– Dar ce legătură are asta cu Bob? întreabă ea, redevenind serioasă.

– N-am nici cea mai mică idee, spune Jeremiah. Dar există un lucru pe care îl știu. Annie așteaptă, ascultând. Mâine este consiliul orașului. Acolo ai cele mai mari șanse să afli.

***

În seara următoare, iat-o pe Annie îndreptându-se către Market Road, unde sunt clădirile albe împodobite cu ghivece de flori cu mușcate roșii curgătoare și lobelia albastră. Atmosfera europeană îi amintește de serile petrecute pe străzile din Alpenzell.

Își mută plăcinta, caldă încă, în cealaltă mână, ferindu-și ochii de lumina directă a soarelui târziu, pentru a privi clădirile din jurul pieței. Jeremiah o avertizase că, pentru a putea „pătrunde" această mulțime, trebuia să îndeplinească două condiții: să se fie născut și să fi crescut în Ansel și să aducă mâncare. Din moment ce nu avea nicio șansă cu prima condiție, făcuse eforturi mai mari pentru a îndeplini a doua condiție – gătise vechea rețetă a familiei, renumită prin părțile acestea. Își verifică ceasul: 18:50. A ajuns cu zece minute mai devreme – un avans respectabil.

Traversează petecul cu iarbă verde și intră în bibliotecă. Sau cel puțin ... crede că este biblioteca. Ultima dată când a fost aici, era doar un vagon vechi, rămas de la vechea cale ferată abandonată, din spatele muntelui Birchdown, dotat cu rafturi din podea până în tavan. Acum, vechiul vagon roșu pare a fi foaierul unei clădiri noi care se ridică în spatele lui.

Intră și traversează spațiul îngust până la ușile duble de sticlă, prin care vede că un mic grup de oameni s-au adunat deja. O femeie prezidează de la o masă în fața a trei rânduri de scaune în mijlocul cărora se observă un culoar. Se pare că sunt în plină sesiune. *Oare venise la ora greșită?* Deschide ușa cât de ușor poate, aceasta scârțâie, iar Annie tresare. Imediat, toate privirile se îndreaptă asupra ei.

— Vă putem ajuta?

Femeia din față se uită la Annie pe deasupra ochelarilor cu rame metalice.

— Scuze, spune Ann. Am crezut că am ajuns mai devreme pentru consiliului orașului, dar ...

Femeia are o plăcuță de identificare din alamă în fața ei, pe care scrie *Margie Lillian*. Cu vocea puțin îndulcită, aceasta îi răspunde:

— Da, ai ajuns devreme, dragă, spune femeia. Aceasta este o ședință a Societății de Conservare a Monumentelor Istorice. Vom închide ședința în cinci minute, după care va începe consiliul orașului.

Annie este surprinsă de tonul oficial al lui Margie.

– Poți aștepta afară în foaier.

Annie se retrage, mulțumită pentru umbra vagonului, pentru confortul simplu pe care i-l oferă. Se așază pe o banca lungă de lemn de lângă ușile de sticlă și se bucură de magia acestui mic spațiu. Își imaginează călătoriile pe care trebuie să le fi făcut vagonul, oamenii pe care trebuie să-i fi purtat în perioada sa de glorie. Momentele în care copiii l-au invadat ca să asculte povești, pe când era doar o mică bibliotecă pe un petec de iarbă verde.

Se gândește că este cel mai potrivit loc pentru întâlnirile Societății de Conservare a Monumentelor Istorice. Ei sunt păstrătorii trecutului în orașele care sunt prea mici pentru a se organiza întâlniri ale unei societăți istorice, și se pare că au transformat vagonul chiar într-un muzeu în care expun artefacte. O rochie de zi din stambă, uzată, ornată cu buchete galbene de flori, tronează în capătul camerei, din spatele unei vitrine. Pare mai degrabă ceva ce ar purta o țărancă din sud, decât o doamnă din sălbatica Maine. Ușa din față este flancată de portrete în ulei care înfățișează mascotele iubite ale orașului din anii '60: Homer – pisica de rasă *Maine coon* și Johannes – delfinul. Bob obișnuia să-i spună povești despre acești prieteni neobișnuiți care împreună dădeau târcoale portului. O altă fotografie îl arată pe Homer ghemuit deasupra digului, sprijinind o labă pe botul lui Johannes. În cealaltă, Johannes se întinde suficient pentru a-și pune partea inferioară a ciocului lui de delfin pe capul pisicii, ca și când l-ar face cavaler. Pentru o vreme, perechea aceasta a atras mulțimi de oameni din orașele din apropiere, care veneau doar să mănânce floricele pe băncile portului și să le urmărească poznele.

Annie face o notă în minte pentru a reveni să studieze mai mult exponatele, atunci când va putea să petreacă mai mult timp în acest cufăr cu comori. Lucruri de genul acesta îi fac inima să zvâcnească, o fac să-și dorească să păstreze caracterul acestui loc. Să-i sondeze istoria, dar să-i păstreze viitorul.

Nu! Din nou, gândurile îi sunt întrerupte de o durere ascuțită la amintirea a ceea ce face ea acestor locuri când încearcă să ajute. Face un efort să se gândească la altceva – repetă în minte ce vrea să le spună acestor oameni care o cunosc de atât de puțin timp și, totuși, știu mai multe despre povestea propriei familii decât ea.

Ușa se deschide scârțâind, iar Arthur iese. Întoarce anunțul prins pe ușa de sticlă, astfel că acum scrie *Consiliul orașului Ansel-by-the-sea*.

— Intră, Emma! Glumeam. Vreau să spun Annie, spune el și îi face cu ochiul.

Ea îl urmează înăuntru, unde oamenii discută între ei în grupuri mici, în camera inundată de soare. Sully, cu coada ei albă împletită legănându-se pe spate, face ronduri cu un platou de argint.

— Un biscuit? întreabă ea un bărbat care își ține telefonul mobil ca și cum ar fi o lanternă. Apasă pe un buton, iar ecranul colorat captează imaginea lui Sully cu un zâmbet plin de speranță.

— Remarcabil, spune el, întorcând telefonul în mână.

— Drăcia asta tocmai mi-a făcut mie o poză?

— Sigur că da. Tehnologie de precomercializare. Toată lumea va avea unul în decurs de un an de acum încolo, dacă vrei să știi părerea mea.

Sully face cu mâna un semn de lehamite.

— Cine are nevoie de un telefon care să facă fotografii? Pentru asta sunt camerele de fotografiat. Un moft trecător, dacă mă întrebi pe mine.

Își ridică platoul până aproape de fața lui.

— Nu vrei un biscuit?

— Da, desigur, domnișoară Sylvia! Mulțumesc frumos!

Sully se îndepărtează, bucuroasă că a găsit un doritor, iar Annie urmărește cum omul ia o mușcătură – sau cum încearcă să muște. Când mușcă mai tare, bucata triunghiulară de aluat se sfarmă în zeci de bucățele. Bâjbâie, încercând să prindă ploaia de firimituri care cad pe jos și își scapă telefonul. Annie îl prinde și

i-l dă înapoi, în timp ce el își scutură firimiturile de pe cămașa albă cu nasturi. Bărbatul pare să fie la locul nepotrivit aici, s-ar potrivi mai bine pe Wall Street decât în Ansel. Pare a avea în jur de cincizeci și cinci de ani, părul grizonat, pieptănat cu grijă.

– Mulțumesc!

Îi întinde mâna:

– Richard Wilkins. Pe aici mi se spune Rich.

– Annie Bliss.

Cei doi dau mâna, iar Annie îi arată telefonul mobil.

– Ai semnal aici?

El râde de parcă tocmai ar fi auzit gluma secolului.

– Nu, doamnă. Nimeni din Ansel nu are. Asta este atracția locului, să știi.

Rich zâmbește larg și face semn către un scaun liber lângă al său. Doamna din față bate cu ciocanul ca și cum ar fi judecătoare. Margie Lillian se ridică, se întoarce cu fața la steagul atârnat de galeria aflată deasupra, în spatele ei și, punându-și mâna la inimă, începe să rostească jurământul de loialitate.

Arthur, care este așezat pe scaunul din fața lor, se întoarce spre Rich.

– Se pare că vom scăpa fără să-l vedem pe ticălosul ăla.

Își ridică sprâncenele vesel, dar tocmai atunci ușa scârțâie în spatele lor și Spencer T. Ripley își face apariția, înaintând cu pași mari.

– Prea te-ai entuziasmat, mormăie Rich înapoi către Arthur.

– Mă scuzați, spune Spencer adresându-se doamnei din față, cu o mică plecăciune. Se pot face comentarii din public?

– Vi se pare că suntem deschiși pentru comentarii din public? se bagă Ed în discuție, din cealaltă parte a culoarului.

– Vă rog să luați un loc, spune Margie cu răceală.

Margie face prezența pentru cei trei membri ai consiliului – inclusiv ea – și anunță ordinea de zi. Un bărbat se ridică să citească o scrisoare privind starea drumurilor, menționând mai multe gropi și o problemă la un canal de scurgere, probleme

rămase din iarnă. Un alt bărbat oferă o actualizare cu privire la viitorul Festival al homarilor.

— Avem comercianți care vor veni din tot statul, spune el, iar camera zumzăie de entuziasm. Bineînțeles, sperăm să aducem veniturile obișnuite, dar, mai mult decât atât, sperăm să atragem oameni noi în aceste locuri, care să se stabilească aici definitiv. Așadar, Agenția imobiliară *Tribord* s-a oferit cu generozitate să fie principalul nostru sponsor și va ține deschis tot weekendul acela.

Rich se apleacă spre Annie și îi șoptește:

— Orașul acesta moare.

Pulsul lui Annie crește.

— Ce vreți să spuneți? șoptește și ea, nevrând să provoace mânia lui Margie.

— Nu-i pot ține pe tineri aici. Nu sunt locuri de muncă. Turiștii vin doar vara și nu mai vin așa de mulți, spune el ridicând din umeri.

— Dorești să împărtășești ceva cu noi, domnule Wilkins?

Rich se ridică.

— Da, doamnă, dacă binevoiți. Margie Lillian se uită la ceas și la hârtia cu ordinea de zi din mâna ei.

— Dacă este relevant pentru problema în discuție, te rog.

Rich trece pe lângă Annie, până ajunge la microfonul de la capătul culoarului central. Se apleacă și își drege gâtul, de parcă ar fi pe cale să dea un anunț unui întreg amfiteatru.

— Am un Skyblaster 3000 și propun să îmi ofer serviciile.

Publicul schimbă priviri încurcate. Margie îl întreabă cu un ton monoton:

— Și ne poți spune ce este ...

— Skyblaster 3000 ... continuă Rich, agitându-și picioarele de parcă ar fi un copil care stă la coadă pentru a se urca în roller coaster.

— Da, spune-ne ce este ăsta, te rog.

Își scoate mâinile din pantalonii lui kaki și le flutură deasupra capului.

— Imaginați-vă!

Vocea lui sună de parcă ar încerca să povestească drama dintr-un trailer de film, dar nu își găsește cuvintele să înceapă.

— Festivalul homarilor. Festivități bine-cunoscute de vară. Oamenii, atrași de festivități, vin de la mile depărtare. De ce?

Ed își face mâinile pâlnie, se ridică și strigă:

— Pentru homar!

Rich îl arată cu degetul.

— Da, pentru homar. Și datorită luminii care străbate cerul, atrăgându-i pe oamenii din împrejurimi și de departe. Șaizeci de mii de lumeni care îi atrag pe oameni.

Arthur atârnă un cot peste spătarul scaunului său pliabil din metal și se mută pentru a-l vedea pe bărbatul de la capătul culoarului.

— Dar ce nevoie aveai de un reflector, Rich?

Apoi se răsucește spre Annie și șoptește cu voce tare:

— Tipul ăsta cumpără mereu câte-o drăcie nouă. A venit la noi din New York și pare că vrea să aducă tot orașul aici, drăcie cu drăcie.

Ed se bagă iar în discuție:

— Dar ce, trebuia să aibă nevoie? E ... bogat!*

Un val de râsete străbate micul grup de oameni, care apreciază jocul de cuvinte.

Rich se dă puțin înapoi.

— Ăăă ... l-am cumpărat pentru vânătoare.

Un bărbat cu barbă neagră îl privește fix.

— Dar tu nu vânezi!

Rich ridică un deget:

— Dar aș putea vâna!

— Și ai cumpărat un reflector? Ce ai de gând să vânezi? Godzilla?

O altă voce intervine:

---

* Joc de cuvinte între numele personajului, Rich și adjectivul „rich" (în engl. – „bogat").

— Există lanterne de vânătoare, să știi. Genul care nu este atât de puternică încât să taie toată pădurea nordică.

— Ori cumperi ceva bun, ori renunți, spune Rich ridicând din umeri.

O femeie de lângă culoar se oprește din tricotat și clătină din cap.

— Hm, oameni de la oraș! Îi poți scoate din oraș, dar nu poți scoate prostia din ei.

— Ascultați, spune Rich, cu zâmbetul lui bonom, în ciuda glumelor lor. Realitatea este că avem un reflector puternic pe care îl putem folosi pentru a avea un impact mare în timpul Festivalului homarilor. Ce să fie, da sau nu?

Se îndepărtează de microfon, apoi se apleacă înapoi spre el:

— Dar eu sper că va fi da.

Rich se întoarce la locul său își ridică pumnul victorios, îi face cu ochiul lui Annie și îi șoptește:

— Skyblaster!

Doamna care tricotează se ridică.

— Comentariu din public? întreabă ea.

Margie Lillian îi face semn să vină la microfon. Spencer T. Ripley pare iritat. Sare în picioare și se aliniază în spatele doamnei care tricotează.

Ea începe să vorbească, stând la cel puțin o jumătate de metru de microfon.

— Apleacă-te spre microfon, doamnă Blanchard, o îndeamnă Rich. Suntem televizați.

— Pentru cine, tinere? Cea mai mare parte a orașului este aici! Își pune o mână în șold.

— Este momentul tău, Rich face cu ochiul. Apleacă-te!

Ea se supune.

— Nu cred că avem nevoie de un reflector, Rich.

Vocea ei este atât de amabilă, ca melasa, încât cuvintele ei par mai degrabă ca o favoare decât o dezaprobare. Uitați-vă la tot ce avem deja – mareele – cele mai mari din țară! Homarul – cel mai

bun. Stelele – să nu uităm de ele. O parte din motivul pentru care oamenii vin la Ansel este că nu există poluare luminoasă aici. Nici măcar lumini stradale.

După o pauză, continuă:

– Și ridicăturile. Oamenilor le place întotdeauna să vadă ridicăturile.

Annie nu a auzit niciodată de ridicături. Sună ciudat, chiar și pentru Ansel. Își face o notă în minte să întrebe despre asta mai târziu.

Cu un zâmbet, doamna Blanchard se așază, iar Spencer T. Ripley vine la microfon.

– Bună seara, spune el, cu o afectare care contrazice fața lui tânără. După cum știți, Comitetul pentru Excelență în Poezia Maritimă se află în etapele finale ale planificării Primei Conferințe Anuale pentru Excelență în Poezia Maritimă. Drept curtoazie, vin cu ultimele știri ...

Continuă discursul și, cu cât devine mai intens în detaliile despre conferință, cu atât publicul pare mai detașat. Annie aproape că simte milă pentru el. După ce a vorbit despre ordinea de zi și sesiunile dedicate pentametrului iambic cât și versului liber, dacă puteți crede asta – își închide în cele din urmă mapa neagră. Chiar când este pe punctul de a se îndepărta de microfon, ceva ce spune el o face pe Annie să tresară.

– Planurile noastre rămân neschimbate privind oferirea premiului pentru întreaga activitate domnului Robert Bliss, pe care îl cunoașteți. Comitetul își trimite urările pentru recuperarea sa rapidă și așteaptă cu nerăbdare acceptarea acestui prestigios premiu.

La ultima parte a discursului, el privește către Annie, a cărei față se înroșește. Astăzi fusese din nou la spital, rugându-se, la fel, pentru recuperarea lui rapidă. Își poate da seama că toți cei de față au pus un zid între ei și Spencer. Ea se clatină pe marginea acestui zid imaginar – dorind să le câștige încrederea, dar disperată să afle ce anume știe Spencer despre Bob.

— Dacă nu există alte comentarii publice în acest moment...

Sully sare de pe scaun cu platoul în mână și se îndreaptă spre microfon. Margie le amintește că comentariile publice ar trebui să fie limitate la trei minute, iar Sully încearcă să vorbească repede.

— O *lumină* îmi străpunge noaptea ferestrele, spune ea cu dezgust. Acum știu că toți m-ați primit foarte bine de când am venit de pe munte, dar, oricât aș încerca să dorm, noaptea nu pot dormi din cauza acelei lumini.

Ea continuă câteva minute despre taina care o macină și, când primește avertismentul celor treizeci de secunde, începe să se miște prin cameră, distribuindu-și biscuiții și ignorând șoaptele șuierate ale lui Rich de a reveni la microfon.

Annie se apleacă înainte, întrebându-l pe Arthur:

— Ce face?

— Deșteaptă, spune el. Își prelungește timpul distrăgându-le atenția.

— Dar biscuiții aceia sunt ... Annie se oprește. Nu vrea să fie nemilosă.

— Mai rău decât a mânca pământ? Nu contează. Mâncarea este importantă pentru acești oameni.

Ajunge și la Annie care ia unul și mușcă puțin din biscuitul tare ca piatra, în timp ce Sully se întoarce la microfon și îl arată pe Ed.

— Lumina vine de pe insula lui. Nu am ce să fac dacă casa mea este față în față cu a lui, dar el poate să aibă grijă unde-și pune lumina.

Toți din încăpere se agită în mod ciudat. Nimeni nu vrea să-și ia sarcina de a-l întreba pe bietul orb de ce a pus o lumină la capătul insulei sale. Ed se ridică în picioare, demn.

— Te-ai gândit vreodată că aș fi putut să o pun acolo cu un motiv?

Și, fără alte explicații, iese afară, iar bastonul de lemn spălăcit îl ajută să găsească calea.

– Ed, unde ți-e bastonul pe care îl aveai? șoptește Arthur, dar prea târziu – Ed a ieșit deja.

– S-a terminat timpul, Margie îi spune lui Sully. Și vom suspenda pentru seara aceasta, dacă ...

Annie a fost atât de prinsă de întâlnire încât aproape că și-a pierdut șansa de a vorbi. Se ridică în picioare și, pentru a doua oară în acea seară, toate privirile sunt îndreptate spre ea.

– Așteptați! Deci limita e de trei minute, da? zâmbește ea, repezindu-se la microfon.

Dar odată ajunsă acolo, uită tot ce avea de spus. Ce are ea de spus acestui oraș aparent pe moarte care are nevoie de mult mai mult decât întrebările ei nebunești? Ea, care aduce nenorocire satelor aflate în pericolul extincției, așa cum s-a dovedit în cazul satului Alpenzell ... dar poate cineva ar putea ajuta, dacă ea și-ar găsi curajul?

– Timpul se scurge, domnișoară ...

Margie își îngustează ochii.

– Bliss. Annie Bliss.

– Bob este unchiul ei! strigă Arthur, iar în atmosferă se simte compasiunea.

– Străunchiul meu, da. De aceea am venit să întreb ...

Cum să le explice? Cum să îi întrebe despre cutia cu pietre – cutiile, de fapt – fără să pară băgăcioasă și bănuitoare? Oare chiar *este* băgăcioasă și bănuitoare?

– Mai aveți două minute, domnișoară Bliss, o anunță Margie.

– Ei bine, vedeți, sper că oamenii buni din Ansel mă vor putea ajuta să aflu ceva. Pentru Bob. *Da, fac asta pentru el.*

Și în momentul în care vorbește, știe că este adevărat. Vrea, mai mult decât orice, să aibă ceva să îi ofere lui Bob dacă – *atunci când* – se va trezi. Dacă ea îl poate ajuta cu ceva, ar vrea să îi facă o surpriză și să finalizeze proiectul cu aceste pietre, pe care el l-a început ...

– Mă întreb dacă cineva știe ceva despre livrarea mai multor cutii către Bob. Se pare că a primit o colecție destul de mare de-a lungul anilor și aș vrea să ...

Ceva se schimbă în atmosferă. Nicio persoană din cameră nu se uită la ea. Unii privesc în jos, la pantofii din picioare, alții, la perete sau la ceas. Cineva își drege gâtul.

— Treizeci de secunde, spune Margie.

Ce n-ar da să aibă platoul cu biscuiți al lui Sully chiar acum, pentru a-și prelungi timpul. Prea târziu! Își amintește de plăcintă, dar a uitat-o în vagon.

— Dacă cineva ar putea să lumineze povestea acestor pietre.

Un râs moale vine din colțul doamnei care tricotează:

— Cuvintele pe care le-ai folosit, dragă ... sunt prea ironice.

— Timpul s-a terminat, ședința se suspendă, intervine Margie cu o voce care pare să se scuze.

Annie se retrage înfrântă, cu fața arzând, se strecoară în foaierul întunecat al vagonului și își ia plăcinta. Nu vrea decât să plece cât mai repede. Dar, afară pe iarbă, aude pași în spatele ei.

— Este celebra plăcintă cu alune a familiei Bliss? Bess, cu veșnicul ei batic roșu, care abia putea ține laolaltă buclele ei negre și bogate, o ajunge din urmă.

— Bess! Nu am știut că ești înăuntru.

Annie zâmbește bucuroasă să o vadă.

— Am ajuns la final, spune ea. A trebuit să închid cafeneaua și să intru pe furiș pe ușa laterală. Chicotește. Uneori ajung exact pentru a-l vedea pe puștiul ăsta, Spencer, săpându-și și mai adânc groapa.

— Da, ei bine, el n-a fost singurul care s-a afundat în seara asta.

— Am văzut ...

Cântecul greierilor se aude din tufișurile presărate în jurul peteculuí de iarbă.

— Accepți un sfat?

— Sigur, orice sfat pe care îl voi primi este bine-venit.

Bess își pune mâinile în buzunare și își ridică privirea spre stele.

— Ei bine, îți dau două.

Ridică un deget:

– Primul: data viitoare nu uita de plăcintă, adu-o înăuntru! Plăcinta cu alune a Savannei îți va deschide toate ușile. Doi: dacă chiar vrei să afli adevărul despre acele pietre – pare a fi contrariată – vorbește cu Ed.

Are dreptate. Ed plecase înainte ca ea să fi avut șansa să-și exprime rugămintea.

– O s-o fac! Mulțumesc, Bess!

– Cu plăcere. Cum se simte Bob astăzi?

Annie povestește despre vizita ei din această dimineață, despre faptul că nu s-au schimbat prea multe, dar că doctorul părea să aibă speranțe, deși rezervate.

– Bun, încuviințează Bess din cap. Am de gând să mă duc și eu acolo chiar mâine. Își ridică bărbia ca să arate către ceva de dincolo de umărul lui Annie.

– Se pare că ți-a venit barca.

Jeremiah se apropie, lumina lunii făcându-l să pară, cumva, mai înalt. Ca și cum ar face parte din noapte, ca și cum ar fi patria lui. Bess îi face cu mâna și se îndreaptă spre apartamentul ei, spre partea în care se află și magazinele.

– Bună, spune Annie. Cum de nu ai venit la întâlnire?

Ochii lui par să zâmbească, deși restul trăsăturilor faciale rămân încremenite.

– Eu și Societatea de Conservare ... nu prea ne înțelegem.

– Simt că e o poveste lungă aici, spune Annie.

– Da. O poveste pentru o altă zi.

Doamna Blanchard se apropie de ei, andrelele ei pentru tricotat sunt acum depozitate într-o geantă de mână matlasată.

– A! Jeremiah, te-ar deranja teribil dacă ai veni mâine să îmi aprinzi flacăra de veghe de la boiler? Urăsc să-ți cer asta din nou, dar ...

– S-a făcut! spune el.

– Folosește aprinzătorul lui Bob! spune Rich, apropiindu-se cu mersul său încrezător, îmbrăcat în pantalonii săi kaki.

Annie, nedumerită, întreabă:

— Aprinzătorul lui Bob?

— Da. De la *Sharper Image*. I l-am adus eu anul trecut. Este pentru creme brûlée.

Annie se abține să nu râdă. Menționarea lui Bob în aceeași propoziție cu *Sharper Image* este de-a dreptul ridicolă. Poate doar să-și imagineze felul în care și-a prins urechile în acest gadget, de parcă ar fi ținut o navă spațială extraterestră în mâinile lui noduroase.

Rich râde, clătinând din cap.

— A scos din buzunar o cutie veche de chibrituri și s-a uitat la ea, apoi la aprinzătorul din oțel inoxidabil și apoi iar la cutie, ca și cum nu înțelegea de ce ar încerca cineva să pună foc într-o cutie când chibriturile funcționează foarte bine. Dar totuși folosește aprinzătorul – ca să ardă frânghiile bărcii la capete.

Rich se întoarce să plece, vorbind în timp ce se îndepărtează.

— Ar trebui să-l iei. Pentru focul de veghe.

Jeremiah o însoțește către *Vești bune*, ancorată la Debarcaderul lui Joe, lângă drumul care duce spre port. Bărcile din jurul lor revin la viață, pregătindu-se să-i ducă pe oameni acasă de la întâlnire. Alții o apucă pe drumurile și pe potecile care duc către casele lor din port.

Jeremiah se apucă să deznoade frânghia, fluierând. Îi aruncă o privire fugară când ea ezită lângă proră. Privirea lui fixă nu face decât să înrăutățească lucrurile. Annie avansează spre punte cu un curaj fals.

— Vin imediat, spune el, și dispare în spatele clădirii de pe chei.

Se întoarce cu o găleată. Din trei pași mari de-a lungul punții a și ajuns înapoi pe barcă, îndreptându-se spre ea cu găleata în mână. Ea încearcă să se dea la o parte din drum, dar el vine după ea. Ea se dă iarăși la o parte, iar el o urmează.

— Ce vrei să faci?

— Vrei să stai nemișcată? El face o mișcare pentru a arunca conținutul găleții, dar ea sare înapoi, așteptându-se să fie apă. Dar nu, nu este apă. Este un șuvoi de pietriș și nisip.

– Ce ...?!

Jeremiah se întoarce și, fără nicio explicație, se ocupă iar de barcă, reluând dezlegarea frânghiei. Odată ce nodul este slăbit, el trage frânghia la bord, îi întinde capătul și îi face semn să o ruleze. Ea o rulează, amintindu-și cum a învățat-o Bob să o înfășoare ușor în jurul antebrațului și umărului.

Jeremiah fluieră, de parcă nici nu ar fi aruncat o găleată de pământ la picioarele ei.

– Deci ... îmi explici ce s-a întâmplat?

– Pământ ... spune el ridicând din umeri. Ca al lui Bob.

– Al lui Bob?

– Pentru tine. Își masează ceafa, încercând să se prefacă că nu s-a întâmplat nimic, dar stinghereala se strecoară între ei. Ea găsește gestul lui mai degrabă ... duios. În cele din urmă se oprește și o privește în ochi.

– Ca și covorul de nisip pe care l-a făcut ca să poți călca pe el.

El face semn cu palma deschisă spre grămada de nisip. Iar ea nu se poate abține să nu zâmbească.

– Domnule Jeremiah Fletcher, spune ea, acesta este cel mai atent lucru ...

– Cu ce te ocupi tu, de fapt?

Ea închide gura. Asta amortizează momentul pe care tocmai îl experimentau. Cum să recunoască faptul că este doar o antropoloagă ratată care nu face altceva toată ziua decât statistici despre obiceiurile de cumpărare ale oamenilor? Cum să-i explice că a beneficiat de un stagiu în domeniu, chiar din facultate – unul pentru care colegii ei ar fi făcut orice – și că l-a distrus?

– Sunt analist al obiceiurilor de cumpărare ale clienților, spune ea.

Același răspuns ca ieri.

El se duce în cabină și începe să verifice dispozitivele de pe bord.

– Ah, spune el, AOC.

– Cum?

– Lucrezi la AOC.

— Şşş! face Annie şi îşi reţine un zâmbet, uitându-se de la o barcă vecină la alta. Încerc să câştig încrederea oamenilor de aici. Şi tu nu mă ajuţi.

— Ei bine, nici tu nu te ajuţi, uitându-te peste umăr la fiecare două secunde.

Annie îl priveşte drept în ochi.

— De fapt, compania mea se află în plin proces de reorganizare. Şeful meu mi-a spus recent că voi fi în curând specialist în tendinţele de consum.

— A, da!

Jeremiah întoarce cheia şi motorul se trezeşte la viaţă. Îşi îngustează ochii, ca şi când s-ar gândit la ceva greu.

— Ai dreptate. STC. Sună mult mai bine.

Trece o secundă şi Annie nu ştie dacă să fie furioasă sau dacă să râdă. Privirea lui împietrită o provoacă până când nu poate să-şi reţină râsul. Barca se clatină şi Annie simte un gol în stomac. H_2O, îşi aminteşte ea. *Aceste valuri sunt doar molecule. Nu te teme de molecule.*

Îşi adânceşte picioarele şi mai mult în nisip, iar Jeremiah o priveşte. Este oare ... zâmbet ceea ce vede ea la colţurile gurii lui?

— Apropo de informaţii. Ce ştii despre Ed? *Şi despre pietre? Şi despre ridicături? Şi despre cheia asta?*

Întrebările se acumulează, iar ea nu poate scăpa de sentimentul că acestea sunt ca nişte piese de domino. Dacă ar putea trece de una dintre piese, restul ar cădea de la sine.

Jeremiah se uită pieziş la ea.

—Nu ştiu prea multe. E un personaj greu de citit – sigur ţi-ai dat seama de asta până acum.

Îşi îndreaptă toată atenţia asupra operaţiunii de strecurare printre bărcile din jurul lor, iar Annie presupune că a atins limita de conversaţie pentru seara aceea, dar, în timp ce se îndreaptă spre larg, el îşi drege gâtul.

— Ce-ai zice să vii mâine cu mine când merg să distribui pachetele? S-ar putea să găseşti ceea ce cauţi.

Capitolul 13

Bărbatul ăsta iar a plecat mai înainte de răsăritul soarelui, dar de data aceasta el nu se întoarce să o ia. Îi spusese că intenționează să-și înceapă traseele la opt, dar când se face ora opt fără un sfert și el nu dă niciun semn să apară, Annie pleacă pe jos de-a lungul portului pentru a-i da de urmă. Poate că intenția lui fusese să se întâlnească la oficiul poștal.

E o dimineață înrourată, iar când trece pe lângă biserica albă și podul de peste pârâu observă lupinii înfloriți. Fumul câtorva coșuri se ridică deasupra caselor unde focul a fost aprins pentru a alunga frigul dimineții. Annie își trage mânecile puloverului tricotat peste mâini pentru a se încălzi nițel.

În oraș, trece de debarcader, de parc, de cafeneaua *La cambuză* – toate fără nicio urmă de Jeremiah. Oficiul poștal este gol, doar un anunț se vede scrijelit în fereastră: *Vine poșta. Așteptați.*

Abia când dă colțul către unde începe celălalt braț al peninsulei să se întindă spre mare, prin ceața rarefiată îl vede pe Jeremiah, îmbrăcat în blugi, o jachetă Carhartt și cu o șapcă de baseball. Are geanta cu corespondența aruncată diagonal peste umăr și dă cu piciorul în pietre în timp ce se îndreaptă spre școala de la nordul portului.

– Jeremiah! strigă Annie.

El nu se întoarce. Nici măcar la zgomotul pașilor ei plini de noroi de-a lungul țărmului. Când aproape l-a prins din urmă, își întinde brațul ca și cum ar vrea să îi dea ștafeta într-o cursă cu ștafetă, atingându-i umărul rece. El se răsucește spre ea, cu maxilarul încordat. Dar ea nu vede furie în ochii lui, ci doar nedumerire.

— Annie???

Își scoate căștile din urechi, se uită în spatele ei, apoi înapoi spre ea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea e mirată, dar încearcă să nu pară. Își aranjează buclele sălbatice de păr după urechi, ca și cum asta ar fi nevoie ca să îmblânzească starea de confuzie generată de ceață.

— Am crezut că ne întâlnim.

El dă din cap.

— La fel și eu, la oficiul poștal.

— Îmi pare rău pentru asta, am înțeles greșit. Te deranjează dacă vin cu tine?

Speră ca Jeremiah să nu se fi răzgândit. În ce o privește, și-a pregătit sacoșa cu un caiet de notițe, trei creioane ascuțite, un baton de cereale și un măr. A, și trei felii de plăcintă de aseară, cu speranța să-l convingă pe Ed să-i spună ceea ce știe.

— Te deranjează dacă te întreb ceva?

Fără un cuvânt, el continuă să meargă.

Ea renunță să mai țină pasul cu el, se oprește cu totul. Câțiva pași mai târziu, la fel face și el. Se întoarce și îi spune:

— Nu și nu.

— A, în regulă. Atunci te las în pace.

Pare un om cu totul diferit în această dimineață.

Cuvintele ei sună la fel de reci pe cât se simte și nu se poate abține să nu facă o remarcă sarcastică:

— Atunci voi întreba societatea de conservare a monumentelor istorice.

– Nu, nu mă deranjează dacă vii cu mine. Și nu, nu mă deranjează dacă pui o întrebare.

Ea își simte urechile înroșindu-se. Cum poate să interpreteze atât de greșit spusele unui om?

– Gândești prea mult, spune el, zâmbind și arătându-și gropița din obraz. Totuși, ai dat o lovitură bună cu societatea de conservare. Începi să te prinzi.

Ea zâmbește ca și el, făcând o notă mentală să nu-l ia pe acest bărbat atât de în serios pe cât îi impune fața lui serioasă.

Dau curba până acolo unde partea opusă a portului față de *Tihna marinarului* șerpuiește pe lângă Weg von Blitz. Annie nu a mai fost în această parte din Ansel și se trezește puțin dezorientată când Jeremiah se îndreaptă spre dreapta, spre ceea ce pare a fi o fâșie îngustă de pământ care duce spre un petec de pământ înconjurat de ape.

Jeremiah își verifică ceasul și merge mai departe.

– Am ajuns la timp?

Annie încearcă o conversație ușoară. Ceea ce, așa cum știa, putea duce uneori la discuții mai serioase. Principiu care făcea suportabilă conversația aceasta ușoară.

– Ai putea spune asta, răspunde el.

Merg în tăcere pe cărarea mocirloasă din fața lor, presărată cu pietre și lipitori, până când pun piciorul pe uscat. Vântul bicluiește ceața și face ca și mai multe valuri groase de ceață să se formeze în jurul lor.

– Bine ai venit în Long Island! spune Jeremiah.

Annie se uită la întinderea de pământ din fața lor – copaci, bolovani, granit și tot mai mulți copaci. Nu este exact imaginea pe care ți-o trezește în minte o denumire atât de faimoasă precum Long Island. Jeremiah se desfată cu acest loc ca un beduin ce a dat de o oază, iar ea are senzația că el așteaptă ca ea să observe ceva.

– Long Island, repetă ea și își pune mâna la ochi pentru a cerceta orizontul. Da, o văd acum. Acolo.

Arată spre o grămadă de pini care se văd în depărtare, pe un grup de stânci de la dreapta lor.

— Casa lui Jay Gatsby, nu? Oh, și acolo! Cartierul rezidențial Hampton.

Ea arată spre ridicătura din fața lor din pricina căreia, într-adevăr, nu poate vedea ce se află dincolo.

Jeremiah scoate un fluierat ușor.

— Cum nu se poate mai bine!

— Nu e bine dacă trebuie să spui că e bine, dar nu râzi.

La asta, el chiar râde.

— Recunoaște, spune el. Long Island din Ansel o întrece pe adevărata Long Island în toate privințele.

Cei doi înaintează pe poteca nisipoasă până unde drumul ajunge la o curbă ce intră într-o pădure densă și întunecată. *Un loc plin de secrete*, simte ea. Zâmbetul ei dispare pe măsură ce înaintează, iar ea se simte de parcă tocmai ar fi pășit în Narnia, în Centrul Pământului sau în Pădurea Sherwood. Un loc cu trecut – simte profund acest lucru. Și, la următoarea curbă, vede dovada: un fel de colibă, ascunsă într-o poieniță. Poteca este căptușită cu pietre așezate cu grijă, mușchii îmbrăcând fisurile dintre ele. Toate acestea duc la o structură la fel de extraterestră ca Narnia sau oricare dintre celelalte locuri legendare ale literaturii. Pereți din bucăți de lemn adus de ape, potrivite una într-alta atât de bine, încât pare că cineva le-a glazurat pe fiecare cu pompa de ornat prăjituri pentru a se potrivi în straturi unele deasupra celorlalte, ținându-se strâns unele de altele. Marginile zimțate ale acoperișului înclinat dau aspectul unor turnulețe care împodobesc acest umil castel. În această structură a fost intercalată chiar și o fereastră. Dar nu decupată sub forma unui pătrat, așa cum au în mod obișnuit barăcile sau gheretele pescarilor, ci formată urmând liniile unice ale lemnului, pentru a crea un fel de hublou deformat.

Cine ar construi un astfel de loc? Ar putea cineva să locuiască cu adevărat aici? Cu siguranță nu când iarna suflă înăuntru cu boarea ei de gheață.

Jeremiah se uită la ea cu o privire amuzată.

– Ia-o înainte! Aruncă o privire! o îndeamnă el, făcându-i semn către sălaș.

– Ai vreo livrare aici?

– Nu chiar, spune el. Nu-ți face griji. Nu este nimeni acasă.

Curiozitatea ei este stârnită la maximum, se strecoară prin ușa joasă, arcuită, iar înăuntru, pale gri de lumină pătrund prin pereți. Un scaun mic, rudimentar, cu trei picioare, este așezat lângă fereastra hubloului. Camera este aproape un dreptunghi perfect. O vatră de piatră este dosită într-unul din colțuri. Într-un alt colț, o mătură veche de paie stă rezemată de perete, într-o încurcătură de pânze de păianjen. Prezența măturii este o enigmă, întrucât podeaua este doar pământ întărit.

În spatele ei se aud foșnituri, iar ea se întoarce pentru a-l vedea pe Jeremiah sprijinindu-se în cadrul ușii. A pășit înăuntru, iar trupul lui înalt pare și mai înalt lângă intrarea pitică.

– Cine a locuit aici? întreabă Annie uluită.

Apoi își trece o mână peste învelișul de piatră, iar atingerea ei este încărcată de deferență.

– Tu ești detectivul de oameni, spune el. Cine crezi că a locuit aici?

Ea își pune mâinile în șolduri, iar un tunet slab se aude în depărtare. Annie studiază modul în care lemnul adus de ape, de diverse lungimi și lățimi, este stivuit ca și cum ar fi niște straturi de șist, perfect nivelate, cu excepția câtorva mici oscilații și deformări.

– Cineva meticulos, spune ea. Probabil cineva care apreciază ordinea, detaliile. Cineva care apreciază casa și toate lucrurile care par să fie făcute bine. Dreptatea. Munca grea. Arta. Ea face semn spre pietre, iar acestea o duc în trecut, la misterul pe care urmărește să-l dezlege. Ar putea să aibă vreo legătură pietrele din dulapul lui Bob și din atelier cu structura aceasta?

Par să surprindă o baladă, dar într-o altă cheie și altă cadență decât celelalte roci. Aceste pietre se asortează – fiecare strat

gri este urmat de un strat alb. Nu sunt ca pietrele multicolore din cutii.

Totuşi, un mister pluteşte în jurul acestui loc. Se observă lucrătură atât de trainică aici, în această casă construită din bârne. Se gândeşte la cei trei porcuşori, la cum casa de bârne a unuia dintre ei s-a prăbuşit la o singură suflare a unui inamic flămând. Dar acestea ... aceste bârne aduse de mare se sprijină bine pe vatră, nemişcate, chiar dacă vântul rece trece printre ele.

— Oricum ... acestea sunt doar speculaţii. Probabil că nu sunt nici măcar aproape de adevăr, spune ea.

Colţurile gurii lui Jeremiah se lasă în jos, în timp ce sprâncenele i se ridică. Ridică din umeri.

— Vino să afli, spune el, şi iese.

Când ea iese, el are deja un avans de zece paşi.

— Aşteaptă! Constructorul este aici?

Se uită în jurul insulei, nu par să fie semne de viaţă.

— Dar nu este posibil să trăiască încă aici. Nu există nimic în casa aceea. Nimeni nu ar putea trăi ...

— Cred că îţi va plăcea de această persoană, răspunde Jeremiah. Şi cred că va avea ceva de spus despre ideea ta de „nimic". Dacă tu nu vezi nimic în coliba aceea – unde probabil toţi ceilalţi dintre noi nu văd nimic – el vede ...

Jeremiah clatină încet din cap.

— Ei bine, vei vedea!

Şi asta este tot ce află de la omul acesta care o înnebuneşte ... merg împreună alte zece minute, marea ieşind câteodată la vedere, în funcţie de cum se ridică sau se scufundă terenul. Insula este îngustă, probabil mai mică de jumătate de kilometru lăţime, dar pădurile groase de pini o fac să pară mai mare. În momentul în care ea este pe punctul de a-l întreba dacă o conduce într-o goană după raţe sălbatice, se apropie de un crâng unde se vede fumul ieşind pe coşul unei colibe de buşteni.

Capitolul 14

Jeremiah ridică mâna ca să bată, dar ușa se deschide înainte și o mână neagră, zbârcită, se întinde pentru a-l bate pe umăr.

— Fletch! Cafeaua ta e gata, intră! spune o voce puternică.

Annie păşeşte în stânga lui pentru a vedea cine este, iar surpriza o copleşeşte.

— Mulțumesc, Ed! spune Jeremiah. Este în regulă dacă ...

— Da, sigur, invit-o înăuntru și pe domnișoara Elle. Sprijinindu-se pe un baston noduros însă neted, Ed ține ușa deschisă pentru ei.

— M-am gândit eu că o să vii, Annie a lui Bob. Dar nu credeam că îți va lua atât de mult!

Annie se gândește și nu știe ce să spună. De unde a știut un bărbat care nu vedea că ei au sosit, chiar înainte să bată la ușă? De unde a știut că era și ea cu Jeremiah? Cum de se afla chiar aici, trăind singur pe această insulă, atât de izolat de toate? Dar tot ce reușește să spună este un neîndemânatic:

— Cum ...?

Ed alungă cu mâna întrebarea ei neterminată.

— Bătrânul Ed pur și simplu știe, spune el. Și știi ce se spune despre orbi ...

— Că ... toate celelalte simțuri sunt amplificate? Ne-ai auzit venind? face Annie o încercare.

— Și un elefant surd v-ar fi putut auzi pe voi doi venind, spune el chicotind din nou. Dar nu. Se spune că singurul lucru mai rău decât a fi orb este să ai vedere, dar să nu ai viziune. O fată surdă, orbă și mută a spus asta cu ceva timp în urmă. Se pare că știa destul de multe.

Cuvintele lui deveniră imediat serioase, la fel de repede ca expresia de pe chipul lui.

— Am auzit că și tu ai nevoie de ceva viziune, Annie a lui Bob!

Onestitatea lui o prinde cu garda jos. Ea își drege gâtul.

— Recunosc, caut niște răspunsuri.

— Ia un loc. Jeremiah are câte ceva să-mi spună, cred, și după aceea îți voi spune ce știu.

Desculț, se îndreaptă către peretele din sens opus – care constituie întreaga sa bucătărie. Își sprijină bastonul de tejghea, ia un ibric vechi pus pe sobă și toarnă cafea în două cești de metal, albastre cu pete albe, aduse din vreo tabără de cherestea, de undeva. Apoi se întoarce – dar în gesturile lui nu se observă tremurul firav al unui invalid, ci mișcarea sigură a unui arheolog care pășește cu siguranță. Picioarele goale sunt ochii lui – realizează Annie – observând albul strălucitor al tenișilor Keds, așezați cu grijă lângă peretele de lângă ușa din față.

— Unde ți-e cetățeanul Kane, Ed?

— Cetățeanul Kane? întreabă Annie. Filmul?

Acest loc nici nu pare să aibă energie electrică, darămite o videotecă.

Ed chicotește încet în timp ce îi conduce către un loc în care câteva scaune sunt aranjate confortabil.

— Nu, doamnă. Este vechiul baston de la *Poșta din Boston* – bastonul de cetățean*. Cel cu mânerul frumos de aramă pe care îl dau ca să îți amintești că ești la fel de bătrân ca Matusalem.

— Deci, unde a dispărut? întreabă Jeremiah.

---

* Joc de cuvinte între denumirea filmului *Citizen Kane* (Cetățeanul Kane) și *citizen cane* (bastonul cetățeanului).

Annie îl vizualizează ascuns în dulapul din camera de spital a lui Bob.

– Oh, tocmai ... am găsit pe cineva care va avea mai multă nevoie de el decât mine, spune el.

Annie ar vrea să le spună că știe adevărul și să-i mulțumească pentru un astfel de gest față de Bob, a cărui listă de dorințe este simplă, dar include și dorința de a folosi acel baston. Avea o semnificație specială pentru el, o semnificație pe care, dintr-un anumit motiv, nu i-a explicat-o niciodată.

Dar Ed nu dă importanță gestului făcut, așa că ea decide că cel mai bun mod prin care îi poate mulțumi este prin tăcere. Și prin a scoate plăcinta Savannei, ceea ce și face imediat. Uită că voia să o folosească ca momeală pentru a afla mai multe lucruri.

Ed inspiră apreciativ:

– Asta e o aromă pe care aș recunoaște-o oriunde. Pot să gust?

În modul lui de a fi se distinge atât de mult comportamentul unui gentleman din sud.

– Desigur!

Annie pune plăcinta pe măsuța de cafea – o valiză pusă pe patru bușteni.

– Bastonul acesta adus de ape îmi folosește mai mult decât acel baston, oricum, spune Ed după ce ia prima mușcătură.

– De ce?

– Annie a lui Bob, asta-i o poveste lungă. Să vedem dacă ajungem la ea azi.

Ed se lasă pe spate în șezlongul lui și se leagănă înainte și înapoi, după care îi adresează următoarea întrebare lui Jeremiah:

– Ce vești ai din Mississippi?

La menționarea acestui loc, cuvintele lui trădează un pronunțat accent sudic.

Jeremiah îi întinde o scrisoare.

– Deschide-o, Fletch! spune Ed, și în vocea lui se distinge o tachinare.

— Știi că nu pot să fac asta, domnule Ed, spune Jeremiah zâmbind.

— Regulile poștale, spun ei la unison, iar Ed râde molcom.

Ed strecoară un deget sub clapetă, deschide scrisoarea și i-o dă înapoi lui Jeremiah. Annie simte că acesta este un ritual pe care l-au repetat de multe ori și se lasă pe spate pe canapeaua albastră, încercând să se facă cât mai neobservată.

Jeremiah își drege gâtul și începe să citească. O scrisoare de la Hosea. Un nepot, se pare. Formula de deschidere este *Dragă unchiule Ed* și continuă cu știri din Mississippi. Locul de naștere. Scrisoarea menționează absolvirea liceului de către Jimmy, nepotul lui Hosea, o întâmplare legată de un vas de sos și o piperniță al cărei capac nu a fost bine strâns și apoi vești despre greierii care se trezesc la viață și se pregătesc pentru vară.

Annie se simte inundată de căldură, în ritmul cadențat al scrisorii, al lumii din care provine. Doar un val de vânt puternic care suflă prin cabana lui Ed o readuce înapoi în Maine.

Când termină, Jeremiah pune scrisoarea într-o cutie de tablă cu capac, de pe măsuța de cafea, cutie plină de nenumărate altele. După zâmbetul persistent de pe chipul lui Ed, aceasta este comoara lui.

— Nepotul tău ... îți scrie des? întreabă Annie.

Îi place ideea și își amintește de propriile ei jocuri de cuvinte cu Bob. Ia o gură din cafea, gustul amărui e îmblânzit cu note cremoase de lapte.

— Hosea scrie în fiecare săptămână, cu precizia unui ceasornic.

Rânjetul lui Ed se transformă în lamentare:

— Dar nu este nepotul meu.

Annie simte o undă de regret și, dacă nu ar fi avut cafeaua în gură, și l-ar fi exprimat. Ar fi trebuit să știe: *nu face niciodată presupuneri* – unul dintre principiile de bază ale antropologiei. Dar cafeaua nu coboară suficient de repede, iar Ed continuă:

— Trebuie să îi mulțumesc lui Bunu-Bob pentru aceste scrisori, spune el.

– Lui Bob?

Annie întoarce cana în mâini, iar Jeremiah se apleacă înainte. Înseamnă că povestea este nouă și pentru el.

– Da, Annie, dar și tatălui tău ... lui William.

Annie pune cafeaua jos. Niciodată nu a auzit numele tatălui ei menționat împreună cu al lui Bob. Oamenii ocoleau subiectul ca și cum Zidul Berlinului însuși i-ar fi despărțit pe acești bărbați ... și nimeni nu dorea să îi spună de ce. *A curs prea multă apă pe sub pod*, spuneau ei. Dar nu exista niciun pod. Doar un baraj, care abia ținea piept apei gata să-l rupă.

– Ei îl cunosc pe Hosea?

Un ceas pe șemineu sună, iar Ed ascultă atent, numărând.

– Cred că avem timp pentru o parte din povestire înainte să vină fluxul și să ne țină aici toată ziua. Trebuie să ajung în America, spune el și râde la numele pe care locuitorii l-au dat părții peninsulare. Mă voi întoarce cu voi pe fâșia de nisip înainte ca fluxul să fie prea mare, dacă nu vă deranjează că un moșneag ca mine vă face să întârziați.

– De parcă am putea ține pasul cu tine, spune Jeremiah, iar bătrânul zâmbește.

Dar este adevărat, Annie a observat acest lucru. Ed umblă prevăzător, dar rapid, citind drumul cu ajutorul picioarelor lui.

– Ei bine, vom vedea, atunci. Povestea este mult mai veche, dar nu avem timp pentru toată. Însă putem să ne întoarcem la războiși să începem de acolo.

Iată, din nou despre el. Despre război. Totul începea de la el. Fusese întotdeauna acest punct de plecare întunecat al istoriei, încă de când Annie era elevă în clasa a opta și se uita la documentare despre război în timpul orei de istorie, simțind pentru prima dată greutatea unui întuneric care nu putea fi adevărat. Și acum ... se pare că peste tot unde se duce, misterul o cheamă să pătrundă în umbrele sale.

— A fost o vreme când lumea m-a uitat. Când m-am pierdut pe cale. Am făcut autostopul și am cutreierat până am ajuns la marginea lumii și nu am mai avut unde merge mai departe.

— Asta a fost după război? întreabă Annie.

— Așa este, da. La ceva timp după război. Și după un alt război, de asemenea, spune Ed, seriozitatea lui invadând camera.

— Ai fost cu bunicul meu la război?

Annie știe atât de puține despre Roy, încât speră că Ed ar putea să îi dea mai multe informații.

Râsul lui Ed este unul trist.

— Nu, doamnă. Trupele militare erau segregate pe atunci.

Fața lui Annie arde.

— Îmi pare rău ...

Ar fi trebuit să știe asta.

— Au fost alte timpuri, continuă Ed. Și mulți dintre noi ... am înțeles mai bine decât majoritatea prin ce treceau oamenii de acolo, ce însemna să fii izolat, împins în anumite cartiere, ce însemna să ți se refuze dreptul de a fi om. Ce însemna să fii amenințat și ucis pentru un lucru cu care te-ai născut. Războiul a însemnat o mulțime de lucruri. Și când ne-am întors ...

Ed își clatină capul.

— Am luptat, ne-am dat viața, ne-am dat o mână și-un picior, cum se spune. Dar, chiar dacă guvernul a încercat să ne ajute cu legea pentru soldații întorși din război, unele lucruri de acasă nu s-au schimbat. Fuseserăm soldați, desigur. Puteam cere împrumuturi pentru locuințe, desigur. Dar majoritatea băncilor nu doreau să acorde împrumuturi unor persoane ca mine sau acordau împrumuturi pentru case în cartierele albilor. Și dacă un bărbat negru se muta într-un cartier alb ... ei bine, vecinilor nu le păsa cum ai primit împrumutul. Voiau doar să pleci. La fel și cu universitățile și cu banii dați pentru educația foștilor soldați. Universitățile albilor nu ne acceptau. Iar universitățile pentru negri s-au umplut imediat și erau pline de cei care încercau să-și folosească beneficiile de foști soldați. Erau singurele școli

dispuse să ne accepte. Însă nu erau suficiente instituții de educație la care să poți merge.

În timp ce deapănă aceste amintiri, își încruntă fruntea, iar fața lui stafidită pare să le adâncească în niște prăpăstii.

— Am reușit să câștigăm războiul, am reușit să-i eliberăm pe toți acei prizonieri de peste mări, dar nu am reușit să-l eliberăm pe Jim Crow acasă, pe propria noastră glie. Eu am fost unul dintre cei norocoși. După câteva luni înapoi acasă în Mississippi, am găsit un loc de muncă la universitatea din Alexandria. Paznic de noapte, dar și să șterg tablele în timpul nopții. În fiecare dimineață, când răsărea soarele, mă duceam acasă și în fiecare seară când se întuneca, mă duceam la serviciu. Timp de aproape zece ani după încheierea războiului, am lucrat în clădirea la care propriul meu străbunic a pus fundația.

Tace o vreme, dar Annie simte că se pregătește să mai spună ceva.

— Într-o zi mi-a venit o idee nebunească. Pe atunci, legea spunea că ar trebui să ne lase să intrăm în orice școală de stat, dar nu toată lumea era de acord. Nu puteam uita de oamenii pe care îi pierduserăm în Italia, de acei munți în care am făcut potcoave pentru măgari din sârmă ghimpată topită, doar pentru a mai putea continua încă o zi, în care oamenii noștri au tras tare și au alungat Germania. Nu puteam uita că unii și-au dat viața pentru ceva mai măreț decât idealurile lor. Nu au mai ajuns niciodată acasă. Mi-am închipuit că lor le datorez să continui să trăiesc. Așa am făcut.

Am intrat direct în universitate și m-am înscris. La început, nimeni nu a băgat de seamă, erau obișnuiți să-l vadă pe bătrânul Ed în jurul lor, cu mătura în mână. Dar când au prins de veste că eram student ... ei bine, eu nu am vrut asta, dar s-a declanșat un nou război. Revoltele și protestele au început. Gardieni înarmați mă aduceau la cursuri. Nu era corect, dar credeam că pot să trec prin asta. Însă ceea ce a urmat a schimbat totul.

Annie simte că este chiar acolo cu el, în acea universitate frumoasă, umbrită de copaci. Își imaginează că se află chiar acolo printre acele clădiri cu coloane, urmărind ceva ce se va prăbuși. Și toate acestea se leagă cumva de Bob și de tatăl ei?

— Într-o zi, mulțimea s-a strâns pentru un protest și cineva a adus o armă.

Respirația lui Ed devine intensă. Duce mâna la un braț, arată cicatricea gravată acolo.

— Ai fost împușcat, murmură Annie, dorindu-și ca vorbele ei să fie un balsam pe acea rană.

Ed dă din cap, strângându-și buzele.

— Dar nu atât de rău, spune el. Acolo mai era un bărbat – Michael. Era mai tânăr decât mine, cu un copil acasă. Construia case pentru a-și câștiga traiul. Soția lui muncea din greu la fel ca el, amândoi dorindu-și doar să ofere ceea ce aveau mai bun fiului lor. Presupun că de aceea Michael a ieșit în acea zi să protesteze în numele unui bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată.

Ed înghite în sec.

— Același glonț care pe mine doar m-a rănit, pe el l-a străpuns.

Annie tresare.

— Am crezut că a murit. Dar cumva, în loc ca glonțul să-l ducă acasă, în slavă, acea slavă se pare că l-a înconjurat în acel moment. O săptămână mai târziu era acasă, ținându-și băiatul în brațe. Doar că ... a venit acasă fără unul din brațe. Omul acela a trecut prin război, peste ocean, a ajuns acasă întreg – iar pe pământul patriei sale i s-a întâmplat asta.

Annie clipește, lacrimile îi cad pe mâinile încrucișate. Jeremiah pleacă și se întoarce, strecurându-i un șervet de pânză moale în mână. Apoi, cu mâinile adâncite în buzunarele blugilor, el rămâne lângă scaunul ei o clipă, înainte de a se așeza înapoi în scaunul lui.

Ed își clatină capul.

— În acea zi, Michael și-a pierdut mijloacele de trai. Dar nu s-a plâns niciodată. A spus că și-a dat seama că Dumnezeu avea

pregătit ceva nou pentru el și, atunci când Domnul făcea un lucru nou, acela era un lucru bun.

– Și ce meserie a început să practice Michael?

Annie se asigură că rostește numele bărbatului cu același respect pe care îl folosește Ed.

Ed chicotește.

– Așa cum știți, chiar atunci se eliberase un post de îngrijitor și aveau nevoie de cineva care să vină să șteargă tablele noaptea. Iar acel bărbat s-a apucat de șters tablele și le ștergea ca și cum ar fi fost o știință. M-a ajutat să studiez. Mergeam pe coridoare și prin săli, ștergeam tablele și ferestrele, iar el mă asculta la anatomia umană până îmi ieșea pe nas. El a fost cel care mi-a dat putere în toți acei ani. Chiar acolo, în clădirea la care străbunicul meu a pus umărul. Aceeași clădire în care fiul lui Michael avea să crească și în care avea să predea într-o zi. Hosea Jones, profesor de istorie.

– Hosea? Acest Hosea? întreabă Jeremiah, deschizându-și brațele și bătând de două ori în cutia cu scrisori.

– Unul și același, spune Ed, strălucind.

Și apoi zâmbetul lui se estompează și se topește în tristețe.

– Păcat că Michael nu a mai trăit să vadă asta.

Bărbatul închide ochii și se lasă o liniște atât de adâncă încât Annie se întreabă dacă nu ar fi mai bine să iasă, să-i dea spațiu. Dar ceva o împinge înainte, iar degetele ei alunecă sub ale lui.

– Glonțul acela l-a omorât în cele din urmă. Șapte ani mai târziu a făcut septicemie, chiar la acea veche rană. Tocmai când eu absolveam. Iar când mi-au dat acea bucată de hârtie, ceva în mine s-a rupt. Un bărbat era mort – un copil era fără tată – totul pentru o bucată de hârtie. Și a contat? Nicio iotă. Plănuiam să îmi continui pregătirea, dar nimeni nu dorea un medic care să semene cu mine – nu acolo.

Ceasul din colț se declanșează. Se apropie din ce în ce mai mult momentul când oceanul le va acoperi drumul spre casă. Ar trebui să plece, Annie știe, dar își dorește să mai afle măcar puțin

din povestea lui. Despre cum venise din Mississippi în Maine și ce rol a avut Bob în toate acestea.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea cu blândețe, sperând să demonstreze că îi prețuiește cuvintele.

Ed își clatină capul a regret.

— Nimic care să fie spre lauda mea, spune el. Mi-e rușine să spun că am lăsat prea mult timp amărăciunea să mă influențeze. M-am apucat chiar de băut. Într-o seară, am băut mai mult decât ar trebui, așezat acolo lângă mormântul lui Michael, și mi-a trecut prin cap că omul care a făcut asta ar trebui să piardă și el ceva. Am luat o piatră de lângă mormântul lui Michael și, împleticindu-mă, am traversat orașul, dincolo de calea ferată, până la casa acelui om, gândindu-mă să arunc piatra aceea în el. Dar ...

Suspansul a cuprins-o acum pe Annie.

— Dar ... ce s-a întâmplat?

— Am aruncat o privire pe fereastră și l-am văzut. Stătea la masa lui din bucătărie, o lampă cu gaz luminând o față care îmi spunea că viața nu fusese prea bună cu el. Era aplecat peste o hârtie, frecându-și tâmplele. Un bebeluș a început să plângă, el s-a ridicat, a părăsit camera și s-a întors cu copilul în brațe.

Bărbia lui Ed tremură.

— Am simțit piatra aceea din mâna mea mai grea decât fierul. Ceva o făcea să fie foarte grea, ceva care îmi spunea că Michael nu ar fi vrut să fac asta. Adevărul este, Annie a lui Bob, că aproape că L-am auzit pe bunul Dumnezeu spunându-mi ceva în acea noapte.

— Ce ți-a spus?

Inima lui Annie bate cu repeziciune la gândul că va auzi ceva direct de la Dumnezeu. Ceva ce auzise și Josef Krause, ceva ce și Ed auzise ... ceva ce se îndoia că ea va auzi vreodată. Dumnezeu era îndepărtat, în experiența ei. Era destul de real în paginile Bibliei, dar nu era unul care să-i vorbească direct uneia ca ea.

— Așteaptă!

— Așteaptă?!

Ed încuviințează din cap.

– Da, domniță. Asta a spus inimii mele. Doar ... *așteaptă*! Tare și clar.

– Și ... ce ai făcut?

– Am așteptat. Am strâns mâna pe piatră, am băgat-o în rucsac, mi-am venit în fire și am plecat din loc. Am vrut să merg și să tot merg, să las în urmă faptul că Michael nu va mai putea vreodată să meargă. Uneori mergeam, uneori făceam autostopul. Nu-mi păsa unde mă duceam, cât mai departe posibil de locul acela. Locul pentru care am purtat un război – două războaie – locul care mi-a refuzat o casă, aproape mi-a refuzat o educație și care a luat viața prietenului meu. Trebuie să fi trecut săptămâni de când eram pe drum.

– Așa ai ajuns aici?

– Nu, domniță. Mă îndreptam în direcția opusă. Undeva pe lângă New Orleans, mi-am adunat ultimii bănuți și am cumpărat un sandvici de la un biet băiat de la colțul străzii. Era înfășurat în hârtie de ziar, datată cu trei luni înainte. Aceeași zi în care Michael a murit. Și știi ce era în ea?

Ann clatină din cap.

– Un sandvici. Ed îi face cu ochiul și ea are senzația că el știe că ea stă pe marginea scaunului cu stomacul ghem și îi place să o tachineze.

– Ah ... îți voi spune, Annie a lui Bob. Erau cuvintele lui.

– *Cuvintele lui ...?*

Apoi, ceea ce îi spune el începe să aibă sens. Auzise zvonuri despre „cuvintele" lui Bob, dar cele mai multe fuseseră mormăieli ale acestuia, ceva despre felul în care cuvintele pe care le scrisese ajunseseră mai departe decât intenționase el vreodată. Se pare că ajunseseră până la New Orleans.

Annie se simte inconfortabil să recunoască faptul că nu le-a citit niciodată și își ține gura.

– Au fost ca o invitație să vin aici, spune Ed. Au fost invitația caldă de care aveam nevoie, oricum. Așa că am schimbat direcția

și am luat-o spre nord. Am lucrat când trebuia, am mers ori de câte ori am putut. Probabil că arătam ca Moise însuși, cu barba lungă ca Nilul și plină de praful drumului, când m-a găsit Bob. Ajunsesem la capătul țării, la capătul puterilor mele, la capătul speranței de a ajuta vreodată pe cineva, după tot ce se întâmplase cu Michael. Aveam doar o bucată de ziar murdară și o simplă piatră de la mormânt în rucsacul meu. Și în momentul acela m-am întâlnit cu Bob, venea fluierând pe drum, cu buzunarul doldora.

Ed închide ochii orbi cuprins de aceste amintiri.

— Cred că îți imaginezi. Bob se întâlnește cu o persoană necunoscută în oraș, care vine de departe. De foarte, foarte departe. Deocamdată nu știe de unde vine și nici încotro se îndreaptă sau de ce trebuie să continue să meargă în direcția spre care se îndreaptă. Un individ fără o para în buzunar, arătând ca un bătrân gârbovit de ani, așezat pe o stâncă, la debarcader.

Ed face o pauză, iar Annie își dă seama că acesta este indiciul ei. Este ca un dans, așa cum ar trebui să fie. El îi oferă o poveste, ea o primește și îi arată că o să aibă grijă de ea.

— Da, spune Annie. Tipic pentru Bob.

— Nu numai asta, dar și ce a urmat. A scos o legătură de bani din buzunar. Se îndrepta spre casă după terminarea zilei de pescuit 'omari.

El folosește cuvântul utilizat în Maine pentru *homari*. Melvin, la doc, îi plătise exact treizeci de dolari. Aveam să aflu mai târziu că ăștia erau toți banii pe care îi câștigase pentru toată săptămâna, dar Bob s-a uitat la mine și mi-a spus: „Uite treizeci de dolari. Sunt ai tăi dacă vii să dai cuiva o mână de ajutor."

— Și ... te-ai dus cu el?

Lui Annie îi place să-și imagineze acest lucru. Un Bob mai tânăr, care poate vedea direct prin cineva, așa cum a făcut-o mereu.

— Da. Nu-mi păsa atât de mult de bani, cât de celălalt lucru pe care-l menționase.

Ochii lui Annie sclipesc, când își amintește.

– Să dai o mână de ajutor cuiva?

– Probabil că lui nu i s-a părut prea mult. Dar pentru mine ... erau cuvinte pline de viață. Erau șansa de a face ceva bun pentru cineva, deși știam în adâncul sufletului că el făcea ceva bun pentru mine. Atunci am ajuns pe această insulă, neavând unde să stau.

Ed inspiră profund, îmbibându-se de acest loc.

– Când în lume ajungi să te simți groaznic, întunecat, este timpul să ajungi pe o insulă.

Annie încuviințează.

– Înțeleg. O insulă poate oferi un fel de refugiu ... după toate greutățile prin care ai trecut.

Zâmbetul lui Ed este discret și cunoscător.

– Și eu m-am gândit la asta. Aveam nevoie să stau un timp departe de toate lucrurile. Dar vă spun ceva, câteva decenii pe o bucată de pământ înconjurată de mare alcătuiesc un alt soi de poveste.

Vocea lui are o scânteie de invitație, așteptând ca ea să pună următoarea întrebare. Iar ea se supune.

– Da?

– Nu izolarea este medicamentul pentru suflet. Nu, domniță. Vezi tu, o insulă este o lume în sine. Și dacă Dumnezeu poate să aducă valurile și apoi să le facă să se retragă, dacă El poate folosi chiar cerul – se apleacă înainte, cu coatele sprijinite pe genunchi, trunchiind ultimele trei silabe în semne de exclamație – să tragă înapoi un ocean întreg și pământul să rămână curat, de două ori pe zi, ca și cum ar fi o nimica toată pentru El ...

Ed fluieră admirativ ...

– Păi atunci El ne poate croi și nouă o cărare în viață ... a făcut-o la Marea Roșie. O face pentru noi chiar acum. Pas cu pas. Aici sunt prea puține în jur ca să mă împiedice să înțeleg asta ... și chiar am avut nevoie să o înțeleg.

Conținutul lui o nelinișteau pe Anne, pur și simplu neliniștea pentru a nouăsprezecea oară. Se amânase confruntarea cu știrea că Dumnezeu este Anne cu ceainic, dacă este, pentru totdeauna de la dumneaei. Dar acest Dumnezeu deținea cam multe fețe ... poate aproape. Poate o fi posibil.

Anne își dregea gâtul și încercă să-i localizeze ochii prin norul trecutul.

— Atunci ai găsit acel loc pe care îl poți numi acasă?

Vă răspunse cu siguranță schimbarea subiectului.

— Da. Nu mi-ar putut permite o casă, așa că am schimbat terenul din munte. Poate că țara mi-a refuzat o casă, dar valurile au făcut atât de multe pentru mine ... mi-au oferit chiar și materialele și mi le-au adus în pragul casei.

Apoi râde ironic.

— Poate că nu are rost decembrie pentru cei mai mulți, dar mie mi se pare că este un adevărat cumac. Aveam o nuncă veninicătoare de făcut și vremuri multi cu care să ducesem la culcare ... cred că am redevenit un pic mai uman din nou.

Când Vako a aflat că locuiam aici, pe insulă, într-o baracă făcută doar bună ședere de apă, el și alți câțiva au venit și au construit această căsuță. A adus bușteni de pe terenul familiei lui, de pe munte. La terminat în spatele bărcii și, înainte să-mi dau bine seama ce se întâmplă, casa pe care o vedeți aici era a mea. Casa pe care a construit-o Vako.

Anne oprește că simte pereții zâmbind – părinții unui alt vremi ai lui Vako.

Vă răsuflă ușăr, și se ridică, îndreptându-se spre ușă.

— Am luat mai bine să plecăm, spune el. Altfel, apa ne va înghiți de tot.

Vako încearcă să vadă că pământul s-a încheiat atât de brusc, ca și cum ți-ai trezi dintr-un vis impresionant în lumea reală, înainte de vreme.

Bărbatul sare afară pe ușă, cu pălăria pe cap, pantofii într-o mână, găleata pentru scoici în cealaltă mână, gata să fie umplută

a recompensa zilei. Vântul încetează în jur și totuși ei rămân o mișcare.

Annie și jucătorii îl urmează și trebuie să facă un efort să țină pasul cu el. Se opresc mai întâi la capătul sudic al insulei, unde își a un felinar solar de pe o rămurică de copac. Pipăie cu mâna sursă de lumină.

– Spune-mi ceva. Asta strălucește?

Felinarul răspunde într-o lumină.

– Da, spune Annie și privește în depărtare, spre insula din sensul opus. Everlea Estate se ridică impunătoare acolo, ca o mare doamnă victoriană.

– Pot să te întreb de ce ai pus felinarul aici?

El îl pune în spatele copacului, pe pământ, unde Sully nu-l va mai putea vedea.

– M-am gândit doar că i-ar plăcea un semn de viață, știind ceputi acolo pe insula ei. Uneori, oamenilor le place să viziteze că mai este o minte care bate aproape de ei.

Își culcă felinarul cu picioruș, acoperindu-l de praf și crengi mici.

– Cred că bătrânul Ed nu mai înțelege atât de multe pe de ordea.

El îi conduce înapoi de-a lungul insulei și, când ajung la fâșia de nisip care se îngustează rapid pe măsură ce crește fluxul, ea îi mulțumește. Lumina din povestea lui a pus ordine în dezordinea de aici. Dar mai este o întrebare care o apasă.

– Domnule Ed, începe ea, ce legătură a avut Bunu-Bob cu tine și cu Hosea?

Ed se oprește și se întoarce spre ea. Trage aerul în piept ca și cum ar inspira trecutul.

– Tatăl lui Hosea merita să fie cinstit, spune el în cele din urmă. Unchiul tău Bob m-a ajutat să găsesc un mod de a face asta.

Ea așteaptă, sperând că el va explica. În ce mod? Întrebarea ei rămâne nerostită, ceva spunându-i că răspunsul la ea este doar vârful aisbergului.

— Mai bine să ne întoarcem la cabană, spune el. Ți-ai uitat geanta.

Annie duce mâna în partea unde ar trebui să fie agățată geanta. Are dreptate.

Privind cu îngrijorare apele care se ridică, Jeremiah spune:

— Mă duc eu. Voi mergeți înainte. Vă voi ajunge din urmă.

Annie nu știe ce cale să aleagă – să plece cu Ed pe fâșia îngustă de nisip sau să alerge cu Jeremiah înapoi spre cabană.

— Du-te, strigă Ed spre ea. Nu pierdeți timpul ... Ed râde și își ia restul poveștii cu el.

Annie începe să alerge după Jeremiah.

— Annie!

Vocea lui Ed este din nou serioasă.

Se întoarce să-l vadă, iar el este întors spre ea, cu chipul îngândurat. Apoi el își ridică capul spre cer, lăsând începuturile ploii blânde să-i boteze cu o viață proaspătă fața adânc încrustată de riduri. Așteaptă, ca și când ar încerca să-și ia la revedere.

— Cum poate un orb, fără barcă, care nu știe să înoate, să traverseze un ocean?

Este o ghicitoare?

— Nu știu. Cum?

Modul în care el se întoarce și se uită la ea, cu ochii luminați de o lumină ieșită din întunericul din el, o face să își țină respirația pentru a auzi cuvintele lui și a și le întipări în minte.

— Pas cu pas.

El îi face cu ochiul, își scoate pălăria uzată ca un gentleman ce este, ca și cum ar pune toată căldura și bunăvoința sudului la picioarele ei.

— Răspunsurile sunt chiar în fața noastră, de cele mai multe ori. În special când ceva pare imposibil. Trebuie doar să deschizi ochii. Și, adaugă el, pe un ton meditativ, nu aștepta prea mult să mergi într-acolo.

— Să merg unde?

Annie face un pas spre el.

Ale cui sunt valurile?

– La ridicături. Insula lui Bob. Cred că vei afla niște răspunsuri acolo.

El își scufundă picioarele în nisipul umed și zâmbește ușor, dând din cap cu apreciere.

– Mm-mmm ...

Ed pornește din nou la drum. Într-un lanț de mișcări care ar fi trebuit să fie sincopate și chinuite, cu Ed sprijinit pe bastonul acela adus de ape, înaintând sigur și înfundându-și degetele în pământul Făcătorului său, respirația lui Annie se calmează. Cu atât mai mult cu cât el începe un cântec – *Fii a mea lumină* – cu o voce profundă, groasă. Ea este martora abandonului său total, este bântuită de plinătatea cântecului acestui bărbat al cărui nume are doar două litere, dar a cărui poveste are milioane.

Bătrânul orb merge înainte, lăsând-o sub un cer dezlănțuit.

Capitolul 15

Annie urcă hotărâtă micul deal, în partea împădurită a insulei. Plouă cu găleata acum. Trece de coliba construită din lemne aduse de ape și cotește către luminișul unde se află cabana. Clipește pentru a-și da la o parte apa din ochi, dar se ciocnește de ceva dur și cald.

Două mâini o prind de umeri, oprind-o.

— Te grăbești?

Ochii lui Jeremiah joacă de bucurie. Fata se holbează la el, surprinsă pe moment de modul în care ploaia cade pe chipul lui, simplu și aspru. El îi face semn cu capul către streașina de pe terasă – este îngustă, dar totuși îi adăpostește de ploaie.

— Mulțumesc pentru că ai venit să-mi iei geanta, spune Annie, într-o răsuflare.

— Nu-mi mulțumi încă, răspunde el, făcându-i semn către casă. Ed o ține captivă înăuntru.

Apoi mormăie ceva despre Ed și vechile lui trucuri.

— Cum așa? întreabă Annie.

— Nimic.

Își ridică șapca de baseball și apoi o pune la loc.

— Cu siguranță, omul ăsta vede mai mult decât ne lasă să înțelegem.

Annie este convinsă de asta. S-a gândit mult la cuvintele lui. Totuși, dacă găsesc un mod de a intra, poate încă vor avea timp să ajungă în „America." Annie zgâlțâie clanța ușii, dar fără niciun rezultat.

– Singurul locuitor al întregii insule, cu întregul ocean ca șanț de apărare, și el încuie ușa?

– Unele obiceiuri mor greu, spune Jeremiah. Omul ăsta a păzit întreaga clădire a unei universități timp de zece ani.

Vântul parcă accentuează acel gând, aruncând un val de ploaie spre ei.

– Cât timp rămâne deschisă fâșia de nisip?

Jeremiah pocnește din degete.

– Am uitat să verific între ce ore se poate folosi fâșia de nisip când am venit. Semnalul *Deschis* era intermitent când te-ai uitat tu?

Annie își dă ochii peste cap:

– Știi ce vreau să spun.

– Știu, și cred că ne-am pierdut șansa, răspunde Jeremiah serios.

Annie tremură și își caută cuvintele pentru următoarea întrebare:

– Când ... *se deschide din nou*, vrea ea să întrebe, dar se gândește că nu are nevoie de încă una din remarcile sprintene ale lui Jeremiah.

– Când este următorul reflux?

El se uită la ceas. Annie se uită și ea – este zece și jumătate. Petrecuseră aproape două ore cu Ed și le simțiseră ca pe câteva momente. Iar acum erau blocați aici.

– În jurul orei opt, diseară. Vom putea să traversăm cu ceva timp înainte.

Annie, cu mâinile în șolduri, se întoarce și privește peste întinderea de pământ. Copaci, copaci, stânci, ploaie ... și o cabană încuiată.

Jeremiah își scutură geanta și un gând trece prin mintea lui Annie. Își pune mâna la gură.

— Corespondența ta! murmură ea. Îmi pare atât de rău. Te voi ajuta să o livrezi, o să mă revanșeze pentru asta.

— Stai liniștită, spune el, și o ia înapoi pe cărare. Cum vine vorba? Nici zăpada, nici ploaia, nici căldura, nici ...

— nici întunericul nopții ... continuă Annie pentru el.

— Așa-i ... nimic din toate acestea nu ne va opri pe noi, curierii, să ducem corespondența. Dar nu se spune nimic despre flux. Sau despre detectivii de oameni uituci care își lasă lucrurile în cabane încuiate.

— Ploaia asta ar putea deveni o furtună groaznică, așa-i?

Ea încearcă să-și păstreze vocea la un ton normal și între timp să își amintească povestirile lui Bob despre cicloanele care au măturat răzbunătoare coasta. Sau despre vijeliile însoțite de tunete, venind de nicăieri și umflând valurile în monștri gigantici care s-au răfuit cu oamenii.

— Asta? Este nimic! face Jeremiah dând cu mâna în lături și cotește spre dreapta, către coliba din bețe.

— Să ne adăpostim aici.

Odată ajunși înăuntru, el trage o buturugă și se așază în fața vetrei, făcându-i semn ei să se așeze pe scăunel. Dar Annie este ocupată să socotească ... se uită în jur precaută în timp ce vântul șuieră fioros. *Opt ore,* pare a-și tângui vântul amenințarea... *Opt ore până când vă voi da din nou drumul în lume ...*

Ea înghite în sec.

— Vin imediat.

Annie iese afară și se întoarce cu un braț plin cu lemne de foc, foarte puțin umede.

Jeremiah dă din cap aprobator.

— O idee bună, spune el. Unde le-ai găsit? Mă duc eu să mai aduc.

— Uscături, spune Annie, și se apleacă să pregătească focul.

Dacă un buștean este așezat orizontal, iar alții doi stau sprijiniți peste el, formează un fel de cort. Așa o învățase Bob.

— Sub coroana copacilor. Dacă răscolești puțin, nu este chiar așa de umed pe sub lăstăriș.

Jeremiah ezită un moment, privind-o fix.

— Ai putea să aduci niște iască, dacă te duci afară? întreabă ea, stivuind restul lemnului lângă vatră pentru a se usca și punând niște crenguțe înăuntru pentru a aprinde focul. Apoi se ridică și se uită în jur.

— Ce șanse avem să găsim niște chibrituri pe aici?

Jeremiah fluieră ușor pentru a-i atrage atenția și când Annie îl privește, el îi aruncă un obiect mic de metal, scos din geanta de poștă.

— Un aprinzător?

— De la focul de veghe al doamnei Blanchard. La cum bate vântul spre casa ei, m-am obișnuit să port mereu cu mine aprinzătorul.

Când se întoarce, vine cu un braț plin cu lemne de foc, iar Annie deja a aprins focul.

— Hornul a fumegat puțin la început, îl informează ea, dar acum cred că totul este în regulă.

Amândoi se așază pe scaunele lor improvizate, iar Annie își freacă brațele prin pulover, încercând să alunge frigul.

— Așa deci ... în Chicago cauți mult lemne de foc? începe Jeremiah lăsându-se pe spate și încrucișându-și brațele.

Annie râde.

— Desigur, în jungla de asfalt – pentru apartamentul meu de la etajul cinci în care nici măcar nu am un șemineu.

Zâmbetul larg al lui Jeremiah adaugă și mai multă căldură camerei.

— Și cum a învățat o fată de oraș ca tine să facă așa repede un foc ca ăsta? Așteaptă, lasă-mă să ghicesc! Bob!

Annie zâmbește.

— Da și nu. Bob m-a învățat lucruri de bază când eram mică, dar am petrecut un an în Alpi, iar cabana rece de piatră în care locuiam m-a determinat să plec în pădure să caut lemne pentru foc.

Rareori, de fapt niciodată nu vorbește despre timpul petrecut în Alpenzell. Rușinea o invadează ori de câte ori se gândește la acest lucru. Dar Jeremiah așteaptă, cu capul plecat, cerând să audă mai mult.

— Am petrecut ceva timp acolo cu un proiect pentru un sat, imediat după ce am absolvit, spune ea, gândind că asta e tot ce o să afle, mai mult nu va auzi de la ea.

Dar el așteaptă acolo, ascultând. Înnebunitor. Și mai înnebunitor este că o parte din ea vrea să îi spună. Ca să spună odată cuiva și să scape de rușine o dată pentru totdeauna. Dacă va fi posibil.

Oftează, amintindu-și frumusețea acelui loc. Nu foarte diferit de Ansel, de fapt, cu pinii lui înalți, cu vântul care bate prin crengile unduitoare, zăpada curgând în dune în josul muntelui. Case pietruite și oameni simpli, muncitori. Este de ajuns o singură crăpătură în barajul amintirilor și acestea se revarsă cu putere în fața lui Jeremiah.

— Aveau probleme, spune ea. În tot satul nu era decât o singură persoană care avea loc de muncă, și acela era primarul. Restul erau artizani pensionari. Toți tinerii fuseseră atrași de slujbele de la oraș. Era un loc „în pragul dispariției". Am crezut că ... ei bine, nu știu. Luasem note bune, studiasem modul în care gândeau și lucrau oamenii și modul în care societățile se construiau și înfloreau.

Apoi ridică un umăr și îl lasă brusc:

— Am crezut că îi pot ajuta.

Jeremiah se apleacă în față, întrebător:

— Și ... i-ai ajutat?

— Am sperat că îi voi ajuta ... la început. Am organizat împreună cu ei un festival de arte populare în acea vară. Oamenii au

venit de peste tot să cumpere fire de lână, să se uite cum se produc acestea, să le guste sortimentele de brânză ... și peste tot auzeam: *Aș vrea să locuiesc aici.*

Annie zâmbește.

– Ai înțelege dacă ai vedea locul. Și pentru că îi tot auzeam afirmând asta, mi-a venit o idee ... a fost drastică, dar nu părea complet absurdă.

– Ce idee?

Jeremiah pare să fie cu adevărat curios.

– Am crezut că putem folosi fondurile satului și toate căsuțele nelocuite ca stimulente.

– Pentru ...?

– Pentru a-i atrage pe oameni să se mute acolo. Le-am promis o casă gratis și un mic stipendiu la mutare, dacă se mută.

Jeremiah se lasă pe spate și își încrucișează brațele, gânditor.

– Sună ...

– Prostesc? Naiv? Lipsit de prevedere? Știu.

– Voiam să spun *creativ*.

Remușcarea o face să-și reducă vocea.

– Am folosit fondurile satului pentru publicitate și stipendii. Și știi ce s-a întâmplat?

Jeremiah neagă din cap.

– Oamenii au venit. Au stat o lună, două, poate trei. Și apoi ... au plecat. Și-au făcut bagajele și au plecat la casele lor, înapoi în orașele care furaseră viața satului încă de la începutul începutului.

Jeremiah expiră zgomotos și clatină din cap.

– Oamenii sunt idioți uneori.

– Cea care a greșit am fost eu. Ar fi trebuit să îmi dau seama ... ar fi fost atât de *simplu* să pun niște clauze de protecție – niște angajamente minime, rezidență unică, genul acesta de clauze. Adică ... eu studiasem oamenii. Ar fi trebuit să prevăd ce se va întâmpla. Ar fi trebuit să îmi dau seama că nu toți iubeau locul acela cum îl iubeam eu. Și că oamenii care au venit doreau doar

cazare ieftină pe perioada verii, iar când au plecat, au lăsat satul mai sărac decât atunci când au venit.

Vântul se mai potolește, ploaia bate în ritm constant deasupra capetelor lor, croindu-și drum prin crăpăturile înguste și dând camerei atmosfera unei peșteri.

Chipul lui Jeremiah este gânditor.

— Ce s-a întâmplat cu satul?

— Cu Alpenzell? Un lucru știu, se descurcă mai bine fără mine. Iar eu mi-am luat o slujbă în Chicago, unde nu mai puteam răni pe nimeni.

Dar nici nu putea ajuta pe nimeni. Însă încerca să nu se gândească la asta. Ori de câte ori acea mică minge de foc din interior se aprindea, împingând-o să facă ceva măreț, știa cum să o înăbușe și să-și întoarcă atenția către computer, pentru a patina doar pe suprafața societății, fără a mai pătrunde vreodată în profunzimea ei. Nu vrea să repete povestea din Alpenzell cu un alt loc – mai ales unul la fel de drag precum Ansel și mai ales că este tentată să cedeze ideilor care i se învârtejesc în minte cu privire la acest loc.

— Am economisit bani. Le-am dat banii înapoi oamenilor. Și am jurat că nu mai fac asta vreodată.

— Ce să faci?

Ea își pleacă capul, rușinea invadând-o din nou cu putere.

— Să sacrific oamenii în felul ăsta pentru o idee insuficient gândită.

Sprâncenele lui Jeremiah se ridică și pare să se gândească.

— Eu cred că a fost o idee foarte bună, sincer!

— Spune asta căsuțelor rămase goale.

Annie se ridică, sperând să schimbe discuția de la lucruri dureroase.

— Că tot vorbeam de case goale, ce nebunie că Ed a construit locul acesta!

— Da, e cu totul neobișnuit.

Annie își amintește povestirea lui Ed și simte că viața lui Michael și a lui Hosea, povestea lor și a lui Ed o înconjoară ca o pelerină.

– Ce a vrut să spună când a zis că Bob i-a oferit un mod de a-l cinsti pe Michael?

Jeremiah clatină din cap.

– Nu sunt sigur ... nu am auzit niciodată partea asta a poveștirii. Dar ai văzut privirea de pe chipul lui. Este o poveste acolo, și ne face să așteptăm, destăinuindu-ne-o puțin câte puțin ...

Annie își freacă nasul.

– Este atât de ciudat! Bob nu părea unul care să țină secrete. Dar ultima dată când am fost aici am fost atât de prinsă în propria mea ... își caută cuvântul potrivit ... *suferință? confuzie?* În propria mea lume ... că poate nu am observat. Sau poate că el m-a protejat. Dar de unele lucruri ar fi trebuit să îmi pese suficient de mult ca să întreb.

– De ce anume să îți pese?

– Nu știu. Cum ar fi de bunicul meu. Știu că a fost înmormântat pe mare, dar nu ar trebui să existe ceva în amintirea lui? Nu există nicio placă funerară sau ceva? Poate o bancă sau o piatră de mormânt în cimitir? Nu am văzut ceva de felul acesta pe aici.

Jeremiah se ridică, traversează camera și se oprește să se uite pe fereastră.

– Îl știi pe Bob, spune el în cele din urmă, îndesându-și mâinile în buzunare. El niciodată nu face lucrurile așa cum ne așteptăm noi. Amintirea celui plecat ... e în cei care trăiesc și respiră ... oamenii din jurul nostru, cei care-l poartă în sufletul lor pe cel ce nu mai este până în ziua în care mor.

El privește în depărtare, iar Annie rămâne tăcută, nu dorește să intre cu forța în lumea în care el a intrat, oricare ar fi această lume.

Jeremiah inspiră profund, ca și cum ar dori să se îngroape acolo, în această realitate ploioasă.

— Știi ce vreau să spun. Oamenii care i-au știut pe Bob și pe Roy vorbesc despre ei ca și cum ar fi aceeași persoană. Ca și cum nu ar fi fost niciodată despărțiți. Cineva poate fi atât de mult o parte din tine încât ... știi ce vreau să spun, termină el fraza, încruntându-și sprâncenele.

Dar ea nu știe. Își poate imagina doar o astfel de legătură puternică între oameni, dar niciodată nu a simțit o astfel de apropiere, față de nimeni. Oare el o simțise? Păruse atât de nefericit când rostise cuvintele acestea ... și totuși, în ochii lui se citea o lumină. O durere i se strecoară în suflet.

— Da, spune ea în cele din urmă. Cred că știu.

Și dacă exista un suflet care putea să țină focul amintirilor aprins în inima lui, pentru a păstra vie o persoană pierdută, acela era Bob.

Chiar și așa, sunt lucruri care nu se leagă. O cheie. Un dulap și un atelier plin cu pietre. Trebuie să aibă vreo semnificație ... iar ea intenționează să afle care este.

Stresul ultimelor zile o ajunge din urmă chiar aici, lângă foc, cu toată lumea gri de afară. Pleoapele îi sunt grele, capul i se sprijină de peretele ridicat de Ed din lemnul oferit de ape și, în liniștea din jur, cu poștașul enigmatic veghind lângă trosnetul focului, somnul o cuprinde ușor.

Când se trezește, focul este redus la câțiva tăciuni aprinși și camera este goală. Ar fi trebuit să-i fie frig ... dar ceva cald și protector este înfășurat în jurul ei. Este jacheta lui Jeremiah care miroase a lemn de pin. Când se ridică și își strânge jacheta pe ea ca să oprească un tremur, îl vede stând afară, cu silueta conturată în soarele care apune, sprijinit de un copac și scrutând în depărtare valurile.

Se gândește să se ducă la el, dar ceva o oprește.

Așteaptă.

Același cuvânt din povestea lui Ed care l-a oprit să strice ceva. *Oare și ea este pe cale să strice ceva?* Îl privește pe Jeremiah

aplecându-se spre piatra de lângă copac, până ce se așază. Scoate ceva din buzunarul din spate – o hârtie.

Annie își ține respirația. Este scrisoarea pe care o păstra atât de grijuliu vârâtă într-o carte, pe barcă.

O deschide. O studiază. O ține în mâini ... și apoi, împăturind-o, își pleacă capul. Își duce mâinile împreunate la frunte. O postură pe care a văzut că o lua deseori mama ei când voia să-și verse inima înaintea lui Dumnezeu. Este poziția întrebărilor care nu au primit încă răspuns, a problemelor prea grele pentru a fi purtate de unul singur.

Nu se aude niciun sunet și totuși ea știe, ancora amintirilor din sufletul ei îi spune că acest moment este sacru.

Annie așteaptă până ce el se întoarce în colibă și apoi cei doi traversează în cele din urmă fâșia de nisip, către libertate.

Și totuși, ea are sentimentul că libertatea este undeva în urmă, în întuneric.

Capitolul 16

August 1945

În aer pare că se aud pocnituri. Atmosfera este încărcată de tensiuni, ca și cum niște războinici invizibili se ciocnesc acolo, deasupra oamenilor. Undele radio aduc vești în casele lor: despre moartea din aprilie a președintelui Franklin D. Roosevelt, omul care îi condusese în acest război, despre multitudinea de nave care se îndreaptă spre Japonia. Oare vor invada țara aceea? Cât de mare va fi numărul victimelor? Numerele, tot mai mari, sunt date publicității ca și cum nu ar fi vorba despre oameni, despre vieți. Războiul pe frontul european s-a încheiat cu luni în urmă, dar această agitație cu Japonia pare să nu se mai termine, iar lumea războiului încă vuiește.

În seara aceea de la jumătatea lunii august, Robert lasă radioul și se îndreaptă spre doc.

Roua de pe lemnul docului este reală, este ceva ce poate vedea, atinge, ceva ce poate simți. Dar nu naște întrebări prea înalte pentru sufletul unui om. Este aici, amintindu-i că singurul mod la dispoziție prin care poate merge înainte este să continue să lucreze. Îi amintește că există un Dumnezeu care poate crea roua și apa din aer, și, dacă El poate să facă asta, atunci El poate să-i ajute și să treacă cu bine peste acest război.

Se întreabă dacă Roy vede și el roua pe vasul lui, oriunde s-ar afla. Se roagă pentru a mia oară: *Adu-l acasă.*

Un țipăt slab se aude din casă – mama lui. Ușa cu plasă se trântește și îi aude pașii pe potecă grăbindu-se către el. El se ridică și inima îi bate cu putere, aleargă spre ea. Se întâlnesc la mal, iar el cu mâna pe umărul ei îi caută privirea.

– Ce s-a întâmplat?

Este ușurat să vadă bucurie în ochii ei.

– Războiul ... s-a ...

Se aude un alt chiuit de dincolo de golf.

– S-a terminat! spune ea.

Uimirea se transformă într-un râs care pornește din adâncul ei. Lacrimile îi țâșnesc din ochi.

– S-a terminat!

Cuvintele ei par să treacă pe lângă Robert, el neputând să realizeze spusele ei.

Luminile încep să se aprindă în case ale căror ferestre sunt întunecate de obicei la această oră. Pescarii se duc la culcare odată cu soarele pentru a se trezi odată cu el a doua zi, dar în seara aceasta ferestrele lor sunt luminate.

Motorul unei bărci pornește, și apoi altul.

Mama îi strânge umărul:

– Oamenii se strâng.

Un hohot de râs izbucnește dintr-un loc până acum închis din inima lui Robert.

– Pregătesc și eu barca, spune el, cu un zâmbet larg pe chip.

Este tot ce poate face acum, deși ar vrea să se urce în barcă imediat, să pornească motorul și să-l caute în tot Atlanticul pe fratele lui pentru a-l aduce acasă. Ultima dată când primiseră vești de la el, se afla la bordul unui distrugător, undeva în Atlanticul de Nord, undeva chiar acolo, în valurile întunecate.

Mama lui dispare în casă și se întoarce câteva minute mai târziu cu un coș cu capac și un termos. El nu poate decât să ghicească ce a pregătit ea acolo. Dulapurile lor sunt la fel de

goale ca oricare alte dulapuri din țară în acest moment. Dar aceasta a fost doar una din minunile care s-au văzut în Ansel în acea noapte – modul în care femeile au putut să facă un festin din nimic, la o bătaie din palme, din toate rațiile de război primite. Și nimeni alta nu făcea minunea asta ca Savannah Bliss.

Întunericul se lasă în jurul lor, dar ei se opresc să o ia și pe Jenny, cu bebelușul în brațe, și chiar și pe voinica ei mătușă Millicent. După nașterea lui William, părinții lui Jenny s-au întors pentru scurt timp din Minnesota, unde se mutaseră la scurt timp după ce Jenny se căsătorise cu Roy. Dar când au plecat, Millicent insistase ca ea să locuiască cu Jenny, ca să o ajute să aibă grijă de fiul ei.

Își croiesc drum de-a lungul portului, ocolesc Long Island și intră în Weg. Acolo, mai clar ca lumina zilei, pe una dintre insulele mici, se înalță un foc impunător pe plajă. Ansel a decis să sărbătorească în Golfulețul Picnicului. Denumirea este potrivită, aici bărcile se pot apropia de țărm fără pericolul de a se lovi de stânci ascunse.

Sărbătoarea este deja în toi, iar focul ajunge la înălțimi de două ori mai mari ca statura lui Tall Reuben care acum frige deasupra flăcărilor un hotdog înfipt într-un băț. Ethel și Pearl asigură muzica, una la chitară, cealaltă cu vocea, atrăgând un cerc de copii care dansează în jurul lor. Păturile de picnic sunt întinse pe jos, parcă revendicând această victorie nou anunțată. Doamna Crockett se învârte printre oameni, punând felii din plăcinta ei cu afine pe farfuriile tuturor.

Oamenii din alte orașe probabil că aruncă confetti sau își aruncă pălăriile în aer, dar nu vor cunoaște adevăratul gust al sărbătoririi până nu vor gusta din plăcinta doamnei Crockett, pregătită cu afinele care, cu doar câteva ore înainte, fuseseră mângâiate de soare și de aerul sărat al mării.

Robert rămâne pe margine, privind cum bucuria invadează locul. *Asta, da, asta e libertate.*

Nu peste mult timp, se formează un ring de dans și Robert este tras în învârtejirea mișcării. Simte că nu este locul lui acolo, pe ringul de dans, și simte cât de ciudat încearcă corpul lui deșirat să se potrivească mișcărilor de dans.

Se gândește la un alt dans. La o noapte de decembrie înzăpezită, când o fată cu foc în suflet i-a alunecat în brațe, lângă apele întunecate ale râului Charles. Trei scrisori îi scrisese de atunci și așteptase câteva luni răspunsul ei. Dar nu venise. Poate că în seara asta va încerca din nou – pentru ultima dată.

Amintirea este întreruptă când doamna Bascomb, suficient de bătrână pentru a-i fi străbunică și suficient de neatentă pentru a călca într-o capcană de crabi, îl apucă de cot și strigă:

– Ce faci, flăcăule? El rânjește ca un prost că ea, în dialectul ei din Est, l-a numit copil – și se și simte puțin ca un copil, în timp ce o învârte în brațe.

Petrecerea durează până când luna este deasupra lor și s-au consumat toți de bucurie. Și strălucirea bucuriei lor durează mult timp după aceasta, susținută și de scrisoarea care vine de la Roy câteva zile mai târziu. Vine acasă. Nava lor va andoca în Boston în următoarele două săptămâni.

Cu toate acestea, cu fiecare zi ce trece, un sentiment de neliniște din ce în ce mai mare îl roade pe Robert, un sentiment de care nu poate să scape. Ceva lipsește în acea scrisoare. Era vocea lui Roy, dar îi lipsea vivacitatea obișnuită.

În săptămâna care urmează, sentimentul acesta se accentuează, ca norii de furtună care se adună pe cer. Robert face tot posibilul să-și continue munca, ca de obicei – cel mai bun lucru pe care-l poate face.

Ca de obicei, în fiecare dimineață se oprește la Debarcaderul lui Joe pentru benzină și momeală. Și, ca de obicei, își ia prada prinsă în capcane și se oprește acolo în fiecare după-amiază pentru a tranzacționa cu Hal, acceptând plata făcută din banii pe care bărbatul îi păstrează într-un vechi sufertaș.

Miercuri dimineață este la fel. Robert vine mai devreme decât de obicei, deoarece mama s-a trezit devreme pentru a se pregăti să plece la Bangor.

— Avem nevoie de provizii pentru întoarcerea fratelui tău, spusese ea. Vom face o zi de pomină, ziua când el și Arthur se vor întoarce. Poate și ceilalți băieți se vor întoarce în aceeași zi!

În timp ce se pregătiseră să plece, ea îi împărtășise întregul plan. Millicent urma să conducă, iar Jenny și copilul mergeau și ei. Le va lua trei ore să ajungă acolo și cine știe ce planuri aveau să inventeze cele trei în tot acel timp. Focuri de artificii și confetti, chiar o fanfară completă, dacă și-ar permite.

Era încă întuneric afară, luminile erau aprinse a speranță când a trecut pe lângă casa lui Jenny. Acostând acum la Debarcaderul lui Joe, Robert se învârte în jurul altor pescari ursuzi de pe doc. Unii sunt joviali, alții încă somnoroși – toți cumpără momeală și își umplu canistrele cu benzină.

Robert face la fel și este pe punctul de a pleca ... însă aude în urma lui pași alergând. Își îngustează ochii, încruntându-se să vadă cine vine în urma lui pe drumul portului în dimineața aceasta cețoasă – și deodată se conturează o siluetă.

— Robert! strigă omul, suflând din greu.

Este Jim, dirigintele poștei. Pieptul i se ridică obosit, nu este obișnuit să alerge.

— Te-am prins!

Robert elimină distanța dintre ei, îndreptându-se spre el. Cămașa albastră a lui Jim este încheiată greșit, pe jumătate băgată în pantaloni.

— Ce s-a întâmplat, Jim? Este totul în regulă?

Simte un gol care i se formează în stomac. Și ceilalți bărbați simt același lucru – toți stau nemișcați, privindu-i de pe mal, ca niște pioni puși pe o tablă de șah, înghețați în timp.

— Tocmai am primit asta.

Jim îi întinde lui Robert o bucată de hârtie.

– O telegramă ... nu am avut timp să o pun pe hârtie. Dar mi s-a părut mai important să ți-o aduc înainte să pleci.

Așa se explică plicul rupt pe care sunt mâzgălite câteva cifre și litere. Este un șir de numere – coordonate.

N 43° 4′ 7.9
V 66° 0′ 21.1

Robert trăsese destule linii pe hărțile de navigație, consultase suficiente busole pentru a ști că aceste numere indică o locație undeva chiar la sud de Nova Scoția. Nu-i chiar aproape acasă, dar nu-i nici la un ocean depărtare.

– Ce-i asta?

Jim lovește hârtia.

– Este de la Arthur.

– Arthur Baxter?

– *Ayuh*. Nu am avut timp să notez restul mesajului. Restul mesajului spunea: „Vino acum. Vezi Roy. Arthur" recită Jim închizând ochii și dând din cap.

Vag, se aud mișcări în spatele lui. Bărbații fac ceva. Poate că îi dau spațiu, simțind că mesajul primit nu este unul obișnuit.

Arthur trebuie să fi încălcat o mie de protocoale pentru a trimite acest mesaj. El nu ar dezvălui niciodată că distrugătorul lor este blocat, vulnerabil. Asta trebuia să fie. Altfel, de ce să îi trimită coordonatele?

Un sentiment de rău îl face pe Robert să o ia la fugă. Înconjoară clădirea învăluită în ceață până în locul unde Joe își ține canistrele de benzină și aproape se ciocnește cu el.

Joe duce două canistre – câte una în fiecare mână.

– Ia-o și pe aceea.

Joe arată cu o mișcare a capului către o canistră verde, cu vopseaua sărită. Asta îi va tăia rația de benzină lui Robert pentru săptămâna viitoare, cel puțin. Dar o să-și facă griji despre asta mai târziu.

Se apropie de *Savvy Mae* și aceasta se clatină, de parcă ar simți și ea. Aliniați ca niște soldați lângă ea sunt Tall Reuben, Gus Packer, Melvin Buck și Tim Baxter, fiecare cu câte o canistră de benzină. Rațiile lor. Tot ce au pentru a-și alimenta existența. Bănuțul văduvei, chiar acolo, în niște canistre ruginite, oferite în momente dificile.

Robert ar vrea să refuze, dar știe că ar putea avea nevoie de toate pentru a ajunge atât de departe și înapoi. Strânge și mai tare în mâini mânerele de metal ale canistrelor și încuviințează din cap în fața bărbaților înveșmântați în pelerinele lor galbene de pescari. Hainele de lucru ale pescarilor sunt în acest moment la fel de onorabile ca uniformele marine complete și piepturile pline cu medalii.

Tim îi prinde umărul. Băiatul lui, Arthur, este cel care a trimis mesajul. Dar nu a fost un mesaj pentru el. Își ține buzele și dă din cap. Un bărbat care vorbește puțin. Ca și fiul său. Este o binecuvântare acea strângere. Robert ar fi dat orice ca acea strângere să fie din partea tatălui său.

Robert încuviințează din cap și trece pe culoarul lăsat de ei pentru ca el să ajungă la barcă. Trăgând de canistre la bord, el se întoarce și le mulțumește pentru aceste vase reci de speranță.

— Mulțumesc! spune el. Vă voi răsplăti.

Joe scutură din cap. Harry al lui este și el încă plecat pe undeva.

— Du-te la fratele tău, spune el. Adu-l acasă!

— Ai grijă, Robert! spune Gus. Și dispar toți în perdeaua de ceață, iar el se îndreaptă către Weg.

Du-te la fratele tău. Ceva este trist și întunecat în aceste cuvinte. Cuvintele sapă în el, sapă în inima lui și în venele lui până ce, de la tribord mărește viteza pentru a ajunge acasă. Andochează, aleargă. *Fă să fie încă aici.* Mama ar trebui să vină. Jenny ar trebui să vină. Urcă treptele întunecate, împinge ușa grea de stejar și simte golul.

— Mamă!

Tăcere.

Fuge în spatele casei să vadă dacă femeia sapă în grădină, dar totul este învăluit în tăcere.

Casa lui Jenny este următoarea și, la fel – totul este tăcut. Vasele de la micul dejun sunt puse îngrijit deoparte. Pune o mână pe ceainicul de pe sobă și îl arde, realizând că femeile tocmai au plecat.

O durere sfredelitoare îl chinuie, o stare accentuată de rău. Au plecat la Bangor. Și ceva nu este în regulă cu Roy.

Se oprește suficient pentru a mâzgăli o notă pentru mama, că va dispărea o perioadă bună de timp și să nu-și facă griji dacă nu se va întoarce o zi sau două.

Ajuns în larg, el ambalează motorul.

Capitolul 17

Robert navighează spre *USS Franktown*, obosit după cinci ore pe mare și încă o oră petrecută căutând locul unde era andocată nava, după ce deviase de la coordonatele trimise de Arthur. *Savvy Mae* pare acum o furnică în umbra unui munte. Își oprește motorul, legănându-se acolo în albastra mare, fără să vadă nimic în afară de această navă gigantică. Există un motiv pentru care numesc aceste nave distrugătoare. El este David și nava este Goliat – de cincizeci de ori mai mare.

Este liniște. O liniște bizară. Aude zgomotul drapelului naval fluturând în vânt, drapelul albastru închis presărat cu patruzeci și opt de stele, în rânduri perfecte.

Pulsul i se ridică. Undeva la bord bate și inima fratelui său. *Doamne, Te rog!* Inima care a bătut lângă a lui încă înainte de a trage prima gură de aer. Acest prieten cu care împărtășise o viață. Între ei nu mai este decât un zid gros de oțel și protecția militară.

Avusese ore întregi pentru a se gândi la un plan. Luase în considerare toate modalitățile posibile de a urca la bordul unei nave militare bine păzite, al cărei echipaj era instruit mai mult ca sigur să nu permită urcarea civililor la bord.

Și orice posibilitate – de la strecurarea la bord, la simularea unei probleme, până la deghizarea în fratele său – doar i-au dat

speranțe care apoi l-au condus către verdictul final: *Acestea nu vor funcționa niciodată.*

Aproape că îl poate auzi pe tatăl său, aproape că și-l poate imagina aruncând o privire piezișă, cu riduri în jurul ochilor la fel ca atunci când zâmbea. *Ce te-ai aprins așa, fiule? Ce te macină? Răspunsul este întotdeauna cel mai simplu. Oricât de complicată ar părea problema. Redu posibilitățile, fiule. Dă totul la o parte până ajungi la cel mai simplu adevăr. Apoi aplică-l!*

Cel mai simplu adevăr din acest moment, adevărul pe care se poate baza acum se rezumă la două lucruri – soarele care se vede suficient de mult pe cerul care amenință cu o viitoare furtună și o bucată de oglindă nu mai mare decât palma lui.

Așteaptă. În depărtare, prin binoclu, vede oameni pe punte. Unii se mișcă pe punte și alții – doi dintre ei – îl urmăresc și ei. Un al treilea li se alătură, iar Robert își dă seama după șapca albă că este ofițer. Probabil ofițerul punții. Nu vede chipuri. Dar vede uniforme. Albastru închis și alb pe fondul gri al navei. Speră, se roagă doar ca unul dintre ei să fie Arthur.

Nu îi învinovățește pentru să sunt bănuitori. Poate că războiul s-a terminat, dar vremurile sunt încă tensionate și, fără îndoială, așa va fi încă mult timp. Sunt și oameni care nu au fost mulțumiți de acest rezultat. Au existat sabotori chiar și pe pământ american, sabotori despre care auziseră cu toții. Dacă ar fi ei la bordul distrugătorului, ar fi vigilent și precaut.

Aruncă o privire spre cer, norii aleargă în bătaia vântului. *Haideți, mișcați-vă!* murmură Robert către ei.

Norii se mută, dar încă nu este soare. Când, în sfârșit, norii se crapă lăsând la vedere soarele, Robert își pune oglinda în acțiune și o mișcă până când semnalizează un mesaj în codul Morse. PERMISIUNE DE ÎMBARCARE.

O pauză. Unul dintre cei trei bărbați dispare, iar celălalt se întoarce spre ofițer.

Semnalul lor luminează intermitent: IDENTIFICĂ-TE.

O face, simțindu-și micimea: SAVVY MAE. ROBERT BLISS.

Al treilea bărbat reapare, al patrulea cu el. Omul acela preia conducerea. Transmite înapoi: UNUL CĂTRE DOI.

Este Arthur. Vechiul lor cod, cel pe care obișnuia să îl trimită dincolo de golf pentru a semnala că un bărbat, Arthur, încerca să atragă atenția gemenilor. Ușurarea îi relaxează mușchii lui Robert și abia acum își dă seama cât de rigid a stat.

Arthur îi spune ceva ofițerului. Bărbatul dă din cap, iar Arthur transmite: URCĂ LA BORD.

Savvy Mae înaintează, prinzându-se de distrugător. O scară din frânghie i se coboară. Robert o apucă, începe să urce și, în grabă, nu verifică sfoara. Un val a atins scara și este alunecoasă. Cade în apă, dar apucă repede scara și urcă, ud, dar recunoscător că nimeni nu pare să fi fost martorul căderii sale.

Pe punte, doar Arthur îl așteaptă. Pe chipul lui este un amestec de bucurie și groază. Ezită. Arată diferit în uniformă, dar trece imediat de formalități și îl apucă pe Robert cu ambele brațe. Este îmbrățișarea unui frate. Și îmbrățișarea durerii. Ochii lui verzi sunt umbriți – fie din cauza războiului, fie din cauza a ceea ce vrea să îi spună, Robert nu știe. Este schimbat. A trecut aproape un an de când Arthur s-a urcat în acel tren la Machias ... un an care a părut ca o viață întreagă.

O figură apare după colț, iar Arthur se grăbește să salute în prezența bărbatului.

Robert face la fel. Nu ar trebui, fiind civil, dar ceva în el prinde viață. Toate paginile pe care le-a citit din manualul Jachetelor albastre, toate cunoștințele pe care le-a strâns cândva. Nu se aștepta niciodată ca acest „cândva" să îi iasă în cale.

— Ești neschimbat! spune bărbatul.

Auriul insignei trădează faptul că este subofițer. Bărbatul le răspunde amândurora la salut.

— Bliss? rostește el uitându-se atent spre Robert, măsurându-l din cap până în picioare. Bagă de seamă, fără îndoială, faptul că era ud de sus până jos, dar nu menționează acest fapt, ci îl întreabă:

— De unde ai luat haine civile?

Robert îi aruncă lui Arthur o privire. Bărbații din marină nu aduc haine civile cu ei.

— Eu ... își drege el gâtul.

Omul ridică o sprânceană. Robert nu a folosit forma corectă de adresare. Nu a început bine. Își aduce aminte din acele pagini îngălbenite ale Manualului Jachetelor albastre.

— Domnule! Cer permisiunea să explic, domnule.

— Ce s-a întâmplat cu fața ta, Bliss?

Gura lui Robert rămâne deschisă, căutând un răspuns. Știe că, în general, nu este considerat la fel de „arătos" ca fratele său, dar ...

Subofițerul se apropie.

— Remarcabil. Nicio urmă de rană.

Clatină din cap mirat.

— Mă bucur să văd asta. Mă bucur să te văd pe punte. Poți să-ți iei pauza.

Face semn către punte, indicând că Robert ar trebui să îndeplinească ordinul.

— Ia-ți zece pauze, dacă vrei. Din ceea ce mi-au spus, mă temeam că nu vei mai vedea lumina zilei din nou. Dar iată că medicii greșesc, nu? spune el și îl înghiontește ușor cu pumnul în braț.

Arthur își pleacă capul. Și Robert înțelege. Vocea subofițerului pare brusc îndepărtată, de parcă ar fi într-o cutie metalică, undeva într-un loc îndepărtat. Vorbește despre modul în care sunt reparate boilerele navei și despre faptul că vor ieși din această stalie nefericită poimâine, dacă vor avea noroc. Și se vor îndrepta spre casă. Cum acel val i-a afectat bine de tot, dar vor învinge.

— Ești dovada acestui lucru, Bliss.

Robert își închide ochii și îi deschide pentru a-l vedea pe subofițerul care îl urmărește.

— Domnule, spune el în cele din urmă, trebuie să-l văd pe fratele meu.

Nu este suficient de elocvent. Nici măcar nu este o explicație. Însă bărbatul nu a ajuns la rangul său fără a fi inteligent și a avea o gândire rapidă. Robert, încercând să adune cuvinte mai coerente din ceața care-l invadează, îi vede pe bărbat uitându-se întrebător la Arthur, care dă din cap, arată peste bord la barca lui Robert și, în cele din urmă, spune:

— Domnule, Bliss este încă ... sub punte. Acesta este fratele lui, domnule.

Omul își îngustează ochii.

— Așa este?

Robert le simte – o mie de greutăți care se balansează pe firul subțire al acestui moment, gata să se rupă. Un civil nu ar trebui să se afle pe punte, nici nu ar fi trebuit să știe unde se află vasul. Dar este atât de aproape. Nu poate fi atât de aproape și să nu i se permită să-și vadă fratele. E gata să treacă peste toți, să o ia la fugă sub punte. Dar ceva parcă îi spune: *Redu-ți impulsurile, fiule!*

— Da, domnule, spune Arthur. Este tăcut, dar stă în picioare. Ține fruntea sus pentru ceea ce a făcut.

Secundele trec greu. Clopotul navei bate de două ori – este ora șase. *Optsprezece*, se corectează Robert. Iar subofițerul își îmblânzește în cele din urmă privirea, trecând la o falsă lipsă de formalitate.

— O minune, asta ...

— Domnule?

— Pentru geamănul Bliss ... și se uită la Robert pentru confirmare, iar gura lui Robert se crispează.

— ... să ne găsească aici așa din întâmplare.

Se uită din nou la Arthur.

— Ei bine, cred că am văzut cu toții o minune sau două în acest război. Mai bine ai coborî la infirmerie, domnule Bliss. Din când în când luăm la bord marinari aflați în dificultate. Și tu – se

uită la balta de apă de la picioarele lui Robert – ești în dificultate. Baxter? Escortează-l la infirmerie!

— Da, da, domnule! răspund Arthur și Robert la unison.

Arthur îl conduce pe Robert printr-un labirint de culoare înguste. O criptă de ziduri care geme de clinchetul și șuieratul mașinilor și al mișcării navei. Niște strigăte răsună de undeva de la o punte din interior.

— Încearcă din nou! răsună o voce.

Problema boilerului, după câte se pare, e încă nerezolvată.

— Da, da, domnule!

Vocea mai tânără pare obosită, dar fermă. Arthur îl conduce. Plafoanele sunt joase sau poate este doar spațiul care devine tot mai mic, în timp ce Robert se apropie de fratele său pentru ceea ce, înțelege el acum, va fi ultima dată.

Trec pe lângă un marinar care urcă pe o scară îngustă dintr-un abis întunecat de dedesubt.

— Dormitoarele, spune Arthur, și Robert se strâmbă la vederea paturilor de pânză stivuite în stil supraetajat. Patru sus, iar dedesubt, la adâncime, par să fie alte o mie.

La sfârșitul culoarului, ajung la o ușă arcuită cu o fereastră de tip hublou. O lumină slabă strălucește în interior.

— Infirmeria, spune Arthur.

Își scoate șapca rotundă albă, iar Robert face la fel cu șapca sa. Prin fereastră, un bărbat ridică un deget, spunându-le să aștepte. Dispare din vedere, cu stetoscopul la urechi.

Arthur se uită peste umăr și, văzând culoarul gol, vorbește.

— Nu este nimic de bine, Robert.

— Spune-mi!

Arthur inspiră adânc.

— În secunda când a încetat războiul, oceanul parcă abia se trezea. Am primit un semnal de ajutor – o navă poloneză care se îndrepta spre New York. Fuseseră copleșiți de furtună și vasul începuse să se scufunde. Noi eram cei mai apropiați de ei, am ajuns acolo cât de repede am putut și am început să căutăm.

Am crezut că găsiserăm toți supraviețuitorii, când Roy a văzut încă o barcă de salvare. Doi copii înăuntru, stând atât de nemișcați încât nu știam dacă mai trăiau. Și mama lor striga. Nu auzeam nimic – furtuna se dezlănțuise – iar fața ei ...

Vocea lui Arthur tremură. Își pleacă fața și își trece mâna peste ea.

— Bărbații au coborât pe parâme pentru a-i lua pe copii. Dar nava noastră crea valuri, aruncându-le barca în larg. Am aruncat frânghia către femeie, dar în momentul în care a atins-o, a venit un val care a aruncat-o iar în marea cu care se luptase toată noaptea. O vreme nu a ieșit la suprafață. Era întuneric și, când am primit în sfârșit o lumină de pe punte, am văzut că Roy cobora deja spre apă. Coborâse în rapel și se îndrepta spre ea, spre locul unde ea încerca să se prindă de marginea bărcii de salvare. Nu se putea prinde – nici de barcă și nici de el – așa că el a coborât până când a ajuns în apă, chiar lângă ea. Eram sigur că femeia va renunța. Dar el i-a strigat ceva și, cumva, ea și-a adunat toate forțele și a reușit să-l prindă de braț.

Mintea lui Robert este inundată de imagini din trecut. O mână care se întindea în frig. Disperarea de a salva o viață. Numai că, în loc să fie el cel care se uita în jos de data aceasta, era Roy. Poate auzi vocea fratelui său care i-a spus: *Întotdeauna am crezut că priveliștea este mai frumoasă de acolo, de sus ...*

Arthur continuă.

— El a prins frânghia în jurul ei și am ridicat-o. El nu a vrut să urce la bord până când ea nu a fost în siguranță. Am tras-o pe ea și ne-am întors să-l tragem pe Roy, dar ...

Tăcerea lui se lasă greu, accentuând disperarea, sentimentul de rău.

— Un val ticălos a mișcat întreaga navă, a lovit nava pe deasupra ei. L-a trântit atât de tare încât am auzit impactul.

Robert tresare, zgomotul cărnii pe oțel pătrunzând atât de viu scena aceasta pe care o derulează în mintea lui.

— Nu știu cum ... dar a reușit să se țină bine. L-am tras sus și l-am dus la infirmerie.

În marea de imagini, mintea lui Robert caută ceva solid, un raționament logic de care să se agațe, să străpungă toată această teroare. Își drege gâtul pentru a masca durerea.

— Când a fost asta?

— Acum trei nopți.

Trei nopți. De ce era Roy încă aici, dacă lucrurile erau atât de rele? De ce nu-l duseseră la o navă-spital sau la un spital?

Poate că, simțind întrebarea, Arthur explică:

— Supraviețuitorii au petrecut noaptea în sala mașinilor. Marinarii s-au oferit să renunțe la paturile lor, dar sala mașinilor era mai caldă. O navă de pasageri a venit după ei a doua zi. Roy începea să-și revină. Se simțea bine. Doctorul a spus că a avut o comoție și câteva zgârieturi, o tăietură sau două și, pentru că ne îndreptam spre port, ne gândeam că îl vom duce acolo dacă va avea nevoie de mai multă atenție.

— Dar ...?

— Dar am luat mai multă apă decât ne-am dat seama în timpul acelei salvări. Valul a inundat boilerele. Părea că le-au reparat, dar apoi au cedat iarăși. Roy ... a început să dea semne de infecție. A debutat rapid și a devenit tot mai grav. Doctorul spune că nu a văzut niciodată o rană atât de rea.

Robert se pregătește pentru ce e mai rău. Știe că mai este ceva.

Ochii verzi ai prietenului său, roșii acum, îl privesc drept în față.

— Doctorul spune ... că nu va mai prinde noaptea aceasta.

Este o lovitură grea.

Ușa se deschide scârțâind și un medic îi invită înăuntru.

— I-ai spus?

Vocea doctorului este gravă, îndreptată spre Arthur. Trebuie să fi fost părtaș la planul lui de a-l chema pe Robert.

— Da, domnule.

Bătrânul pufnește încet pe nas, clătinând din cap.

— Nu va mai dura mult. Îmi pare rău, fiule! Îți voi da ceva timp, spune el, punându-și o mână pe umărul lui Robert.

Cei doi trec pe lângă alte trei paturi. În colțul din spate este un bărbat cu fața umflată și decolorată, aproape de nerecunoscut, chiar și pentru omul care își vede asemănarea în oglindă în fiecare zi. Pieptul lui abia se ridică, abia se lasă.

Roy încearcă să respire adânc, deschide ochii. Îi plimbă prin spațiul de deasupra lui, fără să vadă.

Când Robert îi vorbește, vocea lui este aspră.

— Îl voi duce acasă, spune el. Sau la Bangor, Machias. Sau ... sau ...

Încearcă să își imagineze o hartă în mintea lui, să își dea seama ce loc este cel mai apropiat.

— La Halifax. Sau acasă.

Se aude pe sine vorbind fără șir.

— O să-i fie mai bine acolo. Va primi ajutor. Își va vedea fiul și ...

— Îmi pare rău. Nu va mai rezista mult, repetă Arthur cuvintele doctorului, întorcându-și pălăria în mâini.

Arthur pleacă și Robert îngenunchează, uitându-se la fața tumefiată a fratelui său, la felul în care sprâncenele i se încruntă chiar și în somn. Robert nu știe ce să facă. Apucă mâna slăbită a fratelui său, ca și când ar vrea să-i dea putere. Și își pleacă capul.

— *O, Doamne!* ...

Sunt singurele cuvinte pe care le poate rosti acum.

Lângă pat este o noptieră improvizată – câteva lăzi suprapuse – iar pe ea stă o Biblie și o copie a lui *Rob Roy. Ediția pentru Serviciile armate. Condensată pentru lectură în timpul războiului.* O fotografie cu Jenny și William este prinsă pe perete. Ea radiază în felul acela pe care i-l arată doar lui Roy.

— Știam că nu te pot ține departe de marină, murmură Roy.

Buza lui este despicată, dar el face un efort să zâmbească, atât cât poate.

— Numai fratele meu putea să urce pe o navă cu securitate mai mare ca a unei închisori.

— A fost o nimica toată, spune Robert. Am urcat mai repede decât ai mânca o prăjitură.

— Mmmm ... prăjitură, se înfioară Roy. Chiar așteptam cu nerăbdare asta acasă. Cred însă că nu se va întâmpla.

În Robert se dă o luptă furioasă. Își reține sentimentele, își măsoară cuvintele.

— Vei primi toate prăjiturile pe care le vrei. Când vei ajunge acasă.

Ochii lui Roy sunt fixați asupra lui acum. Și în ei reflectă o înțelepciune, de parcă ar ști lucruri pe care Robert nu le știe, de parcă ar fi mai aproape de eternitate decât este sau a fost vreodată Robert și adună în jurul lui o pace mai puternică decât norii de furtună care se adună afară.

— Este în regulă, frate, spune Roy.

Nu este în regulă.

— De asta am venit.

Acesta este motivul pentru care Robert trebuia să vină, în locul lui.

— Doar ... să-i spui lui William ... când va fi timpul, să-i spui că-l iubesc. Și va fi în regulă. Viața este mare. Și Dumnezeu este mai mare.

Tăcere.

— Și lui Jenny ... dă-i asta! O să știe ea, spune el, și închide ochii.

Ridică mâna apoi o deschide pentru a dezvălui o bucată de hârtie. Arsura frânghiei pe palma lui este de un roșu aprins. Arsură care vorbește despre curaj.

Robert o ia.

— I-o voi da, spune el. Ești un om bun, Roy.

Rămân mult timp așa, în tăcere, iar Robert se întreabă dacă Roy a adormit. Dar apoi șoptește:

— Bob ...

Pieptul lui Robert arde. Singura persoană din universul larg care îl numește așa vorbește cu ultimele sale fărâme de putere. Vocea lui Roy este acum fără putere, tot mai înceată.

— Nu te pierde în întuneric, Bob!

Nu are niciun sens. Poate că nu știe ce spune. Dar în momentul acesta Robert i-ar promite geamănului său orice.

— N-o s-o fac, promite el, clătinând din cap.

— Există mult mai multă lumină, spune Roy. Du-te spre lumină, nu spre întuneric.

— Așa voi face.

Roy se duce. Respirațiile sale sunt prea depărtate una de alta. Neregulate. Robert vorbește repede, dorindu-și ca fratele lui să se întoarcă de unde a plecat, trăgând cu tot sufletul de această frânghie invizibilă de care este legat fratele său.

— Trebuie să te întorci acasă și să-mi arăți, spune el. Vino acasă cu mine.

Își șterge ochii care-i ard. Dar mâna fratelui său devine grea și este încă în mâna lui.

De acum, Roy este acasă.

Iar lumea s-a întunecat.

Robert nu știe cât rămâne acolo, în întuneric. A alunecat într-o lume fără timp, vag conștient de venirea doctorului, care verifică pulsul lui Roy, pronunțând câteva cuvinte finale. Ora decesului. Câțiva marinari intră, cu mâinile încrucișate în față, cu capul plecat în respect. Robert simte că își fac de lucru. El se îndepărtează, iar ei încep să coasă pânză în jurul corpului fratelui său.

Se rostesc cuvinte grave despre aducerea lui acasă. Își apasă ochii închiși și își vede fratele, în vârstă de zece ani și ars tot de soare, cu o bucată de pânză de pirat peste un ochi. Jenny stă la pândă în timp ce el arată deasupra apei din *Poiana haiducului*, cu un băț pe care îl mânuise cu agilitatea unui tăietor. *Acolo*, spusese el, cu toată convingerea cuiva care parcă avea de șapte ori vârsta lui. *Acolo să mă îngropi când voi muri. Vreau să mă odihnesc cu bunicul și soldații viteji de acolo.*

Dar bunicul pierise în cursul lunilor pe mare în Marele Război – când îngroparea în apă era singura opțiune. Pe Roy ... l-ar putea duce acasă la Jenny. Dar el și-o imaginează ca fetiță, aprobând din cap cu gravitate dorințele de înmormântare ale lui Roy.

Cu toată amorțeala pe care o simte, Robert intră pentru a ajuta. Nu poate suporta ca străinii să se ocupe de fratele lui, deși sunt ca o familie pentru Roy. Cuvintele sale ies mormăite din gură – o rugăminte de înmormântare în apă. Se uită cu toții pieziș la el. Este atât de aproape de casă, ce spune Robert nu prea are sens pentru ei.

Dar ei nu-l cunoscuseră pe micul pirat de zece ani.

— Asta și-a dorit el, spune Robert. Rând pe rând, dau din cap, trăgând de ei pentru a finaliza această sarcină cu toată onoarea pe care o pot oferi acestui erou căzut la datorie.

La un moment dat, învăluit ca într-o ceață, când lucrarea s-a terminat și vocile se aud șoptite în jurul lui, el trage nesimțitor cuiul din perete și scoate poza lui Jenny. Ia și cartea de pe noptieră, unde este și verigheta lui Roy. Biblia și hârtia pe care i-a încredințat-o Roy. Îl urmează pe Arthur înapoi prin pasaje catacombă și ajung pe puntea de sus, unde chiar și lumina soarelui care apune este mult prea dură.

Arthur face o pauză, punând o mână pe umărul lui Robert.

— Îmi ... îmi pare rău, Bob!

Sunt doar câteva cuvinte, dar lui Robert nu îi scapă faptul că Arthur i s-a adresat cu numele pe care Roy îl folosește pentru el. Înseamnă totul pentru el, înseamnă o întreagă lume într-un singur cuvânt.

Marinarii se opresc din munca lor și stau nemișcați când aceștia trec, scoțându-și șepcile. Subofițerul șef este acolo pentru a-l coborî pe Robert înapoi pe *Savvy Mae*. Robert știe că treaba asta este cu mult sub rangul subofițerului și își dă seama că este felul subofițerului de a-și arăta respectul față de fratele său.

— Rămâi în apropiere până la apusul soarelui, îi spune subofițerul șef la despărțire. Fratele tău a fost un marinar bun.

Un om bun. Ne vom asigura că are parte de înmormântarea pe care o merită.

Și acolo, în mijlocul pustietății de ape, cu Robert la o jumătate de milă de navă, marinarii în uniformă albă se aliniază pe fondul unui cer roșu care anunță lăsarea serii.

Robert nu aude, dar știe ce se spune. O rugăciune. O binecuvântare. Capetele cu șepci s-au aplecat, picioarele marinarilor sunt ferme pe poziție, iar cuvintele sunt rostite lângă corpul fratelui său.

Și Robert le rostește.

*Domnul să te binecuvânteze și să te păzea*scă. Se gândește din nou la zâmbetul lui Roy. La gropițele lui din obraji. În el începe o dezlănțuire. O rupere a sufletului pentru care nu este – nu ar putea fi niciodată – pregătit.

Domnul să facă să lumineze fața Sa peste tine. Își amintește cuvintele grele ale lui Roy. *Există mult mai multă lumină ...*

Domnul ... și vocea i se frânse, iar un zgomot nepământean îi ia locul. Își închide strâns ochii și lacrimile i se scurg pe față, către un ocean prea mare.

Domnul să-ți dea pacea. Amin.

Un ordin solemn răsună peste ape, iar bărbații se aliniază pentru a da onorul înaintea primei împușcături de adio. Apoi o alta ... și apoi ultima. O proclamație fără cuvinte care zboară peste mare.

Robert știe că, dacă ar putea să zboare, să vadă scena din aer, ar vedea marinarii și ofițerii aliniați, rând după rând. Onorul – o atitudine de durere în inimă, înveșmântată în cel mai serios respect.

S-ar vedea pe sine acolo pe umila lui barcă de pescuit homari, în fața lor, un ocean între ei, salutând și el. Nesimțitor la zvâcnirea antebrațului. Tremurând.

Și, într-o fracțiune de secundă care va fi gravată în mintea lui Robert pentru totdeauna, fratele său, înfășurat cu grijă, alunecă în adânc.

Valurile înghit meșterul de bărci ... și totul rămâne nemișcat.

Capitolul 18

Cum am ajuns aici? Robert se oprește lângă gărduleţul din faţa casei cu faţadă galbenă a lui Jenny. Călătoria înapoi în Maine e parcă învăluită în negură. Şi apoi, a petrecut majoritatea zilei hoinărind pe coclauri, pe coasta de la nord de Ansel, încercând să găsească cuvintele potrivite pentru mama şi pentru Jenny. Nu s-a dus direct acasă la ele. Poate că nu a fost bine că a procedat astfel, dar îl rugase pe Arthur să îşi mai întârzie telegrama încă o zi. Nu îşi putea imagina greutatea adevărului scris pe hârtie. Nu putea permite ca nişte cuvinte rigide, tipărite pe o hârtie nesimţitoare să le dea veştile. Aşa că navigase înapoi către un grup de oameni care erau plini de bucurie pentru pacea abia instaurată. Dar trebuia să le dea vestea el însuşi.

A venit mai întâi acasă la Jenny. Protocolul trebuie urmat. Văduva trebuie înştiinţată prima. Oricum, aproape că se aşteaptă ca mama lui să fie acolo, îngrijindu-şi nepotul.

Casa păleşte în lumina fadă a apusului, o pace domneşte aici, printre trandafirii roşii ce se caţără pe un gard alb de nuiele. Obloanele conturează ferestrele strălucitoare, sunetele unui râs şi ale unui aparat de radio se aud din interior. Este ca un tablou - totul este strălucitor şi bun, precum Jenny. Iar el trebuie să intre cu forţa în această lume, să o spulbere. Aceasta este o casă care aşteaptă de mult întoarcerea cuiva acasă.

Parcă într-o altă viață, visase să stea aici la poartă cu un buchet de flori la spate, pentru ea. Sperase, atunci, demult, să-i cucerească inima ... iar acum trebuie să i-o frângă. Singurul buchet care îi ocupă mâinile este buchetul cu lucrurile fratelui său.

Doamne, ajută-mă!

Poarta se deschide cu un scârțâit și râsul din interior se oprește. Se aprinde o lumină pe verandă și Jenny iese afară în grabă.

— Roy?

Vocea ei este atât de plină de speranță, încât ar putea înviora întreaga lume. Îl apucă de mână. Îngheață. Observă hainele civile. Se uită mai atent, pe fondul luminii care se estompează.

— Robert?

Se uită în jurul lui, pe potecă, în ambele sensuri. Nu mai este nimeni.

— Îmi pare rău, spune el, timid.

— Am auzit că ai primit un mesaj și am crezut că te-ai dus să-l aduci pe Roy, ca să ne faci o surpriză. Ea îi strânge mâna rapid, ca și cum ar dori să-și ceară iertare.

— Eu ...

Se uită în jos la mână, unde a simțit pălăria lui Roy. Vede fotografia, vede Biblia. Și îi citește chipul, căutând să vadă în ochii lui o speranță pe care el nu i-o poate da.

Se dă înapoi, învăluită într-o mie de umbre. Clatină din cap, nu vrea să știe.

Mătușa ei, Millicent, vine după ea afară și se oprește lângă ea exact la timp ca să-și treacă brațul ferm prin al lui Jenny, ca să o ducă în casă.

— Vino, îi spune ea peste umăr lui Robert.

Războiul a afectat foarte mult cuvintele, gândește el amorțit, în timp ce le urmează. De cele mai multe ori au nevoie de cuvinte, cuvinte, cuvinte. Oricare ar fi știrile pe care le primesc, niciodată nu sunt cuvinte suficiente. Și apoi – în vremuri ca acestea – acele cuvinte pur și simplu cad la pământ, fără nicio șansă de a fi

suficient de mari pentru a spune ceea ce trebuie spus, ceea ce cu disperare au nevoie cu toții să nu fie spus.

Millicent o ajută pe Jenny să ajungă la canapeaua albastră curbată din sufragerie. Robert își scoate pălăria, se duce în genunchi în fața ei.

— Jenny, eu ...

Face o pauză, apoi începe să-i spună despre rană. Despre infecție. Cât de blând poate el, dar ea îl oprește.

Se uită la el în felul acela al ei, direct. Ochii albaștri ai tinereții lor, disperați. Ea îl ia de mână.

— Doar ... spune-mi că nu a fost singur.

Robert simte că se sufocă.

— Nu a fost, îngaimă el.

Ochii ei se umplu de lacrimi, bărbia îi tremură. Ridică bărbia și dă din cap. Continuă să dea din cap, de parcă asta o va ajuta să respire.

Robert tremură și trage adânc aer în piept.

— Am fost împreună. Era în siguranță, în condiții bune ... și ...

Bagă mâna în buzunar pentru a scoate cutia. O cumpărase în Halifax, oprindu-se acolo înainte de a veni acasă. Rătăcise pierdut prin oraș, ignorând privirile vigilente ale doamnelor de la magazinul de bijuterii când le-a spus că dorea doar o cutiuță goală pentru un inel. Dacă trebuia să îi dea conținutul lui Jenny, această comoară trebuia să aibă un ambalaj.

— Te avea pe tine, Jenny!

Și îi pune cutiuța roșie de catifea în mână. Ea o deschide și, cu gura încleștată, scoate inelul uzat din lemn al lui Roy și bucata de hârtie pe care Roy i-a dat-o la infirmerie.

Mâna lui Jenny zboară grăbită către buze, le apasă suficient pentru a-și reveni și apoi șoptește:

— Mulțumesc!

Strânge inelul puternic în mână. Gândindu-se probabil la degetele iubitului ei. Mâini care l-au cioplit, l-au șlefuit și l-au lucrat pentru a se potrivi cu cel de pe degetul ei.

— Săraci lipiți și totuși bogați ca niște regi, murmură ea. Hârtia cade fluturând pe podea, necitită. Și iată că se ridică, ia inelul și fuge din cameră, trece prin bucătărie și iese pe verandă pe ușa din spate, de unde nu se mai aude nimic. Însă, curând, liniștea este spulberată de un vaiet asemănător doar cu viforul iernii, sfâșietor în noapte.

Robert ridică bucata de hârtie și se duce în bucătărie, dar Millicent se așază repede în calea lui, cu mâna ridicată, pentru a-i arăta să se oprească.

Este cald în camera curată. Un buștean trosnește în pântecele sobei din colț. Atenția lui este atrasă de o fotografie cu ramă argintie care se află pe masă lângă un borcan cu semințe de lupin – o fotografie a lui Roy, mândru în uniforma sa.

Apoi, o mânuță se ridică dintr-un coșuleț aflat pe masă, proptit lângă perete. Robert se apropie, iar chipul alb al lui William îl privește cu ochi mari. Un Roy în miniatură, părul negru și ochii lui Jenny, albaștri ca cerul.

Afară, vocea lui Jenny se transformă într-o luptă cu respirație grea și suspine reținute. Este sunetul pierderii și al vieții care se ciocnesc, înfruntându-se în noaptea de afară. Sunet nepământesc, tot mai tare. Nu este vocea unui cântec de leagăn pe care copilul acesta să-l poată auzi.

William începe să scâncească și, timp de o secundă, Robert se dă înapoi. Brațele acestea care se luptă cu marea nu știu cum să legene un bebeluș. O simte în fiecare mușchi înțepenit, simte durerea de a nu ști ce să facă. Și totuși, picioarele lui se apropie, se duc acolo unde brațele nu voiau să ajungă. Rigid ... și apoi, nu atât de rigid, se apropie de el, îi ia fețișoara mică în mâinile lui aspre, cât mai ușor posibil.

Degete micuțe se prind de mâna lui Robert, aceeași mână care l-a înfășurat pe tatăl acestui copil în lințoliul de mormânt. Mâna lui Robert începe să tremure. Vrea să rămână aici, în această strânsoare a inocenței care nu știe, nu înțelege că aceste mâini sunt pătate cu moarte. Dar își retrage ușor degetul, se îndepărtează

de această plăsmuire. Încă tremurând, își închide mâna aspră de viață și degetele lui noduroase, și cu încheieturile degetelor mângâie obrazul fin al lui William.

William zâmbește și o gropiță apare doar pe obrazul stâng. Un lucru atât de bun și pur. Lumina strălucește în acei ochi mici, încrezători. Ceva adânc în Robert începe să se crape. Ca granitul atunci când se despică pământul la kilometri adâncime.

Afară, în noapte, plânsul lui Jenny s-a transformat în cuvinte mute și ușa din spate se deschide. Cu pași furișați, cum numai Millicent putea să facă, aceasta intră în cameră, dar Robert nu se poate uita la ea. Pune bucata de hârtie pe masă și își strecoară brațele sub trupul copilului și îl ia în brațe.

Ar fi trebuit să fie Roy acolo, ținându-și copilul în brațe, simțind bătaia rapidă a inimii lui prin pături. Atât de multă *viață*. Îl strânge pe William aproape de piept, adunându-și toată puterea pe care o are și învăluindu-l ușor pe copil. AR FI TREBUIT SĂ FIE ROY.

Millicent, cel puțin, nu intervine. Se duce la aragaz, oprește flacăra, iar bolboroseala mâncării savuroase începe să scadă. Așteaptă. În colț, ceasul cu cuc ticăie ca și cum ar vrea să-i amintească faptul că nu are mult timp.

Hăul din interiorul lui se mărește. Ramificațiile se țes, prăpastia se lărgește. Cumva, trebuie să-i spună cuvintele promise. Își lipește buzele de capul lui William. Și totuși, în gestul lui făcut pentru a oferi alinare, este el cel care simte alinare, moliciunea acelui păr negru, mirosul de săpun îi spală sufletul suficient de mult pentru a-i da curajul să spună: *El te iubește*. Nu se poate hotărî să-i spună *te-a iubit*. *Și ... o să fie totul bine*. Mai este mult din mesajul lui Roy, și, deși Robert nu simte adevărul chiar acum, o spune: *Viața este mare. Și Dumnezeu este mai mare*. Îi va spune toată viața lui aceste cuvinte băiatului. Jură.

Copilul se liniștește, relaxat, găsind în brațele lui mult mai multă căldură și încredere decât ar putea găsi în lumea exterioară.

Millicent ajunge tiptil lângă el.

— Mama lui ...

Femeia ridică o mână și-l mângâie pe copil pe spate.

Desigur. Jenny are nevoie de William. William are nevoie de Jenny. Așa este corect și bine. Și totuși, când Robert îl depărtează de la pieptul lui și i-l dă lui Millicent, ruptura din el se adâncește și mai mult. Simte că aceasta se adâncește tot mai mult în timp ce Millicent iese pe ușă.

O pală de vânt dă jos de pe masă bucata de hârtie a lui Roy, dar Robert o prinde. Vrea doar să o prindă cu ceva acolo, pentru ca Jenny să o vadă mai târziu. Dar când o întoarce, vede mesajul pe care fratele lui l-a scris cu ultima urmă de putere, pentru iubita lui:

77 stânjeni. Și mult mai mulți. Pentru totdeauna.

Plânsetul tremurat al lui Jenny se calmează acum în scârțâitul ritmic al șezlongului din spatele casei. Un calm fragil se lasă peste acel loc, făcându-l să se simtă străin. Nu mai poate rămâne. Ruptura crește, crește, aproape că o aude. Va spulbera tot ce atinge el dacă mai rămâne.

Prinde hârtia într-o cută a coșului copilului pentru ca Jenny să o vadă mai târziu. Se strecoară apoi pe ușa din față, trage mânerul după el și ușa se încuie. Apoi noaptea îl înghite. Ar trebui să se ducă acum să-i spună mamei lui. Dar vede printre ramurile pinilor că ferestrele ei sunt întunecate și nu o poate trezi ca să îi dea vestea aceasta de coșmar. Nu încă.

Respiră greu în această mare de aer curat. Merge, apoi aleargă, apoi urcă pe doc. Sare în barca cu vâsle. Înfruntă valurile care sunt ticălos de blânde. Le despică cu vâslele lui, dorindu-și ca ele să i se opună. Vâslește până la insulă, este o luptă doar de o singură parte, ruptura din interior îngreunându-i fiecare mișcare.

Când ajunge la țărm, nu mai este întreg, simte că este o mie de bucăți, ținute împreună nu știe de ce anume. A ajuns la capătul potecii și nici măcar nu-și mai amintește ultima dată când a urcat până aici. Cu toate acestea, iată, locul este neatins de când el și Roy au fost aici ultima dată. Rece în lumina albă a lunii. Cărbunii

negri sunt acolo unde focul lor luminase noaptea, ultima dată. Cutia lor cu prada copilăriei este vârâtă bine în ascunzișul ei din piatră. Pick-upul Victrola stă strâmb pe buturugă, aplecat ca un câine curios care-l privește.

— La ce te uiți?

Aparatul se holbează aiurea, prostește, tăcut.

Robert face câțiva pași și învârte manivela. Ridică acul. Îl pune pe disc, disperat să îl facă să meargă. Dar lemnul s-a deformat de atâtea dimineți înecate în ceață, după-amiezi ploioase, nopți înghețate. Cântecul său s-a dus.

Ruptura din interiorul lui s-a adâncit atât de mult și acum a ajuns la capăt, iar tot ce-i mai rămâne este fie să se fărâme bucăți, fie să explodeze. Își apasă ochii închiși și se forțează să-și audă rațiunea. Dar tot ce aude este vocea lui Roy: *Ești un om bun. Lasă-mă să fiu și eu unul.*

Cuvintele îl lovesc ca un cuțit. Trânteşte acul la întâmplare pe liniile discului, simte cum acesta zgârie și distruge. Se îndepărtează, iar liniștea îl sfidează.

O căldură oarbă îl inundă. Frânturi de clipe în care e conștient de existența lui îl surprind smulgând creanga unui copac care atârnă în calea lui, mânuind-o ca pe un ciomag. Și spintecă Victrola cu lovituri fără număr. Sârmele din interiorul cutiei distruse își întind capetele mutilate. El îl prinde și îl aruncă în valuri, furia valurilor din Golful Cazanului fiind pe măsura furiei care l-a cuprins pe el. Cade în genunchi lângă mormântul de piatră pe care el și Roy l-au lăsat în urmă în noaptea în care și-au lăsat provocările nerostite. Prinde una și un suspin îi iese din piept, în tăcerea insulei.

O mână cade greu pe umărul lui.

Este mama lui, cu o lanternă în mână. Poartă cămașa de flanel a tatălui său, îmbrăcată peste cămașa de noapte. Se uită la scena din fața ei, care arată de parcă un obuz și-a deșertat proiectilele. Îngenunchează și își ia în brațe unicul fiu rămas.

Și împreună plâng.

Capitolul 19

Zilele care urmează sunt învăluite în ceață. În fiecare zi, la un moment dat, câte o barcă pleacă din sat către *Tihna marinarului* sau către căsuța lui Jenny – ducând mâncare, unelte trebuincioase, spunând povești pentru a aduce un zâmbet, oferind batiste pentru a șterge lacrimile. Unii aduc știri aflate dintr-un ziar din Bangor care raportează aducerea la mal a unor submarine, chiar în josul coastei, la Kittery. Cum acest lucru va schimba lucrurile, cum va oferi Americii victorii mai rapide, atât acum, cât și în războaiele care vor veni. Nu că se poate cineva gândi la războaiele care vor veni, mai ales că cel care tocmai s-a încheiat continuă încă să prădeze.

Robert rămâne aproape de casă, cu inima zdrobită. Însă ar trebui să se întoarcă pe mare dacă vor să mai prindă vreun homar anul acesta. Dar este ancorat aici, pentru Jenny, pentru mama, simțind că inimile lor au nevoie de mai multă îngrijire decât capcanele pentru homari.

În plus, un pescar sau altul începe să apară la fiecare câteva zile cu câte o grămadă de bani. *Din capcanele tale*, spun ei. Ceea ce nu are sens. Capcanele lui trebuie reparate, unele nu mai pot nici să țină prada înăuntru. Apoi, și acești bărbați au propriile lor capcane de reparat, montat și îngrijit, și ei au nevoie de bani la fel de mult ca oricine.

Așa că le mulțumește și le spune să-i păstreze, dar fără greș, mai târziu găsește banii băgați sub o piatră, sub covorașul de la intrare, puși într-o pungă de momeală agățată de vreun cui pe stâlpul verandei.

Millicent, Jenny, mama, Robert – niciunul dintre ei nu a ridicat vreun deget pentru a găti o masă, de zile bune. Nu din lipsă de dorință, ci pentru că de fiecare dată când vreunul dintre ei se duce să deschidă dulapul, se aude un ciocănit la ușa din față. Și, când o deschid, găsesc de fiecare dată câte un coș cu de-ale gurii. Mama era copleșită de aceste daruri aduse de oamenii aceștia cu inimile mari, dar dorea să facă și ea ceva. Și a găsit ce. S-a ocupat de conservarea afinelor, întrucât toată lumea le aducea câte un coșuleț de afine „ca o tratație dulce".

Se întâlnesc la cină în fiecare seară, fie la unul, fie la altul, încercând să treacă peste durerea de a vedea scaunul gol, găsindu-și puterea unul în celălalt și în normalitatea rugăciunilor de la cină.

Toți se luptă cu sentimentul că întoarcerea la orice sarcină obișnuită li se pare a fi o trădare. Li se pare o continuare a vieții, o continuare fără Roy, o lăsare în urmă. Și totuși, aceasta trebuie să facă. *Te provoc să o faci.* Robert își imaginează că Roy îi spune aceste cuvinte.

Și iată-l că, într-o dimineață de septembrie, se pornește pe mare, oprindu-se mai înainte pentru momeală la barca lui Melvin. Este recunoscător că Mel nu refuză plata. Un om taciturn, probabil că simte că puțină normalitate – plata momelii – este necesară.

— Pare să fie una bună.

Mel face un semn cu capul spre orizont, unde soarele pictează o platformă de nori într-o culoare proaspătă.

Melvin are dreptate. Soarele strălucește, aerul este curat. Bob știe că munca îl va ajuta – capcanele lui stau neîngrijite de mult timp.

Există o binecuvântare în munca aceasta grea, în timp ce montează capcanele simte cum ceva îl scoate din negura în care a intrat. Trece pe lângă insulele de unde au plecat turiștii care au

venit pe perioada verii, nici măcar nu băgase de seamă, ferestrele caselor au storurile trase și steagurile sunt coborâte. Semnul că viața avansează către un nou anotimp.

Ascultă discuțiile de la postul de radio VHF și îi fac bine. Încă nu a început să asculte freamătul mareelor, vânturilor, ceții ... aude vocea lui Arthur care intervine printre trosnetele radioului, avertizând în legătură cu niște rafale care vin din sud.

Îi face bine să audă vocea prietenului său. Arthur a stat deoparte, iar Robert își imaginează de ce. Poate că doar le oferă puțin spațiu, nu vrea să intervină în viața lor. Sau poate este ceva mai mult. Ceva asemănător cu faptul că Jenny nu putea să-l privească pe Robert în ochi. Nu îi poate învinovăți, într-adevăr. El este amintirea vie a celui care nu va veni niciodată acasă. De cele mai multe ori, abia dacă își poate privi propria reflecție în oglindă, căci tot ce vede pare să fie oglindirea lui Roy.

Se întreabă, atunci, de ce, în acea după-amiază, trecând cu barca pe lângă casa lui Jenny în drum spre casă, simte ca și cum cineva l-ar fi plesnit lăsându-l fără aer în piept. Simte o lovitură ascuțită, ca un ciocan pe cui, o vibrație puternică precum focul de armă. Ea stă îngenuncheată în fața unei scânduri pictate manual. Este frumos pictată, la fel ca tot ce atinge Jenny – vopsea albă proaspătă, litere negre, clare, înscrise pe ea. A dat cabanei un nume nou? Se apleacă și, când este suficient de aproape, citește:

De vânzare

Oprește motorul.

Jenny bate ultimul cui în scândura de la capătul docului și se ridică. Se întoarce spre el. Părul i se revarsă în jurul feței și pe spate, de sub baticul alb care îl ținea strâns, iar salopeta îi este pătată cu vopsea. Când îl privește, el observă că are ochii roșii și, pentru prima dată după multe săptămâni, ea nu își ferește privirea.

Rămân amândoi în picioare, privindu-se în ochi, valurile împingând barca mai aproape de ea. Și, în câteva secunde, el se află deja pe doc, cu barca legată, iar ochii lui încă o privesc fix.

Ea înghite în sec.

El se uită din nou la anunț și, de aproape, vede cum conturul literelor care părea drept, trădează un tremurat. Nu sunt scrise de o mână sigură. Arată minunat de la distanță, dar efortul a costat-o scump.

Își pleacă capul, prinde în mână inelul lui Roy pe care îl poartă ca pe un pandantiv la gât, lângă inimă.

— Îmi pare rău, Robert! spune ea în cele din urmă, adresându-i primele cuvinte directe, doar lui, de atunci, din noaptea în care el i-a spulberat lumea.

— Deci pleci ...

Ea încuviințează din cap, privind peste umăr. Vechiul Buick negru al părinților ei este parcat lângă casă, strălucind ca în ziua în care tatăl ei l-a adus acasă, acum zece ani. Nimeni nu mai avusese vreodată un automobil de acest fel până atunci. Robert și Roy își petrecuseră acea vară ajutându-l să curețe drumul de la port până la poarta lor, tăind ferigile de pe marginea drumului.

— Ne mutăm cu părinții mei, spune Jenny. Vindem casa de aici. Le merge bine în Minnesota. Au pregătit o cameră pentru noi, spune ea, încercând să-și pună un zâmbet pe chip și o notă de optimism în voce.

Pentru noi?

Desigur. Pentru ea și William.

— Jenny ... *nu pleca*! începe el, cu vocea răgușită.

Pieptul lui bate puternic când rostește ultimele două cuvinte. Simte că sfori invizibile trag de el din toate direcțiile. Își amintește înviorarea din inimă când o vedea, cu ani în urmă, renunțarea la ea, apoi imaginea ei cu copilul lui Roy în brațe.

Toate aceste legături amenință să-l prindă și tot ce poate spune este ... „Nu pleca!"

Simte că disperarea se citește în ochii lui, simte că și ea o vede. Deși rămân tăcuți, între ei se rostesc milioane de cuvinte.

Ea pufnește încet printre buze:

— O parte din mine nu va pleca niciodată de aici, Robert. De fapt, cea mai mare parte a inimii mele, ca să-ți spun adevărul.

Ea privește spre est spre insula lor, își protejează ochii cu mâna.

— Dar dacă rămânem aici, continuă ea, nu vom trăi. Doar vom exista. Îi datorez lui Roy mai mult decât atât. Și lui William.

Se uită spre cabană, la mama ei care a ieșit afară cu William în brațe, ca să încarce o valiză în mașină.

Robert simte o ruptură, un zid care se ridică între ei, de parcă ar trasa o linie în nisip cu cuvintele ei – între trecut și viitor – iar ei stau de-o parte și de alta. El încearcă să ajungă la ea prin acel zid, petrecând mai mult timp pe această linie. Și face ceea ce a visat de mult. Ridică un deget și îi urmărește linia maxilarului, îi ia fața în mâinile lui. Dar gestul lui este diferit, mai diferit decât și-a imaginat vreodată. El simte în trupul lui că, în această atingere, este dragostea unui frate – dragostea pe care s-a străduit atât de mult să o simtă, pe care și-a învățat inima să o simtă – și este o dragoste puternică.

Își pleacă capul, nesigur ce să facă cu această dragoste.

— Vei avea întotdeauna un loc aici, Jenny.

Ea zâmbește, linii blânde i se zăresc în jurul gurii. Este un zâmbet nefiresc pe chipul ei, dar devine parte din ea.

— Poate că atunci când o vom vizita pe mătușa Millicent în Boston, vei veni să ne vezi.

Ceva din vechea Jenny strălucește pe chipul ei. Ghidușenia zilelor trecute.

— Știi cât de primitoare este!

El râde.

Jenny își bagă mâinile în buzunarul salopetei și scoate ceva, ridică mâna și o pune în palma lui, înfășurându-i degetele peste acel lucru.

— Piatra lui Roy, spune ea. A păstrat-o. Din locul în care aproape ... din locul în care tu l-ai salvat, în acea furtună, când eram copii. Ea își lasă mâinile acolo, peste mâinile lui, mâini care țin strâns o bucată de pământ pe care fratele său a scos-o din întuneric.

Jenny își retrage mâinile, iar el întoarce piatra în mână. Suprafața ei roșiatică este netezită de valuri.

— S-a întors pentru asta?

Jenny încuviințează.

— Mi-a spus că a păstrat-o ... ca să-și amintească cum arăta curajul.

Tipic pentru Roy. Chiar și copil, un suflet matur.

— Curajul ... repetă Robert. Mi-aș dori să-mi poată spune el cum arată curajul.

Robert ar avea nevoie de o doză de curaj chiar acum. Jenny își înclină capul și îl privește.

— Chiar nu știi?

— Ce să știu?

Piatra se încălzește în mâinile lui.

— *Curajul seamănă cu tine* – spunea Roy. Întinzându-i mâna. Trăgându-l de pe marginea prăpăstiei. Și a mai spus că tu ai face asta întotdeauna, pentru că așa ești tu.

Ea îi pune o mână pe braț și îl strânge ușor.

— Sunt recunoscătoare că l-ai salvat în acea noapte, Robert! Îți voi fi mereu recunoscătoare.

Vântul se umflă, atrăgându-i privirea spre orizont.

— Știi cum este Roy.

Vorbește despre el la timpul prezent și asta le face bine amândurora.

— Fă ceva remarcabil cu ea, Robert Bliss! Ochii aceia albaștri îl străpung și el știe că vorbește nu doar despre piatră, ci despre mult mai mult.

El zâmbește.

— Minnesota ar trebui să fie mulțumită că te are, Jenny Bliss!

Ea alungă cu mâna complimentul.

— Vom vedea!

Când pleacă, promițând că se va întoarce mai târziu pentru a-și lua la revedere, Robert o îndreaptă pe *Savvy Mae* către casă.

către *Tihna marinarului*. Dar piatra este grea în mâna lui. Înainte să se gândească prea mult, cârmește către insulă.

Fă ceva remarcabil cu ea.

Ajuns la țărm, își scoate salopeta impermeabilă de peste blugii uzați, își trage cizmele de apă, își prinde curelele de piele și pornește către capătul potecii.

Se simte tulburat. O răscoală care îi cuprinde ființa.

Învârtește piatra netedă în mână. La un pas depărtare de el se află cimitirul de pietre pe care el și Roy l-au lăsat în urmă. El ridică una – granitul se simte aspru pe piele – lumina reflectându-se în petele albe ale pietrei. El se gândește la ceea ce reprezintă – viața încă netrăită, viața pe care Roy l-ar fi provocat pe Robert să o trăiască dacă ar fi avut timp să o facă în acea noapte, înainte ca războiul să dea năvală în insula lor.

Mai ridică încă una. Și, de parcă ar fi ridicat o cheie, aceasta deblochează o amintire. Amintirea balului USO – vede spoturile de lumină de pe tavan, modul în care ele creează raze de lumină ce se revarsă peste cuplurile care dansează sub ele. Aceeași lumină care cade asupra soldatului, marinarului, căpitanului, locotenentului. Fiecare este luminat, zâmbește în timp ce se mișcă, dansând spre un viitor plin de luptele pe care aveau să le ducă în curând. Dincolo de acele zâmbete, curaj incomensurabil.

Trei pietre s-au cuibărit acum în brațele lui, iar el ridică o alta. Parcă ridică firimituri de pâine și acestea îl conduc undeva. Pare că a pășit într-o altă lume și acest lucru care îl conduce nu este o forță neînsemnată.

Vede o mare de chipuri ale marinarilor. De data aceasta stând drepți, salutând pe puntea distrugătorului. Aude împușcăturile de adio trase de aceștia, măsurate și reverențioase, trompetistul singuratic ridicându-și instrumentul, ultimele raze de soare reflectându-se în el, în timp ce îl trimit pe fratele său către locul de odihnă, în notele acelea muzicale sumbre.

Bucățile rămase de la Victrola se văd aruncate în poiană și Robert încearcă să se gândească la melodia pe care a cântat-o

ultima dată, dar una diferită îi inundă mintea. Cea pe care a cântat-o mama lui în noaptea în care l-a găsit pe Robert aici, l-a luat în brațe și a plâns alături de el. El a dus-o acasă în acea noapte, trăgându-i barca în spatele bărcii lui, strecurându-se printre valurile de la miezul nopții cu o durere amorțită. Și, deși fiecare se dusese la culcare, știau amândoi că niciunul dintre ei nu dormea.

Când prima rază de lumină a început să pătrundă în întuneric, a auzit vocea mamei lui. Avea o voce încântătoare, duioasă, dar în noaptea aceea fusese afectată de durere. Cu toate acestea, cântecul pe care l-a cântat a fost cu atât mai frumos, cu tot tremurul și durerea din voce. A fost curajos. O ofrandă. Așternerea inimii ei zdrobite înaintea Dumnezeului ei.

Chiar toate de s-ar clătina, Cristos rămâne Stânca mea ...

Cuvinte care pătrundeau în negura inimii ei, rostind adevăruri pe care ea nu le putea simți.

Pe vârful stâncii, el continuă să ridice pietre până ce brațele îi sunt pline de ele. Această colectare a pietrelor nu are sens, și totuși are tot sensul din lume. Este un impuls atât de puternic și sigur, că nu îndrăznește să i se opună. Și continuă așa, piatră cu piatră, amintire cu amintire. Fiecare, o țesătură de lumină, de pietre, de sacrificiu și putere, până nu mai poate continua.

Stă în mijlocul poienii. Oceanul e în fața lui, zidul muntos al insulei este în spatele lui.

— Și acum?

Rostește întrebarea și ascultă – și undeva, între strigătul pescărușilor și sunetul clopotului de geamandură din depărtare, un singur cuvânt prinde contur în sufletul său. Inconfundabil.

Construiește.

Și ascultă, se încordează să audă mai mult. Dar nu mai aude nimic altceva. Așază pietrele într-o grămadă îngrijită, și se dă un pas înapoi. Își pune mâinile-n șolduri și se gândește la ele, la aceste vieți, la lumină. *Există mult mai multă lumină*, spusese Roy. *Du-te spre lumină!*

Știe ce trebuie să facă.

Traversează luminișul până la poteca unde el și Roy își țineau cutia cu unelte și toată prada copilăriei. Lemnul îmbătrânit este ștantat cu litere mari – EAI FIN. Făcuseră mereu glume pe seama lipsei primei litere – că EAI FIN trebuie să fie o treaptă mai jos față de ceaiul cu adevărat fin. Îndepărtează capacul și scoate un caiet vechi. Este deformat, paginile sunt îndoite de ceață și timp, dar este aici și asta este tot ce contează. Scoate un creion, îl ascute cu cuțitul de buzunar. Cuvintele încep să se alinieze, se revarsă direct, ca și cum cineva ar deschide robinetul, iar el ar încerca doar să le prindă. Nu sunt ele lui, nu chiar, el doar le scrijelește pe hârtie.

După câteva rânduri, se oprește. Își încruntă fruntea. *Trăind? Dăruind?* Rimează. *O, frate.*

Și apoi, vocea fratelui său ajunge la el peste timp: *Niște rime nu te vor omorî.*

Robert clătină din cap, râde sec, continuă. Și când trei versuri scurte s-au revărsat deja, rupe hârtia și traversează cu ea înapoi până la port. Se duce direct în piață, la redacția ziarului *Cronica debarcaderului*. Este încuiată. Fără a se gândi prea mult, strecoară acea hârtie în cutia poștală și nu se mai uită înapoi.

În acea noapte, târziu, somnul îl evită din nou și începe să rememoreze întregul șir de evenimente. Ca și cum ar fi fost în transă. Nu poate nega că ceva dincolo de sine îl conducea, îl îndruma. El nu era nimic mai mult decât un instrument. Și acel singur cuvânt – *construiește* – îi spune că va trebui să continue să fie un instrument. Pentru încă o lungă perioadă de timp, poate. Dacă va avea noroc, Gus îi va pune cuvintele – o chemare a pietrelor, un mod de a-i cinsti pe fii căzuți din Ansel – în ziarul orașului. Și, peste câteva săptămâni, poate peste câteva luni, totul se va termina. Un poem anonim, un mic far insular de construit – un mod prin care viețile date să continue să strălucească, să-i salveze pe alții.

Este un plan simplu.

Și totul se va termina curând.

Capitolul 20

Iunie 2001

Dacă locuitorii din Ansel ar fi fost soldați, ei ar fi fost paznicii inocenți ai celor mai mari secrete. Annie părăsește magazinul *Momeli, echipamente și cărți* și trage ușa după ea, convinsă fiind că, deși acest oraș are străzi de modă veche și oameni fermecători – semănând cu un Mayberry modern – aceasta era doar o parte a lui. În secret, era sigură, erau toți legați de o promisiune solemnă de a păzi cu orice preț povestea lui Bob.

Oriunde merge, este întâmpinată cu zâmbete ... până când aduce în discuție poemul lui Bob sau ruinele de pe insulă – care aparent sunt *ridicăturile*. Deși, din locul unde stă ea de obicei pe barca lui Jeremiah, atunci când trec în fiecare dimineață în drumul lor spre spital, acestea arată ca niște ruine străvechi, prăbușite, ale unui castel.

Cu părul legat la spate într-o coadă de cal, Annie savurează briza ce răcorește căldura surprinzătoare de la începutul lunii iunie. În aer plutește speranța – probabil semănată de cuvintele încurajatoare ale doctorului despre starea lui Bob în această dimineață. Semnele sale vitale sunt bune, revin la normalitate, iar medicul a vorbit despre oprirea tratamentului pentru a vedea dacă se trezește din comă.

Se află în mijlocul unui puzzle, acela al vieții străunchiului ei, rugându-se să poată pune câteva piese laolaltă pentru a se putea gândi la ceva cu care să-l întâmpine acasă când va veni vremea. Cheia ruginită pe care i-a lăsat-o parcă o arde în buzunar, amintindu-i că are o misiune urgentă.

Nimeni nu dorește să clarifice niciuna dintre întrebările ei, dar a rămas o singură speranță – că pământul va vorbi despre lucrurile despre care oamenii nu vor să o facă.

În acea după-amiază, își face curaj și își recapitulează toate cunoștințele despre bărci pe care le-a îngropat în adâncul memoriei. Își prinde o vestă de salvare în jurul corpului – de un portocaliu care țipă cu o sută de decibeli – dezleagă vechea barcă cu vâsle a lui Bob de la locul unde se legăna în valuri, urcă pe scară și apoi sare în barcă, spunându-și la fiecare pas că nu coboară-n hău. Ci pur și simplu se urcă într-un minunat vas din lemn, care o va trece peste valuri și îi va oferi răspunsurile de care are nevoie. *Molecule, sunt doar molecule*, își spune ea sieși. Își scufundă vâslele, închide ochii și trage cu toată puterea.

Ceva este în neregulă. Deschide ochii și vede că stâlpul docului se apropie rapid. Pulsul îi bate puternic și schimbă rapid direcția vâslelor.

— Exact ca o începătoare, mormăie ea, vâslind cu putere până ajunge la o distanță sigură de stâlp. De acolo mai departe, între ea și mare se dă o luptă decisivă, iar ea simte că începe să se descurce cu manevrarea bărcii. Când, în sfârșit menține ritmul, gâfâind și cu mușchii încordați, simte un val de mândrie. Ea, Annie Bliss, prin excelență om al uscatului, *a ieșit pe mare*. Doar ea și valurile, și este sigură că va reuși încă cel puțin cinci minute să continue acest canotaj. Cu siguranță, va fi suficient ca să ajungă pe insula lui Bob.

Un vânt ușor o încetinește și întoarce capul să vadă cât de departe este de țărm.

La nici cinci metri distanță, se află *Tihna marinarului*.

Își așază vâslele în poală, își pleacă capul și râde de ea însăși.

Zgomotul unui motor se apropie. *Vești bune* se apropie de doc.

Annie roșește și își bagă iar vâslele în apă, vâslind cât de tare poate spre insulă, încercând să facă să pară că este o nimica toată pentru ea. Dar știe că lupta ei dureroasă este evidentă.

Motorul se oprește când *Vești bune* se apropie de barca ei.

— Ai nevoie de o cursă?

Jeremiah pare că a coborât direct de pe pagina unui catalog L.L. Bean, cu părul ciufulit de vânt și cu ochii mijiți în fața soarelui. Între timp, coada ei de cal îi alunecă într-o parte și ea se roagă ca transpirația acumulată pe frunte să nu aleagă acest moment pentru a-i cădea valuri pe față.

— Sunt bine, mulțumesc! spune ea și continuă să vâslească.

— Încotro te îndrepți?

— Doar ... am ieșit.

Mai multe cuvinte ar însemna mai mult aer, aer pe care ea nu îl are.

El își îndreaptă privirea către locul în care este îndreptată barca. Apoi dispare și reapare cu un pachet portocaliu strălucitor sub braț.

— Ia asta, atunci.

El aruncă pachetul spre ea, iar Annie îl prinde, desfășurând ceea ce pare a fi un fel de costum de scafandru dezumflat.

— Ce-i asta?

— Costum de supraviețuire. Dacă mergi mai departe în barca asta – și arată cu degetul barca cu vâsle a lui Bob – vei avea nevoie de el.

— Cum?

Cuvântul *supraviețuire* o lovește tare și rulează repede costumul înapoi. Totul în ea ar vrea să continue să vâslească, pentru a demonstra că poate face asta. Dar dacă nu poate ajunge pe insulă ... ei bine, gândul ăsta este mai puternic decât mândria ei.

— Ești sigur că nu te deranjează? M-ai tot dus peste tot de câteva zile și —

— Urcă!

Odată ce barca cu vâsle a fost dusă la țărm și Annie este pe *Vești bune*, își dorește să-i fi cerut asta de la bun început.

— Încotro mergem?

Annie scoate cheia din buzunar, își trece degetul mare peste zgârieturile de pe ea – rugându-se să o ducă spre locul ei de proveniență.

— Insula lui Bob.

Insula este diferită de majoritatea celorlalte din golf. Nu este plată sau cu ușoare ridicături, este mai mult asemănătoare unui munte care se ridică de acolo, din mare. Un munte mic, dar totuși de o altitudine mult mai mare. Granitul care înconjoară insula face dificilă găsirea unui loc de ancorare. Jeremiah o înconjoară de două ori și se apropie cât poate de mult fără să-și pericliteze barca. Arată spre o bancă cu capac de lângă pupa, iar ea îi urmează instrucțiunile, scoate de acolo și umflă o plută de salvare. Împreună, vâslesc spre uscat și ajung la o mică plajă stâncoasă care duce spre o potecă năpădită de buruieni ... împrejmuită cu un gard cu lanț. Pe o bucată de scândură scrie: *Proprietate privată. Nu treceți!* Poarta este încuiată cu un lacăt simplu.

Gardul, anunțul, lacătul ... Annie își amintește că Bob i-a lăsat o cheie. Dacă se potrivește, înseamnă că este o invitație. Așa speră.

Annie ridică lacătul, lăsând greutatea formei mici să-i umple palma și să-i încânte sufletul. Acest mic mecanism este ceea ce o desparte de atâtea răspunsuri ... sau de atâtea întrebări!

Jeremiah rămâne tăcut, poate că simte că acest moment înseamnă mult pentru ea. Annie își scoate cheia, o introduce în lacăt, închide ochii și ... o răsucește.

Clic.

Mecanismul nevăzut de la interior se deschide. Lacătul în sine are nevoie de puțină convingere, după ce a stat nemișcat cine știe cât timp, dar în curând îl scoate cu totul și deschide poarta care zgârie pământul stâncos.

Inima îi bate puternic, dar un zâmbetul îi cuprinde tot chipul. Se întoarce către Jeremiah:

– Mergem?

Trec de gard și, fără un cuvânt, încep să urce pe cărare. Ierburile lungi și buruienile se plesnesc de genunchii lui Annie, de parcă ar spune ... *șșșt* ... *șșșt* ... într-un fel de sacră anticipare.

Ajung pe creastă și intră într-o poieniță. Se vede vatra rece a unui foc, cărbuni vechi, negri, cuibăriți la baza ierbii care încearcă să acapareze terenul. O cutie de lemn este ascunsă cu grijă sub o mică firidă dintr-o stâncă, iar o scară veche stă sprijinită de un perete de granit care se ridică în spatele acestui loc.

Annie calcă cu grijă, copleșită de senzația că intră într-o poveste cufundată în somn.

Și apoi îl vede. Sau mai bine zis, pășește în umbra lui și îl simte. Răcoarea umbrei sale care se ridică înaltă, chemarea formelor lui înțepenite în mortar.

Un turn – acolo, între poiană și faleză. Pietre de toate nuanțele, prinse împreună ca și când ar fi fost sculptate cu grijă pentru a se potrivi una cu cealaltă. Un turn care se ridică cilindric, chiar în fața ei.

– O, Doamne!

Jeremiah se apropie, prezența lui e caldă în această umbră.

– Pfui!

Stau unul lângă celălalt, copleșiți de acest loc, un loc în care cuvintele nu își au rostul.

O intrare arcuită, simplă, se cască în fața lor invitându-i să intre. Ea tremură. Are același sentiment pe care l-a avut când a stat lângă ruinele de la Rievaulx Abbey din Anglia, în timpul semestrului ei de studii în străinătate. Simte că timpul se întinde atât de mult dincolo de ea, că zidurile acestea păstrează în ele viața. Și o mie de povești.

Numai că acestea nu sunt ruine. Ele se înalță. Acum înțelege. În jurul grămezilor de pietre răspândite ici și colo printre ruine,

pe sol sunt mici grămezi de pietre adunate, ca niște piese de puzzle, pregătite pentru a fi adăugate la turn.

Ridicăturile.

Dar ... ce sunt acestea? Orice ar fi, „ridicăturile" acestea par să fi ajuns la un moment de suspendare cu ceva timp în urmă. Ea pășește înainte, iar Jeremiah se întoarce. El se îndreaptă spre firidă, iar ea aproape îi poate auzi rotițele minții învârtindu-se cu întrebări și teorii.

Dar, pentru ea, nu există loc pentru ipotezele care o macină. Nu acum, în mijlocul acestui freamăt care o îndeamnă să intre.

Cu prudență, se îndreaptă spre intrare și se așază pe linia de separare dintre întuneric și lumină. Privește înăuntru și își acordă ochilor un moment să se acomodeze. Umbră după umbră, începe să descopere tot mai mult din acest mozaic uriaș. Pereți rotunzi, o scară din aceleași pietre conturându-se la interior, în spirală. În partea de sus, cerul strălucește ca printr-un telescop lung. Fără tavan. O platformă improvizată din lemn, cu un soi de acoperiș din lemn ca la o fântână a dorințelor, dar totuși deschis.

O singură frunză intră odată cu briza și cade în spirală în jos printre razele de lumină, în timp ce Annie stă acolo în mijloc.

— Ce este locul ăsta? întreabă ea și vocea ei răsună între pereții umezi.

— Annie? strigă Jeremiah, cu emoție în voce.

Se întoarce și aproape se ciocnește de el. El duce în brațe cutia de lemn pe care o văzuse în firidă.

— Trebuie să vezi asta, spune el, și ochii îi scânteiază când așază cutia pe un bolovan din apropiere și îi ridică cu grijă capacul.

La început arată ca orice cutie în care un băiat ar fi ascuns niște comori. Un ciot de creion ascuțit neregulat, cu un cuțit de buzunar. O veche carte de benzi desenate Dick Tracy. Un bloc de hârtie ... și un sul mai mare de hârtie. Jeremiah îl scoate și i-l dă lui Annie.

Este îngălbenit, rigid. Desfăşurându-l cu delicateţe, Annie întinde hârtia deasupra unui bolovan plat. Jeremiah se apleacă şi pune patru pietre pe colţurile ei.

Şi împreună se uită la ceea ce par a fi planuri precise, desenate manual. Pentru un turn, da – dar acolo, în partea de sus a hârtiei, este răspunsul.

O oglindă. Ca o coroană de sticlă care acoperă turnul, transformându-l într-un ...

– ... un far! exclamă amândoi, şoptit.

Jeremiah mai scoate ceva din cutie. O bucată dintr-un ziar, în cea mai mare parte arsă, marginea înnegrită încă mirosind a fum. Cu literele gotice, citesc: PONTON, înainte ca acesta să se rupă, iar pe câteva rânduri se disting cuvintele:

Aşa că trimiteţi-vă pietrele,
Înălţaţi-vă inimile
Şi aşterneţi-vă la lucru:

Acolo se opreşte, restul este consumat de flacără şi înlocuit cu o pată neagră. Annie trage adânc aer în piept şi simte că plămânii ei nu pot cuprinde tot aerul.

– Este oare ... poemul lui Bob?

Jeremiah îşi pune mâna dincolo de mâna ei, aşa că amândoi ţin aceeaşi bucată de hârtie.

– Există un singur mod de a afla, spune el.

Capitolul 21

Clădirea jurnalului *Pier Review* este încuiată, un anunț scris de mână atârnă la fereastră pe care scrie *Închis. Dacă nu sunt vești, e o veste bună*. Jeremiah cotrobăie în buzunar după o monedă și intră în cabina telefonică cu plată din colțul pieței. Cabina este o relicvă – trei pereți din sticlă, încadrați cu vopsea neagră, deja scorojită pe alocuri. Îi lipsește ușa. Iar Jeremiah iese după doar câteva secunde.

— Editorul nu răspunde la telefon.

Annie își pune mâinile în șolduri și se întoarce pentru a analiza clădirile din jur. Este târziu și toate sunt închise. Doar o lumină este aprinsă, deasupra agenției imobiliare *Tribord*.

— Spencer T. Ripley.

— Cum? Nu, nu el! exclamă Jeremiah, surprins.

Ea se întoarce cu fața spre el.

— Nu mă pot gândi la niciun alt expert în poezia lui Robert Bliss care se întâmplă să fie în apropiere ...

După câteva secunde de tăcere, Jeremiah spune:

— Ai dreptate.

Și, fără să o privească în ochi, îi face semn să o ia înainte.

Apartamentul lui Spencer, așa cum îl numește el, este un apartament micuț, cu spațiu abia suficient pentru prezența a trei persoane. Mai ales cu teancurile lui numeroase de registre și cărți, de parcă ar dori să înființeze o a doua bibliotecă în oraș.

Privirea de pe chipul lui, când Annie întreabă de poemul lui Bob, este aceea a soarelui care răsare de după nori.

— Poemul lui Robert Bliss?

Este atât de entuziasmat să audă solicitarea ei, că râde satisfăcut.

— Vrei să spui poezia care a schimbat cursul unei întregi națiuni? Cuvintele care au transformat durerea în speranță? Poemul care este ...

— Sigur că la el ne referim, spune Jeremiah.

— Îmi pare rău, exclamă Spencer, neîncrezător. Doar că atunci când vine vorba de poezie – mai ales poezia de război – acesta este ... este un fenomen. Știți fotografia marinarului care sărută o asistentă în Times Square în ziua capitulării Japoniei?

Annie încuviințează. O studiaseră în primul an de facultate la antropologie culturală.

— Poezia lui Bob este exact asta. Adică a fost publicată de tot atât de multe ori, este cunoscută la fel de bine. O perioadă. Dar dacă fotografia aceea a surprins bucuria din acea zi, poemul acesta a surprins inimile frânte care au fost rezultatul războiului și le-a dat o speranță. A dat un scop durerii lor.

Annie înghite, știind deja răspunsul la următoarea ei întrebare.

— Întâmplător ... ai o copie a poeziei complete?

El râde din nou, scoțând două registre din stiva de lângă ușa de la intrare. Le așază pe masa rotundă și bate cu palma în ele.

— Și acestea sunt doar începutul.

Doar începutul? Dar ce este, o baladă epică?

Mâna ei tremură ușor când deschide primul registru. O coloană de ziar tăiată, fixată cu agrafe negre, iar titlul jurnalului umple restul paginii. *Cronica debarcaderului* din Ansel-by-the-Sea, Maine. Trei strofe umile se aliniază:

FAR

Autor anonim

Așa că trimiteți-vă pietrele,
Înălțați-vă inimile
Și așterneți-vă la lucru: trăiți.
Căci bucuria și pierderea,
aurul și zgura –
Viețile care s-au pierdut încă dăruiesc.

Piatră peste piatră,
Putere peste putere,
Curajul lor se va ridica din mare.
Unde viețile lor, la mal,
Se aprind încă o dată
Pentru a lumina fără teamă drumul spre casă.

Și în lumină ...
În sfârșit, în sfârșit ...
În lumină, în sfârșit, există viață.

Pentru a cinsti un soldat căzut în luptă și a ajuta la construirea unui far pentru a-i aduce pe ceilalți acasă, trimiteți o piatră la adresa: Dirigintele poștei, Ansel-by-the-Sea, Maine.

Annie și Jeremiah se uită uimiți unul la altul. În mintea lor, recreează conturul turnului de unde tocmai au venit. În sfârșit, înțeleg.

Pulsul ei crește gândindu-se la implicații. Încearcă să găsească cuvinte ... dar nu poate.

Jeremiah întoarce pagina. Același poem tipărit într-un ziar din Connecticut, o săptămână mai târziu. Trece la pagina următoare – New Hampshire. Dă pagina: New York. Dă pagina: Boston. Continuă tot așa până ce ajunge mai la vest, spre California și spre sud, spre Texas, Florida. Peste tot, în toată țara. 1945. 1946. '47. 1951, împreună cu o tăietură despre războiul din Coreea.

1965 – Vietnam. Decupările devin din ce în ce mai rare pe măsură ce deceniile devin mai recente, dar continuă până în anii '80. Anii '90 – operațiunea Furtună în deșert.

Lui Annie îi bubuie inima în piept, iar lacrimile îi umplu ochii în timp ce urmărește o tăietură din 1981.

Aplecat peste hârtie, Spencer își împinge ochelarii mai sus pe nas.

– Greu de crezut, nu-i așa? Că ceva ar putea fi retipărit atât de mult timp. A devenit viral, mai înainte chiar ca acest cuvânt să existe! exclamă el, după care se strâmbă dându-și seama că a alunecat într-un limbaj comun. Un fenomen!

Dincolo de masă, Jeremiah surprinde cu privirea ceva mai profund decât efectul creat de poem. Nu se uită la registru. Se uită la ea.

– Annie?

Ea își șterge colțul ochilor, simțindu-se încurcată. Parcă a rămas blocată pe această tăietură din 1981 – Beirut.

– Nu-i nimic, spune ea, și forțează registrul să se închidă.

Parcă ar cântări cincizeci de kilograme. Spencer intervine emoționat, cu vocea afectată:

– Așteptați! Așteptați să vedeți! Acum ... unde am pus celălalt registru? Un moment ...

Iese din cameră, lăsând-i pe Annie și pe Jeremiah singuri – împreună cu nenumăratele destine pe care ei le contemplă în acest moment.

Jeremiah nu s-a clintit, încă o studiază. Pe chipul lui se citește numai compasiunea, deși de obicei este destul de ironic. Se duce lângă ea și pune mâna pe masă lângă a ei, lângă colțul registrului. Prinde coperta, lăsându-și degetul mare să alunece lângă al ei.

– Ce este?

Vocea lui este șoptită acum. Parcă o invită să aibă încredere.

Ea își ridică ochii spre ai lui și, în ciuda hotărârii ei ferme de a nu ceda ... lacrimile din ochii ei i se revarsă pe chip. Chiar pe mâna lui, pe care el o ridică pentru a-i șterge fața.

Atingerea lui este puternică. Blândă.

Lasă-l să intre, o îmboldește ceva din interior. Numai că este mai mult decât un impuls. Inspirând adânc, deschide înapoi la tăietura despre Beirut, o atinge de două ori, trăgându-și manșetele puloverului peste mâini.

— Aici ... acesta este momentul când tatăl meu era acolo, în Beirut. Iar eu eram aici.

Momentul în care ea stătuse pe docul lui Bob, strecurându-și mâna în mâna lui îmbătrânită, înțelegând doar că marea albastră dinaintea ei îi dusese pe părinții ei departe, departe. Fără să realizeze că în acel moment, barca lui Bob se umplea cu pietre. Pietre care reprezentau vieți pierdute. Vieți care ar fi putut fi atât de ușor ale părinților ei. *Fiecare val din bătrâna, imensa mare albastră este o poveste*, spusese el.

Cât de puțin înțelesese ea atunci. Abia acum începe să înțeleagă suprafața lucrurilor.

Spencer intră din nou în cameră, cu atenția asupra unui document pe care îl ține în mână. Atenția lui Jeremiah este încă asupra ei. Încet, el îi eliberează mâna în timp ce ea încearcă să se concentreze asupra a ceea ce spune savantul.

— Aici, spune Spencer. Cel care a schimbat totul. Îi întinde câteva pagini.

Ochii lui Annie scanează pagina cu caractere minuscule. Revista *TIME*, 1947.

CONSTRUIREA MOȘTERNIRII UNEI NAȚIUNI, spune titlul. În litere mici, un subtitlu: *Pescarul-poet Robert Bliss dă speranță unei întregi țări, de pe țărmurile stâncoase din Maine, construind un far, piatră cu piatră.*

Annie își ține respirația. Pe pagina opusă este o fotografie mare a unui tânăr. Umbre și lumini au fost surprinse pe chipul poetului care până atunci fusese anonim. Privește spre mare, cu o mână în lateral, cu care strânge o singură piatră. Un univers de povești în ochii lui – povești care rămăseseră tăcute acum, de ani de zile.

Cuvinte nerostite pentru care ea acum deține cheia.

Capitolul 22

Octombrie 1945

La o săptămână după ce Robert a primit Cuvintele, acestea sunt publicate în ziarul *Cronica debarcaderului*. El nu le poate spune decât „Cuvintele", pentru că nu se poate convinge pe sine să le numească poem. Nu este vina lui că aceste Cuvinte s-au organizat în silabe, în versuri și strofe, ca soldații în rânduri.

În ziua în care apar în ziar, simte că acele cuvinte îl urmăresc ca o umbră – băieții îi aruncă priviri pe furiș, doamna Stevens îl studiază în timp ce îi servește farfuria lui cu clătite Gretel, iar fiica ei cea mai mică, Bess, îl privește pe furiș din bucătărie. Toți știu că el le-a scris. Nu este greu să-ți dai seama cine este autorul, în acest oraș nu mai mare decât un obroc. Dar nimeni nu-i dă nicio piatră.

A doua zi, el stă departe de oraș. Încă nicio piatră.

În a treia zi, duminică, își face curaj și se duce la biserică. Ansel se află într-o bucă cu alte orașe mici din acest colț al țării, la care predicatorii vin în vizită doar de două ori pe lună. Serviciile religioase, sunt, deci, de două ori mai lungi, pentru a compensa pentru faptul că se țin mai rar. Simte că nu ar trebui să o lase pe mama lui să meargă singură, după tot ce a pierdut. Savannah Bliss este o femeie puternică – nu există nicio îndoială în privința

asta – însă acum el simte o datorie puternică de a o proteja. Iată-i împreună, mamă și fiu, jumătate din familia care au fost odinioară, continuându-și viața cu această durere fantomă, aruncând o privire către banca unde ar fi trebuit să stea tata și Roy.

Așa că o însoțește la biserică și se așază lângă ea. Predicatorul vizitator își continuă predica din cartea lui Luca și vorbește despre măgarul tânăr adus pentru Isus. Ucenicii fuseseră trimiși în această misiune despre care cu siguranță totul li se părea fără sens, cu excepția unui singur lucru – Regele lor spusese să facă asta.

Predicatorul vorbește despre felul în care Isus a călărit măgarul pe Muntele Măslinilor. La poalele acelui munte, doar câteva zile mai târziu, cea mai mișeleasă trădare avea să-L ducă la moarte. Însă, în timp ce Isus călărea măgărușul în Ierusalim, oamenii se bucurau cu toată inima. Predicatorul a cerut congregației să-și imagineze cum lui Isus I s-a frânt inima la vederea orașului care avea să suporte în curând multă durere.

Revărsarea de entuziasm a oamenilor care se manifestau zgomotoși, plini de bucurie, lăudând minunile pe care le-au văzut, nu avea niciun sens pentru farisei – I-au cerut lui Isus să-i oprească.

Pulsul lui Robert se accelerează, îl simte în urechi, căci știe ce urmează. Și apoi predicatorul rostește versetele.

— Vă spun că, dacă aceștia vor tăcea ... – pulsul lui Robert bate și mai tare în cap, în inimă – pietrele vor striga ...

Restul predicii este în ceață. Robert încearcă să se concentreze la predică, dar se simte de parcă s-ar construi o fundație sub el. Ceva rezistent, pe care să poată sta. Și se întreabă dacă asta a făcut Dumnezeu și pentru Noe, a cărui sarcină a fost semnificativ de zece mii de ori mai mare decât a lui. O sarcină care părea de-a dreptul nebunească în aparență.

După predică, el este primul care iese în lumina soarelui. Oamenii ies încet-încet din biserică, mai zăbovind la taclale, ca întotdeauna. Fac schimb de rețete, își transmit unii altora

condoleanțe. El stă în umbra unui grup de pini, așteptând ca mama lui să fie pregătită de plecare.

Și apoi cineva îl trage de jachetă. Se uită în jos și o vede pe micuța Lainey Foster, cu fața murdară după niscaiva aventuri copilărești. La fel arată și rochia ei de duminică. Ochii ei mari și căprui îl privesc și ridică o mână pentru a-i oferi ceva. Se depărtează de copacul de care se sprijinea, îngenunchează în fața ei și ia ceea ce ea îi oferă. Și greutatea – căldura pe care a absorbit-o din mâinile ei – îi taie respirația.

— Este pentru tati, spune ea. Mama spune că-i o piatră „de mintire".

— *O piatră de reamintire*, îi repetă el, stând cu piatra ei în mână.

Ea a spus în două cuvinte ceea ce rimele lui neîndemânatice au exprimat atât de alambicat. De la distanță, mama ei o privește, îmbrăcată într-o haină purpurie, cu o mână la gură iar cu cealaltă ținându-l de mână pe fratele mai mic al lui Lainey.

— Deci, poți avea grijă de ea?

Fata se apleacă să ia de jos un con de pin și apoi altul, încercând să le strângă pe toate în mâini. Gata să-și ducă încărcătura mai departe, oriunde ar fi acel loc.

— Da, spune Robert. Tatăl tău a fost un bărbat curajos, Lainey. Și tu ești o fată curajoasă.

— Bine, spune ea. Îi întoarce spatele, apoi îi strigă peste umăr, buclele săltându-i în ritmul fugii: Mulțumesc, domnule!

El rămâne în picioare și ridică solemn o mână către doamna Foster, mulțumindu-i. Pentru piatră și pentru multe altele. Ea încuviințează din cap, cu lacrimi în ochi, apoi ia conul pe care Lainey i-l întinde.

***

A doua zi, cu chipul micuței Lainey în memorie, își face curaj să meargă la poștă. Își face griji că nu va mai primi pietre – sau poate că nu vor fi suficiente. Ce fusese în mintea lui? Să construiască un far? Va fi nevoie de o mulțime de pietre. De ce nu se

oprise să calculeze, înainte de a se duce să publice aceste cuvinte? Și ce știa el despre găsirea unei surse de lumină pentru așa ceva? Dar piatra de la Lainey, darul ei nevinovat, îl face să meargă mai departe. Poate că va primi un pachet sau două astăzi.

Jim scoate capul din camera din spate a oficiului poștal.

— Era și timpul!

— Ai ceva pentru mine, Jim?

— *Ayuh*. Dar m-ai băgat în încurcătură, fiule.

— Cum așa?

— Ai scris articolul acela ... – cuvântul *poezie* nu este în vocabularul lui Jim, se pare – și nu te-ai semnat, și acum aceste cutii vin aici fără un nume și eu nu pot să ți le aduc.

— Ce te face să crezi că am fost eu?

— Unde crezi că trăiești, fiule?

— Speram că nimeni nu-și va da seama, murmură Robert.

— Tot orașul știe că ai fost tu. Suntem la fel de siguri ca și când am fi stat lângă tine când ai scris-o. Dacă nu vrei să-ți folosesc numele, cum vrei să îți spun? Ansel numărul 454?

— Eu sunt de acord.

— Vino cu mine, *Robert*! spune el și îi face semn să îl urmeze în spate.

Ansel numărul 454 îl urmează pe Jim în camera din spate, unde sunt 13 pachete stivuite lângă ușă. Fiecare adresat pur și simplu către *Dirigintele poștei*. Adresele expeditorilor provin, așa cum se așteaptă, din orașele din apropiere – Machiasport, Cutler, Jonesboro. Oameni suficient de aproape ca un exemplar din *Cronica debarcaderului* să le fi parvenit în urma vreunei conversații cu vreun cunoscut, în timpul ieșirilor lor zilnice prin oraș.

Jonesboro pare puțin îndepărtat pentru a crede că a ajuns vestea acolo prin viu grai, dar locuitorii din Maine l-au surprins întotdeauna cu distanța la care duceau veștile. Poate că va primi câteva din Bangor, poate chiar Beals Island și Bar Harbor cândva.

Jim scoate un cuțit de buzunar.

— Mai bine le-aș deschide. Regulamentele spun că destinatarul trebuie să le deschidă. Din păcate, eu sunt acela. Dar ar fi bine să le transporți tu, tinere domn.

Rând pe rând, deschid pachetele, fiecare conținând o piatră. Unele au dimensiunea unui pumn, altele pe jumătate, altele de două ori mai mari. Însă ceea ce îl impresionează pe Robert este ceea ce conțin ele.

Fotografii. Bărbați, foarte apropiați de vârsta lui, zâmbind cu mândrie, îmbrăcați în uniformă. Numele lor sunt scrise pe spate. Povestiri, omagii. Una dintre ele spune povestea unui bărbat care s-a dus de repetate ori pe plaja Omaha, pentru a duce soldați care urmau să se îmbarce într-un submarin. La începutul Zilei D*, curajul său a stat ca o piatră de temelie în acea zi care a schimbat soarta – un moment decisiv în război, fără de care povestea următoarei pietre nu ar fi fost niciodată spusă.

Aceasta era despre Ziua V-E**. Un tânăr soldat american la Paris, care îi scrie o scrisoare soției sale, povestind despre străzile unde toată lumea dansează de bucurie. Cum s-a aprins fiecare lumină, după atâta întuneric. *S-au simțit minunat să vadă toată acea lumină ...*

Alta este despre un bărbat din Germania care a imigrat în America în copilărie. Și care a fost pus în fața provocării de a-și folosi limba pe care o învățase în tinerețe, ca scut pentru frații săi de arme. Folosindu-se de puterea cuvintelor a reușit să atragă trupele germane din buncărele lor, fără a trage un singur foc. Dacă nu ar fi fost cuvintele lui, multe vieți s-ar fi pierdut în acea zi.

---

* Ziua D – ziua în care se sărbătorește debarcarea în Normandia, Franța, de către soldații americani și celelalte forțe aliate care au luptat pentru a pune capăt celui de-al Doilea Război Mondial în Europa (6 iunie 1944) (n.tr.).

** Ziua V-E – ziua în care se sărbătorește capitularea necondiționată a Germaniei, prin predarea forțelor sale armate, marcând sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial în Europa (8 mai 1945) (n.tr.).

Acestea sunt legăturile care țin pietrele acestea laolaltă. Fiecare este prinsă de o alta. Acestea sunt chipurile care se leagă indisolubil de aceste pietre și astfel ele dau viață pietrelor. În acea zi, și în multe altele care au urmat, Robert le-a cărat pe toate – cutii deja deschise de cuțitul de buzunar al lui Jim – de la ușa din spate a depozitului oficiului poștal până la barca lui.

Pământul se mută peste mare, piatră cu piatră, în barcă. Aceste bucăți din lumile altor oameni ajung pe insulă și sunt puse la locul lor, într-un mare puzzle, în poiană. Aici Robert întocmește în cele din urmă un set complet de planuri și începe să pună împreună aceste vieți distruse, fiecare cu câte o rugăciune. Și fiecare, cu vocea lui Roy, care îl animă prin refrenul său rostit în ceasul morții: *Există mult mai multă lumină.*

Trec luni întregi. Cutiile vin și vin, ștampile poștale din ce în ce mai îndepărtate. El pune fotografiile și poveștile în barcă, nu știe sigur ce să facă cu ele, cum să-i onoreze pe deplin pe acești oameni. Și cu pietrele, construiește. Nopțile, mai ales. După ce ziua termină de ridicat captura de homari, se îndreaptă apoi spre insulă și lucrează din nou până când pleoapele îi ard de oboseală și mușchii se revoltă împotriva efortului ... doar sufletul său își ia zborul odată cu el.

Aproape un an mai târziu, un ziar din St. Louis publică poezia și îi publică numele. *De Robert Bliss.* Un reporter de acolo cunoștea pe cineva din Georgia, care cunoștea pe cineva din Ansel, care știa identitatea bine păzită a „Anonimului". Lanțul infernal al bârfelor transcontinentale l-a descoperit.

Bob urăște asta. Nu voia să fie cunoscut. Nici măcar nu a scris el cuvintele, de fapt. El a fost doar mâinile care au scris.

Articolul din Saint Louis îi aduce multe pietre pentru o vreme, dar luni mai târziu se uită la mormanul său de pietre în scădere și un fel de gol i se pune în stomac – are nevoie de mai multe, mult mai multe, pentru a face ca lumina lui să ajungă sus, departe. Cu toate acestea, nu ar vrea mai multe, pentru că el cunoaște semnificația lor.

Așa că așteaptă.

Și, o parte din el, încă blestemând vechiul lanț de bârfe, începe să-l binecuvânteze atunci când un reporter de la revista *TIME* apare pe insula lui într-o după-amiază de vară din 1947, dorind să-l intervieveze, să scrie un articol despre farul care a dat speranță unei întregi națiuni.

— Ești o adevărată legendă, să știi, spune bărbatul, îmbrăcat într-o jachetă sport în carouri, cu capul acoperit de o pălărie melon și pantofii de lac ce poartă urmele prafului de pe insulă.

Bob continuă să lucreze, continuă să facă mortar, să lipească pietre laolaltă.

— Ei sunt legendele, spune el, arătând spre turn.

— Mulți oameni ar fi fericiți să afle mai multe despre omul din spatele turnului. Ce îmi poți spune despre el?

Reporterul scoate un caiet din buzunarul hainei, cu pixul pregătit.

Reporterul ăsta este inteligent. O ia pe ocolite, se referă la Bob de parcă ar fi altcineva care nu este prezent. Își deschide calea pe furiș, într-adevăr.

Bob stă lângă puținele pietre care mai rămân a fi zidite. În orice altă perioadă, l-ar fi izgonit pe tipul acesta, iar omul nici nu s-ar mai fi uitat înapoi. Dar ... are nevoie de pietre.

— Nu, spune el în cele din urmă.

Reporterul doar așteaptă, ca și cum asta îl va face pe Bob să se răzgândească.

— Îți voi spune ceva despre ei, spune el și face semn către turn. Despre acești bărbați. Despre familiile lor.

Reporterul zgârie hârtia cu pixul.

— De acord.

— Încă un lucru, spune Bob.

— Spune.

Bob își ridică bărbia spre camera care atârnă la gâtul bărbatului.

— Fără poze. Nu cu mine.

Cei doi bat palma, iar trei ore mai târziu, cu soarele la apus și mâinile reporterului murdare de mortarul pe care l-a făcut pentru a-l ajuta în timp ce au stat de vorbă, omul pleacă. Cu un caiet plin de istorisiri ... și clicul pe furiș al unui aparat de fotografiat, ultimul lucru pe care-l face înainte de a coborî pe poteca muntoasă.

Bob avea să urască acea fotografie în lunile următoare. Ascundea copiile pe care i le aduceau oamenii din oraș când poza a fost tipărită, mușcându-și buzele pentru toate cuvintele pe care le-a scris reporterul respectiv. Dar cetatea Ansel era fericită. Se simțeau onorați, cumva. Poate chiar ... mândri? Dar Bob se ascundea de toate acestea, recunoscător cel puțin pentru noul aflux de livrări care a venit din abundență. Iar într-o sâmbătă după-amiază a ajuns o livrare specială.

Căldura era toridă și soarele îl orbea. Lucra pe insulă. Deodată, aude pași pe potecă.

— Ei bine, domnule Robert Bliss, aș spune că numele sunt cele mai inutile invenții care au existat vreodată, dar îți spun ceva. Dacă aș fi știut acum un an că pescarul fără nume care construia un far erai *tu* ... spune o voce, o voce ca o melodie. Feminină și puternică, cu o poveste de spus.

El se ridică, privind în soarele aspru. În fața lui se află silueta unei femei. Nu se poate.

— Eva ... domnișoară ... Rothford, își drege el gâtul, incapabil să-și ia ochii de la ea, în timp ce ea pășește în lumină.

Ea ridică o piatră de la pământ, iar el este tentat să o sărute pentru felul în care o ține în mână. Cu grijă, tandrețe.

— Pentru tine, sunt Eva, spune ea.

Este diferită, mult diferită de cum era atunci când s-au întâlnit la Boston. Aceeași forță – aceeași scânteie care o aprinde – dar diferită. În primul rând, poartă blugi și o bluză albă simplă, și pe cap un batic albastru deschis, cu un imprimeu cu flori. Pare că ochii ei reflectă albastrul, iar obrajii ei reflectă trandafiriul.

Emană o hotărâre liniștită, de oțel. Dar emană, în același timp, libertate, stabilitate.

— O, nu-ți face griji.

Ea își dă seama că el i-a observat hainele.

— Am alte haine. Altele mai bune.

Despre ce vorbește ea? Rochia ei, din noaptea aceea?

— Ține asta, pentru început.

Scoate o haină de sub braț, unde o ținea împăturită. Lână uzată pe care el o cunoaște prea bine, atât de multe ierni i-a ținut de cald.

— Un marinar mi-a împrumutat-o acum mai bine de un an, într-o noapte de iarnă, în Boston. Sper că nu se va supăra dacă ...

— Nu se va supăra ...

Ea se oprește, zâmbetul întinzându-i-se tot mai mult pe chip.

— Bun. Și acum port salopete, să știi. Sunt cele mai bune haine. Le-ai încercat vreodată? Ni le-au dat de la atelierul de sudură.

— Atelierul de sudură.

— A, da! După întâlnirea cu *aripa din față* ...

— Bara de protecție.

El o tachinează, simțind cum țesătura de glume se leagă între ei.

— După întâlnirea cu aripa din față ... continuă ea, susținându-și termenul, mama s-a temut pentru soarta balustradelor ei Art Nouveau – din fier, știi – și l-a convins pe tata să mă lase să contribui la război în moduri mai puțin ... creative.

— Ți-am scris, spune el.

Afirmația lui este și o declarație, și o întrebare. Ea nu îi răspunsese niciodată. Nici la prima scrisoare ... nici la a doua ... nici la a treia ... nici la a patra. Orice bărbat ar fi înțeles cum stau lucrurile.

— Ai scris multor oameni, se pare.

Ea scoate ceva din buzunarul din spate. Articolul din *TIME*.

El se apropie.

— Nu mi-ai răspuns.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu.

Ea face ochii mari. Ochii ei sunt sinceri. Dar ea râde:

— În Casa Rothford nu se primește întotdeauna corespondența ...

Este rândul ei să se apropie. Emană un miros floral. Razele soarelui îi fac să strălucească un fir de păr rătăcit, iar el și-ar dori să își întindă brațul pentru a-l atinge chiar în acel moment.

— Eu ... ar fi trebuit să plec să te caut.

Ea se uită la turn. Se uită la el. Apoi la articol.

— Se pare că ai fost ocupat, domnule Anonim.

Ea îi face cu ochiul, dar există și o tristețe acolo. O înțelegere a tot ce s-a întâmplat, a tot ce el a pierdut.

Se aude foșnetul valurilor, iar soarele se scufundă în mare, păsările începându-și ciripitul de seară.

— Ei bine, spune ea, trăgând aer în piept și punându-și mâinile în șolduri, privind spre orizont. Se pare că pierdem timpul, marinarule! Pune-mă la treabă!

— Vrei să rămâi?

— Dacă mă vrei.

Ea își mușcă buza. Este prima crăpătură din această mantie de încredere în sine pe care o poartă și stă în fața lui, vulnerabilă.

Dintr-odată, jocul vulnerabilității s-a schimbat. În loc ca el să aștepte permisiunea ei de a o ajuta să ducă bara de protecție la grămada de metal donată pentru război, acum ea așteaptă invitația lui de a-l ajuta să zidească aceste pietre într-un turn al speranței, născut din luptă.

Dacă te vei căsători cu mine. El își mușcă buzele. Cuvintele sunt nesăbuite, chiar și pentru el. Trebuie să mai treacă mult timp, de cunoaștere, de dezvăluire a inimilor înainte ca aceste cuvinte să fie potrivite.

Dar când el întinde mâna spre a ei, iar ea o strecoară pe a ei într-a lui, de parcă ar fi fost croite una pentru cealaltă ... el știe că nu va mai putea reține aceste cuvinte mult timp.

Capitolul 23

Iunie 2001

Din dimineața după aflarea istoriei din spatele poeziei și a turnului înălțat de Bunu-Bob, Annie nu s-a mai putut gândi la nimic altceva decât la reluarea construcției turnului. Încă de la ora deschiderii, a intrat în magazinul general de la Debarcaderul lui Joe și a ieșit, după o vreme, cu mortar și mistrie. Când a văzut-o Jeremiah, din parcul de peste drum, a dat din cap și, cu zâmbetul acela al lui cu gropiță pe un obraz, a dispărut și el în magazin, pentru a reveni zece minute mai târziu cu unelte la fel ca ale ei. În fiecare seară, în ultima săptămână, au urcat poteca de pe insulă și au lucrat împreună, punând la loc pietrele care stăteau să cadă, continuând să lipească pietre în continuare, de acolo de unde Bob renunțase. În tot acest timp, o idee îi muncea pe amândoi.

I-au trebuit trei zile pentru a-și aduna curajul să i-o mărturisească lui Jeremiah și încă două zile ca el să o convingă pe ea să o prezinte la următoarea adunare a orașului.

Așa că iat-o acum în fața mulțimii, în spatele microfonului din bibliotecă, cu Spencer T. Ripley pregătit să ia notițe și cu Margie Lillian așezată în fața ei ca o forță inevitabilă. Nu a fost un început prea bun. Când cele trei minute alocate discursului ei sunt pe sfârșite, își părăsește postul și distribuie felii de plăcintă

cu alune – rețeta familiei, plăcinta cu „adevărata crustă sudică" a bunicii Savannah. O liniște binecuvântată, dar în același timp înfiorătoare cuprinde întreaga sală, iar ea continuă.

— Deci, vedeți ...

Își întinde mâinile, dorindu-și să fi avut o diagramă, un grafic sau alt ajutor vizual pentru a le capta atenția. Dar tot ce are ea sunt mâinile ei întinse.

— Dacă vom avea un feribot care să facă drumuri către insulă, în timpul Festivalului Homarilor, se poate să suscite suficient interes pentru a atrage un număr mai consistent de vizitatori, pentru tot restul verii. Putem să le arătăm câteva dintre fotografii și să le împărtășim unele dintre povești, articolul din *TIME*, și să lăsăm oamenii să găsească care pietre se potrivesc cu care povești.

Margie Lillian își mestecă plăcinta, cu ochii mijiți, cercetând fiecare unghi al planului ei.

— Cu tot respectul, domnișoară Bliss. Vă rog să mă ajutați să înțeleg cum, mai exact, credeți că putem să scoatem bani dintr-un stâlp de pietre ca destinație turistică. Fără supărare, desigur. Doar că ... *ridicăturile* sunt abandonate de ani de zile. Trebuie să ne gândim la siguranța publică. Și sincer, sunt îngrijorată că turul aceasta va atrage atenția oamenilor tot restul weekendului, va ține oamenii în larg, când ei ar putea să cheltuiască bani pe țărm. Ar putea veni să vadă farul, dar dacă acesta nu are lumină ...

Margie clatină din cap, lăsând-o pe Annie să tragă propriile concluzii.

Annie simte o gheară în stomac. Aceste griji, și atâtea altele, aproape că o făcuseră să renunțe și să se gândească să stea acasă în această seară, mai ales din cauza amintirilor legate de Alpenzell. Avea o listă lungă de moduri prin care acest lucru putea afecta orașul, mai degrabă decât să-l ajute. Ca să nu mai vorbim despre ... ce ar simți Bob. Frământase aceste griji în timp ce frământase plăcinta mai devreme în acea după-amiază și, dacă nu era căldura plăcintei din mâinile ei, ar fi putut rămâne tăcută în seara aceea.

Cu fața roșie, se uită în jur. Rich își examinează plăcinta, dând din cap în semn de apreciere. Oare el a auzit vreo vorbă din cele spuse de ea? I-ar fi de folos acum să aibă un aliat care să vorbească pentru ea, priceput în afaceri.

Ed și Sully sunt așezați lângă culoar, unul de o parte și unul de cealaltă, fiecare refuzând să-l bage în seamă pe celălalt.

Jeremiah este așezat în spate, cu pălăria în mâini, coatele pe genunchi, privind cu atenție. Dă din cap, încurajator.

Margie vorbește:

— Ar trebui să-l punem pe Jeremiah Fletcher să vorbească în numele tău?

Fața lui Annie arde. Aruncă o privire rapidă spre Jeremiah și vede corpul lui înalt, stând nemișcat, cu ochii larg deschiși, ridicând din umeri. Se gândește de fapt să o susțină? Dar asistenta Shirley spusese că urăște să vorbească în public.

Cu fața aprinsă, el se apleacă înainte, cu mâinile pe genunchi, de parcă ar fi pregătit să vină în față ca să o susțină. Chiar ar face asta?

— Nu, spune Annie repede.

Nu-i va cere asta. A făcut deja prea multe.

— Mulțumesc! spune ea și îi aruncă lui Jeremiah un zâmbet, apoi continuă:

— Toate acestea sunt motive reale de îngrijorare. Dar am făcut un plan care reduce riscul – facem turnurile scurte și doar de câteva ori în acel weekend. Ar fi un mod de a testa apele, ca să spun așa. Nu am răspunsuri la toate întrebările voastre înțelepte – își strânge buzele – dar știu un lucru.

Pulsul îi bate rapid acum, simțind că este pe cale să spună un adevăr prea mare pentru propria ei viață.

— Schimbarea drastică necesită schimbare drastică. Din moment ce Ansel trece prin greutăți, eu zic că merită să încercăm.

Amintindu-și ce refugiu fusese acest oraș pentru ea, înfocarea ei începe să crească, atingând culmile fricii – amenințând că o va copleși.

— Oamenii au nevoie de Ansel. Am auzit că este considerat un port sigur în caz de uragan și cred că acest oraș este un refugiu nu doar în fața furtunilor reale.

Margie dă din cap gânditoare. Ea, în calitate de căpitan al portului, știe mai mult decât oricine cum caută navele acest port micuț, pentru a se adăposti de furtună.

Annie face un ultim efort pentru a o convinge.

— O lume întreagă de exemple așteaptă pe acea insulă.

— Timpul s-a terminat, domnișoară Bliss. Este o cerere bruscă pentru a lua o decizie asupra ei, mai ales că festivalul începe în doar câteva zile, dar o vom lua în considerare.

Se uită la ceas și încheie ședința, spunând că vor trebui cu toții să-și îndrepte atenția asupra evenimentului din această seară, *Filme în port*. Ceva asemănător unui cinematograf în aer liber, dar pentru bărci, cu un ecran supradimensionat ridicat la Debarcaderul lui Joe.

Annie îl caută cu privirea pe Jeremiah, dar el a dispărut.

Afară, în înserarea timpurie, o aromă de floricele de porumb vine de la *La cambuză*, unde sala de mese este întunecată, dar o lumină strălucește din bucătărie.

— Frumos discurs! spune Sully, apropiindu-se de Annie, însoțind-o spre *La cambuză*.

În vocea ei directă nu este nicio urmă de sarcasm și, cu puținul pe care îl știe despre Sully, Annie nu are nicio îndoială că femeia nu ar avea rezerve să-i spună direct dacă nu ar fi de acord cu ea.

— Mulțumesc! răspunde ea.

Este o încurajare neașteptată, un balsam pentru inima ei care încă tremură nesigură.

— Nu știam despre far, spune Sully cu o voce controlată.

Annie râde.

— Asta înseamnă că suntem două care nu știau. Dar e greu să ții ceva secret în Ansel.

Sully râde cu poftă.

— Adevărat.

Merg în tăcere împreună câțiva pași, iar Annie se gândește la femeia aceasta care locuiește singură pe insula ei, la lumina care o enerva atât de mult.

— Ai vrea să bem o cafea împreună, Sully?

Sully pare că ezită.

— Mi-ar plăcea să aud mai multe despre anii petrecuți de tine pe munte.

Annie speră că invitația o va ademeni și este mulțumită când Sully acceptă. *La cambuză* este închisă, dar Annie vrea să verifice ce face Bess, să vadă dacă o poate ajuta și e sigură că pe Bess nu o va deranja ca ea și Sally să folosească două căni, dacă Annie este cea care face cafeaua. Și are dreptate. Bess este ocupată cu pregătirea floricelelor de porumb pentru seara de filme și nu o deranjează ca cele două să folosească scaunele pentru o conversație. Cu cănile fierbinți în fața lor, Annie împinge cana cu lapte în fața lui Sully.

— Cum îi merge grădinii tale? întreabă ea, înainte de a lua o înghițitură din cafeaua cu lapte.

— Nu voi câștiga niciun premiu cu ea, asta-i sigur, spune Sully. Dar cred că îmi ies niște morcovi – măcar ceva a răsărit.

Annie zâmbește, întrebându-se dacă are vreun drept să intervină în viața ei și urând faptul că știe lucruri care ar putea să facă un bine acestei femei.

De parcă i-ar citi gândurile, Sully își înghite gura de cafea și își deschide inima.

— Să-ți spun adevărul, mă simt ca un păduche singuratic acolo. Nu ai crede, mai ales că am trăit atât de mult sus pe munte. Dar acolo am trăit cu soțul meu în ultimele două decenii. Ne-am căsătorit la vârste înaintate, amândoi. Când s-a stins, mi-a lăsat această moșie veche. Cu timpul, am început să primesc indicii că o femeie în vârstă ca mine era mai mult o piedică acolo în pustiu, decât un ajutor.

Clatină din cap, lăsându-o pe Annie să completeze restul.

— Nu ești bătrână deloc, spune Annie. Ai în tine mai multă energie și ambiție decât mulți tineri pe care i-am întâlnit eu la oraș. Annie râde. Și eu mă număr printre aceștia.

— Nu-i adevărat, protestează Sully, oprindu-i discursul cu o mână întinsă. Ei pot să facă o mie de lucruri pe care eu nu le pot face. Și am văzut felul în care te-ai luminat când ai vorbit despre far în această seară. Este ceva impresionant.

Sully oftează.

— Cred că singurătatea este cea care mă afectează. O simt mai mult în această casă goală de pe apă decât o simțeam pe munte.

Asta este – acum are șansa să vorbească.

— Sully ... dacă îmi permiți ...

— Oh, scuipă tot, fato! Nu sunt multe lucruri care să poată jigni o pasăre bătrână ca mine.

Annie inspiră adânc.

— Lumina aceea ... de pe insula lui Ed?

— Ah, lumina aceea infernală! Cel puțin a dat-o jos în cele din urmă. Eu ...

— Te-ai întrebat vreodată de ce ar pune-o acolo?

— Sigur că da. De ce are nevoie un orb de lumină? Dar nu aș putea să mă iau de el și să îl întreb direct asta, nu-i așa?

— Poate vede mult mai mult decât lasă să se știe, spune Annie, repetând cuvintele lui Jeremiah, în speranța că Sully ar putea înțelege aluziile pe care le face ea. O lumină care apare chiar atunci când ai apărut tu? O lumină îndreptată către insula unui nou-venit care trăiește singur, când el știe cât de izolată poate fi viața pe o insulă ...

Sully devine agitată pe scaun. Își amestecă cafeaua cu lingura, agitând suprafața neagră a acesteia.

— Este un semn de viață, spune Annie. Pentru tine.

— Ei poftim! ... de parcă aș avea nevoie de o lumină care să-mi spună așa ceva. Cuvintele ei sunt arțăgoase, dar liniile de pe fața ei s-au înmuiat, fruntea a devenit încruntată și gânditoare. Pipăie cu degetele vesela de argint așezată pe șervețelul

din fața ei, privindu-le cu atenție. Piciorul ei bate ușor, ca un tic nervos, sub masă.

Deodată se ridică și își îmbracă jacheta.

— E momentul să fac ceva, spune ea. Mulțumesc pentru cafea, Annie! Continuă cu turnul.

Și spunând acestea, dispare pe ușa din spate.

Annie abia are timp să proceseze ceea ce tocmai s-a întâmplat, înainte ca Bess să scoată capul din bucătărie.

— Ai un minut?

— Pentru tine? Întotdeauna. Annie intră după ea în bucătărie.

— Te-ar deranja dacă ai duce astea la debarcader? Arată spre o cutie plină cu pungi dungate de floricele de porumb. Annie aproape că poate simți gustul untului fierbinte și al sării de mare. Apoi ridică cutia:

— Sigur. La cine să o duc?

— Fletch, spune Bess, trăgându-și pe cap baticul roșu. În seara asta conduce barca cu produse alimentare.

Fața lui Annie se întristează. Bărbatul ăsta ... este un mare puzzle. Ori de câte ori crede că vede un pâlpâit de conexiune între ei, simte că el ridică un zid.

— Care-i povestea lui?

Annie pune cutia pe tejgheaua din oțel inoxidabil de lângă ea.

— Povestea lui?

Bess golește oala cu floricele albe pufoase, apoi toarnă o picătură mică de ulei, adaugă alte boabe, pune la loc capacul. Expiră adânc și clatină din cap.

— Nu o vei afla de la mine, Annie, fato!

Annie încuviințează. Respectă asta.

— Mă întrebam doar. Există momente în care pare că ar putea fi ... un prieten. Poate chiar mai mult.

— Un prieten adevărat, sincer. Genul pe care îl întâlnești doar o dată în viață, înțelegi?

Genul care aruncă o găleată de nisip pe puntea bărcii doar din cauza fricii stupide a unei fete.

— Dar apoi pur și simplu ...

Bess încuviințează din cap:

— Se închide în el.

— Da.

— Ăsta-i Fletch, așa e el. Este sincer și bun, fără îndoială, dar dacă încerci să te apropii de el, vei vedea cât de rezistent este zidul acela din jurul lui.

— Trebuie să existe un motiv, spune Annie, mai mult adresându-se sieși decât lui Bess.

Bess scutură oala pentru a nu lăsa boabele să se ardă. Annie deschide noi pungi dungate și începe să toarne floricelele cu unt, răcite.

— Există, spune Bess.

— Nu vreau să mă bag, se repede Annie, amintindu-și cuvintele anterioare ale lui Bess. Doar gândesc cu voce tare.

Se gândește la scrisoarea lui, la primul rând pe care l-a citit și se simte vinovată.

— Bănuiesc că știi despre soția lui, spune Bess, și o sprânceană i se ridică întrebător.

— *Soție*? Jeremiah Fletcher are o soție?

Mintea ei lucrează pentru a putea înțelege ceea ce aude. Bess încuviințează din cap.

— Răposată. Oricum, toată lumea pe aici știe. A pierdut-o cu ceva timp în urmă, în Seattle. A venit aici, izolându-se de toată lumea. Parcă ar fi fugit cât a putut de mult de ceea ce se întâmplase, a pornit pe ocean și a trebuit să se oprească undeva. Dar chiar și așa ... el nu se oprește. L-ai văzut cum iese în fiecare dimineață.

— Da.

Fără excepție, în fiecare zi, înainte de răsărit.

— Nimeni nu știe unde se duce. E ca și cum inima lui alergă încă și o face în întuneric.

Mișcările lui Annie sunt lente, umple orbește pungile cu floricele, încercând să dea sens acestor informații. Resimte o durere adâncă în inimă legată de acest bărbat și lucrurile prin care el a trecut.

— Un lucru pe care ar trebui să-l știi despre Fletch.

Bess dă la o parte oala de pe aragaz, oprește focul.

— Nu lasă oamenii să intre prea repede în inima lui. Sau deloc, uneori.

Annie dă din cap, încercând să se resemneze la acest lucru, la faptul că a împărtășit mai mult din sine cu acest bărbat decât oricine la care se poate gândi. Și totuși ... el a rămas tot închis.

— Dar când intră cineva ... intră definitiv. Nu mai există cale de întoarcere. Seamănă mult cu Bob, în felul acesta. Nu e de mirare că ei doi se înțeleg de minune. Seamănă mult și cu altcineva pe care îl știu.

— Da?

— *Ayuh*. Cu tatăl tău.

— L-ai cunoscut pe tatăl meu?

— Nu există un suflet în Ansel care să nu-și amintească de el, spune ea. Ne-a câștigat inimile cândva.

O umbră neagră se lasă pe inima ei.

— Ce este?

— Ne este dor de el, asta-i tot. Mă rog totuși să se întoarcă.

Întrebările o macină pe Annie, îi pătrund adânc în suflet.

— Știam că a venit aici o vreme, după ce a murit bunica mea, dar ce l-a făcut să plece, Bess?

Femeia scoate un fluierat încet.

— Este o poveste lungă, spune ea. Mai bine să o lăsăm pe mâine, la lumina zilei. Întoarce-te mâine din nou și îți voi spune ce știu, dacă vrei cu adevărat să știi. Deocamdată, spune Bess făcându-i cu ochiul și punând cutia cu pungi de floricele în brațele lui Annie, du cutia la Fletch, altfel va avea o mulțime de marinari furioși care vor face gălăgie la barca lui.

Capitolul 24

Cuvintele lui Bess rămân în mintea lui Annie până la debarcader. Amurgul se transformă în întuneric, iar întregul debarcader este decorat cu felinare agățate pe stâlpi, semănând cu o cafenea de pe o stradă italiană. Un ecran uriaș este montat la marginea debarcaderului și, ca într-o magie, pare să fi atras bărci pe care ea nu le-a văzut niciodată ancorate în acest port. Acolo, amestecate printre bărcile de pescuit homari, uzate de atâta pescuit, se află iahturi și bărci de lux care se deplasează cu grijă printre bărcile cu vâsle, caiace și canoe.

Strângând cutia în brațe, Annie se bucură de frumusețea acestei scene. Pe ecran apare sigla *Columbia Pictures* și imaginea femeii ținând în mână o torță, fundalul muzical triumfător pătrunde atmosfera cu încântarea filmului de epocă. Iar începutul filmului *It Happened One Night* proiectează o altă scenă cu oceanul.

— Hei!

Șoapta puternică îi atrage atenția – este Jeremiah, lângă debarcader. Revine la realitate și se grăbește să ajungă la destinație.

— Încerci o nouă carieră? întreabă el cu voce șoptită, ca și cum ar fi într-un cinematograf adevărat.

— Cred că mi se potrivește, spune ea zâmbind.

Și ochii lui zâmbesc.

— De acord. Vrei să ajuți în seara asta? Caleașca ta te așteaptă! spune el și întinde brațul către o barcă cu vâsle incredibil de confortabilă.

Primul ei instinct este să fugă. De lângă barcă, dar nu numai, să fugă de timpul petrecut cu el. Dar ceva în felul în care el așteaptă, pâlpâirea speranței care se citește pe trăsăturile lui ... o îndeamnă să urce în barcă. Odată așezată, cu floricelele puse în siguranță pe bancă în spațiul dintre ei, el întinde mâna și apasă pe un comutator. Deasupra lor, o firmă metalică, cu beculețe rotunde în formă de litere, se aprinde: *Popcorn proaspăt.*

— De unde ai firma asta?

— De la Rich. Este un dar pentru oraș.

— Ah!

Jeremiah vâslește printre bărci, trăgând barca lângă oricine îi face semn. Sarcina lui Annie, aparent, este să-și țină echilibrul în timp ce oferă pungi cu floricele, fără a le vărsa, dar și fără a cădea ea însăși.

Sus, pe ecran, Claudette Colbert se împiedică într-un autobuz, pierzându-și echilibrul. Annie râde văzând expresia de pe chipul ei. Chiar în acel moment, un val mișcă barca și o înclină, făcând-o să se dezechilibreze și să facă și ea aceeași grimasă precum Claudette.

Mâna lui Jeremiah o prinde de încheietura mâinii, chiar înainte să cadă în apă. Atingerea lui este puternică, dar blândă, iar Annie se simte străbătută ca de un curent electric.

— Mulțumesc! spune Annie râzând cu jumătate de gură. Cred că picioarele mele încă nu s-au învățat cu balansul pe apă.

Jeremiah face un semn cu mâna, spunându-i că nu-i mare lucru, iar veselia de pe fața lui se transformă în îngrijorare.

— Încă nu mi-ai spus, continuă el.

— Ce nu ți-am spus?

— Marea ... ce s-a întâmplat de ești ... începe el cu vâslele în apă, vâslind ușor.

— Ca o pisică înspăimântată de apă?

El râde încet.

— Voiam să spun ... agitată.

Era un mod frumos de a exprima asta. Ea simte impulsul să-i spună, dar în același timp, mândria o împiedică. De ce ar trebui să-i ofere ea tot mai mult, iar el nu o lasă să intre în inima lui? Și, o întrebare și mai dificilă, de ce îi pasă lui?

— Eu ...

Cuvintele vor să treacă peste acest zid din interiorul ei. *Spune-i, pur și simplu.*

— Ți-am citit scrisoarea, se bâlbâie ea, ducându-și mâna la gură. Nu asta intenționase să spună.

— Adică ... nu am vrut, dar în prima zi în care m-am urcat pe barcă, a căzut o scrisoare dintr-o carte și am citit primul rând.

Urăște felul în care vinovăția luptă să fie eliberată în confesiune, caută iertare, dar caută și să-l provoace, să-l țină la distanță. Ca o armă. Provocându-l să se confeseze. De la cine era scrisoarea? De ce a crezut acea persoană că el nu va dori să citească scrisoarea pentru o vreme? De ce era atât de distant mereu? Pentru o scurtă secundă, un gând urât o copleșește și dorește să-l provoace. *Vezi? Știu ceva despre tine. Cu zid sau fără zid.*

El se uită în altă parte. Își scufundă vâslele mai adânc, până într-acolo unde ea nu le mai poate vedea vârfurile în apa neagră de dedesubt.

Remușcările o copleșesc, risipind orice sentiment de răzbunare.

— Oh, Jeremiah. Îmi pare atât de rău! Ar fi trebuit să o pun înapoi în carte fără să mă uit. A fost doar primul rând, dar ...

— Deci, de ce ți-e atât de frică de mare? întreabă el, privind-o în ochi, trecând cu ușurință peste tot ceea ce tocmai s-a întâmplat.

— Cum?

— Ascultă, nu trebuie să-mi spui. Oamenii nu ar trebui să fie obligați să explice înainte de a fi pregătiți să o facă. Dar dacă vrei să-mi spui ...

Cuvintele lui au un înțeles mult mai profund și se referă la mult mai mult decât la acea scrisoare.

Annie oftează.

— Este ceva prostesc! spune ea. S-a întâmplat cu mult timp în urmă.

El așteaptă. Vâslește. Ascultă. Ia câteva floricele și le mănâncă, de parcă s-ar pregăti pentru o poveste bună. Tensiunea scade.

— S-a întâmplat când eram mică. Pe acele vremuri, marea îmi era ... prietenă. O percepeam ca pe o forță imensă, dar frumoasă. Până într-o zi, când am ieșit să înot cu mama. Am ajuns prea aproape de un debarcader și, când a venit să mă ajute, un curent subteran a tras-o în adânc.

Annie simte o durere în gât, iar cuvintele pe care încearcă să le rostească pare că i-l irită și mai tare. Clatină din cap.

— Eram o înotătoare agilă, dar am crezut că este sfârșitul. Privind-o cum dispare așa ...

Lacrimi fierbinți îi înțeapă ochii, iar ea încearcă să le blocheze. Jeremiah și-a oprit vâslele și se apleacă în față, în legănarea blândă a bărcii. Încet, el o ia de mână.

— A fost norocoasă să poată ieși. Era scafandru în marină. Era antrenată pentru astfel de lucruri. Chiar și așa, acela i-ar fi putut fi sfârșitul. A reușit să se elibereze și să iasă la suprafață, dar teroarea pe care am simțit-o a fost ceva ce nu am putut să uit.

Jeremiah aprobă:

— Unele lucruri nu te părăsesc niciodată.

Par să fie cuvinte rostite din experiență, adevăruri pe care le cunoaște profund.

El așteaptă. Ea se simte prea vulnerabilă și simte că povestea ei este prea banală pentru a continua. Mai ales acum, știind prin ce a trecut el. Dar totuși, el așteaptă.

— După mulți ani, oceanul tot a acaparat-o. Nu doar pe ea, ci și pe tatăl meu. Nu pentru totdeauna, doar i-a îndepărtat. În misiuni. Ca și pe bunicul meu, pe Roy ... ei bine, știi povestea lui. Și tatăl mamei mele a fost dispărut ani de zile după același război. Amândoi au jurat să nu uite modul în care războiul marchează o persoană – fie în bine, fie în rău. Și au onorat acel jurământ în modul cel mai bun pe care îl știau, înrolându-se în armată. Și nu

au considerat sacrificiul un lucru neînsemnat – au considerat că merită să se sacrifice, pentru a-și proteja familia pe care sperau să o aibă într-o zi și pentru a-și apăra țara.

Medaliile primite au atestat curajul lor de-a lungul anilor, deși nu le-au afișat niciodată acasă. *Este datoria mea*, spunea adesea tata. *Nu este ceva cu care să mă laud*. Dar Annie s-a lăudat. S-a lăudat la școală, ori de câte ori trebuia să explice de ce locuia doar cu un părinte sau cu celălalt, sau când trebuia să rămână la o prietenă de la școală timp de câteva săptămâni, când se suprapuneau misiunile părinților ei. Ea se folosise de dreptul ei de a se lăuda pentru a justifica de ce fusese lăsată singură ... din nou.

Știa, au făcut-o pentru ea. Dar nu a fost întotdeauna ușor pentru o fetiță și nu i-a alinat inima, mai ales când inima ei tânjea după prezența lor. Și, de-a lungul anilor, acea durere s-a transformat într-o durere plină de compasiune pentru ei. Fiecare dintre ei ascundea atât de multe povești pe care ea nu le va afla niciodată, tăinuite în cearcănele întunecate de sub ochi, în urma nopților nedormite, sau în felul în care își lăsau privirile să zăbovească mult asupra ei, de parcă ar fi avut la fel de mare nevoie să li se amintească de ce făceau asta, pe cât aveau nevoie de aer pentru a respira.

Au fost primii oameni pe care ea a făcut un studiu, la nivelul inimii. Primii care au făcut-o să se gândească la o carieră prin care îi putea ajuta pe alții.

Annie se desprinde din mreaja amintirilor și revine la realitate, la urechea ascultătoare a lui Jeremiah.

— Număram zilele până la pensionarea lor. Mama s-a apucat de pictat, iar tata s-a apucat de citit. Iar eu le trimiteam vopsele și cărți, orice, ca să-i încurajez. Îmi plăcea să le văd mâinile odihnindu-se. Atingând lucruri nepătate de război.

Inspiră adânc.

— Dar în ultima vreme ... a devenit ciudat. Călătoresc foarte des în Florida, iar tata spune că este muncă de consultanță, dar nu-mi dă niciodată detalii.

Când l-a întrebat, el a încercat să explice, dar conversația a lăsat-o cu mai multe întrebări decât răspunsuri. *Este ... un proiect important. Ceva ce trebuie să fac, Semnal-Ann. Ceva ce trebuie să îndrept.* El o numește cu porecla din copilărie, inventată atunci când ea juca *semnalizatorul* pe barca lui.

Ea continuă.

— Acolo sunt acum. Altfel, sunt sigură că ar fi venit să-l vadă pe Bob până acum. Sau cel puțin ... mama ar fi făcut-o. Ea se străduiește să reducă distanța dintre tata și Bob. Tot ea este cea care m-a trimis să stau cu Bob în vara aceea. Nu cred că tata ar fi făcut asta. Dar mama și Bob au ținut legătura de-a lungul anilor și când Bob și-a pierdut soția ... Annie clatină din cap. Își amintește cum s-a instalat o negură în casa lor. Tata era departe, iar ea și mama stăteau citind necrologul Evei Bliss în ziar. Cred că mama intuia că eu și Bob aveam nevoie unul de altul în vara aceea.

— Mama ta pare înțeleaptă, spune Jeremiah. Vorbești des cu părinții tăi?

— Da. I-am sunat imediat ce am aflat ce s-a întâmplat cu Bob. Ar trebui să se întoarcă acasă în următoarele zile, iar mama speră să-l convingă pe tata să vină aici, să-l viziteze pe Bob. Annie i-a sunat cu vești de la spital ori de câte ori apărea vreo noutate în starea lui Bob, dar din păcate nu au fost prea multe schimbări. Suntem o familie ciudată. Eu le trimit în continuare vopsele și cărți. Ei continuă să meargă în Florida pentru consultanță cu privire la ei știu ce.

Annie ridică din umeri, timidă.

— Oricum, am răspuns la multe alte întrebări, nu numai la cea pusă de tine. Cred că am simțit de mică faptul că marea îi duce pe oameni departe. A intrat în mine această teamă, până când a devenit parte din mine, ca sângele din vene.

— Așa se întâmplă uneori, spune Jeremiah.

Annie așteaptă, sperând, rugându-se ca el să continue. Și pare că este gata să o facă. Dar tot ce încearcă să se dezlănțuie acolo se lovește de Marele Zid al lui Jeremiah și se prăbușește înapoi în umbră.

În noaptea aceea, la mult timp după ce Claudette Colbert și Clark Gable și-au jucat ultima scenă triumfătoare pe ecran și luminile decorative au fost stinse, cei doi vâslesc împreună spre casă. În barca aceea mică, pot să se apropie mai mult de țărm decât de obicei și trec pe lângă insula Everlea. Annie vrea să arunce o privire doar pentru a vedea dacă poate zări vreun semn de la Sully, îngrijorată fiind pentru modul în care femeia ieșise brusc din *La cambuză*. Dar casa este întunecată, insula tăcută.

Dincolo de întinderea îngustă a mării, insula lui Ed este la fel de întunecată. Trecând pe sub un copac pletos care-și lasă ramurile deasupra mării, de pe proprietatea lui Sully, o licărire de lumină argintie se observă în întuneric. Lumina lunii se reflectă în ceva metalic.

Annie arată spre ea, cu o privire întrebătoare către Jeremiah. El vâslește mai aproape și, în timp ce trec pe dedesubtul ei, ea vede un candelabru din tacâmuri de argint, agățat în copac. Tacâmurile sunt de bună calitate, victoriene – probabil cele cărora Sully dorea să le găsească un scop mai bun după încercările ei de coacere a biscuiților. Filigrane delicate se răsucesc pe măsură ce se ridică o briză, legănând furculițe și linguri de toate dimensiunile, până când acestea emit o simfonie de argint, ce traversează întinsul mării înspre vest ... chiar până la insula lui Ed.

O siluetă înaltă se mișcă printre copacii înalți de pe plaja lui stâncoasă. Annie își ține respirația, nevrând să perturbe tot ce se întâmplă aici. Silueta se apleacă și ridică ceva. Mișcă obiectul până când ... iată!

Lumina lui strălucește din nou. El o reglează, îndreptând-o chiar către direcția de unde vin sunetele metalice, dinspre Sully. Și acolo, în vechea casă victoriană, Annie ar putea jura că vede o perdea la una dintre ferestrele de la etaj care se dă la o parte ... și rămâne trasă.

Annie îi face semn lui Jeremiah. Cât de liniștit poate, el vâslește. Alunecând departe de acest vals de lumină, vânt și muzică, departe de orice altceva încolțește între cele două insule.

Capitolul 25

Iulie 1950

Mareele din Ansel sunt unele dintre cele mai mari din lume. De două ori pe zi ele ridică apa cu 4 metri deasupra marcajului și o retrag din nou pentru a dezvălui un peisaj ascuns. Pietrele vin și ele în aceeași cadență a fluxului și refluxului. Când un oraș din țară este fascinat de Cuvinte, vine un nou flux de cutii. Jim le transferă în șopronul din spatele oficiului poștal, iar Robert și iubita și curajoasa lui soție le transportă pe barcă și apoi pe insulă, urcând poteca îngustă.

De ani de zile acesta a fost cursul lor. Luni de zile fără niciun pachet, apoi iar un aflux de pachete, care încetinește până ajunge o mică scurgere. Apoi încă o pauză. Bob și Eva le pun în straturi, viață peste viață, până când pietrele se termină. Și apoi așteaptă.

Într-o astfel de pauză, la patru ani după ce poezia a fost publicată pentru prima dată, Bob pune jos mistria și le însoțește pe mama și pe Eva la festivalul Zilei Independenței, în oraș.

Ansel-by-the-Sea a știut întotdeauna să lucreze din greu, să se odihnească bine și să sărbătorească cu chef. Dar, de când cu războiul, această sărbătoare a căpătat tente extreme. Melancolie amestecată cu veselie. Ziua începe și se încheie cu o rugăciune, urmată de un moment de reculegere când sunt amintiți fiii căzuți

ai țării. Și între aceste două momente ... oh, cum sărbătoresc libertatea care nu le fusese promisă, libertatea pe care se întrebaseră dacă o vor pierde! Sărbătoarea lor pare a fi întocmai ca lumina unor artificii care ard cu fervoare din ce în ce mai mare, până seara.

Piața orașului este împodobită cu steaguri și voaluri roșii, albe și albastre. Trupa liceului – dacă șapte copii cu instrumente vechi ar putea fi numiți trupă – cântă în foișor. Melodiile patriotice îi fac pe oameni să-și desfacă pungile și să ofere bani pentru licitația de plăcinte. După picnic, în timpul căruia toată lumea gustă din plăcintele celorlalți, anseliții se întind pe păturile de picnic la soare, așteptând punctul culminant al zilei – cursele pe lăzi.

Toată lumea se aliniază pe țărm, de la Debarcaderul lui Joe până la docul lui Mel. Înșirate de la un capăt la altul, se văd lăzile de homari, prinse între ele, plutind pe suprafața apei înghețate a oceanului, așteptând ca bărbații să treacă peste ele ca și cum ar fi frunze de nuferi, provocându-i să ajungă de la un debarcader la altul într-un timp record.

Primarul deschide evenimentul, invitând pe „oricine este suficient de curajos printre voi" să accepte provocarea de a traversa pe lăzi. O liniște mare se lasă peste mulțime în timp ce toți îl așteaptă pe inevitabilul Melvin Buck.

Omul pășește înainte, cu șapca lui de baseball roșu cu alb, privind la mulțime ca un interpret care urcă pe scena pentru care a fost făcut.

— Bine, bine. Obligați-mă, de ce nu? Încep eu primul!

Un chicotit se aude în mulțime. Melvin începe întotdeauna primul. În pantalonii lui scurți și cu cămașa în dungi, cu nasturi se îndreaptă spre debarcader, se apropie de margine și își ține brațele peste cap ca un olimpic care se întinde.

— Pe locuri, fiți gata ... start! spune primarul Boone, ținând sus ceasul său de buzunar, din aur.

Și Melvin a plecat, clătinându-se în stânga și în dreapta, în timp ce lăzile fac tot posibilul să-l facă să cadă în apă. Trece de

jumătatea traseului, apoi de încă două lăzi, dar se dezechilibrează și cade în apă, ridicându-se cu un strigăt victorios.

— Iuhuuu! Două lăzi mai mult ca anul trecut!

Nimeni nu-i poate spune lui Melvin că a pierdut, dar cineva îi strigă că, în acest ritm, va ajunge la sfârșitul cursei peste doisprezece ani.

— Voi fi aici peste doisprezece ani! strigă Melvin, în timp ce urcă scara de la capătul debarcaderului.

Mai mulți bărbați încearcă să traverseze, majoritatea aproape ajungând la final, iar Tall Reuben reușește într-un timp record.

— Acesta este timpul pe care trebuie să-l învingeți, oameni buni! Primarul încearcă să țină brațul lui Reuben în aer, dar brațul lui întins complet nu reușește decât să îl ridice pe al lui Reuben la jumătate, undeva deasupra capului primarului. Reuben strălucește de bucurie, roșu la față, agitându-și picioarele.

Eva se întoarce spre Robert, privindu-l cu speranță.

— Ai de gând să încerci, marinarule?

El ridică o sprânceană spre ea.

— Nici nu mă gândesc.

Ultima dată când a concurat a fost provocat de Roy și a aflat atunci că oceanul este mult mai rece când ai și audiență, mai nemilos atunci când tot orașul urmărește eșecul cuiva de a rămâne în poziție verticală.

— Maxwell Yost! strigă unul dintre tinerii din mulțime. El tot repetă numele și reușește să convingă doi sau trei dintre prietenii lui zgomotoși să se alăture scandării.

— Maxwell Yost! Maxwell Yost! Maxwell Yost!

Este numele domnului Max, cel mai bătrân din oraș. În vârstă de nouăzeci și șapte de ani, Maxwell se agită din scaunul lui cu rotile.

— Vă aud, vă aud! Lăsați-l pe bătrânul Maxwell să încerce.

Își ridică bastonul – un cadou de la *Boston Post* dăruit celui mai bătrân cetățean al orașului. Deși au fost câteva sute astfel de bastoane în Noua Anglie, le-a fost greu să treacă întregul nume

Ansel-by-the-Sea pe plăcuța de alamă a acestui baston. Dar literele înghesuite nu-l deranjează pe domnul Max, care pune bastonul înapoi în poală, în timp ce băieții continuă să-i strige numele ca să dea o șansă cursei cu lăzi.

Supărarea crește în Robert. Știe că această glumă, ca cel mai în vârstă dintre ei să încerce cursa periculoasă a lăzilor alunecoase, este menită să fie distractivă. Dar chiar așa? Acum optzeci și șase de ani, aproape în ziua aceasta, domnul Max era tânărul Max, băiatul baterist de unsprezece ani care își lăsase instrumentul deoparte și manevrase un tun la Gettysburg când a fost chemat. Nu merită mai mult respect de atât?

Robert dă drumul mâinii Evei, iar ea îi aruncă o privire întrebătoare, conspirativă.

— Du-te să-i înveți minte!

Cu un mers lent, se duce la debarcaderul lui Mel și, pe drum, trece pe lângă domnul Max.

Se apleacă la urechea bărbatului și spune:

— Asta e pentru Gettysburg.

— Bine zis! strigă domnul Max. Faceți loc tânărului Bob!

Robert zâmbește auzindu-și numele. Întregul oraș a început să-l numească așa cum îi spunea Roy. Se simte bine. Și este frumos că și domnul Max îi spune că este tânăr, pentru că el nu se mai simte chiar atât de tânăr. Are doar douăzeci și trei de ani, dar i se pare că a trăit zece vieți în ultimii cinci ani.

La indicația primarului, își sprijină mâinile pe unul dintre genunchi, cu piciorul întins.

— Această cursă este pentru domnul Max! țipă el și tot orașul izbucnește. Domnul Max radiază, ridicându-și bastonul în aer.

Lăzile se unduiesc ca un șarpe în apă, provocându-l să traverseze.

— Pe locuri, fiți gata, start!

Cu un salt și o stropire, a început alergarea. Sare din ladă în ladă, marea încercând să-i înghită picioarele la fiecare impact. Arthur vâslește de la distanță, gata să îi întindă o vâslă dacă

alunecă și cade, însă dansul complicat al vitezei și al mușchilor îl poartă ca în zbor.

Respirația i se întețește și fața îi este deja udă de apa oceanului – mai are șase lăzi până la sfârșit. Cinci lăzi. Patru, trei ...

Piciorul lui atinge penultima ladă, iar gândul victoriei deja îl animă. Dar, la fel de repede, un val rece se ridică să-l smulgă înapoi, lada se înclină dorind parcă să-l azvârle în apă. Alergarea lui este rapidă și încrâncenată. Se gândește la domnul Max și la acea afurisită ultimă ladă și, într-o sforțare de sfidare a gravitației, își trage piciorul din apă și îl pune ferm pe ultima ladă, după care se prăbușește cu capul înainte pe platforma de la Debarcaderul lui Joe. Linia de sosire.

Jim îl bate pe spate și îi spune ceva care este înăbușit de propriul său puls care-i bate în urechi și de mulțimea care ovaționează de pe țărm. Jim apucă încheietura mâinii lui Robert și o ridică în aer.

– Un nou record!

Trupa face zgomote de victorie la distanță, iar oamenii se adună pentru a-i strânge mâna, pentru a-l bate pe umăr. Nu avea nevoie de asta.

– A fost domnul Max, spune el, cu fața arzând, privind cu alean spre piața orașului, care este complet goală. Ce n-ar da să dispară acolo! Este pentru domnul Max, spune el, plecând privirea.

– Dom-nul Max! Dom-nul Max!

Același trio dinainte, tinerii puși pe șotii care vor să stârnească iarăși o scenă. Îl ridică pe Robert pe umeri ca să-l poarte prin mulțime.

– Pentru domnul Max!

Și apoi se opresc brusc. Mulțimea tace.

Robert se întinde să vadă ce s-a întâmplat, dar soarele îl orbește. Ridică o mână pentru a-și proteja ochii și vede o femeie într-o rochie neagră, simplă, care se îndreaptă spre el – arătând cu degetul spre el. Nu a văzut-o niciodată în viața lui. Și totuși,

simpla ei vedere îi provoacă un sentiment de parcă ar fi străbătut de un șoc electric – are senzația că o cunoaște.

Băieții care îl țin pe umeri au rămas cu gura căscată, stânjeniți în fața acestei figuri nepământene apărute din senin.

— Tu ești! spune ea.

Femeia iese în evidență – ochi albaștri ca de gheață, privindu-l direct în ochi, sau privind chiar prin el. Chipul ei nu-i trădează vârsta. Cercurile de sub ochi arată că a trăit mai mult decât el, multe lumi mai mult, deși nu poate avea mult mai mult de treizeci de ani. Părul întunecat îi cade pe umeri lung, într-o coadă împletită.

Robert sare din lectica sa nedorită, aterizează pe pământ și simte o barieră. Ca și cum, dacă ar trece-o, va depăși o limită de unde nu va mai putea reveni.

Însă femeia este cea care traversează bariera. Nu încetează să-l privească în ochi.

— Tu ... ești un om bun. Vorbirea ei este cumpătată. Ca și cum ar străbate dintr-un ținut îndepărtat, direct din patria ei – de undeva din Europa, după accent – cuvintele rostite poartă în ele o convingere de neclintit, consolidată parcă de marea distanță dintre locul unde s-au născut și până aici și acum.

Robert ar trebui să se împotrivească. Ea nu știe. El nu este un om bun. Dar vocea ei e vehementă. Eva este lângă el acum. Și-a strecurat mâna în a lui și amândoi stau nemișcați, simțind că se întâmplă ceva important – deși nimeni nu știe ce.

Ansel, cel puțin, tace.

Femeia ridică o mână spre fața lui și începe să tremure când îl atinge.

— Om bun, spune ea din nou.

Ochii ei par să vadă universuri în care el zărește doar o clipă și să reflecte o durere nemăsurată din inimă. Cu cealaltă mână, ea face același lucru cu Eva, atingerea ei este încărcată de convingere.

— Oameni buni.

El își pleacă privirea. Singurul cadou pe care îl poate oferi unei astfel de persoane este adevărul.

— Doamnă, îmi pare rău. Nu cred că sunt cine credeți că sunt.

Dar ea nu ascultă. Fața ei, marmorată până acum, se schimbă într-un zâmbet trist în timp ce își retrage mâinile.

Femeia murmură apoi cuvinte indescifrabile. La început, el crede că așa vorbește ea, că este durerea din vocea ei. Dar apoi – cuvânt cu cuvânt – își dă seama că a alunecat în altă limbă. Germană, dacă nu se înșală. O limbă pe care puțini îndrăznesc să o vorbească în America, atât de prudenți sunt oamenii după război și după evadarea a trei prizonieri de război germani chiar aici, în Maine. Nimeni nu va uita prea curând panica acelei vânători de oameni prin North Woods.

El prinde câteva cuvinte pe care le cunoaște: *Danke*–mulțumesc! *Leben*–viață. Și cele două cuvinte care fac întregul oraș să își țină respirația – *Auschwitz*. *Stutthoff*. Au auzit povestiri din aceste tabere de concentrare. S-au îndurerat la aflarea atrocităților. Dar nu s-au așteptat niciodată ca cineva să vină chiar la ușa lor și să vorbească de aceste lucruri.

Eva își înclină capul înspre ea ca să audă mai bine. Nu are prea multe ocazii să-și folosească abilitățile lingvistice în Ansel, dar acum o face.

— Ocean, spune ea. Era în ocean și …

Femeia deslușește faptul că Eva traduce și începe să vorbească cu însuflețire. Fusese închisă la Auschwitz. A fost eliberată, dar nu avea casă. Fugea spre America, spre o viață nouă … dar barca … era cât pe ce să se scufunde. Era pe o barcă de salvare …

Respirația lui Robert se întețește. Cunoaște restul poveștii. I s-a spus pe când era în pântecele gri al navei de război. Ar putea fi această femeie …? Îl caută în mulțime pe Arthur, dar nu-l vede. Însă o vede pe mama lui în mulțimea din jur, făcând ochii mari.

Eva continuă:

— Apa era rece și aproape că se înecase și ea și … copiii ei?

Femeia își duce mâna spre sol, indicând înălțimea unui copil. Apoi dă din cap.

— *Ja! Ja! Drei!* Ridică trei degete.

Dar ceva este greșit. Fuseseră doi copii cu femeia salvată de Roy, nu trei. Cu toate acestea, femeia vorbește mai departe, vocea ei fiind afectată de pasiune în timp ce arată spre Robert. Face o pauză, inspiră printre tremurături, clatină din cap și își strânge buzele. Ochii i se umplu de lacrimi și dă din cap spre Robert.

— *Gut*. Om bun.

Robert o privește direct în față.

— Acela ... a fost fratele meu, spune el cât de blând poate, făcând ochii mari, dorind ca ea să înțeleagă.

Ea nu cunoaște soarta fratelui său după plecarea ei de pe distrugător. Și ea a trecut prin multă durere, își dă seama.

— Geamănul meu, nu eu. Își înconjoară fața și își încrucișează mâinile peste ea.

— *Nein*, spune ea.

— Fratele meu, spune el și o privește cu înțeles pe Eva.

— *Bruder*, șoptește ea.

— *Mein Bruder*, spune Robert. El a fost un om foarte bun.

La stânga lui, vede că mama lui s-a apropiat de ei, o lacrimă alunecându-i pe obraz. Femeia se uită lung, până în punctul în care o undă de căldură ciupește parcă gâtul lui Robert.

În cele din urmă, femeia își pleacă privirea și scotocește în poșetă, o geantă de mână maro, uzată, cu un mâner de lemn, acolo unde odată fuseseră două mânere. Scoate o hârtie, o desface și i-o întinde. Este o tăietură din TIME.

— Tu, spune ea, arătând mai întâi spre el, apoi spre imagine. *Tu* ... ești un om bun. Închide ochii pentru a-și aminti ceva ce a repetat de foarte multe ori. Domnul Robert Bliss.

Respirația lui devine agitată. Este ca și cum cineva ar fi dezlănțuit un întreg ocean în jurul lui și acesta se adună într-un vârtej și se retrage, lăsându-l expus.

Niciun suflet nu mișcă. Aruncă o privire rapidă în jur și vede că și copiii care s-au urcat pe schelele de lemn de pe docuri sunt la fel de încremeniți ca și adulții – și cei care plutesc în bărci, și cei adunați în jurul lor.

Eva rupe tăcerea cu câteva cuvinte rostite blând, transformând limba germană într-o limbă melodică, construind încrederea între ea și această femeie, cuvânt cu cuvânt.

— Vino, spune în cele din urmă Eva, zâmbind și punând un braț în jurul umărului femeii. Robert, Savannah, aceasta este doamna Lies! Rosen. Avem niște lucruri de aflat unii de la alții.

Capitolul 26

Magia căldurii Evei, alinarea dată de plăcinta cu crustă aurie, umplută cu afine sălbatice și rubarbă, dăruită de doamna Crockett, uralele care se aud din fundal și bătaia bâtei de baseball care vine de la jocul care se încinsese pe teren – toate acestea o învesmântă pe Liesl Rosen cu o mantie de speranță, pe care ea o acceptă senină, stând la picioarele statuii lui Josef Krause.

Limba ei engleză este mai bună decât părea la început și, cu ajutorul ocazional al Evei, aceasta își spune povestea.

Le povestește cum, la douăzeci și cinci de ani, a ajuns împreună cu soțul ei și cei doi copii ai lor într-un lagăr de concentrare din Polonia. Cum, înghesuiți în barăci, având drept podea pământul gol, au dormit toți patru într-un pat construit pentru o singură persoană. Cum erau mereu flămânzi, cum mâinile și picioarele le erau atât de reci încât nu mai puteau să le simtă, cum prin acoperiș se scurgea apă atât de rece încât uneori se trezeau cu un strat de gheață sub picioare – dar abia dacă observau, pentru că oricum, întreaga noapte, frigul le era singura învelitoare. Dar rămăseseră împreună și știau că asta era un miracol.

După un timp, torționarii lor i-au despărțit pe bărbați de femei, izolându-i în barăci diferite. Liesl simțise cum ceva începea să se destrame în sufletul ei – un tremur pe care nu putea să-l oprească. O durere adâncă din suflet îi spunea că vor urma

copiii ei, pentru că auzise povești despre alte tabere în care copiii au fost exterminați, deoarece nu erau de niciun folos în lagărele de muncă silnică.

— Nu erau de niciun folos, repetă Liesl cuvintele în șoaptă. De parcă nu ar fi ei chiar păstrătorii vieții ...

Și, în curând, copiii au fost luați, dar păreau să fie în siguranță, cel puțin deocamdată, într-un sector nou pentru copii. Zile în șir, ea și Luka, soțul ei, abia de se vedeau – el muncea în carieră, scoțând pietre din pământ, iar ea, în fabrica de muniții, cu sufletul făcut fărâme la gândul muncii pe care era pusă o facă, la gândul că gloanțele acelea vor pune capăt unor vieți.

Exista un singur colț din univers unde se puteau întâlni după-amiaza, târziu. După ce plecau gardienii care făceau turul, era suficient timp încât Liesl să-și poată atinge degetul mic de degetul mare al lui Luka, când treceau unul pe lângă altul. Sau uneori – rareori, o dată la mult, mult timp – rămâneau puțin mai mult împreună, ascunși de un perete de saci de nisip.

Când au venit ploile binecuvântate de iarnă ele au ținut gardienii mai mult la depărtare, făcând ca peretele cu saci de nisip să fie mai mare, și dându-le astfel un pic mai mult răgaz împreună.

În unele zile, ea venea purtând vânătăi și urme de lovituri primite la fabrică – și să-i explice de unde erau nu ar fi făcut decât să mărească suferința provocată de supraveghetorii ei. Așa că Luka își trecea degetele cât de blând putea peste rănile ei, ca un vaiet tăcut, ochii lui cenușii umplându-se de lacrimi. Și îi șoptea, cu voce aspră, la gândul nedreptății: *Eines tages, Liesl*. Într-o zi, Liesl.

Știa ce voia el să spună ... că vor scăpa de această viață, cândva. Că vor avea o viață mai bună. Un loc unde să poată respira. Unde soarele nu stătea ascuns ani la rând și unde mâinile lor puteau lucra pământul pentru a crește lucruri, nu a distruge lucrurile.

Eines tages. Prin aceste două cuvinte și prin speranța neîndoplecată ce se citea în durerea ochilor lui întunecați, omul spunea mai mult decât ar fi putut spune toți povestitorii din toată lumea, laolaltă.

Nu peste mult timp, ea și-a dat seama că o viață nouă creștea în ea – viață, acolo, în acel loc al morții. Într-una dintre după-amiezele petrecute împreună, ea luă mâna soțului ei și o așeză pe abdomenul ei concav, care în întunecimea lui ascundea acest mare secret. Cu obrajii înroșiți ca o mireasă tânără și cu magia pe care o simțea prinzând viață și scânteind în aerul dintre ei, ea îi șopti strigătul lui de luptă înapoi: *Eines tages, Luka.*

Surâsul ei a spus restul, iar zâmbetul lui larg a fost ca și cum cineva i-ar fi redat tinerețea. Și viața împreună cu ea. *Ja*, spusese el și îi strânse mâna. *Ja, Liesl.* Vocea lui era profundă și plină, în ciuda uscăciunii ei.

Și apoi venise vremea marșului către moarte. Zvonurile despre invadarea forțelor sovietice au adus speranță și disperare laolaltă, într-o luptă pentru viață. Sovieticii i-ar putea elibera! Dar germanii și-au pus în gând să-i înșele pe sovietici, să-i trimită pe prizonieri la moarte înainte ca libertatea să aibă o șansă. Și exact așa au făcut.

— A fost ceva ...

Vocea lui Liesl aici, în piața orașului, spunând povestea la umbra statuii lui Josef, compatriotul ei, pare chinuită. La fel și ochii ei. Femeia clatină din cap.

— ... ce nu pot să exprim, spune ea, accentul ei încercând să lege engleza de care este capabilă într-o poezie tragică. Ne-au pornit într-un marș al morții, în plină iarnă, până la stâncile Mării Baltice. Ne împingeau de pe marginea stâncilor ... și apoi ne împușcau. Își ridică mâna pentru a-și acoperi gura și a înăbuși un strigăt.

Eva întinde mâna peste masă și ia mâna liberă a lui Liesl într-a ei.

— Nu trebuie să ne spui, spune ea încet.

Liesl stă nemișcată în timp ce încearcă să își revină, apoi inspiră adânc.

— Vă voi spune ce este necesar, zice ea, pentru că este încă un miracol.

Ea continuă să vorbească despre cum, deși copiii ei erau cu ea, nu l-au putut găsi pe Luka în grupul celorlalți. Dar îi putea auzi vocea în inimă, îndemnând-o să continue cu aceste două cuvinte. *Eines tages. Eines tages. Într-o zi.* Știa deja că erau sortiți morții dar, pe măsură ce acea realitate se adâncea în inima ei, ceva s-a întâmplat.

Libertatea.

— Nu mai aveam nimic de pierdut, a spus ea. Și astfel, lanțurile mele ... s-au rupt. Nu am mai simțit nicio teamă. Nimic în afară de ... de ... – își apasă un pumn pe piept, peste inimă – *un foc*. Să încerc, pentru ultima oară.

S-a desprins de ceilalți înainte ca să fie obligați să sară de pe stânci.

Ținând strâns mâinile celor doi copii ai ei, s-a ascuns după un copac și s-a lipit de el. Copiii tremurau, unul dintre ei scâncea, dar ea i-a tras aproape, rugându-se să găsească o cale. Rugându-se la Dumnezeul care a despărțit marea odată, rugându-se ca El să facă din nou imposibilul și să-i salveze.

Când a deschis ochii, a văzut o cărare printre copacii din fața ei. Pașii se apropiau din spatele lor.

— Repede, iubiții mei, a spus ea, trăgându-și copiii spre acea cărare.

Era ca un fel de scară, dar care cu greu ar fi putut fi numită așa, din pricina treptelor ei rustice, făcute din stâncă și lemn vechi, încastrat în pământ. La capătul ei era o umilă colibă de pescar. Pașii se apropiau. Le-a șoptit copiilor ei să se adăpostească în spatele cabanei și să nu iasă, indiferent ce ar fi auzit. Iar dacă ea nu venea după ei până dimineața, ei trebuiau să „fie iuți și să se furișeze ca vulpile" și să continue să meargă pe lângă stânci spre vest, până când aveau să găsească o casă.

Cu un ochi asupra lor și unul către marginea copacilor, și-a dat seama că trebuie să iasă înaintea gardianului care venea spre ea, ca nu cumva acesta să-i vadă pe copii înainte ca ei să ajungă în siguranță.

Așa a și făcut. El a prins-o brusc de încheietura mâinii și nu a vrut să o privească în ochi, deși ochii ei îi căutau privirea. Și când în sfârșit s-a uitat la ea ... ceea ce Liesl a văzut în ochii lui i-a dezlănțuit în inimă o durere adâncă și o teamă cumplită, care i-au tăiat respirația. Bărbatul – băiatul, căci era mai mult un băiat – abia gustase din viață și tot ce știa era să omoare. Ea văzuse asta în ochii lui. Răceala. Pâlpâirea disperării.

— Te rog! Nu trebuie să faci asta, îi spusese ea cu voce joasă, dar puternică. Învesmântată într-o pace pe care nu o putea explica.

El se uită în altă parte. Spre mare. Apoi peste umăr, spre masacrul pe care îl lăsase dincolo de copaci.

— Asta-i tot ce știu să fac, tună vocea lui.

A eliberat-o din strânsoare și a lovit-o cu patul puștii. Ea a căzut la pământ. Apoi s-a târât mai în spate, departe de apropierea cizmelor lui negre care măcinau pietrișul.

Deodată simți cum pământul cedează sub ea, o mică avalanșă de pietriș căzu pe faleză. În curând avea să urmeze și ea. Acolo, în genunchi, cu brațele pe pământul rece, a înălțat o rugăciune de eliberare. O rugăciune fără cuvinte, rostită doar prin plâns, gândindu-se la copiii ei. *Cruță-i, Doamne! Fie ca ei să nu mă găsească, să nu trăiască cu acea imagine în mintea lor. Apără-i, Doamne!* Și-a pus o mână pe abdomen, pentru a-și apăra copilul nenăscut – disperată. Și apoi și-a ridicat privirea.

Soldatul a privit-o. Gura îi era schimonosită. Și apoi ea și-a dat seama. Avea de gând să o omoare. Să o împingă în mare, apoi să o împuște ca să se asigure că e moartă. La fel ca pe ceilalți.

El s-a aplecat, a întins o palmă spre fața ei ca și când ar fi vrut să o împingă. O singură lacrimă se prelingea pe obrazul ei, căzând și stropind o piatră cenușie la fel de mare precum capul ei și lăsă în urmă-i o pată neagră.

Tânărul îi puse o mână pe ceafă. O lăsă să rămână acolo o clipă – o binecuvântare ... sau o condamnare la moarte. În el se dădea o luptă. Oare era o viață care merita cruțată? Sau era și ea

doar un parazit, așa cum fusese învățat să creadă? Stând așa, cu mâna pe capul ei, om lângă om, bărbatul nu știa ce să facă.

Și apoi, într-o izbucnire de forță, el a lovit-o cu capul de stâncă – și totul a devenit negru.

Captivat, prins în povestea ei, chiar acolo pe stâncile Balticii, odată cu ea, Robert nu-și poate lua ochii de la Liesl. Nici Eva nu poate. Capul mamei lui este plecat, ființa ei cuprinsă de disperare și lacrimi.

— Dar dumneata ... te-ai trezit?! Acesta a fost miracolul tău ... spune Robert după o vreme. Femeia este aici, așezată în fața lor, la urma urmei. Clatină din cap mirat. Este un miracol, doamnă Rosen, că ați supraviețuit acelui marș al morții, căderii ... și ați putut – iertați-mă că am presupus deja asta – să scăpați împreună cu copiii.

Chipul lui Liesl se luminează, toate umbrele sunt alungate.

— *Ja!* Un miracol pentru care Îi mulțumesc lui Dumnezeu în fiecare zi. Dar acesta nu este miracolul despre care am venit să vă spun. Într-adevăr, m-am trezit. Era umed și frig și eram acoperită de un strat subțire de nisip. Era prima rază de lumină a zilei următoare și m-am trezit cu două umbre care blocau soarele – copiii mei, murmurându-și propriile rugăciuni, lipindu-se strâns de mine. Întreaga mea ființă era amorțită și, pe măsură ce am început să mă mișc, fiecare bucățică din mine a început să mă doară. Căzusem de la mare distanță – și eram rănită pe tot trupul, zgârieturile noi erau răspândite peste vechile mele cicatrici, ca o țesătură. Dar – și încă nu-mi vine să cred – nu am fost împușcată. Băiatul acela ... inima mea încă se frânge gândindu-mă la el. Sper, pentru el, că întunericul nu va câștiga. În el s-a dat o luptă. Deși el m-a aruncat în mare ... nu m-a împușcat. Vreau să cred că o urmă de lumină a rămas în el. Și mă rog ca acea lumină din el să învingă.

Eva strânge mâna lui Liesl și își șterge repede o lacrimă de sub ochi, cu mâna liberă.

— Este atâta bunătate în inima ta!

— Aș vrea să fie așa, spune Liesl. Dar adevărul este că nu m-am simțit așa mult timp după aceea. Să te privească în ochi cineva și să decidă că ești un nimic – un ciumat care trebuie zdrobit – este groaznic. Mult timp după aceea am bâjbâit în întuneric.

Clatină ușor din cap, ca și când ar vrea să-și amintească povestea și continuă:

— Eu și copiii mei ne-am croit drum prin pădurile Poloniei, supraviețuind cum am putut. Ținutul era însuflețit de veștile despre victorie, care veneau din Europa. Nu era sfârșitul războiului, dar era sfârșitul acestuia în partea noastră de lume, cel puțin. Începutul speranței pentru restul lumii. Am fost întâmpinați cu bunătate, suficientă pentru a ne ajuta să găsim o cale de a pleca în America. Luka avea aici o soră și am visat să venim cândva la ea. Dacă ar fi vreodată să-mi regăsesc soțul, dacă el a supraviețuit din întâmplare, aici ar fi locul. Am muncit și am economisit și apoi am primit veste de la sora lui Luka, ne-a trimis bani să ne urcăm pe o navă care să ne ducă peste Atlantic, la câteva luni după ... după ... întâmplarea cu stânca.

— Pornită spre New York, spune Robert ...

Există o amintire legată de aceste cuvinte, un ecou al poveștii lui Arthur despre salvarea de la miezul nopții. Se ridică, aplecându-se pentru a auzi mai bine.

Liesl încuviințează din cap.

— Când am plecat pe ocean în acea noapte, nu aveam nicio speranță. Copiii mei și cu mine – toți trei, pentru că bebelușul meu era încă în viață – ne-am agățat de acea plută de salvare și am continuat să sperăm. Mi-au salvat copiii, dar nu s-au putut întoarce după mine. Dar atunci, când totul părea pierdut, a apărut fratele tău. Când i-am văzut mâna întinzându-se după mine ...

Vocea ei este sufocată de amintire, ochii roșii de lacrimi. Inspiră adânc, tremură.

— Deodată, era ca și cum eram din nou pe acea stâncă. O mână se îndrepta spre mine. Dar nu am văzut chipul unui soldat

ucigaș, nici un bărbat care să mă lovească precum un parazit. Era un chip al bunătății. Un bărbat care intrase în valuri când nu ar fi trebuit. Să-și riște viața pentru a mea.

Chipul îndurerat al mamei lor trădează un sentiment de mândrie pe care și Robert îl simte adânc în inima lui. El aproape că uită să respire. Cu ochii minții, vede imaginile unei alte nopți întunecate derulându-se. Îl vede pe fratele lui cum atârnă pe marginea prăpăstiei, agățându-se de viață – vede chinul de pe fața lui când Robert îl trage sus, în siguranță. Ecouri de regret și, suprapuse peste aceasta, imagini noi cu Roy răscumpărând cicatricile acestei femei, prin singurul lucru pe care l-a avut de oferit: curajul.

Liesl netezește cu mâna articolul din TIME de pe masa de picnic la care sunt așezați.

— Am venit în cele din urmă la sora soțului meu, în New Hampshire. O fermă mică. Știți ce creștem?

Pe chipul ei se așterne un zâmbet copilăresc, de parcă ar fi pe cale să dezvăluie că sunt păzitorii soarelui sau că semănă aur și culeg din belșug. Se apleacă și șoptește cu atâta uimire:

— Porumb! Creștem ceva care dă *viață*. Copiii mei sunt sănătoși acum. Nu sunt ... își ridică mâna în aer, căutând cuvântul. Nu sunt *oysgedart*.

Robert se uită la Eva, al cărei chip trădează nedumerirea.

Liesl râde.

— Îmi pare rău, spune ea. Engleza mea nu este încă atât de bună. *Oysgedart* este în idiș, înseamnă că nu este suficientă carne pe oase, așa cred că ați spune voi. Copiii mei nu mai sunt ca scheletele. Mulțumesc lui Dumnezeu!

Într-o zi, când făceam curățenie în casă, am găsit articolul acesta. Sora lui Luka mi l-a citit. Nu este o noutate, știu, dar ... trebuia să vin când ți-am văzut fața. În noaptea aceea, tot ce am putut face a fost să plâng. Să aflu că fratele tău nu a venit acasă după acea noapte pe mare ... să realizez că, pentru ca noi să putem să cultivăm porumb sub soare, el nu a mai văzut soarele

niciodată. M-am dus pe câmpul de porumb, într-o noapte cu lună, și am luat asta de pe pământ – pentru el.

Bagă mâna în rucsacul uzat și scoate o piatră.

Mare și gri, cu pete albastre.

— Este pentru farul tău, dacă nu cumva am venit prea târziu. Ținând-o grijuliu în căușul palmei, i-o întinde lui Robert, cu mâna tremurândă. Pentru el, sau pentru Luka, sau poate pentru amândoi.

Robert își pune o mână sub a ei, iar cealaltă deasupra pietrei.

— Nu ai venit prea târziu.

Mama lui își șterge lacrimile și pune mâna pe mâna lui Liesl. Întreabă de copiii ei și soarbe cu nesaț fiecare detaliu ca și când ar fi propria ei familie, inima ei de mamă trecută prin focul durerii adunând în sine această comoară vindecătoare.

— Eu vreau să vă spun ... că îmi pare rău. Că nu a venit acasă. Din cauza mea.

Liesl își pleacă ochii.

Maxilarul lui Robert se mișcă nervos, un val de căldură îi cuprinde ființa.

— Trebuie să știți ceva, doamnă Rosen. Îi povestește despre noaptea salvării lui Roy, cum salvarea aceasta i-a schimbat fratele. Despre cât de mult dorea și el să salveze pe cineva, așa cum el însuși fusese salvat.

Și după ce Robert își spune povestea, Liesl este învăluită de pace, ca de un șal. Cu un zâmbet trist, spune în cele din urmă, privind spre ocean:

— Roy Bliss.

Nu i-a spus numele până acum.

— El ... cum spuneți voi ...? El a schimbat – face semn către apă – cursul lucrurilor. Nimic nu poate îndepărta răul care s-a întâmplat înainte de el, dar el a făcut mai mult decât să-l îndepărteze. El ...

Femeia își freacă mâinile. *Unter wasser*. Se uită la Eva pentru ajutor.

— Sub apă?

— Da, așa, dar ... mai mult. Mult sub apă ... S-s ...

— Scufundat?

— Da! S-a *scufundat* în durerea noastră. Și s-a jertfit pe sine. Așa cum spunea soțul meu, exact ceea ce a făcut *Yeshua* pentru noi, dând viață prin moartea Lui. Și noi dorim să onorăm viața Lui cu a noastră.

— Soțul tău, spune Eva cu blândețe, Luka. El nu s-a întors ... încă?

Formularea ei este plină de speranță, dar blândă, iar Robert ar vrea să o sărute pentru asta. El ar fi gafat această întrebare într-o mie de feluri.

Zâmbetul lui Liesl se estompează.

— Nu, spune ea. Încă nu s-a întors. Și știm că nu o va face, decât dacă se întâmplă o minune. Dar ... am avut mai multe minuni decât meritam, nu credeți?

— Nu cred că Dumnezeu ține un registru al acestora, doamnă Rosen, spune Eva ...

Femeia râde.

— Este adevărat. Poate, domnule Bliss, lumina ta îl va călăuzi pe soțul meu să ajungă acasă într-o zi.

În noaptea aceea, târziu, după ce ecourile jocurilor s-au stins de mult, iar doamna Rosen s-a urcat în trenul din Machias către casa ei din New Hampshire, Robert întoarce piatra în mâini, stând la masa din bucătărie. Cuvintele lui Liesl îi joacă în minte. Și, deși e trecut cu mult de miezul nopții și zorii zilei îl vor chema în curând pe mare, se îndreaptă către atelierul lui Roy. Acolo, cu dalta și ciocanul în mână, începe să scrie pe piatră două cuvinte:

Eines tages.

Capitolul 27

Iulie 1962

Ani. Au trecut ani de zile de economii mai mici sau mai mari, ani în care au strâns donațiile ocazionale și câte o donație sau două mai mari. Războiul din Coreea a început și s-a terminat. Mama sa a plecat la ceruri, lăsându-l îndurerat, deplângând cea mai pură și mai adâncă iubire pe care a cunoscut-o vreodată. Îl lasă pe el și îi lasă și moștenire acest loc pe care îl iubea – *Tihna marinarului* – și un vechi teren al familiei, în pădure, și cea mai prețuită moștenire dintre toate: rețeta ei de plăcintă cu alune, pentru Eva.

Acum războiul din Vietnam face furori, toată lumea speculează dacă și când se va implica America. În fiecare an, la fiecare etapă a războiului, în Ziua Memorială și de Ziua Veteranilor, poezia este publicată din nou, se răspândește zvonul că farul încă se construiește, și vin valuri proaspete de pietre. Aproape suficiente pietre pentru a termina turnul.

Dar, deși încă mai este mult de construit, nu farul este problema acum. Este camera luminilor, de unde se va propaga lumina. Lumina însăși, dacă este să vorbim de ea. Se pare că prețul scoicilor nu poate susține prețul unor enorme panouri de sticlă. Chiar și după atâția ani, Bob constată că este un ocean distanță între contul lui bancar și prețul pentru lentila Fresnel.

Fre-nel – a învățat că se pronunță. A fost corectat de fiecare dată când a deschis gura și a pronunțat *Freznăl*. *Fre-nel*, insistă la telefon oamenii de la Cornwell Company. Sunt îngrozitori și țin la denumirea aceasta, prea mult pentru o companie care produce unelte de bucătărie. Și lentile pentru faruri, aparent.

De obicei era aceeași femeie – Neînduplecata Trish, o numea Bob în mintea lui, de când o sunase pentru prima dată, cu patru ani în urmă. Vocea ei a devenit miloasă când i-a explicat situația lui, cum că avea nevoie de o lentilă de far destul de mare. De ordinul doi, o numea ea. Asta însemna că avea să fie atât de mare, încât el, cu cei aproape doi metri înălțime ai lui, ar fi putut să intre cu totul în cadrul ei. Lumina trebuia să ajungă cât mai departe posibil, dar Robert știa că lentila de prim ordin, cea mai mare dintre toate, era prea scumpă pentru el.

Imaginându-și cum îi părea cererea lui acestei femei, el nu a învinuit-o pentru tonul aproape condescendent din vocea ei, de parcă ar fi vorbit cu un copil care cerea lumea întreagă.

— Este extrem de neobișnuit, îi spusese ea atunci, ca o persoană să achiziționeze o lentilă, mai ales în zilele noastre. Nu prea mai sunt cereri de astfel de lentile acum.

Vocea ei sunase mohorâtă, continuase să se plângă de modernizarea farurilor, de faptul că erau modernizate într-atât încât chiar și paznicii farurilor – „acele suflete vajnice", așa cum le-a numit ea, care își riscă viața pe mare – sunt dați la o parte.

Apelul telefonic de astăzi nu este diferit.

— Nu ne sună în fiecare zi oameni ca să cumpere lentile, îi amintește ea, cu o voce obosită. Și niciodată de o asemenea magnitudine. Aveți prevăzută o anumită caracterisitică?

— Nu, răspunde el, la fel ca ultima dată când ea i-a pus aceeași întrebare. El nu se poate gândi încă la modelul de lumină intermitentă la care ea se referă, care va trebui să fie unic pentru a se putea identifica pe mare. Nu, încă nu se poate gândi la asta – mai ales că nici măcar nu are lumina. Și răspunsul lui este asemănător.

— Aveți o organizație cu care lucrați? își continuă ea întrebările de baraj. Poate că paza de coastă? Ne-am ocupat de ei în trecut și au mijloacele de a ...

— Vi se pare oare că aș fi eu de la vreo organizație? pufnește Bob, cu un ușor regret la modul în care cuvintele lui opresc pălăvrăgeala ei nazală.

— Nu, domnule, cred că nu.

— Îmi pare rău, revin altă dată, spune el frecându-și tâmpla.

A ajuns la capătul răbdării – toate aceste familii au mizat pe el să facă ceea ce a promis. Iar el se răzbună pe Neînduplecata Trish.

Închide telefonul din magazinul de la Debarcaderul lui Joe, trântind pe tejghea legătura de chei de care este prinsă o ruletă – și apoi își bagă mâinile în buzunare. Doamna Crockett își fierește cu iuțeala unei săgeți ochii ei mari cât o scoică, prefăcându-se ocupată să aranjeze șunca învelită în hârtie, ca și cum ar fi cel mai important lucru din lume.

Hal este aplecat peste *Cronica debarcaderului*, cu capul sprijinit de mână și cotul pe masă, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic ieșit din comun. Întoarce pagina, și se apucă de citit articolul care ține capul de afiș al paginii: JOHANNES FACE SPECTACOL CU HOMER. Se vede și o fotografie a pisicii de rasă *Maine coon* așezată la capătul unui debarcader în timp ce delfinul înoată în depărtare. Se pare că este o zi de știri neimportante.

— N-a mers prea bine? murmură Hal, privind peste ochelarii dreptunghiulari.

— Nu.

Și Bob nu mai continuă. Prețurile astronomice, care se ridică la multe, multe mii de dolari, îi joacă în creier.

— Prea scumpe?

Bob își trece mâinile prin păr. Pare să existe o singură opțiune acum.

— Nu știu cum să fac, Hal. Nu văd cum voi putea vreodată să fac rost de banii ăștia. În ritmul ăsta, îmi va lua ...

Cu ochii strâns închiși, face niște socoteli în minte. Economiile lui sunt mici, cu toate că a pus bani deoparte, în fondul farului, orice bănuț în plus pe care l-a avut. Eva, Dumnezeu să o binecuvânteze, este la fel de hotărâtă ca el să vadă farul aprins. S-a lansat cu tot avântul în traiul pe mare, departe de uscat, ca o adevărată anselită, prinzând moluște și scoici cot la cot cu el, adunând muguri de ferigă, colectând sirop de arțar ... totul.

Fusese dezmoștenită după ce se căsătorise cu el, dar nu avusese nici măcar o urmă de regret. Își suflecase mânecile și învățase să gătească, să facă curățenie, să strângă recolta, să construiască, toate acestea pentru a putea fi împreună și a economisi un ban pentru lumina farului.

Deschiseseră un cont pentru far acum opt ani, gândindu-se că vor strânge suficient până ce farul se va înălța suficient de mult pentru a pune lentila. Dacă ar fi economisit împreună tot restul vieții ...

Umerii îi cad și se sprijină de stâlpul de unde atârnă telefonul galben, acum tăcut.

— Îmi va lua până în ziua morții mele să economisesc suficienți bani – voi fi atât de bătrân încât nu voi mai putea termina treaba.

Hal își pune jos ziarul, îl împăturește și se apleacă cu ambele brațe încrucișate. Fiind unul dintre cei care cumpără homari de la el, știe mai multe despre veniturile lui Bob decât majoritatea din acest oraș. Face semn cu capul către tejgheaua dintre ei.

— Ai putea pune o cutie afară.

Scotocește sub tejghea și scoate o cutie de cafea ruginită, pune o hârtie peste ea, o lipește cu scotch și scrie pe ea *Aprinde farul*, cu cerneală groasă, neagră.

E generos din partea lui. Și Bob, oricât ar urî acest lucru, îl lasă. Dar chiar și așa, știe că fără un miracol nu vor reuși niciodată.

Nopțile stă treaz, gândindu-se la pietrele zidite cu mortar pe insulă, la cutiile pe care se adună praful în atelierul de bărci, încercând să găsească o soluție. Speranța – speranță falsă acum? – a fost dată oamenilor care ambalaseră pietrele cu grijă și le trimiseră unui străin, într-un colț obscur din Maine.

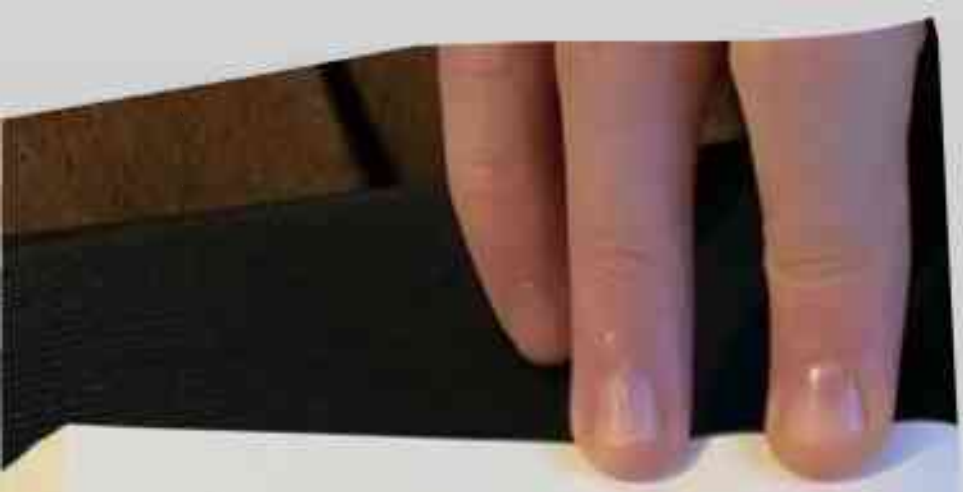

Amanda Dykes

În întunericul nopții, în el se dă o luptă cu privire la singura soluție posibilă. Așa că, dimineața, în soarele strălucitor și aerul rece, Bob ignoră ziua numai bună pentru pescuit homari și se îndreaptă spre Bangor. Când se întoarce, în buzunarul vechiului costum al tatălui său are înfipt un plic cu hârtii oficiale. Însă nu simte că povara i-a fost ridicată, simte greutatea unui trădător. A făcut-o. A vândut terenul familiei sale de pe munte. Aproape că simte copacii gemându-și protestul, o simte profund, până în adâncul ființei. L-a descusut pe directorul morii cu privire la politicile lor și la planul lor de a păstra pământul așa cum era, de a nu-l distruge. A primit chiar o promisiune în scris. Și a ieșit pe porțile morii cu destui bani pentru a-i măcina sufletul ... dar și pentru a cumpăra lentila Fresnel.

Se oprește la Debarcaderul lui Joe pentru a o suna din nou pe Neînduplecata Trish de la acel telefon galben. Singurul lucru bun din această zi este felul în care vocea aceea pițigăiată tace atunci când el îi spune că vrea să comande o lentilă.

— Mă scuzați, cum??? spune ea, de parcă nu ar fi înțeles bine.

— Nu-i nevoie să vă cereți scuze, doamnă, spune Bob, savurând acest lucru. Trimiteți-o imediat aici când este gata. Am virat deja banii. Să aveți o seară plăcută!

— Dar, domnule ... trebuie redactate niște documente și o astfel de comandă necesită timp pentru a se fabrica și ...

— Foarte bine, spune Bob. Trimiteți tot ce este necesar. La revedere!

O voce stridentă protestează în receptor, iar el închide satisfăcut, cu un ultim clic.

— Lucrurile merg bine? murmură Hal, îngropat în ziarul lui.

— *Ayuh*, spune Bob. Foarte bine.

Și pleacă cu cel mai slab licăr de speranță în suflet. Doar o scânteie mai rezistă, acolo, undeva, în prăpastia vinovăției pentru ceea ce a făcut ca să finanțeze această lentilă. Dar este suficient să-l susțină în săptămânile și lunile care trec, în timp ce desenează diagrame cu modul în care funcționează această

lentilă minune. Felul în care preia o lumină solitară și, pur și simplu, prin unghiurile și pozițiile focarelor lentilei, o mărește, o împarte în nenumărate proiecții, care se reunesc într-un singur fascicul de lumină puternic, strălucind în întuneric până departe, pentru a ghida bărcile spre un tărâm sigur.

Este un mecanism cu o simbolistică eternă – are un ecou adânc în sufletul lui Bob. Vorbește despre lucruri risipite care s-au reîntregit. Despre lumina care crapă crusta adâncă a întunericului. O crăpătură care seamănă cu cea făcută în granitul inimii lui.

Vara se termină și, într-o zi răcoroasă de toamnă, Bob intră în oficiul poștal unde dă de Jim și împreună repetă o scenă care s-a mai petrecut cu ceva vreme în urmă – Jim îl conduce în spate pentru un colet prea mare pentru micul oficiul poștal. El și cu Ed – un suflet rănit pe care Cuvintele sale l-au atras recent, în mod miraculos, către Ansel – încarcă lăzile pe barca lui. Sunt surprinzător de ușoare, pentru dimensiunea a ceea ce este înăuntru. *Delicată*, îi spusese Neînduplecata Trish săptămâna trecută la telefon. *Nu lăsa puterea ei să te păcălească. Este complicată. Fii cu băgare de seamă.*

De când făcuse comanda, vocea ei trecuse de la milă la grijă maternă, iar conversațiile lui cu ea îi lăsau acum mai mult impresia că are de-a face cu un avar protector. Femeii nu-i lipsea perspicacitatea. Știa, fără îndoială, că el sacrificase ceva important pentru ca să-și permită lentila aceea. *Nu există nicio asigurare pentru ea, spusese femeia. Umblă cu ea cu mare grijă!*

Transportul coletelor îl face, brusc, să se simtă ca și când oasele lui sunt făcute din sticlă. El și Ed așază lăzile în *Savvy Mae* cu atâta delicatețe, de parcă ar fi niște bebeluși nou-născuți. Îi reînviază în minte o amintire îndepărtată, când l-a ținut pe micuțul William în brațe, în noaptea în care a dus vestea morții tatălui său. Aceeași seriozitate se citește acum pe el.

Dincolo de golf, apele îi întâmpină cu un calm binecuvântat. *Mulțumesc, Doamne*, se roagă el. În mintea lui se gândește deja la problemele logistice – cum vor descărca pachetele din barcă, cum le vor depozita în atelierul de bărci. Unde vor depozita

lăzile până va veni timpul potrivit să monteze lentila. Probabil în colțul din spate al atelierului. Nimeni nu s-a mai dus vreodată acolo, în atelier, de când plecase Roy. Pare potrivit, cumva, ca piesa cea mai importantă a farului fratelui său să se odihnească acolo, în timp ce își așteaptă casa finală.

Dar toate aceste gânduri îi zboară din minte în clipa în care coboară din barcă. Lumina începe să se estompeze, dar este suficientă pentru a vedea clar că un bărbat stă pe scările din față. Cu capul plecat, în postura lui se citește ceva posomorât și apăsător.

E ceva familiar la el. O bănuială i se strecoară în minte că ar trebui să-l cunoască pe acest om. Și totuși, tot ceea ce pare familiar la el este în aceeași măsură străin.

Bărbatul acesta arată ca ... iar Bob aproape că scapă cutia pe care el și Ed o cară, chiar acolo pe cărare.

— Ooo!

Ed îl oprește cu o mână pe umăr:

— Ești bine?

Nu, nu este.

Bărbatul este ... Roy. Este imaginea leită a fratelui său, atunci când Robert l-a văzut ultima dată. Ca și cum timpul a înghețat în 1945 și l-a trimis înapoi acasă aproape două decenii mai târziu, pentru a-l uimi pe Robert.

Închide ochii. Clatină din cap pentru a îndepărta această fantomă, dar când îi deschide, bărbatul este tot acolo. Este mai real ca lumina zilei și înaintează spre Bob cărând parcă pe umeri o povară copleșitoare.

Bob înghite în sec. Încearcă să-și găsească cuvintele cu care să-l întâmpine pe tânăr. Dar nu poate.

Există încă o distanță bună între ei când omul se oprește și îl privește pe Bob de parcă ar măsura un inamic.

— Robert Bliss?

Bob încearcă să pareze un soi de tremur nefamiliar care îi cuprinde ființa. Încuviințează.

— Sunt William.

Capitolul 28

Copilul pare a fi la capătul unei călătorii de o mie de mile. Plin de praf, obosit și pierdut. Cearcăne întunecate sub ochi, părul castaniu căzându-i pe chip – un chip care pare că a decis cu mult timp în urmă că această lume nu este un loc bun. Și poate că a avut motive întemeiate pentru acest verdict.

Se instalează în camera pe care Robert și Roy o împărțiseră odată. Ei bine, a spune că *se instalează* este probabil o exagerare – tot ce are la el este o geantă de voiaj uzată, care atârnă moale și e aproape goală.

Ce va fi de-acum? pufnește Bob, punându-și întrebarea oarecum pentru sine, dar mai mult lui Dumnezeu. Gândurile lui au devenit mai mult o conversație continuă cu cerul în aceste zile – de obicei mai multe întrebări decât orice altceva. Și ziua de azi a fost una mare. *Ce va fi de-acum?*

Ce ar face Eva? Ea este plecată toată noaptea să o îngrijească pe doamna Bascomb, care este suferindă. Dacă ar fi aici, ar distruge această tensiune cu căldura ei, magia din felul ei de-a fi l-ar face pe copilul acesta să doboare zidul cu care s-a înconjurat. Ce ar face Ed? El se făcuse nevăzut de îndată ce își dăduse seama cine era William, spunându-i lui Bob că va veni mâine. Simțind, poate, că unchiul și nepotul au multe să-și spună.

Deci … *ce va fi de-acum?*

Hrană. Răspunsul vine rapid și imperios. O persoană are nevoie de hrană, iar acel copil are nevoie de ea mai mult decât oricine altcineva. Este slab, deși poate că acesta este aspectul său normal. Bob nu are de unde să știe. Ultima poză pe care o are cu el este pe când era doar un copil de patru ani, pe o bicicletă, undeva în Minnesota. Se uita la aparatul de fotografiat și, cel mai probabil, la mama sa, aflată în spatele obiectivului. După aceea, Jenny se căsătorise – cu un Theodore Sawyer – și scrisorile ei au încetat să mai vină, terminându-se cu o cerere ca Bob să nu-i mai scrie. Exprimată politicos, dar dureroasă. Citind între rânduri, Bob a presupus că domnul Sawyer nu era prea încântat de faptul că soția lui îi scria unui alt bărbat. Bob a înțeles, după ce a depășit furia inițială. Și, deși ceva nu era la locul lui în legătură cu cererea – ceva nerostit, ceva înăbușit în tonul lui Jenny – nu avusese de ales decât să o respecte.

Dar aici, acum, era William. Însă părea că este, de fapt, o revenire a lui Roy acasă – un Roy cu un praf de pistrui pe obraji și ochii albaștri ai lui Jenny. O scenă ireală.

Bob scoate din dulap o cutie cu fulgi de porumb, o sticlă cu lapte din frigiderul verde-fistic și niște cod proaspăt prins azi-dimineață. Băiatul are nevoie de ceva consistent. Bob nu este bucătar, dar știe să prăjească un file până devine crocant, iar Ed îl învățase să pregătească ceva ce el numea „merindea unui prunc sărac". Felul acesta de mâncare din sud este o adevărată binecuvântare pentru sufletul unui om. Bob nu are creveți și nici stridii, iar Ed declarase că folosirea codului în locul lor era ca și cum ai încerca „să-ți potolești setea cu aer, când ceea ce vrei, de fapt, este să bei o cană cu apă rece ca gheața". Însă măcar poate potoli foamea unui om. Și acel copil are nevoie să i se potolească foamea.

Pașii băiatului se aud coborând pe scări, în timp ce Bob pregătește sandviciurile, adăugând roșii, salată verde, sos picant și celebra pastă de legume preparată de Ed. Picantă și delicioasă, cu tot felul de mirodenii în ea.

William stă și privește din pragul bucătăriei. În lumină, hainele lui își trădează urmele de uzură și murdărie. Poartă o cămașă cu nasturi, cămașă care odinioară a fost albastru-deschis, acum mai degrabă are culoarea lutului. Peste ea, un jerseu kaki cu petice în coate, cu mâneca dreaptă ruptă. Băiatul prinde manșeta cu mâna, ținând marginile sfâșiate împreună, iar Bob își dă seama că examinarea lui îl face pe băiat să se simtă inconfortabil.

Chiar așa și este, își dă seama Bob. Pe jumătate bărbat, pe jumătate băiat, stând acolo cu fața proaspăt spălată, în hainele acelea murdare, cu obrajii roșii și ochii de gheață. Băiatul acesta a avut probleme.

Bob pune o farfurie pe masă și îl invită la masă. Pune și un pahar cu apă lângă farfurie și i se alătură lui William.

Bob își încrucișează mâinile noduroase și își pleacă capul, realizând că va trebui să spună rugăciunea cu voce tare. Îl privește pe băiat, care a înghețat cu sandviciul aproape de gură. Își pleacă repede capul, atât pentru a se ruga, cât și pentru a-și ascunde îmbujorarea. Dar nu slăbește deloc din strânsoare sandviciul.

— Doamne, Îți mulțumim pentru această mâncare. Pentru această zi plină. Și... Deschide un ochi și îl vede pe William cu capul aplecat, părul căzându-i în dezordine. ... Îți mulțumim pentru familie. Amin!

***

William mormăie *amin* și amândoi tac, consumându-și mâncarea. Neștiind de unde să înceapă, ce să spună. Mâncarea este liantul care ține împreună această ruptură fără speranță, iar Bob se gândește pentru a suta oară la faptul că Dumnezeu știa cu siguranță ce face când a creat mâncarea și le-a dat oamenilor stomacuri. Oamenii au nevoie de ea, și nu doar pentru trup.

— Vii din Boston? spune Bob într-un târziu.

Acolo se stabiliseră Jenny și domnul Sawyer, ultima dată când comunicase el cu ea. Are în cap o mie de întrebări, dar simte că

sunt prea personale pentru a le pune cuiva care este aproape un străin. Trebuie să-și câștige dreptul, cumva. Și nu știe cum.

Mestecatul lui William încetinește, apoi înghite.

— Am pornit de-acolo cu ceva timp în urmă.

— Am fost acolo o dată. Cu părinții tăi, de fapt.

La menționarea celor doi oameni, William își concentrează privirea pe masa din fața lui.

Băiatul este un paradox. Are haine bune, croite pe măsura lui, după câte se pare, dar acoperite cu un strat de murdărie și uzate. Părul lui este mai lung decât lungimea normală, dar nu suficient pentru a trece drept rebel. Pe chipul lui se citește scânteia tinereții lui Jenny și fervoarea spiritului lui Roy ... dar pare trist, lipsit de viață, bântuit. Arată ca cineva care a fost lăsat să plutească în derivă și nu a găsit țărmul. Pentru mult timp.

William își pune pe farfurie sandviciul pe jumătate mâncat, bea jumătate din apa din pahar și, pentru prima dată, îl privește pe Bob în ochi.

— Am ... am nevoie de un loc unde să stau o vreme, spune el în cele din urmă.

Bob dă din cap, gânditor. Ce ar face un părinte? Nu are nici cea mai mică idee, dar știe cel puțin că trebuie să vorbească cu Jenny. Nu contează cât timp a trecut.

— Ar trebui să îi telefonăm mamei tale pentru a vedea, dar am putea face asta din oraș, mâine ...

— Nu, spune băiatul, iar vocea lui pare să transmită înfrângerea, suferința.

Bob își pune și el sandviciul jos și îl studiază. În interiorul lui simte o încredințare puternică. *Cunoști această durere. Ai trecut prin ea.*

Bob apucă de pe masă un șervet mototolit și se șterge pe mâini. Își drege glasul.

— S-a ... stins, rostește el.

Ultimul lucru de care William are nevoie acum este să fie pus să afirme acest lucru, dacă asta s-a întâmplat.

William încuviințează din cap, iar Bob simte o prăpastie dureroasă care se cască în el. Dar face efortul să o ignore. Are timp pentru asta mai târziu.

— Acum un an. S-a îmbolnăvit. A fost rapid, spune William și i se înmoaie vocea.

Un an. Unde fusese băiatul de atunci? După cum arată lucrurile, se pare că a văzut destule în timpul care a trecut.

— Îmi pare rău, spune Bob. Și alte platitudini îi trec prin cap. *A fost o femeie bună. Este o mare pierdere.* Și fiecare gând este sincer, dar niciunul nu este suficient.

— A fost ...

O imagine a lui Jenny îi răsare în fața ochilor. O fată cu aripi în loc de picioare, avântându-se printre razele de soare, cu lumina în pistrui și buclele ei negre jucând în vânt.

— Fata aceasta a fost întruchiparea vieții, spune el în cele din urmă.

William își ridică fața plecată și în ochii lui se poate citi ceva profund. Mulțumiri nerostite.

Mai sunt multe de aflat, însă. Unde a fost? Încotro se îndreaptă? Dar, după câte se pare, aceste întrebări ar fi prea grele pentru un copil care abia știe unde se află acum. Bob pune întrebările deoparte, își deschide urechea spre cer. *De ce are nevoie?*

Două cuvinte îl lovesc din părți opuse și se contopesc într-o singură idee. *Casă. Speranță.* Poate că sunt același lucru, dacă le analizezi mai bine. Știe, de asemenea, că un suflet în derivă vrea ceva de făcut, un scop. Nu contează cât de mic. Întâmplarea face ca el să aibă trei lăzi pe care nu le poate ridica singur, de teamă să nu spargă ce este înăuntru. Și nu se poate abține să creadă că există un motiv pentru care aceste două livrări au ajuns pe veranda lui în aceeași noapte. Sunt legați unul de celălalt, lumina și acest băiat.

— Ei bine, ai un loc aici, atâta timp cât dorești, spune Bob în cele din urmă.

Cu o mișcare atât de fină, că Bob aproape că nu o observă, William își schimbă poziția pe scaun și umerii îi cad ca și cum

i-ar fi fost ridicată o mare povară. Are spațiu – chiar și puțin – pentru a respira. Și Bob știe prea bine, când ai rămas fără aer atât de mult timp încât nu îți mai amintești un alt mod de viață, chiar și o singură gură de aer proaspăt este un colac de salvare.

A doua zi, dimineață, Bob coboară încet scările, înaintea răsăritului, mâzgălește un bilet pentru William, scotocește după mâncare – un măr, doi biscuiți, niște brânză – și i le pune pe masă pentru el. Afară, în dimineața geroasă, când ajunge la jumătatea drumului până la doc, observă o mișcare bruscă ce îi face pulsul să crească. O umbră deșirată se desprinde de lângă stâlpul docului unde stătuse aplecată.

Cu mușchii încordați, Bob își îngustează ochii, abia distingând trăsăturile bărbatului.

— William?

Acesta își bagă mâinile în buzunarele blugilor, ridică din umeri. Timid.

— M-am gândit ... să te ajut.

Bob își aruncă sacul în *Savvy Mae*.

— Să mă ajuți?

— Mama mi-a spus că pescuiești. Ca să-ți câștigi traiul.

— Așa este, spune Bob. Homar. Ai fost vreodată?

— Nu ...

Își agită picioarele. Se simte incomod în propria piele. Se pare că mai vrea să spună ceva, dar nu poate. Bob așteaptă.

— N-am mai fost niciodată pe o barcă, recunoaște el, în cele din urmă.

Bob chicotește.

— Ei bine, asta se rezolvă suficient de rapid.

Își bate nepotul pe spate și îi întinde mâna, făcându-i semn să urce la bord. Ceea ce urmează este ceva asemănător cu urmărirea unui mânz abia născut care face primii pași. Bob își strânge maxilarul pentru a nu izbucni în râs, oferindu-i copilului spațiu pentru a se acomoda. Este un ritual de trecere, unul de care nu trebuie să râdă. Pornește motorul și o ia pe drumul lung de

la debarcader. Trece prin Weg, trece pe lângă Grindstone Neck. Lent și ușor, până când puterea cu care William strânge balustrada mai slăbește.

Bob lasă clapeta de accelerare odată ce au ajuns în spațiu deschis, ridicându-și mâna să îl salute pe Gus Packer în timp ce trec pe lângă el, acesta lucrând deja la capcanele sale. Bob înaintează ușor spre prima capcană. O alege pe cea mai apropiată, sperând că va fi ușor pentru William să își încerce abilitățile. Încetinește lângă geamandură, de care este legată capcana de lemn ce se află pe fundul oceanului.

— De unde știi care sunt ale tale? întreabă William, cercetând peisajul marin, observând probabil alte geamanduri care se mișcă în valuri la o distanță nu prea mare.

— După dungi, spune Bob, încetinind barca și apucând geamandura.

O trage la bord și apa se scurge de pe ea, dezvăluind semnul capcanelor Bliss – o dungă albastră groasă acoperită de două dungi roșii, subțiri.

— Acesta este marcajul nostru. Unele vor avea alte culori, alte dungi. Acestea sunt ale noastre.

— Ce se întâmplă dacă cineva umblă la capcana ta înainte să vii tu?

Bob râde.

— Cine ar îndrăzni să facă asta ar face mai bine să dea bir cu fugiții imediat, altfel întregul comitat Washington o să-l vâneze. Există onoare în această slujbă. Respect la fel de adânc ca marea pentru capcanele altor pescari.

În timp ce Bob explică, o scânteie se aprinde în ochii lui William. Pare avid să cunoască această onoare, pare avid de ceva bun, adevărat. Bob se întreabă ce a trebuit să sacrifice băiatul în tot acest timp în care a supraviețuit singur și ce preț plătește pentru asta acum. Un preț destul de mare, după cum își urmărește în jos.

Așezând geamandura pe punte, Bob trage încet frânghia cu mâinile, renunțând la scripete în aceste ape mai puțin adânci. Se oprește pentru a arunca bucăți de alge, pe măsură ce trage. Frânghia se adună pe punte până când, în sfârșit, apare capcana. Șipcile lungi de lemn au o bază dreptunghiulară și poate vedea deja strălucirea întunecată a cel puțin doi homari. Deschiderea dintre gratiile de lemn arată o gaură suficient de mare pentru ca homarii să se târască printre ele.

William arată spre această deschidere.

— Ce îi ține captivi?

— Ei înșiși – ar putea ieși oricând dacă se întorc și ies, spune Bob.

William râde cu amar, de parcă ar înțelege mai mult decât vrea să spună.

Bob scoate primul homar afară și acesta își flutură cleștii în semn de protest. Îl răstoarnă ca să verifice dacă are ouă. Și iată-le, cuibărite chiar sub ea. A scăpat. Cu o aruncare, Bob eliberează femela înapoi în mare.

— De ce ai făcut asta? întreabă William, aplecându-se peste margine și urmărind cum homarul se îndepărtează de locul unde a fost aruncat.

— Are altceva de făcut chiar acum, spune Bob. Are ouă de depus. Viață de dat.

— Și celălalt? întreabă William arătând spre capcană.

— Convinge-te singur.

William, surprins, bagă mâna în capcană. Scoate o stea de mare.

— Ce homar amuzant, spune el, cu fața inexpresivă.

Bob încercând să-l citească. *Glumește, oare?* Dar o urmă de zâmbet în colțul gurii băiatului îi dă răspunsul. Și, mai mult decât atât, îi dă primul indiciu că ar putea exista o ușă undeva în fortăreața de care William s-a înconjurat. Bob chicotește și își îndreaptă capul spre apă, unde William aruncă steaua de mare.

Băgând mâna din nou, băiatul scoate celălalt homar, ținându-l de spate așa cum făcuse Bob. Întoarce homarul. Nu are ouă.

— Pe el îl păstrăm, declară Bob, apucând o găleată mare de tablă de pe punte.

Prinde cleștii homarului cu cârlige de lemn, iar William pune homarul înăuntru.

Bob îi arată repede cum să prindă capcana la loc și să o arunce înapoi, odată ce barca se pune din nou în mișcare.

— Stai departe de frânghie, orice ai face.

La următoarea capcană, William preia conducerea. Este ca și cum băiatul are două mâini stângi. Degetele lui sunt lungi și puternice, construite pentru o astfel de muncă, dar lipsite de experiență și neîndemânatice.

O dată sau de două ori, frustrarea din William aproape că izbucnește. Băiatul se stăpânește bine, dar Bob știe prea bine că, cu cât își reprimă mai mult sentimentele, cu atât va fi mai mare explozia. El însuși a fost artizanul unei mari explozii. Și, pentru prima dată, se întreabă dacă un pic din el nu este cumva și în William.

— Te descurci bine, fiule, spune Bob, fără să se gândească.

Rigiditatea lui William îi spune că ar fi trebuit să aleagă un cuvânt diferit. Nu este fiul lui Bob.

— Ai nevoie doar de timp.

— Acesta-i doar un alt mod de a spune că nu mă pricep la asta, spune William.

— Nu, protestează Bob. Ai nevoie doar de timp.

William afișează un zâmbet larg, iar Bob speră că este un semn că ziua începe să fie bună pentru el. Aruncă ancora pentru a lua prânzul, Bob își împarte sandviciul cu ouă cu William. Mai bine ar face din ziua de azi o zi scurtă. O jumătate de sandviș nu va ține de foame unui copil mult timp, nu felul în care lucrează – totul înseamnă efort pentru el. Și, deși soarele strălucitor încălzește ziua, aerul este încă foarte rece pentru un băiat care nu a lucrat niciodată pe apă.

Bob se duce în cabină și pregătește barca.

— Intră, William!

Numele lui sună ciudat rostit cu voce tare. Când rostește numele lui, își amintește de bebelușul pe care l-a ținut în brațe, atunci.

— Ce-ai zice să conduci tu?

Bob îi oferă scaunul. Asta îi va ține băiatului mâinile ocupate o vreme, fără să depună prea mult efort.

— Deci, ceea ce trebuie să faci este să o direcționezi într-acolo – indică la dreapta – întorci volanul la tribord. Ușor și lent – cu viteză mică.

Maxilarul lui William este încleștat, ochii îi sunt concentrați asupra mării din față. Refac drumul de azi-dimineață, Grindstone Neck venind acum în dreapta lor. Va trebui să cotească promontoriul pentru a intra în Weg. Bob stă în spate, urmărind concentrarea lui William, urmărind felul în care o venă îi evidențiază mâna. Dar, pe măsură ce trec de promontoriu, instinctele lui intră rapid în acțiune. Văzând că înaintează cu viteză către stâncă, întoarce iute cârma spre port. Prea repede. Încearcă să corecteze, readucând cârma înapoi pe centru.

Însă, în panica lui, a lăsat motorul să meargă prea repede, prora se ridică, iar pupa se lasă în jos.

Se îndreaptă spre Insula Everlea – spre locul unde sunt roci scufundate, acoperite suficient de ape pentru a fi invizibile, însă periculoase pentru o barcă. Simțind că stresul lui William a crescut la maxim, Bob ia cârma, coboară clapeta accelerației și calmează motorul, aducând barca înapoi pe traseu, spre Weg.

Îl privește pe William, oferindu-i din nou cârma, dar William înghite în sec, clătinând din cap că nu vrea. Umerii copilului se ridică agitați în timp ce încearcă să-și recapete răsuflarea.

— Se întâmplă tuturor la început, spune Bob. Tatăl tău aproape că a fărâmat barca asta cel puțin de două ori. Bob chicotește, în timp ce William se apleacă să se sprijine de marginea bărcii. Sunt sigur că mama ta ți-a spus destul de multe povești de genul ăsta.

— Nu chiar. Ridică din umeri. Theodore, tatăl meu vitreg, a spus că nu este bine să trăiești în trecut.

Cuvintele lui se prăbușesc în gol și spun mult mai multe decât a intenționat el.

Bob își înclină capul în lături, gânditor.

– Ar putea fi așa, spune el. Sau poate nu. Uneori trecutul are o mulțime de comori pentru noi. S-ar putea ca el să le rateze, dacă mă întrebi pe mine.

– Poate.

Știe că nu ar trebui, dar Bob întreabă oricum.

– Și unde este acum Theodore?

– Și-a luat o slujbă în San Francisco, spune el. După ce mama...

– Și nu te-a luat cu el?

William ridică din nou din umeri.

– Firma avea pentru el un apartament într-o mansardă. A spus – își închide pleoapele, scoțând cuvintele literă cu literă din locul unde sunt închise în sufletul lui – nu ar fi un loc potrivit pentru „un tânăr la începutul vieții de bărbat, pregătit pentru o viață proprie."

Bob făcu calculele. William abia dacă împlinise șaisprezece ani. Și era un copil care suferea după moartea mamei lui.

– Așa cum am spus – cuvintele lui William sunt acum tăioase – nu-i place să trăiască în trecut. Cred că nu-l învinovățesc. Nu eram de fapt copilul lui.

Tonul vocii lui spune altceva.

Domnul Apartament-la-Mansardă are noroc că nu se află acum în fața lui Bob. Simte un foc care-i clocotește-n vene și strânge de cârmă cu o forță înfiorătoare, de i se albesc degetele. Se gândește la Roy, la Jenny, la William. La tupeul lașului căruia Jenny i-a încredințat viața ei.

Bob rostește cuvintele cu încrâncenare, îl privește pe William drept în ochi.

– Și, așa cum *am spus* ... el este cel care pierde.

Capitolul 29

Zilele trec, cei doi bărbați își găsesc un ritm, ieșind pe mare înaintea soarelui. De obicei William e îmbrăcat într-o jachetă de lucru zdrențuită și fie în aceeași cămașă uzată cu care a venit, fie o alta pe care i-o împrumutase Bob. Iau prânzul pe mare. Povestiri și frânturi de amintiri încep să fie dezvăluite. Treptat-treptat, ca valurile de sub ei. Și fiecare povestire este ca o cusătură care strânge tot mai mult prăpastia timpului, fiecare apropiind tot mai mult marginile acelei prăpăstii dintre ei, aducându-i tot mai aproape.

William nu este dornic să vorbească despre el însuși, dar Bob adună fărâme de informații pe măsură ce el le dezvăluie, pune piesele cap la cap și află că băiatul a petrecut ultimul an aciuat pe unde a putut. Uneori în parcuri, alteori în adăposturi. În ultima perioadă a petrecut nopți reci în pădurea din New Hampshire într-o veche cabană din anii treizeci, a unei tabere de muncitori, ghemuit lângă o sobă veche. Puștiul reușise să facă vechea sobă să funcționeze, ceea ce s-a dovedit a fi salvarea lui, dar și sfârșitul nefericirii lui. L-a salvat de îngheț, dar a alarmat autoritățile care au început o investigație. Acestea au insistat că băiatul fiind încă minor, avea nevoie de un acoperiș deasupra capului și de cineva care să-și asume responsabilitatea pentru el. L-au întrebat

de unde a luat cutia de fasole care se gătea pe foc – răspunsul l-a făcut să-i fie rușine de sine însuși.

Fără să aștepte să vadă în ce fel de casă au decis că va merge, a doua zi a sărit în tren și a luat-o spre Maine.

Și astfel a ajuns aici, unde rutina lor de fiecare zi contribuie la menținerea acestei relații de rudenie nou-găsite. Serile iau cina, carne și cartofi de un anumit fel, de obicei lângă focul pe care îl încing în spatele casei, pădurile din jur îi protejează ca zidul unei fortărețe, iar cerul de noapte le este acoperișul. Eva le aduce afară cidru de mere cald. Cidrul acela și mâinile care l-au făcut îi apropie pe toți cu căldura lor. Bob nu vrea să-și imagineze cum ar fi această reuniune fără Eva și Îi mulțumește încă o dată lui Dumnezeu pentru că a creat-o și a adus-o la el. Noaptea se retrag în dormitoare și totul este liniștit până la ivirea zorilor, când iau totul de la capăt.

Până într-o noapte. Bob, întins în patul său, așteaptă somnul care-l ocolește. Vechiul ceas negru cu alarmă de pe noptiera lui a bătut miezul nopții. Și tocmai când este pe cale să adoarmă, cu pleoapele grele în sfârșit, ceva îl trezește. O bufnitură, apoi un fâșâit.

William. Dar sunetul nu vine din camera lui William. Vine de deasupra camerei lui. De sus, din pod, unde Bob nu s-a aventurat de luni de zile. Poate chiar ani. Se ridică și se furișează pe hol, se vede o lumină slabă de la vechea lampă cu kerosen a lui Roy, de lângă pat. Patul lui William este gol, cearșafurile mototolite.

Pașii se aud traversând podeaua, o dată, de două ori. E acolo sus, fără îndoială. Bob se întoarce în camera lui, închizând ușa. Ar trebui să urce? Să rămână jos? Să bată în tavan cu o coadă de mătură, așa cum obișnuia tata când el și Roy făceau zgomot în pod? Amintirea îl face să chicotească încet. Ajunseseră să facă tot felul de năzbâtii în acel pod. Transformaseră lăzile în mașini, inventând un radio care nu a funcționat niciodată, dezmembrând singurul radio din casă care funcționa.

Mai târziu, devenise tărâmul lor de descoperiri, unde Roy a încercat mai întâi să schițeze un proiect de barcă și l-a adus tatălui, ca să vadă dacă ar putea funcționa. Acela a fost momentul când și-a mutat explorările în atelier, iar frații au început să meargă pe drumuri diferite.

Îl va lăsa pe copil să răscolească podul. Nimic acolo sus nu-l putea răni. În cele din urmă, scările scârțâie și pași atenți îl aduc pe William înapoi în camera lui și totul rămâne tăcut.

De dimineață, William a ieșit din casă pentru a tăia lemne de foc – o altă abilitate pe care băiatul de oraș a deprins-o. Și, în timp ce o parte din Bob vrea să respecte spațiul nepotului său, ceva mai puternic îl atrage sus.

Totul este în ordine în pod. Vechea oglindă care stă acoperită de un cearșaf, ca o fantomă, în colț. Cele două cufere pe care le construiseră gemenii, le șlefuiseră și le pictaseră, erau acolo ca două relicve ruginite ce aminteau de zilele lor de glorie. Un cuier, câteva cutii ... iar în centrul tuturor, un cufăr negru, cu nituri de aramă, acoperit cu zgârieturi.

La vederea lui, simte că cineva l-a pocnit în stomac. Ultima persoană care atinsese acel cufăr fusese mama lui, în ziua în care adunase toate lucrurile lui Roy – scosese din șifonierul lui cămăși și pantaloni, cărți și amintiri, comori de copil, precum pietre și scoici. Bob numai ce-și lățise capul pe ușa podului și o văzuse pe mama lor stând pe podea, o rază de la lucarnă învăluind-o în căldura ei, în timp ce cu mâinile tremurânde împăturea cu multă grijă fiecare articol de îmbrăcăminte. Ca și cum fiecare deget știa că aceasta era ultima dată când va împături hainele băiatului ei, ultima dată când va atinge hainele care l-au atins pe el. Mama purta o vechi cămașă de flanel – gesturile ei erau lente, iar el îi privea umerii slabi tremurând și lacrimile curgându-i. Vedea că buzele ei se mișcau în timp ce rostea o rugăciune, cuvinte pe care el nu le putea auzi, dar le simțea plutind prin cameră. Le introducea fiecare articol în cufăr, ca și cum le-ar fi pus să se odihnească sau le-ar fi depozitat pentru un cândva miraculos.

Și acum, iată-le acolo. Haine scoase din cuier și frumos aranjate – dar nu în modul în care le aranjase mama lui. Pantaloni și cămăși, cizme de cauciuc și jacheta maro de catifea pe care Roy o purtase până aproape se făcuse țeferiță. Scrisoarea lui de încorporare, așa cum era în ziua în care a sosit, stătea deschisă.

Mai este și altceva acolo. Bob se apropie de stiva dosită de lângă haine. Două cărți puse cu grijă una peste alta. Le atinge paginile uzate – *Rob Roy* și, deasupra ei, Biblia. Dă paginile cu degetul mare și găsește, printre ele, fotografia pe care Roy a ținut-o pe perete în infirmerie, probabil ultimul lucru pe care l-a privit în timp ce viața lui se scurgea. Ancora lui. O Jenny luminoasă, leagănându-l pe micuțul William.

Au trecut ani de când Bob îi dusese lui Jenny, acasă, acel pachet cu lucrurile lui Roy – în noaptea în care îl ținuse pe William în brațe și își dorise să fi fost brațele lui Roy, nu ale sale, care să-l țină pe acel copil.

Închizând ochii, încearcă să-și imagineze ce trebuie să se fi întâmplat. Jenny trebuie să fi păstrat aceste lucruri pentru William, dreptul său prin naștere. Moștenirea lui Roy.

William, fără bani și fără nimic în afară de hainele de pe el, le-a păzit cu strășnicie, de unul singur, atunci când viața și vântul suflau rece. Le-a adus acăl, le-a urcat pe scările vechi și scârțâitoare și le-a așezat printre lucrurile tatălui său. O întoarcere acasă ... și ceva mai mult.

O căutare. Chiar acăl, în pod. Un copil în pragul maturității, încercând să-l găsească, acăl, în praf, pe tatăl pe care nu l-a cunoscut niciodată. Acestea sunt vestigii ale unei povești pe care Bob a trăit-o și a retrăit-o. Nu s-a gândit că era și o poveste pe care William dorea să o cunoască.

Adună toate lucrurile, îngrămădindu-le unele peste altele până când abia se mai zărește de după ele și coboară. Acea zi miraculoasă a venit.

A doua zi dimineața, în timp ce Eva face sirop de afine cu zahăr, iar Bob întoarce clătitele pe aragaz, William, cu ochii mari și arătând mai pierdut ca niciodată până acum, coboară scările și se îndreaptă spre bucătărie..

Dar este privirea unui băiat pierdut care tocmai a găsit o comoară. În mâinile lui, purtată ca și cum ar fi un cadou de Crăciun, este o cămașă a lui Roy.

— Am ... am găsit asta. În camera mea, spune William cu încredere.

Spune adevărul. Bob spălase ieri hainele și le pusese la uscat pe o balustradă din spatele atelierului. Eva se oferise să îl ajute, dar el îi spusese că este ceva ce el trebuia să facă. Când vântul și soarele le uscase, Bob le pusese pe ascuns în camera lui William, împreună cu celelalte lucruri ale lui Roy aflate în pod.

— Păstrează-le, spune Bob.

— Dar ...

Își plimbă degetul mare peste cămașa din flanel din mâinile lui.

— Nu sunt ... nu au fost ...

E clar că se poticnește și nu știe cum să-l numească pe Roy.

— Au fost ale tatălui tău, termină Bob. Da, și acum sunt ale tale. Așa cum trebuie să fie, spune el arătând cu spatula din mână către cămașă.

Ceva se schimbă în acel moment. Simte cum duritatea lui William începe să cedeze.

— Ești sigur?

Bob ia o gură de apă din paharul de pe tejghea, dând din cap, și punând paharul ferm la loc.

— Niciodată nu am fost mai sigur. Ești gata?

Pune un teanc de clătite pe o farfurie și i le dă Evei. Ea toarnă peste ele siropul de afine proaspăt făcut și pune farfuria în fața lui William.

William scoate un scaun de sub masă, își pune cămașa lui Roy peste tricou și se așază în chiar scaunul pe care obișnuia să stea Roy.

Eva îi aruncă o privire lui Bob, iar lacrimile din ochii ei își găsesc ecou în focul din inima lui Bob.

După întâmplarea aceasta, schimbarea devine tot mai profundă. Zilele devin tot mai reci, dar William, indiferent cât de reci ar fi, vine mereu cu el pe mare. Continuă să încerce. Continuă să navigheze în același stil stângaci, la limita de a izbi barca de stânci. Dacă străzile au făcut un lucru bun pentru el când a rătăcit în acel an, a fost să-l învețe să nu renunțe. Până într-o zi ... când, în sfârșit, întinde aripile și se înalță. Magia mării pune stăpânire pe el, cu ritmul ei, cu dansul ei.

Acum, îmbrăcat în cea mai mare parte în hainele tatălui său, se mișcă în perfectă sincronizare cu marea, de parcă s-ar fi născut marinar. Și poate că așa a fost. După ce trece iarna, vrea să iasă cu barca ori de câte ori are ocazia. Chiar o ia singur în unele seri, doar pentru a ieși. Este pe apă mai mult decât pe uscat, iar Bob nu poate scăpa de sentimentul că fuge. Lăsând pământul – și tot ce a văzut acolo – în urmă.

Până când, într-o zi, în plină reînnoire a primăverii, pământul îi întinde o mână ca și cum ar dori să facă un armistițiu, îi oferă încă o dată un loc acolo.

Se îndreaptă amândoi spre Gables, o cabană de vară aflată dincolo de golful de la *Tihna marinarului*, cabană care văzuse zile de glorie în trecut. Era în familia Flint de trei generații, dar în timpul războiului rămăsese nelocuită, pentru a fi redeschisă în jurul anului 1950. Abner Flint, care se întorsese de pe frontul din Franța cu o proteză în locul unui picior, dar multă tenacitate, și-a făcut o grămadă de planuri pentru a readuce vechea cabană „în circuit". Făcuse eforturi și deschisese, pe rând, câte o cameră a cabanei. Locul avea farmecul lumii vechi, fiind construit din lemn închis la culoare și având două aripi cu camere mari, gazon de tenis și crochet, chiar și un teren de bowling. În vremurile de glorie, acolo au cântat trupe itinerante de interpreți, s-au jucat piese de teatru, au cântat orchestre – micul colț din Ansel care aducea rafinamentul marilor orașe, chiar acolo, flancat de pini.

Găzduise chiar și un bal fastuos în fiecare vară, cândva. Puțini dintre localnici au participat. Era mai mult pentru turiștii care veneau vara din Massachusetts, New Jersey, Connecticut și New York, împreună cu toate fineturile lor.

Abner îl găsise ieri pe Bob în oraș și îl rugase să-i aducă captura zilei dacă putea, întrucât avea o familie care venea în vacanță înainte de sezon, precum și o pereche de tineri căsătoriți din New York, aflați în luna de miere. Spusese numele orașului cu mare mândrie, știind că Gables, odinioară plină de pânze de păianjen, a devenit acum din nou faimoasă.

Bob și William au scos o mulțime de homari din capcane și se îndreaptă acum către portul privat de la Gables. Bărcile cu vâsle sunt aliniate ca niște școlari care-și flutură prietenos salutul, iar William, la cârmă, are grijă să nu se lovească de niciuna dintre ele.

— Foarte bine, spune Bob. Îți dai seama că drumul pe care am venit acum este același în care aproape că ai eșuat barca în prima zi pe mare?

Rânjetul timid al lui William îi spune că-și amintește foarte bine.

— Acum ți-ai intrat deja în mână, spune Bob.

William îi mulțumește, iar Bob duce prada spre bucătăria de la Gables. El și Abner fac vânzarea și apoi stau de vorbă pe prispă, Bob, cu brațele încrucișate și Abner spunându-i despre proiectele pe care le are cu locul acesta. Are de săpat o nouă fântână, de cumpărat echipament pentru prinderea scoicilor pentru vizitatori, de reparat bărcile ...

— Ce-i în neregulă cu bărcile? întreabă Bob, aruncând o privire spre bărcile cu vâsle, spre locul unde William se aplecase deja peste una dintre ele, plimbându-și mâinile de-a lungul ei. Citise noaptea manualele vechi ale lui Roy de construcție a bărcilor, iar acum, beculețele care i se aprind în cap sunt aproape vizibile.

— Vai, știi cum ajung. Oceanul le bate în toate direcțiile, toată ziua și toată noaptea.

— Le-ai adăpostit astă-iarnă, nu?

— Aș fi putut ... dar nu ...

— Ah ...

— Știu ... și îmi trebuie o mână de ajutor pe aici ca să pot să fac față. Le am pe toate pe mare și plutesc, dar toate au nevoie de câte o reparație – își deschide larg brațele – întregul loc are nevoie de reparații.

Se uită atent, cu ochii mijiți, spre William, care este acum aplecat deasupra lor, strângând un șurub cu mâinile goale.

— Băiatul lui Roy, nu-i așa?

Când vorbește, Abner lungește întrebările cât poate de mult.

— *Ayuh.*

— Am auzit despre el. Oare ar vrea un loc de muncă?

— Nu pot spune nici da, nici nu. Totuși, îl poți întreba.

Și, cincisprezece minute mai târziu, William se gândește că are să-i placă să lucreze pentru Abner. Bărbatului îi place să vorbească, abia dacă are timp să respire, iar William este genul care nu are nicio problemă dacă nu vorbește. Va începe să lucreze la bărci, să ajute la ce e nevoie și să rămână mai mult nevăzut când sosesc oaspeții. Va fi în preajma oamenilor, dar nu printre ei. Pe uscat, dar legat de mare prin munca sa. Este perfect.

Abner vorbește despre o familie care vine în câteva săptămâni din New Hampshire, despre cum își vor dori să plece cu bărcile și poate și să ia lecții de tenis, dacă William știe ceva despre acest sport.

William este puțin amețit la gândul ăsta, dar este plin de bucurie, pe drumul înapoi spre casă. În zilele care urmează, Bob îl lasă la Gables înainte de răsărit și se oprește la sfârșitul zilei de muncă pentru a-l lua acasă. Și, în fiecare după-amiază, persoana care urcă pe barca lui este mai puțin băiat, mai mult bărbat. S-a mai înălțat puțin. A căpătat culoare, s-a bronzat de la repararea bărcilor afară și predarea lecțiilor. Nu de tenis, după cum se dovedește. Nu putea – sau nu voia – să lovească o minge nici dacă viața lui depindea de ea. Dar a descoperit că unii dintre copiii oaspeților considerau repararea bărcilor fascinantă.

A început să le explice ce face, uneori lăsându-i să-și încerce mâna și, când Abner vede despre ce este vorba, îi spune:

— Ți-ai ascuns talentele de mine, băiete, așa-i? Deci aici se află toți copiii în loc să fie pe terenul de bowling? Și apoi titrează: *Cursuri demonstrative de reparat bărci pentru tineri* drept una dintre noile activități ale acelui loc.

— Cursuri demonstrative, râde William, virând barca spre casă și povestindu-i lui Bob.

— Ce mod pretențios de a numi „repararea lucrurilor stricate."

Amândoi râd și William încetinește motorul. Devine serios. Bob se apleacă în față pe scaunul lui, așteptând. Tăcerea lui, speră el, îl va ajuta.

— Unchiule Bob, ăăă ...

Se scarpină în cap.

— Mda?

— Mă întreb dacă ai putea ... adică ... dacă ai putea să-mi împrumuți barca pentru astă-seară? Doar pentru o oră, poate două.

Copilul încearcă să nu arate, dar este agitat peste măsură. Nu îl privește pe Bob în ochi, ci își ține privirea ațintită asupra apei liniștite, cu o concentrare demnă de o furtună acerbă. Bob își amintește de o imagine a lui însuși, cu doar câțiva ani mai tânăr decât William, mut și stângaci în jurul unei anumite fete. Știe despre ce este vorba.

— De acord, spune el, iar William răsuflă ușurat.

Când pleacă în seara aceea, iese repede pe ușă, dar nu înainte ca Bob să observe că are părul pieptănat și strălucitor, dat cu pomadă, fără îndoială din sticla de Vitalis care a apărut în dulapul cu medicamente.

Acest lucru continuă câteva seri. În a patra noapte, Bob îl așteaptă în bibliotecă. Deja s-a întunecat în jurul lui, iar el urmărește cerul pe fereastră. Stelele care clipesc și se mișcă, mari, necunoscute, puse suficient de departe pentru a umple omenirea

de mirare, îl fac să se simtă mic. *Când mă gândesc la cerurile pe care le-ai creat ...*

Este pierdut în aceste meditații, lumea devenind întunecată fără ca el să observe și fără ca el să aprindă nicio lumină. Este aproape gata să ia o foaie de hârtie de pe vechea masă a familiei și să scrie mai multe Cuvinte, când ușa se deschide și intră William, cu pași sprinteni.

— Deci, cum o cheamă?

Vocea lui Bob sună grav în toată acea liniște, și oarecum stranie și amenințătoare din abisul întunecat al camerei.

William sare de parcă ar fi fost atacat pe furiș de o panteră, iar Bob abia de se poate abține să nu râdă. Trage lanțul de la lampa de birou de lângă el, își drege gâtul, astfel încât să pară din nou uman.

— Nu te voi strânge de gât, fiule!

Și William se relaxează. O diferență ca de la cer la pământ între modul lui de a reacționa acum și prima dată când a auzit cuvântul acela – *fiu* – care îi ieșise lui Bob din gură. Bob împinge scaunul din fața lui cu piciorul, invitație pentru băiat să se așeze.

— M-ai speriat, recunoaște William. Am crezut că vei fi în pat.

— Nu eu. Ai o poveste pe care trebuie să o aud. William se așază, trupul lui slab căzând pe scaunul cu spătar din răchită, în timp ce-și trânteșe mâinile pe genunchi.

— Deci, repetă Bob, cum o cheamă?

William se uită cu alean spre ușă. Ar vrea să fugă. Apoi se uită înapoi la Bob și inspiră profund.

— Anneliese.

Bob dă din cap, aprobator. Și așteaptă.

— Am [illegible] întâlnit-o la Gables. Este acolo cu familia ei – au o legătură cu Ansel.

— Da?

— Da, dar nu știu cum ...

Bob ridică din umeri.

— O mulțime de oameni au legături cu acest loc. Ai fi surprins să afli. Gables există de suficient de mult timp pentru a atrage oamenii din mai multe generații, iar oamenilor le place să vină unde au fost bunicii lor sau unde au petrecut verile stră-străbunicii lor, genul ăsta de lucruri. Intră în inima oamenilor acest loc.

William se uită în jurul camerei de parcă ar fi locul la care se referă Bob.

— Da, spune el.

— Deci, să revenim la Anneliese, reia Bob. Când o aduci în vizită?

William capătă zece nuanțe de roșu, iar Bob savurează asta. Nu a mai zăpăcit pe cineva în modul acesta de când Roy era prin preajmă.

— Eu ... păi știi, pleacă în curând și ...

Râsul lui Bob iese ușor la suprafață și îndepărtează protestele lui William.

— Poți să o aduci dacă vrei. Și dacă nu anul ăsta, poate vara viitoare, nu? Ce spui?

Chipul lui William devine sumbru, cu ochii îndreptați spre Bob.

— Vara viitoare?

— Dacă familia ei mai vine și vara viitoare. Și dacă vrei asta.

Dar William a mers mai departe cu gândul. Nu despre Anneliese este vorba acum, în acest moment, ci despre această noțiune de „vară viitoare".

— Vrei să spui dacă mă întorc vara viitoare?

Dumnezeule, copilul acesta nu și-a dat seama încă de faptul că de când era el aici locul acesta a redevenit acasă, așa cum nu mai fusese niciodată de la moartea lui Roy încoace? *Tihna marinarului* era ca și a lui. Dreptul său din naștere, chiar.

Bob se apleacă înainte, cu coatele proptite pe genunchi, privindu-l în ochi pe nepotul său.

— Vreau să spun dacă *rămâi*. Acest loc este la fel de mult al tău ca al Evei și al meu, spune el. Poate nu în acte, dar prin drepturi. Stai atât cât vrei. Sper să nu pleci niciodată. Faci parte din familie.

William bâlbâie mulțumiri, ducându-se la culcare înainte ca efectul momentului să dispară. Și Bob îi urmează exemplul câteva minute mai târziu, urcând scările cu sufletul plin.

Este sigur că, dimineața, William va vedea că așa este corect și bine și că nu rămâne cu Bob și Eva doar pentru că are nevoie de protecție. E aici pentru că aparține acestui loc.

Capitolul 30

Așezat în strană, William este agitat. Nu a mai fost așa de veacuri. Bob l-a urmărit de la prima duminică aici, în biserica de pe malul pârâului, aflată între *Tihna marinarului* și cealaltă parte a orașului. Odată cu trecerea lunilor, băiatul a trecut de la a se holba la propriii pantofi – pe întreaga durată a slujbei – la a prinde viață. Și-a ridicat din ce în ce mai sus capul, ciulind o ureche sau, mai târziu, ascultând cu toată atenția predica pastorului.

Dar astăzi? Este ca o fiară în cușcă. Totuși, deși este în afara cuștii, lupta se dă în interiorul lui. Are fălcile încleștate, mâinile strâng cu putere marginea stranei. Nu deschide gura în timpul imnului de încheiere și iese afară cu pași mari, imediat ce se rostește „Amin".

Bob îl urmează, încetinind doar pentru a-i mulțumi pastorului. Se uită în jur, dar nu îl vede nicăieri pe băiat. Urmărește poteca ce duce în spate – pârâul șerpuiește pe o parte a bisericii, poteca înconjoară biserica din cealaltă parte, creând un fel de insulă în mijlocul căreia se află clădirea cu turlă albă. În spatele ei, se ridică imediat, abrupt, muntele, îmbrăcat în stânci pline cu mușchi și străbătut de pini, făcându-l să fie locul preferat de hoinăreală al copiilor în timpul picnicurilor bisericești – locul perfect pentru a se juca de-a v-ați ascunselea.

Sau pentru un om în care se dă o luptă.

În cele din urmă, îl vede pe William murmurând ceva în sinea lui, la cotitura pârâului. Bob știe ce înseamnă să ai o răfuială cu Făcătorul. Oare asta se întâmplă? Are un moment de luptă cu Dumnezeu precum Iacob? Atunci ar fi mai bine să-i lase singuri. Un om și Dumnezeul său trebuie să dea lupta singuri, mai ales când sunt lucruri importante în joc. Mai bine decât să le îngroape, prefăcându-se că nu există.

Dar William îl vede. Și cu vocea sugrumată, dă glas întrebării.

— De ce?

Bob încearcă să reducă distanța dintre ei, dar mâna lui William se ridică, făcându-i semn să se oprească.

— E o întrebare mare, fiule.

O întrebare atât de scurtă și totuși atât de mare. Un paradox vechi de când e lumea.

William clatină din cap, făcând ochii și mai mari. O reiterare tăcută.

— Ți-ai iubit fratele, spune el și așteaptă.

Este o întrebare, dar nu este sigur ce vrea să spună băiatul.

— Întotdeauna.

— Și apoi el moare și asta-i totul? S-a terminat??? Îi urci hainele în pod și uiți? Îi izgonești soția și fiul? Pur și simplu ai ... terminat cu ei???

Un țăruș de gheață înfipt în inimă — asta sunt cuvintele lui acum. Îl lovesc, trimițându-l înapoi în acele zile dificile când nu făcea altceva decât să supraviețuiască. Retrăiește lupta pe care a dat-o pentru a-i lăsa să plece, pentru a-și găsi o nouă viață. Durerea de a o vedea pe Jenny incapabilă să-l privească din cauza durerii pe care el i-o cauza. Iar ea era un schelet ambulant, disperată după schimbare, după aer.

— N-am terminat niciodată cu tine, William.

El pufnește, respirația lui fiind vizibilă în aerul rece.

— Mda. Te cred. De aceea ai fost la înmormântarea mamei mele. De aceea știai exact unde mă aflu, prin ce trec, după ce a murit ea. Știai cine eram când am apărut la ușa ta.

Cât de neprevăzut fusese. Orb la tot, cu excepția singurei realități pe care o știa – realitatea faptului că este singur. Uitat. Abandonat. Dat la o parte. Cuvintele sale ridică furie în Bob – furie adâncă, până la os, la auzul presupunerilor lui. Cuvintele lui sunt adevărate șrapnele. Aruncate într-un pustiu, sterpe și singure – și dorind să fie adunate. De ce așteptase William atât de mult timp pentru a vorbi despre problema care era la rădăcina luptelor lui interioare? Poate pentru că abia acum era pregătit să afle adevărul.

O durere atât de profundă ... are nevoie de mai mult decât de cuvinte.

— Mai bine ai veni cu mine, spune Bob. Trebuie să vezi ceva.

Capitolul 31

O oră mai târziu, între cei doi este o mare de tăcere, iar în fața lor un turn de pietre zidite cu mortar. Bob încearcă să vadă turnul prin ochii lui William, urmărind cum tânărul înconjoară turnul cu privirea, oprindu-se să examineze câteva pietre din zid. Aceea de culoare ruginie, trimisă de la Sedona. O bucată de marmură albă scoasă dintr-o mină din Georgia. Restul, cele primite de pe alte coaste și de dincolo de coastele mării sunt gri în toate tonurile. Bob le urmărește cu ochii, amintindu-și fețele. Amintindu-și poveștile de viață.

Privirea îi cade pe un buchet de lăcrămioare otilite, puse lângă piatra cu dungi albastre a lui Luka și zâmbește. Liesl a fost pe aici. Vine o dată la câțiva ani, fără a anunța. Lasă un buchet de flori pe pământ, chiar sub piatra care conține o promisiune gravată pentru totdeauna. În cele din urmă, înainte de a pleca, îi vizitează pe el și pe Eva. De data aceasta, se gândește el, i-o va putea prezenta lui William. Se roagă să fie o întâlnire vindecătoare pentru amândoi.

Aproape de vârf, piatra purtată de Ed prin tot Mississippiul este zidită și ea, așezată de mâinile care au făcut posibilă transformarea. Aceeași piatră pe care a luat-o de pe locul mormântului lui Michael, cu intenția de a distruge ceva, a ajuns aici, zidită bine lângă celelalte.

Pentru William, turnul pare fără îndoială o ruină. Neterminat, cu mormane de pietre împrăștiate pe pământ. Sunt împărțite acolo cu grijă – după mărime, formă, potrivire, pentru a le așeza ca pe niște piese într-un puzzle – însă, pentru ochiul necunoscut, pare a fi un haos.

William, totuși, pare să simtă ceva. Se retrage și își încrucișează brațele la piept. Nu provocator. Doar așteaptă. Ceva s-a schimbat în comportamentul lui. Fălcile lui sunt încă încleștate, dar Bob simte că este gata să asculte.

Cum să-i explice ceva atât de ... inexplicabil? Ceva ce încă nu-și poate explica sieși. Cum să-i explice modul în care s-a petrecut totul? Așa că recurge la calea pe care o cunoaște cel mai bine: Roy. Îi povestește lui William despre escapadele lor, despre focuri, despre aruncarea pietrelor, despre provocări. Îi spune cum au cucerit împreună această insulă, ei trei. Îi povestește despre război și – cu grijă, dar spunându-i adevărul – despre moartea tatălui său. Se pare că știe câte ceva despre ea – Jenny i-a povestit măcar atât.

Dar asta nu explică turnul gol din fața lor, care se ridică de nicăieri.

— Este o durere atât de adâncă încât ajungi la disperare, spune Bob, și se uită în ochii lui, care cunosc această durere. Se gândește că poate William știe chiar mai multe despre această durere decât el.

— Am ajuns la punctul acela ... la disperare. Am fost devastat. Eram chiar aici, în acest loc.

Îi arată locul cu bocancul, și își amintește cum lacrimile lui s-au amestecat cu ale mamei sale.

William încuviințează.

— Durerea a fost atât de mare – suficientă pentru a înnebuni un om. Am fost la un pas de a-mi pierde mințile. Suferința era atât de mare încât mă sufoca. Și apoi durerea mea a fost străpunsă de cuvintele acelea, grevate înăuntru ca și cum cineva ar fi pus o mașină de scris în sufletul meu și le-ar fi scris acolo, spunându-mi ce trebuia să fac. Este singurul mod în care pot să explic.

— Ce anume să explici?

— Asta ... – arată către far – a fost ca și cum Dumnezeu tocmai S-a așezat acolo jos, în praf, cu mine, a strâns bucățile care au mai rămas din mine și a spus: *Acum zidește!*

Nu va uita niciodată acea voce și impresia pe care a lăsat-o în inima lui. A fost vocea Omului care, deși era Regele universului, s-a aplecat pentru a spăla picioarele pline de praf ale ucenicilor. A Aceluia care a scuipat în praf și a folosit noroiul pentru a reda vederea unui orb. A cărui zi de naștere regală a fost învăluită în praf, chiar acolo în grajdul în care S-a născut, lângă animale.

Omul acela era obișnuit să facă lucruri minunate în locuri umile, în care, de obicei, era noroi. Sau pietre, ca să zicem. Este același Dumnezeu care i-a spus unui bărbat singuratic să construiască o barcă pentru a se pregăti de potop, deși nimeni nu văzuse o picătură de apă căzând din cer.

Ori de câte ori Bob a simțit imboldul să facă ceva nebunesc, dintr-un motiv pe care doar el îl auzea, I-a mulțumit lui Dumnezeu pentru exemplul bărbaților și femeilor care au făcut așa ceva înaintea lui.

William, cu mâinile băgate în buzunare, se apleacă înainte și se concentrează. În cele din urmă, el întreabă:

— Dar ... ce este?

Bob se îndreaptă spre ascunzătoarea din stâncile aflate în spatele lui și scoate cutia de lemn unde se află o tăietură de ziar îngălbenită, pe care sunt tipărite Cuvintele. Poemul. Singura copie păstrată – tăiată chiar din propriul lor ziar, *Cronica debarcaderului*. Oamenii trimiseseră mai multe de-a lungul anilor, de la *Boston Globe*, *New York Times*, *San Francisco Chronicle*, locuri unde el nu pusese niciodată piciorul. A păstrat doar tăietura din ziarul local.

I-o dă lui William, care o citește o dată. Se uită la turn, încă nu înțelege. O citește din nou, iar Bob aproape vede cum Cuvintele îl pătrund, de data aceasta. Trecând prin el, ieșind de acolo, înconjurând turnul și iar înapoi.

— Am scris poemul în noaptea în care Dumnezeu mi-a spus să construiesc, în noaptea în care mama ta mi-a spus că vrea să se mute. Ultimele momente cu tatăl tău erau încă atât de proaspete – cuvintele au venit cu ușurință.

Aproape aude detunătura și îl vede pe fratele său alunecând sub valuri, la apusul soarelui.

— Nu sunt scriitor, spune el. Nu sunt nici zidar, spune el râzând, făcând semn spre turn. Dar trebuia să fac ceea ce mi s-a spus. Ceea ce sufletul meu simțea că trebuie să facă.

Se îndreaptă către turn, trecându-și mâinile peste pietrele multicolore. Îi explică despre pietre, cum au venit – și încă vin – din toată țara. Și cum fiecare reprezintă o piesă dintr-un puzzle pe care el o prinde cu mortar, pentru a înălța și mai mult acest turn. Cum fiecare piatră pusă l-a prins și mai mult pe William în sufletul lui Bob.

— Am încetat să vă scriu după ce Jenny ... după ce mama ta s-a căsătorit.

Ezită, nu știe cât de mult să spună. Nu voia să întineze nimic legat de Jenny în mintea lui William.

— Ea mi-a explicat că tatăl tău vitreg ...

William dă cu bocancul în praf.

— Nu-i spune așa.

Bob dă din cap încet, meditând.

William mărturisește:

— Adevărul este că el niciodată nu a ... ținut la mine. Când eu și copilul vecinilor am învățat să mergem cu bicicleta, tatăl lui alerga pe lângă bicicletă spunându-i: *Te țin, fiule. Te țin*. Theodore m-a lăsat să învăț singur. A arătat spre bicicletă și s-a întors înăuntru să-și citească ziarul.

Vorbele lui îl fac pe Bob să mocnească, își încleștează pumnii. Ce nu ar da să fi apărut pe strada aceea, să fi alergat de-a lungul bicicletei. Să fi spus: *Te țin, William* – de o mie de ori.

Bob pune o mână pe umărul lui William, însă William o scutură jos. Bob inspiră profund și încearcă să-i explice.

— Noului ei soț ... nu îi plăcea ideea ca ea să-i tot scrie unui alt bărbat. Și nu pot spune că îl învinovățesc.

Mai ales unuia care semăna identic cu regretatul ei soț.

Bob a lăsat ultima parte nerostită.

— Poate că el ar fi fost de acord ca eu să îți scriu când te făceai mai mare, dar nu știam de unde să încep. Eram un străin pentru tine. Eram convins că el era un tată pentru tine și că nu ai nevoie de mine să mă amestec.

William scutură din cap.

— Nu trebuia să știi de unde să începi. Doar ... să începi. Să spui ceva. Orice.

Vocea îi tremură. Zgârie pământul cu bocancul, dar ceva mult mai profund se ascunde sub cuvintele lui, mai profund decât resentimentul cu care sunt acoperite cuvintele lui.

— Aveam nevoie de tine, spune el în cele din urmă.

Aerul tremură în jurul lor, transformându-se în vânt rece, în timp ce soarele dispare în spatele norilor groși. Pinii se îndoaie bătuți de vânt, șoaptele lor se aud printre ramuri.

Bob este împietrit, nu știe ce să spună. Cum poate cineva să anuleze un rău atât de profund? Și William stă ca o statuie, încleștându-și și descleștându-și pumnii, în repetate rânduri. Acesta este unul dintre acele momente dătătoare de viață, acele momente care marchează cursul viitoarelor evenimente, al anilor care vor urma. Oare îl vor pune la temelia relației lor și vor uni prăpastia dintre ei cu mortar, ascunzând locurile sparte ... sau vor lăsa barosul de deasupra lor să coboare cu toată forța și să-i despartă?

Bob face un pas. Și apoi altul. Și altul. Până când stă fix în fața nepotului său, iar brațele lui puternice îl înconjoară pe băiat. Așteaptă. Băiatul rămâne rigid o secundă, încercuit acolo – și apoi, cu umerii căzuți, începe dezlănțuirea. Suspine. Trupul lui tânăr este cuprins de convulsii, eliberând durerea reținută de cine știe cât timp. Este o sfâșiere și o curățare. O mare de lacrimi, o mare de iertare.

Când William se desprinde din îmbrățișare în cele din urmă, cu ochii roșii și umflați, este diferit. Nu este vindecat ... dar este ținut. Ca și cum fragmentele ființei lui au fost strânse, și asta este suficient pentru moment. Restul va urma.

Ceva din adolescența lui William s-a dus. Și, în el, Bob îl vede pe Roy, spunându-și ultimele cuvinte, cu ultimele fărâme de putere pe care le are. Este timpul – nu, a trecut demult timpul – să i le spună.

— Tatăl tău mi-a spus să-ți spun patru lucruri. De atâtea ori adormise recitându-le, încât îi erau parcă gravate în structura ochilor.

Înfățișarea lui William cere cu disperare să-i spună acele cuvinte.

— A spus că te iubește, că va fi bine, că viața este mare ... și că Dumnezeu este și mai mare.

William stă nemișcat și lasă mesajul să îi pătrundă adânc în inimă. Bob se roagă ca adevărul să își facă lucrarea.

Copilul scoate ceva din buzunar și își trece degetul peste acel lucru.

— Am găsit asta printre lucrurile mamei, spune el, arătând de parcă nu ar vrea să i-o dea. Bob ia bucata de hârtie mototolită, mânuită atât de des că a devenit foarte moale. O știe. Este mesajul pe care Roy i l-a transmis lui Jenny cu ultimele forțe, cel pe care el îl băgase în păturica lui William, astfel încât ea să-l găsească.

— Șaptezeci și șapte de stânjeni, spune William. Odată, am găsit-o așezată la capătul patului cu el în mână.

Amintirea aceasta spune mult mai multe, simte Bob, dar îl face pe William să se simtă inconfortabil. În cele din urmă, eliberează ce avea pe suflet:

— Stătea acolo și plângea, mângâind biletul cu degetul. Știu că este scrisul de mână al tatălui meu. Are o legătura cu ceea ce am găsit în pod, spune el inspirând adânc, tremurând. Ce înseamnă?

Aceasta, cel puțin, este o poveste de care Bob poate fi mândru. Îi povestește despre Roy și despre Jenny, despre faptul că

ei măsurau iubirea în stânjeni. Ceva atât de frumos ... nu ar fi trebuit să se termine niciodată.

— Este numărul unei iubiri imense, tot mereu mai mare. O iubire care ar da orice să fie aducătoare de viață.

Fălcile lui William sunt încleștate și tot ce poate face este să încuviințeze din cap, în timp ce fixează cu privirea acea hârtie.

Simțind că este timpul să se desprindă de trecut, pentru moment, Bob îl bate pe William pe umăr.

— Vino să vezi ce este înăuntru.

Îl conduce spre partea îndepărtată a farului, unde se află o ușă arcuită, și îi explică cum, într-o bună zi, va construi o ușă grea, pe care o va vopsi în roșu, cum va face farul să funcționeze. Deocamdată, se ascund în interiorul arcadei deschise și pereții îi învăluie.

Bob începuse la un moment dat să-și facă griji că nu va putea folosi niciodată toate pietrele care vin. Dar când s-a uitat mai bine la interior, și-a dat seama că exteriorul acestui turn era doar vârful aisbergului. Mai trebuia să construiască și scara.

Piatră peste piatră, construind o spirală de-a lungul pereților interiori ai turnului, treptele au început să se înalțe. Acestea i-au permis să continue să construiască turnul la înălțimea aceasta. Pe măsură ce scara avansa, adăuga și straturi noi turnului.

— Suntem aproape, spune el, auzindu-și speranța disperată în propria voce.

— Noi? întreabă William, cu sprâncenele încruntate. Te ajută cineva?

— Da, Eva și Ed. Dar adevărul este că el, Bob, nu poate lucra niciodată pe această insulă fără să se gândească la sufletele soldaților – și la alte suflete, precum Liesl și Luka – la ceea ce au dăruit ei. Doar acestea îl fac să meargă înainte, în ciuda obstacolelor. Cu cât lucrează mai mult, cu cât ochii îi ard mai aprig, cu cât pielea i se pârlește mai mult în vânt și-n soare și cu cât articulațiile mâinilor îi devin mai inflexibile ... cu atât inima lui dorește mai mult să aprindă în sfârșit această lumină și ea să-i aducă și pe alții acasă.

— Te ajut și eu, spune William, stând chiar în locul unde tatăl lui a petrecut ultima seară pe insulă.

Pe chipul lui se citește aceeași hotărâre neclintită ca a tatălui lui. Un zâmbet larg luminează chipul lui Bob.

— Mai avem puțin, spune el din nou. Acum că a venit vara, zidirea poate începe din nou. Îți amintești de acele lăzi care au venit în aceeași seară în care ai venit tu? Acolo erau lentilele – clatină din cap neîncrezător – încă nu-mi vine să cred că le-am luat. Este chiar un miracol. A costat puțin mai mult decât o moștenire de familie.

Bob îi povestește despre pădurea de pe munte – cum peticul acela de teren i-a adus pe părinții săi împreună și cum acum a finanțat viitorul – speră el – a nenumărate alte familii.

Arată spre coliba de lemn masiv, dar robustă, construită deasupra turnului.

— Doar temporar, explică el – sunt grinzi de lemn luate din vechiul depozit feroviar din spatele muntelui Birchdown, peste care a bătut scândurile care susțin un acoperiș în pantă, pentru a ține ploaia departe de turn și a-i proteja în timpul construcției. Într-o zi, totul va fi piatră și oțel.

Inspiră aerul îmbibat de izul pământului și al istoriei, se gândește la vânzarea terenurilor împădurite ale familiei, vânzare care a făcut posibil acest lucru.

— Povești de viață în devenire, asta construim aici.

***

Este un sentiment care persistă în zilele următoare, pe măsură ce William petrece tot mai mult timp pe insulă. Pleacă la Gables dimineața, la lucru, iar seara, pentru a o vedea pe Anneliese, iar între timp zidește cu spor la turn, atât cât poate.

Într-o zi de joi obișnuită, când portul este în ceață și Bob nu poate ieși la pescuit, cei doi trag din greu, stivuiesc pietre și lipesc mortar ca într-o simfonie fără sfârșit. Eva stă pe un bolovan cu mapa pe genunchi și schițează diagrame pentru vârful farului.

Anneliese este prinsă cu ceva treburi în familie, în seara aceea, ceea ce îi dă timp lui William să lucreze mai mult împreună cu Bob.

Între cei trei există o camaraderie frumoasă ... își petrec seara în trosnetele focului de tabără, în timp ce Eva fredonează câteva melodii. Însă, printre trosnetele focului, se aude sunet de pași.

— William?

Vocea este dulce, candidă, precum florile gingașe pe care Eva le-a plantat cu grijă de-a lungul aleii din față. William se ridică în picioare, își șterge sudoarea de pe față cu mâneca și ținând mistria în mână.

— S ... salut, spune el, aruncând o privire spre Bob și apoi înapoi către tânăra femeie. Lui Bob îi pare cunoscută – cu părul ei întunecat și o aură de blândețe care plutește în jurul ei.

William traversează poiana către ea, iar conversația lor este liniștită, în tonuri luminoase. Nu poate fi decât o singură persoană. William o ia de mână și o conduce spre Bob, căruia i se alătură Eva.

— Unchiule Bob, mătușă Eva ... ea este Anneliese.

Fata întinde o mână care, deși delicată, este în același timp puternică. O mână care nu este străină de muncă, în ciuda aspectului ei de porțelan.

— Ei bine, spune Bob, strângându-i mâna în a lui și strecurându-și celălalt braț în jurul Evei. Suntem onorați să te cunoaștem, Anneliese. Se pare că ai făcut o impresie destul de mare asupra lui William al nostru.

William își pleacă capul și privește în pământ, dar nu poate să nu zâmbească. Se întoarce spre Anneliese:

— Am crezut că vei pleca undeva cu familia ta, spune William, cu fruntea încreținită.

— Asta am făcut, spune ea. Dar am fost surprinsă să te găsesc aici. Părinții mei ne-au adus aici să cunoaștem pe cineva.

— *Ne*-au adus? Bob se uită în jur și vede două siluete care se apropie prin vălul de ceață.

Anneliese încuviințează din cap.

— Da, domnule. Pe fratele și sora mea mai mari.

Doi tineri se apropie, cu privirile ațintite sus, la turn. Sunt îmbrăcați în cele mai bune haine de duminică. Îmbrăcăminte simplă, dar totuși prea elegantă pentru o drumeție pe o insulă.

— Mă întreb dacă nu cumva ai greșit insula, spune Bob. Insula Everlea, poate. Este o casă frumoasă acolo, iar familia Phelps s-a mutat acolo nu cu mult timp în urmă. Dacă vă așteaptă, vă putem îndrepta în direcția corectă. Este ușor să vă dezorientați pe această ceață deasă.

Se întoarce și le arată un punct dincolo de far, în direcția Insulei Everlea. Dar își aude numele rostit.

— Domnul Robert Bliss?

Bob se întoarce și dă ochii cu un bărbat pe care nu l-a mai văzut până acum. În ciuda pieptănăturii făcute cu atenție, câteva fire răzlețite de păr blond îi stau în neorânduială. Ochelari cu rame negre îi încadrează fața și în spatele lor Bob descoperă o privire obosită, dar pătrunzătoare, pe care nu a mai văzut-o decât pe o altă față.

În curând, și această față iese la lumină din ceață, strălucind de o bucurie nestăvilită. Mintea lui face legăturile mai repede decât poate ține el pasul. Lăcrămioarele de lângă piatra lui Luka. Familia lui Anneliese avea o legătură cu Ansel ...

— Liesl?

Eva nu mai poate de bucurie lângă el și își strânge mâinile la piept.

— Dar asta înseamnă ... el este ...?

Se uită la bărbat și apoi la Anneliese. Bob nu a mai văzut-o niciodată pe Eva fără cuvinte. Ea îi ia mâna lui Liesl, o mângâie ușor, ca și când aceasta ar completa cuvinte prea minunate pentru a fi rostite.

— Da, se aude vocea lui Liesl, râzând. Mi-ai spus odată că Dumnezeu nu ține socoteala minunilor. Cu siguranță El a fost prea bun cu noi, dar ...

Își trage mâna deoparte și cuprinde brațul iubitului ei.

— Este adevărat. Acesta este Luka al meu.

Omul păşeşte înainte, întinzând mâna spre Bob. Acesta îi strânge mâna cu hotărâre. Privirea sa tăcută spune mult, în timp ce Liesl şi Eva încep să povestească.

Bob îşi strânge mâinile la spate într-o atitudine umilă, ascultând povestea lui Luka. O poveste despre vindecarea minţii şi a trupului său, după ani de zile, apoi despre anii de căutare a lui Liesl şi a copiilor, despre scrisoarea către sora lui, pierdută mult timp în poşta postbelică ... până când i-a găsit, în sfârşit.

Se îndreaptă către turn, atingând cu degetele pietrele, una câte una, în timp ce soţia lui vorbeşte despre călătoria lui spre America. Înainte de a părăsi Europa, aflase despre salvarea îndrăzneaţă a familiei sale de către un bărbat, pe mare, bărbat căruia îi datora totul. Şi, în fiecare seară, la apusul soarelui, în timp ce traversa Atlanticul, Luka îi mulţumise marinarului american, salutând locul unde îşi închipuia că fusese distrugătorul şi căzând în genunchi în rugăciune după aceea pentru a mulţumi Dumnezeului său pentru reîntâlnirea cu familia lui.

Îţi strânsese soţia în braţe acolo, într-un câmp de porumb, în luna octombrie. Îşi îmbrăţişase copiii – inclusiv pe cel pe care nu-l întâlnise niciodată, pe Anneliese. Luase mâna lui Anneliese, acoperindu-i degetele cu sărutări tandre.

Şi acum, acele degete sunt împletite cu ale lui William. Aceste două vieţi – stând aici pe această piatră; aceşti doi tineri sunt în viaţă şi sunt bine datorită lui Roy. Bob nu se poate abţine să se întrebe – *oare Roy ştie?* Se roagă să fie aşa. Se roagă ca Roy să se bucure pentru acest moment de răscumpărare care cuprinde cele opt suflete de pe insulă.

Bob se duce lângă Luka, la stâncă, arătându-i piatra pe care mireasa lui a scos-o din pământ pentru el. Şi, în timp ce bărbatul se apleacă pentru a citi cuvintele *Eines Tages*, Bob tânjeşte după ziua în care acest turn îi va aduce pe tot mai mulţi acasă.

Câteva luni, presupune el. Câteva luni mai durează pentru a ajunge la faza aceea, pentru a lumina acest turn şi, în cele din urmă, pentru a lăsa în sfârşit în urmă acest semn de aducere aminte.

Capitolul 32

Iarna a venit peste ei, o magie plutește în aer. Bărcile de pescuit sunt împodobite cu arcade de flori roșii sau coroane de flori perene, proaspăt culese. În afara sezonului de pescuit, capcanele pentru homari sunt stivuite cu grijă în piramide care se înalță spre cer. La fel se înalță și brazii de Crăciun în curțile caselor din jurul portului, în care se aprind lumini ca decorațiuni. Fumul iese rotocoale din hornuri.

La *Tihna marinarului*, serile sunt petrecute lângă foc, făcând planuri pentru momentul când vor transporta și instala lentilele Fresnel, odată cu venirea primăverii și a vremii mai calde. William a conferit proiectului un entuziasm nou, contribuind din plin cu pasiunea și gândirea lui logică. William pare să înțeleagă în mod uimitor ceea ce Bob nu reușește nicicum, ori de câte ori vorbesc despre lentile, despre piesele sale, despre cum atât de multe piese separate funcționează împreună pentru a face lumina mai puternică decât o singură piesă unificată.

De-a lungul acestor luni, straturile copilăriei au căzut de pe băiat, care a început să arate multiple talente. Talentul de conducător – mai ales în felul în care organiza echipajul lor pestriț. Își punea mâinile în șolduri, își îngusta ochii într-un mod care comunica celorlalți că scânteile ideilor se aprindeau ca niște artificii în mintea lui, fiind apoi organizate ordonat și rațional. În

felul lui tăcut, timid, își propunea un plan pentru ziua în desfășurare – fără să pretindă poziția de autoritate sau să desconsidere ceea ce Bob stabilise deja, ci intervenind și completând ideile lui Bob. Învățase repede de la Bob cum să examineze pietrele, să le așeze pe pământ ca niște piese de puzzle, împreună cu suratele lor, alese tot de mână, pregătindu-le pentru zidirea permanentă, când avea să le vină vremea.

Nu a încetat niciodată să-l uimească pe Bob cum o piatră venită dintr-un colț al lumii, spartă și despicată de timp sau traume, avea unghiurile, curbele, crestele potrivite pentru a fi așezată lângă altă piatră, venită din partea opusă a lumii. Și William se minuna de acest lucru și a transformat știința lui Bob într-o formă de artă. Verifica formele, culorile, proprietățile de captare a luminii, pentru cel mai puternic, cel mai uluitor efect posibil. A-l privi era ca și cum ai fi asistat la o renaștere. Fervoarea lui era contagioasă.

Se obișnuise să-și petreacă nopțile în atelierul de bărci. Acolo era un vechi godin care încălzise locul pe când era atelierul lui Roy, așa că, atunci când aerul de iarnă se strecura înăuntru, înghețând grinzile în fiecare noapte, William se cuibărea în patul de campanie de lângă foc, mulțumit să se afle în locul în care tatăl lui își petrecuse timpul, creând, măsurând, planificând. Lumina rămânea aprinsă până târziu acolo, obicei pe care și Roy îl avea, iar peretele din cealaltă parte a camerei devenise un tablou plin cu scheme, schițe și contururi, fixate pe lemnul vechi. Și, mai mult decât atât, devenise un tribut închinat vieților acelora reprezentați de piesele trimise. Începuse să organizeze și să cataloghezе scrisorile, fotografiile și poveștile care însoțiseră pietrele. Bob se uitase înăuntru de câteva ori, dar nu putea urmări complexitatea sortării lui William. Era un geniu la lucru, care făcea ordine în haos. Eva îl alimenta cu ciocolată fierbinte, făcută cu lapte de la vaca vecinei și ingredientul ei secret – nucșoară proaspăt rasă.

Cu șase zile înainte de Crăciun, cei trei se plimbă prin port, cu pachete în mână, iar Eva cu obrajii îmbujorați și cu ochii

micșorați de râsete. Este mai frumoasă în fiecare zi, anii care se adaugă nefăcând altceva decât să-i sporească grația și farmecul. Mai lat în umeri decât atunci când a venit, William se îndreaptă spre oficiul poștal și pune acolo un plic roșu în fanta de pe ușă.

Eva îi dă un cot când se întoarce.

— Pentru Anneliese?

Rânjetul lui este un răspuns. Scrisorile zboară între cei doi în fiecare săptămână. Iar Bob dăduse peste semne calendaristice în care băiatul numărase zilele până în iulie, când fata avea să se întoarcă la Gables. Dacă William are legătură cu întoarcerea ei, fata se va întoarce și nu va mai pleca niciodată. *Se va lăsa cu un inel*, se gândește Bob.

Întorși acasă, cu proviziile depozitate în dulapuri și bradul transportat în camera de zi, își petrec seara decorând ramurile bradului în șiraguri de coacăze. Îndulcite de bruma toamnei, recoltate luna trecută din mlaștinile câtorva orașe, doar cele mai mici fructe roșii-rubinii au fost cruțate de bucătărie pentru a împodobi brădușul.

La fel ca majoritatea locuitorilor din Ansel, ei păstrează încă vechea tradiție a lumânărilor prinse în brad, care sunt aprinse doar pentru câteva colinde. O persoană stă lângă brad, cu un urcior cu apă. În consecință, nimeni nu e nevoit să dea seama de vreun foc, pentru că toți au grijă. Focul putea face ravagii imense în aceste părți, așa cum știau atât de bine din anul 1947. „Anul în care Maine a ars", l-au numit cu toții, și amintirea aceasta le dădea tuturor fiori reci pe șira spinării.

În această seară totul este liniștit – cină, cântece la pian așa cum se pricepea Eva și stomacurile pline de plăcinta cu alune a mamei lui Bob, o rețetă pe care Eva a înviat-o cu mult mai multă grație decât încercările ei la pian. William aprinde jarul în vatră și temperatura ajunge la acea căldură perfectă în care cărbunii cântă ca niște clopoței.

— Rămâi cu noi, spune Eva, în timp ce William se îmbracă pentru a ieși afară. Dormitorul acela de sus se va irosi.

Ninge și, deși există un godin acolo, va fi frig în atelier. William nu o putea refuza niciodată pe Eva. Legătura care se formase între ei de la sosirea lui a făcut lucruri minunate în sufletul lui Bob. El era fiul pe care nu a putut niciodată să-l dăruiască. Iar ea era o mamă neașteptată pentru el, după ce a pierdut una atât de dragă.

— Mă întorc, spune el, punându-și șapca întocmai ca un bătrân gentleman.

Găsise vechea șapcă cu cozoroc a lui Bob și începuse să o poarte și pe țărm, când nu avea nevoie de o căciulă mai groasă.

— Lipsesc doar câteva ore.

— Ești la fel de încăpățânat ca unchiul tău, spune ea, făcându-i cu ochiul.

Aceste cuvinte, în felul în care le spune, sună ca și cum ar fi cea mai mare laudă și felul în care se strecoară în brațele lui Bob, după ce William a plecat, cuprinzându-l într-un dans la fel ca în seara aceea pe râul Charles din Boston, îi umplu inima lui Bob. Același efect asupra lui îl are și numai gândul că această femeie, din toată lumea – l-a ales pe el.

Ei știu, „câteva ore", în concepția lui William, ar putea însemna până la orele dimineții, și astfel, în liniștea unei case pline de binecuvântări nevăzute, se duc la culcare.

Ceva îl trezește pe Bob. La început totul este liniștit, dar ceva ca o amenințare în întuneric îl neliniștește, îl face să se ridice repede din pat. *William.*

Nu este în patul lui. Nici jos. Afară în noapte, aerul este colorat de fum de la focurile caselor din port. Se uită spre doc, unde *Savvy Mae* se mișcă în bătaia vântului, ca și cum ar fi agitată ea însăși. Se întoarce, totul părând să încetinească. În spatele casei, o strălucire portocalie umple întunericul. Scânteile ies în rafale.

Un singur gând îi stăruie în minte – *William.*

Aleargă ca-n zbor spre atelier, orb la timp, la spațiu. Tot ce știe este că se află acum în atelier, tușind într-un amestec negru de întuneric și flăcări furioase. Jumătate din atelier este în foc.

Cineva s-a luptat cu flăcările – pereții sunt negri, unii sunt în flăcări, alții gemând sub o grindă care se cutremură deasupra lor.

— William!

Niciun răspuns.

Unde este? O rugăciune îi bate odată cu pulsul. Ochii lui caută în jur. Este vag conștient de transpirația care îi curge pe corp, de ochii care îi ard, de plămânii care îi șuieră. Structura atelierului este vie, pereții se comprimă, se extind, luptând pentru aer la fel ca el. *UNDE ESTE WILLIAM?*

Vede ceva mișcându-se. În partea dinspre port a atelierului, partea în care William își instalase lumea. O umbră se desprinde din fumul gri, aplecată și zvâcnind într-o criză de tuse.

— William!

Fața tânărului se convulsionează, acoperită cu funingine. Devastat. Cu două găleți în mână, aleargă pe lângă Bob și se îndreaptă direct spre pârâul din spate, același lângă care avusese confruntarea cu Bob, în amonte, lângă biserică.

Bob apucă găleata pe care Roy o folosea întotdeauna întoarsă, ca un scaun, și îl urmează. Picioarele lor aleargă în tandem, apoi într-un haos total. La foc și înapoi, Bob nu mai poate ține numărătoarea. Poate că nu ar fi avut nicio șansă ca ei doi să lupte împotriva unui foc lacom, într-un loc atât de vechi, dacă nu ar fi fost ninsoarea din noaptea aceea și din săptămâna precedentă, și dacă William nu ar fi aruncat apă atât de repede.

De undeva din ceață, Eva li se alătură. Timpul se transformă într-o nimicnicie care li se pare o eternitate. Până ce, în sfârșit, se prăbușesc, urmărind locul care fumegă. Flăcările au dispărut - dar și o parte a atelierului de bărci. Nu tot, ci doar o bucată din capătul dinspre port. Vor veghea astă noapte pentru a se asigura că nu se reaprinde.

Înfășurată într-o pătură luată de pe patul lui William, Eva se apropie și își pune capul pe umărul lui Bob. Tivul cămășii ei albe este ferfenițit în locul în care focul a atins-o. Bob îl atinge cu mâna, pulsul luându-i-o razna la gândul a ceea ce s-ar fi putut

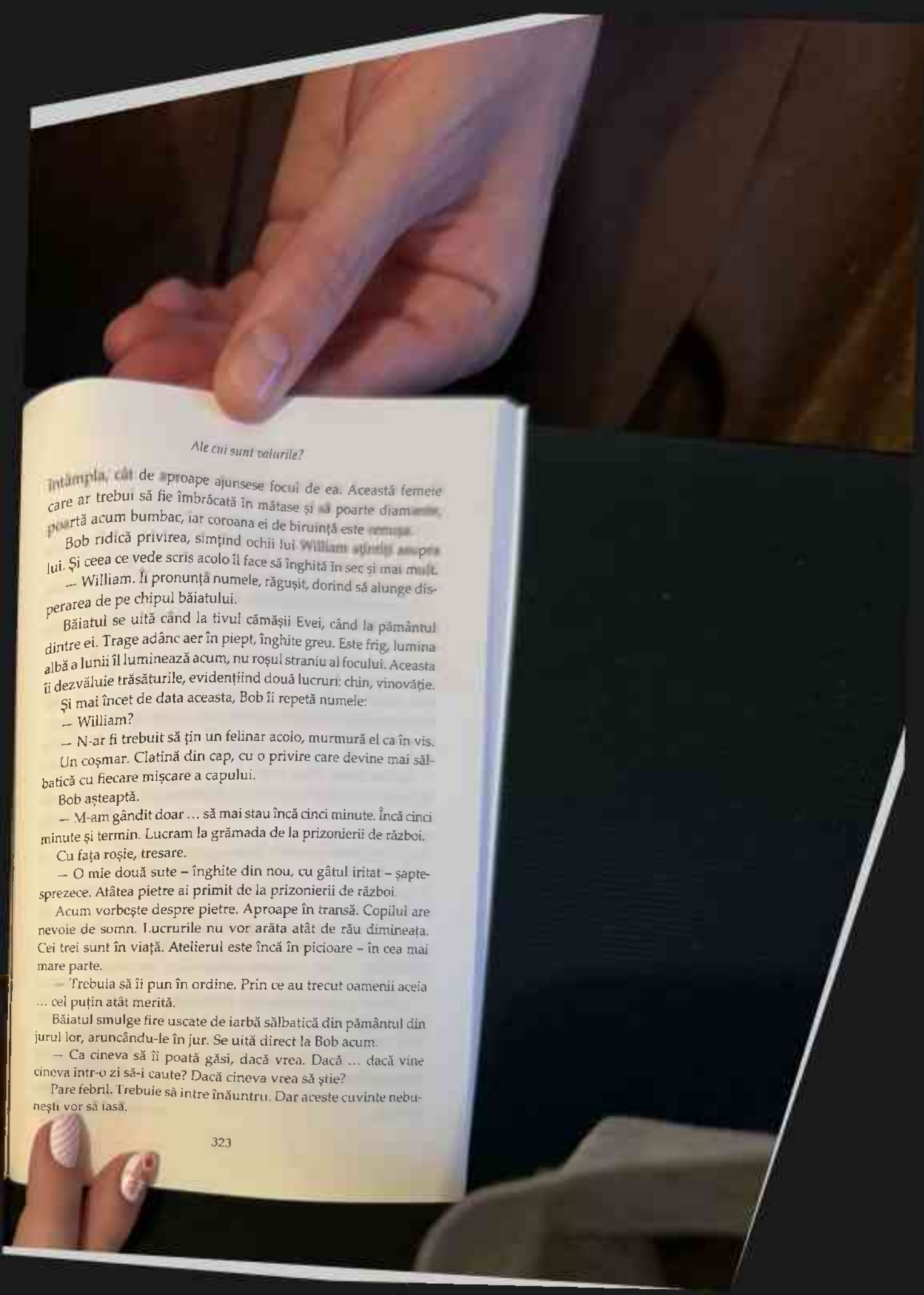

întâmpla, cât de aproape ajunsese focul de ea. Această femeie care ar trebui să fie îmbrăcată în mătase și să poarte diamante, poartă acum bumbac, iar coroana ei de biruință este nemuza.

Bob ridică privirea, simțind ochii lui William ațintiți asupra lui. Și ceea ce vede scris acolo îl face să înghită în sec și mai mult.

— William. Îi pronunță numele, răgușit, dorind să alunge disperarea de pe chipul băiatului.

Băiatul se uită când la tivul cămășii Evei, când la pământul dintre ei. Trage adânc aer în piept, înghite greu. Este frig, lumina albă a lunii îl luminează acum, nu roșul straniu al focului. Aceasta îi dezvăluie trăsăturile, evidențiind două lucruri: chin, vinovăție.

Și mai încet de data aceasta, Bob îi repetă numele:

— William?

— N-ar fi trebuit să țin un felinar acolo, murmură el ca în vis.

Un coșmar. Clatină din cap, cu o privire care devine mai sălbatică cu fiecare mișcare a capului.

Bob așteaptă.

— M-am gândit doar ... să mai stau încă cinci minute. Încă cinci minute și termin. Lucram la grămada de la prizonierii de război.

Cu fața roșie, tresare.

— O mie două sute – înghite din nou, cu gâtul iritat – șaptesprezece. Atâtea pietre ai primit de la prizonierii de război.

Acum vorbește despre pietre. Aproape în transă. Copilul are nevoie de somn. Lucrurile nu vor arăta atât de rău dimineața. Cei trei sunt în viață. Atelierul este încă în picioare – în cea mai mare parte.

— Trebuia să îi pun în ordine. Prin ce au trecut oamenii aceia ... cel puțin atât merită.

Băiatul smulge fire uscate de iarbă sălbatică din pământul din jurul lor, aruncându-le în jur. Se uită direct la Bob acum.

— Ca cineva să îi poată găsi, dacă vrea. Dacă ... dacă vine cineva într-o zi să-i caute? Dacă cineva vrea să știe?

Pare febril. Trebuie să intre înăuntru. Dar aceste cuvinte nebunești vor să iasă.

— Dacă ... dacă o fiică va dori să știe? Sau un fiu? Ar trebui să poată veni aici.

Se ridică în picioare, mai mult om bătrân decât tânăr, cu mișcări rigide. *Oare e rănit?*

— Ar trebui să poată afla ce s-a întâmplat și ce importanță are și cum asta va salva mai multe vieți și ... și că nu a fost degeaba și ...

Se clatină. Prinde un trunchi de copac din apropiere, își sprijină fruntea de el. Propria lui poveste străbate în rătăcirile vorbelor lui.

Bob se duce lângă el și îl duce spre casă. Se va întoarce după Eva și va continua să stea el de veghe tot restul nopții. Dar, deocamdată, acest băiat are nevoie de odihnă. Are nevoie să închidă ochii la groaza de care fusese aproape mistuit. De care *este* încă mistuit.

— Liniștește-te, spune Bob. Vor afla totul. Ne vom ocupa noi. Ai făcut o treabă bună acolo, William.

Și chiar făcuse. Chiar și în întuneric, Bob putea vedea că băiatul păzise acele hârtii cu viața lui. Scosese afară unele dintre ele și stinsese tot ce nu putuse scoate. Apa se va usca. Flăcările nu renunțau niciodată.

— Te-ai descurcat foarte bine.

Bob îl conduce spre casă, dar William se oprește.

— Stânjenii ... vor arde, mormăie el și se întoarce înapoi spre atelier, amețit.

Mâinile lui Bob sunt pe umerii băiatului, întorcându-l înapoi spre casă. Pieptul îl doare la murmurările delirante pe care le bâlbâie.

— Te țin, fiule, te țin.

Cuvinte pe care băiatul a tânjit atât de mult să le audă. Respirația lui William devine mai intensă și îl privește pe Bob, ochii lui spun un *mulțumesc* fără cuvinte, ca o pledoarie tăcută.

Aruncă o privire rapidă înapoi și o vede pe Eva cu pleoapele fluturându-i somnoroase. El ridică un deget pentru a-i indica că se va întoarce într-un minut după ea – dar ea se uită la atelier, afectată.

Bob ajunge la ușa din față în același timp cu Leonard Fink, vecinul lor, care spune că a simțit mirosul de fum. Aruncă o privire asupra feței cu dungi negre a lui William, care este aproape inconștient, și pleacă să-l aducă pe doctor.

William aproape că este adormit când Bob îl duce la canapeaua din sufragerie, îl ajută să-și pună capul jos, trage cuvertura roșie, groasă peste el. Arată atât de tânăr. Atât de nevinovat. Sub toată funinginea aceea neagră, vede o licărire a pruncului pe care l-a ținut în brațe cu mult timp în urmă.

Și tocmai când ajunge la ușă pentru a ieși din nou în zăpadă, aude un murmur abia perceptibil.

— Stânjenii ... focul ...

Cu o rugăciune fără cuvinte, Bob îl lasă. Dar când ajunge acolo unde și-a lăsat mireasa, în siguranță lângă un copac, îmbrăcată doar în cămașă de noapte și învelită cu pătura – ea nu mai este acolo.

Urme delicate în zăpadă și murdăria de deasupra arată spre atelier. Instantaneu, stomacul lui i se face ca un gudron greu, fierbinte. Într-o mișcare inconștientă, ca în ceață, intră în atelier, în gura mocnită a acelui dragon care a consumat deja prea mult.

Și o vede într-o fracțiune de secundă, vede totul întâmplându-se înainte să poată interveni. Timpul se oprise în loc. Eva, în cămașa ei albă de noapte, cu părul auriu în jurul umerilor, aplecându-se cu mâna întinsă să ia de pe jos o bucată de hârtie.

Grinda de deasupra ei se desprinde într-un unghi periculos. Slăbită de focul care o cuprinsese adineauri, rezistența ei arsese chiar din temelie.

Cade și totul devine tăcere. El aleargă spre Eva.

Dar, până ajunge acolo, această fată – cea care cu o bară de protecție de la mașină, sub lumina lunii din Boston și înveșmântată în rochia ei stacojie a adus ordine în lumea lui – a căzut. Nemișcată, inconștientă. Învăluită într-o mare de flăcări stacojii. Nebunia pune stăpânire pe el, ca de nicăieri, și Robert ridică acea grindă de pe iubita lui.

Capitolul 33

Clătinându-se în ritmul propriului puls, Bob îl urmărește pe doctor examinând-o pe Eva pe canapeaua pe care William a eliberat-o pentru ea.

Există leziuni la suprafață – tăietura de-a lungul liniei maxilarului. Degetele rupte unde mâna ei ținuse strâns lucrul după care intrase.

Și apoi, privirea doctorului, faptul că-și atinge mustața iar și iar, cu un oftat tulburat. Asta se întâmplă când îi examinează picioarele. Nu reacționează. Este posibil să nu mai răspundă niciodată. El spune cu amabilitate că există cazuri în care capacitatea de mișcare revine după o lovitură la șira spinării, dar gravitatea din privirea lui transmite că el crede că lucrurile stau diferit pentru Eva Bliss.

Dar, oh, respiră! *Mulțumesc, Doamne!* Fiecare mușchi din el ar vrea să refacă iar trupul ei, așa cum făcuse ea cu bucățile risipite ale sufletului lui, aducându-le pe toate la un loc, în timp ce au lucrat unul lângă altul pentru zidirea pietrelor.

Iar acum s-ar putea să nu mai lucreze niciodată unul lângă altul. Dar nu contează. Nu era nevoie ca să mai lucreze cot la cot, pentru ca el să nu mai plece niciodată de lângă ea. Aceasta va fi viața lui de acum încolo – o va îngriji pe ea. Va face totul pentru ea.

Ale cui sunt valurile?

O pală de vânt intră pe ușa din față când doctorul pleacă, ridicând o hârtie mototolită de pe podea, de lângă Eva. În toată agitația situației, hârtia îi scăpase din mână când doctorul o examinase și îi bandajase degetele sfărâmate.

El netezește hârtia ... și rămâne uluit recunoscând scrisul lui Roy. Două cuvinte destinate să revină înapoi la el. Cuvinte care vor, cu tot dinadinsul, să-l zdrobească. *77 stânjeni.*

Aceasta, proclamarea iubirii mereu crescânde a fratelui său – oare asta îl așteaptă? Distrugere? Plecându-și capul, mototolește hârtia în mână.

Eva se agită și îl atinge blând pe genunchi. A dormit puțin, în reprize, de când o aduseseră înăuntru, și el nu știe cât a auzit din spusele doctorului. Ochii ei somnoroși se deschid, iar buzele palide schițează un zâmbet slab.

— Invenții inutile, spune ea.

Cuvintele ei îl întorc în trecut la noaptea în care s-au întâlnit. De dragul ei, el se forțează să schițeze un zâmbet slab, amintindu-și de vechea lor glumă.

— Numele?

— Nu. Picioarele, spune ea, închizând ochii și clătinându-și încet capul pe pernă.

Asta spune femeia care a urcat zilnic o cărare de munte, pe insulă, împreună cu el. Femeia care și-a socotit munca în salopetă din timpul războiului drept cea mai mare onoare. Care ar putea trăi zece vieți și totuși nu va rămâne niciodată fără pași pentru a o duce în locurile la care inima ei entuziastă a visat.

Curajul ei îl lovește.

— Știi ce este necesar?

Ochii ei rămân închiși în timp ce vorbește.

Trece un moment și el se întreabă dacă ea a adormit din nou. Dar ea întinde mâna, acoperind-o pe a lui și lăsându-și degetele murdare de funingine să alunece în jos până când îi deschide mâna și atinge hârtia.

— Asta ...

Stânjenii. Nu vorbește doar despre literele de pe hârtie. Eva știe ce înseamnă ele. Pentru Roy, pentru Jenny ... pentru William, pentru care iubirea ei măsoară stânjeni nesfârșiți – suficienți pentru a face totul pentru a pune această hârtie înapoi în mâinile lui. Știuse ce însemnau divagările febrile ale lui William după incendiu – Bob nu și-a dat seama.

O greșeală pe care o va regreta toată viața, în fiecare clipă. Dacă el ar fi intrat pentru hârtia aceasta în locul Evei ...

În curând, respirația ei se transformă într-un somn profund, iar el îi pune mâna bandajată peste inimă. Apucând hârtia, el se îndreaptă spre atelier, făcându-și curaj să intre în acel loc.

O disperare sălbatică îl cuprinde, încercând să nu ia în seamă zidul de amorțire care se ridică în jurul lui. Înăuntru, privește capătul nordic al atelierului, cu pereții negri și colțurile fără acoperiș. Fiecare lucru de aici spune povestea unui om – a lui William – care a trebuit să facă o alegere imposibilă.

Hârtiile păstrate.

O grămadă de pietre, iar William stă jos, cu o cârpă murdară, ștergând pietrele pentru a curăța cenușa înnegrită cu propriile-i degete.

Mișcarea lui frenetică se oprește, umerii încovoiați cad și mai mult când simte prezența lui Bob.

— Ar trebui să dormi, spune Bob.

Vocea lui este plată, îndepărtată. William se întoarce încet.

— Nu pot, spune el ridicându-se. Am ... auzit ce a spus doctorul.

Maxilarul lui Bob rămâne încleștat. Îi este greu să-și amintească acele cuvinte.

— Timpul va decide, spune el.

Simte că ceva îl împinge să iasă din aceste tenebre, pentru a fi dătătorul de lumină de care William are nevoie acum. Dar simplul șoc al cuvintelor auzite îl apasă până când ochii îi înoată în lacrimi.

Timpul va decide ce? Dacă iubita lui va putea merge din nou? Nimic nu o va împiedica să ducă o viață plină, știa asta. Dar mai

erau alte lucruri pe care doctorul le menționase. Posibile complicații ale unei leziuni, în legătură cu inima ei. Genul de complicații în urma cărora ar putea să-și piardă viața. Tresare, de parcă asta ar putea împiedica întunericul pătrunzător să îl cuprindă.

— Crezi că va fi bine?

Privirea lui William este atât de fragilă, atât de plină de o nădejde fragilă.

Bob nu vrea să îl mintă. Dar cum să-i spună adevărul? Că frica lui pentru Eva este atât de mare încât abia mai poate respira? Expiră încet, dorindu-și ca picioarele lui rigide să-l ducă la godin. Ridică ibricul din metal pe care Eva îl ține acolo și îl învârte ca și cum ar amesteca ciocolata fierbinte care lipsește atât de dureros din interior. Îl pune jos și merge mecanic mai departe. Cizma lui zdrobește ceva ce este nefiresc să se afle pe o podea de pământ bătătorit. Îngheață.

Pământul sclipește într-un mod aproape frumos, dar la vederea acestuia simte ceva ca o puternică lovitură în stomac. La o privire rapidă vede cutii de lemn sfâșiate, arătând înspăimântătoare în unghiurile lor ascuțite, care adăpostesc mai multe cioburi în interior. Își simte degetele cuprinse de amorțeala care revine asupra lui.

Acestea sunt – *au fost* – lentilele Fresnel. Economiile sale de-o viață, rodul pământului familiei sale. Ultima speranță a farului ... spulberată în cioburi.

Asta nu ar trebui să-l distrugă. Este doar sticlă spartă. Eva este în viață. William este viu. Și totuși, această ultimă lovitură, peste toate celelalte, îl face să-și plece genunchii și îl doboară la pământ ca pe un copac bătrân.

Palmele îi cad pe podea, pulsând de durerea cauzată de praful de sticlă, se uită în jur și nu vede decât vieți spulberate. *Nu mai contează lentilele. Nu mai contează pământul. Nu mai contează nimic!* Dar fiecare ciob este o amintire că tot ce a făcut a fost să aducă durere și suferință tuturor celor pe care îi iubește. Totul pentru un turn idiot.

De undeva de departe, aude vocea lui William chemându-l. O mână încearcă să-i atingă umărul. O voce tremurătoare pronunțând necontenit trei cuvinte – îmi pare rău – iar și iar, și iar.

Un om mai curajos decât acest Bob se află îngropat undeva în el, încercând să iasă de sub această crustă de gheață, pentru a apuca acea mână, pentru a mângâia acea voce.

Dar acest Bob – amorțit, distrus, secătuit de speranță – nu se poate ridica.

De dimineață, William a plecat.

Capitolul 34

Iunie 2001

Sentimentul de vid devine tot mai profund în sufletul lui Annie în această seară, după ce a rememorat povestea ale cărei piese le-a pus singură cap la cap, din propria experiență și din povestea pe care Bess i-a relatat-o despre perioada în care tatăl ei a petrecut-o în Ansel și anii de după. Incendiul. Era o prăpastie pe care anii au adâncit-o tot mai mult, cu cât se lungea tăcerea între Bob și tatăl ei. Au fost luni și ani dedicați Evei, în care ea a trebuit să învețe să-și trăiască viața într-un scaun cu rotile. În fiecare clipă în care a putut, Bob a fost alături de ea, îngrijind-o, purtând-o în brațe, împingându-i scaunul cu rotile într-un dans lent, pe pontonul lor, în fiecare seară, până când Dumnezeu a luat-o acasă, cincisprezece ani mai târziu.

Bob îi scrisese lui William scrisori pe care nu avusese cum să le trimită, neavând adresa. În acei ani, tatăl ei fugise de trecut, luptând în jungla Vietnamului. Și, când s-a întors, timpul adâncise prăpastia dintre cei doi bărbați atât de mult, încât niciunul dintre ei nu a știut cum să construiască un pod peste ea.

Mama lui Annie a luat în cele din urmă legătura cu Bob, trimițându-i lui Bob anunțul despre nașterea lui Annie. Și el făcuse același lucru, trimițând necrologul Evei către Anneliese, cu patru

cuvinte scrijelite pe tăietura din ziar ce purta vestea morții: *Te-a iubit neclintit*. Așadar, așa au comunicat – prin anunțuri în presă.

Annie o întrebase odată pe mama ei despre aceste anunțuri.

Cele două se urcaseră în vechiul lor automobil, îl încărcaseră cu valize, iar Anneliese o dusese pe Annie pe coastă pentru a sta toată vara cu acest bărbat pe care nu-l întâlnise niciodată. De ce nu și-au scris mai mult, de ce nu au vorbit? *Este între tatăl tău și Bob*, spusese Anneliese, cu întristare în glas. Părea că ar fi vrut să spună mult mai multe, dar îi spusese doar: *Îi trimit ceea ce sper că va repara lucrurile.*

Annie crezuse că mama ei se referise la comunicările prin presă, și, văzând asta, alesese și ea același mod de comunicare cu Bob, după aceea. Nu i-a trecut niciodată prin cap că Anneliese se referea chiar la ea. O trimitea chiar în golul lăsat de Eva. Cu toate acestea, cumva, golul acesta se transformase într-un loc moale în care ea a aterizat exact atunci când avea cea mai mare nevoie.

Annie își dorește să fi știut mai multe, să fi găsit o modalitate mai bună de a reduce distanța dintre ei. Gândindu-se la modul cum fiecare dintre ei trecuse prin pierderi după pierderi, se rușină. Dacă măcar Bob și-ar reveni, ar putea avea șansa să recupereze timpul pierdut, cumva. Medicii începuseră un protocol pentru a-l scoate din coma indusă, iar următoarele zile aveau să fie definitorii.

Jeremiah se întâmplase să vină exact atunci când Bess și Annie erau la jumătatea povestirii – chiar când Bob îi arătase lui William turnul. Ascultase relatarea lui Bess la fel de captivat ca și ea. Felul în care o privise – de parcă ar fi prins fiecare cuvânt împreună cu ea și l-ar fi învelit în siguranță în acel loc nesfârșit din interiorul său – i-a dat un sentiment de siguranță greu de descris.

Așa că, iat-o aici, în întuneric, uitându-se pe fereastra de la *Tihna marinarului*, la lumina stelelor, atât de vibrantă încât simte că raiul întinde o mână către ea.

Dar ce vrea raiul cu ea, după toți anii în care ea a păstrat distanța?

Gândurile o duc către ancora pe care o simte în interiorul ei. Nu este încă nicio schimbare în starea lui Bob. Iar Margie Lillian a decis că nu este suficient timp pentru a implementa excursia cu feribotul către far, la festivalul din această săptămână. Poate că a auzit despre încercările eșuate ale lui Annie de salvare a orașelor mici. Poate că Alpenzell o avertizase. Probabil este spre bine. Chicago trimite prin e-mail proiecte pentru a o ține ocupată în timp ce este aici, dar cu fiecare calcul și raport pe care le generează, ceva se ofilește în interiorul ei.

Unde mă vrei? întreabă ea în rugăciune, cu ochii închiși. *Unde-i locul meu?*

Se aude o bătaie în ușa din față și Annie tresare, privind spre ceasul din colț. Unsprezece și un sfert. Aruncă o privire rapidă pe fereastră și îl vede pe Jeremiah, cu părul dezordonat ieșindu-i de sub șapca de baseball. Pare răvășit, de parcă ar fi fost treaz două nopți la rând.

Annie simte că pulsul i se accelerează. Deschide ușa.

— Hei, spune el ușor, dar cu vocea răgușită. Poți să ...

Se uită în spate spre locul în care Annie vede acum că o a doua barcă, mică, se leagănă în valuri, lângă *Vești bune*.

— Jeremiah. Ai terminat barca lui Roy? exclamă ea, cu chipul tot un zâmbet.

Zâmbetul lui larg îi răspunde la întrebare.

— Ia-ți ceva pe tine ... șalul acela.

El face ochii mari, parcă și-ar fi dat seama de tonul său brusc.

— Dacă vrei să mergi, vreau să spun.

— Să merg unde?

— Vei vedea.

În niciun caz nu va spune nu entuziasmului său înfrânat. Există un farmec de băiețel în gesturile lui, pare o invitație la ceva sacru.

Annie ia pătura tricotată de pe canapea, își trage cizmele impermeabile și traversează repede camera de zi. Oprindu-se o secundă în fața micii oglinzi-hublou de pe perete, își prinde părul într-o coadă de cal într-o încercare fără speranță de a-și drege nițel înfățișarea din miez de noapte, îmbrăcată în blugi și cu o cămașă rustică de flanelă, cumpărată de la Debarcaderul lui Joe.

Nu că lui Jeremiah i-ar păsa cum arată. Și nici ei nu ar trebui să-i pese.

El o așteaptă la doc și îi oferă mâna să o ajute să urce în *Vești bune*.

Ea ar vrea să pună întrebări, să spună ceva despre faptul că a avut impresia că se vor urca în micuța canoe. Dar ceva o oprește și, în timp ce părăsesc docul, Annie observă că barca e remorcată de *Vești bune* și îi urmează.

Trec pe lângă port, unde luminile terenului școlii strălucesc, iar comercianții lucrează târziu în noapte pentru a-și monta corturile albe pentru festivalul de mâine, în mijlocul steguleților și coșurilor de flori agățate. Aerul este plin de miros de scorțișoară de la un alt comerciant care pregătește prăjiturile. Pe zona verde, o lumină puternică îl luminează pe Spencer T. Ripley care bate locul cu pași ritmici, părând să exerseze un discurs pentru cele douăzeci de scaune albe goale din fața lui.

Trec de Everlea Estate și de zăngănitoarele lui Sully, cu cântecul lor molcom. Annie se simte ca și cum Jeremiah i-ar fi oferit mâna lui și ar fi pășit împreună, pe valuri, pe un ring de dans secret, în timp ce restul lumii fie doarme, fie muncește. Realizează brusc că, pentru prima dată, nu i-a fost teamă când s-a urcat în barca lui.

El se îndreaptă spre nord, de-a lungul Bold Coast și a stâncilor accidentate, dar rămânând la o distanță sigură. În cele din urmă, oprește motorul și aruncă ancora. Luna este sus pe cer și este plină, iar fâșia ei palidă de lumină se strecoară în crăpăturile verticale ale stâncilor întocmai ca argintul lichid.

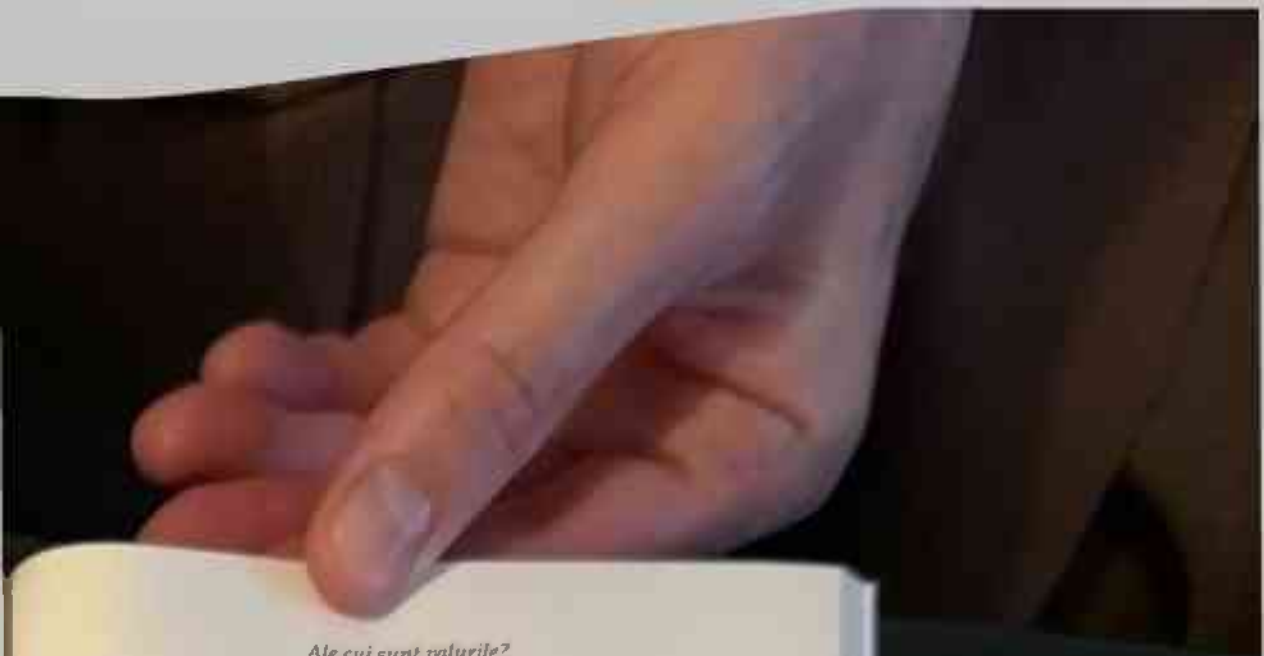

În locul acela ar fi putut chiar striga fără ca cineva să-i audă. O tăcere se instaurează în jurul lor. Fără cuvinte, Jeremiah coboară în canoe, făcându-i semn lui Annie să îl urmeze, și cu o strălucire în ochi își întinde mâna pentru a o ajuta.

Odată așezați, apucă două vâsle. Cu o privire întrebătoare, îi întinde una ei. Schimbă între ei o privire conspirativă și, deși nu are nicio idee unde se îndreaptă, Annie simte că face parte din ceva grandios. Sunetul apei care se scurge de pe vâslele lor prinde ritm, corpurile lor aplecându-se înainte și înapoi în tandem, ghidând barca.

Alunecă în jurul unui colț de stâncă, într-un mic liman pe care Annie nu-l observase până atunci. Este amplasat în așa fel încât, la aproape orice unghi, stânca pare solidă, când, în realitate, o latură a stâncii se lasă direct în spatele celeilalte, suprapunându-se pentru a crea un fel de coridor. Și acel coridor se deschide într-un alcov perfect. Un liman ascuns, îngust, ca o cameră în mare căreia doar ei îi dețin cheia. Ape de mică adâncime, îmbrățișate de granitul încălzit de soare toată ziua, astfel încât, chiar și în mijlocul nopții, efectul este acela al unei piscine cu puțină apă, care iese sau intră. Liniște și căldură, chiar acolo unde o mare rece se agită exact de cealaltă parte a acestor ziduri.

— O, exclamă Annie și nu găsește mai multe cuvinte.

În timp ce se întoarce cu fața către el, observă chipul luminos al lui Jeremiah, zâmbind larg. Nu l-a văzut niciodată zâmbind atât de larg și asta îi bucură inima.

— Așteaptă, șoptește el, în timp ce își așază vâslele în poală.

În jur domnește o tăcere sacră și apoi, cu barca îndreptându-se încet spre zidurile acestei cetăți, Jeremiah se apleacă înainte.

— Bagă-ți mâna în apă.

Annie privește apa întunecată.

— Cum? Vrei să mă muște de degete vreun piranha? Ți-ar plăcea asta, nu-i așa? Nu te-aș mai deranja cu toate notițele și întrebările mele ...

Râsul molcom al lui Jeremiah o învăluie și îi atinge plăcut urechile.

— Da, acei piranha tropicali din Maine.

El o privește fix și îi face semn cu capul spre apă.

— Ai încredere în mine.

Îi întinde mâna și așteaptă. La aceste cuvinte și la vederea mâinii care a aruncat nisip pe puntea bărcii pentru ea, care s-a luptat cu furtunile doar pentru a duce scrisori care ar putea lumina sufletul ... știe, fără îndoială, că poate avea încredere în acest bărbat. Ar avea încredere în el de o mie de ori.

Privindu-l fix, ea îi dă mâna. Jeremiah ezită doar o clipă. O anumită expresie îi traversează în grabă chipul. Regret? Teamă? Orice ar fi, privirea a dispărut într-o clipă, iar hotărârea îi ia locul. Maxilarele lui rămân încleștate.

Își încrucișează degetul mare peste palma ei, prinzându-i mâna într-a lui. Își întinde brațul peste apă, ghidându-l pe al ei. Și apoi, mână în mână, cu degetele împletite, își agită mâinile prin apă. Apa este ca o catifea rece, puternică și moale dintr-odată. Instantaneu, întunericul lichid se aprinde. Din neagră ca smoala, apa capătă o culoare de albastru pur tahitian.

Annie cască gura și își trage mâna înapoi, ducând-o la inimă. În aerul răcoros al nopții, face ochii mari și arată spre valuri. Pâlpâirea strălucitoare se stinge într-o pânză rară, ca o pânză de păianjen.

— Ce s-a întâmplat?

Jeremiah râde.

— Fă-o din nou, o îndeamnă el.

Annie clatină din cap.

— Nu, până nu-mi explici asta ... electricitatea apei, spune ea, învârtindu-și emfatic degetul.

— Este mai bine să trăiești unele lucruri decât să le explici, spune el, luându-și vâsla. O scufundă, iar conturul bărcii și al vâslei se aprind în același mod. Vâslește mai aproape de stâncile care se ridică în fața lor, iar micile valuri care se formează se

risipesc de acele stânci. Ele se luminează în momentul în care se risipesc, apoi se estompează în întuneric. El vâsleşte mai repede, întorcând barca într-un mic circuit, până când valurile lovesc toţi pereţii stâncii din jurul lor, luminile împrăştiindu-se ca nişte licurici albaştri strălucitori.

Se opreşte din vâslit şi îşi lasă degetele să pieptene apa, stârnind lumina printre degetele sale.

Este magie. Magie pură, genul acela pe care ea nu l-a mai simţit de când asculta basmele copilăriei sau de când a văzut pentru prima dată o stea căzătoare, care a făcut-o să-şi ţină respiraţia şi să-i tresară inima în piept. Magie, minune şi basme, şi ...

— Microbi, începe Jeremiah.

Annie îşi simte chipul încremenit într-o expresie de confuzie imensă.

— Microorganisme, spune el din nou, iar vocea lui poartă o încântare băieţească care nu se potriveşte cu acest cuvânt demn de laborator. Un cuvânt nelalocul lui aici, afară, în noapte, unde marea a găsit o modalitate de a ţine captive stelele.

Ea îşi înclină capul şi îşi drege gâtul.

— Ca să vezi!

— Sunt ca nişte purtători de torţe minusculi şi sunt miliarde. Iar când ceva tulbură apa – face semn către conturul iluminat al bărcii – se întâmplă asta.

Annie expiră, uimirea ei fiind audibilă.

— Este incredibil, Jeremiah!

El zâmbeşte larg. Se apleacă înainte pe banchetă şi îşi pune mâna în apă.

— Încearcă! spune el.

Timid la început, ea încearcă apa cu vârful degetelor. Se arată un val de lumină, apoi un altul şi altul. Bagă pumnul în apă şi apoi îşi desface brusc degetele. Un nor de lumină strălucitoare se joacă în pungăieţi în jurul şi printre degetele ei, stârnindu-se râsul izvorât de undeva din adâncul inimii.

În curând, se așază în genunchi în carena canoei, atârnându-și ambele brațe, trasând forme și vârtejuri, urmărind urmele de lumină care o înconjoară. Jeremiah se așază în genunchi lângă ea, se sprijină cu un braț pe marginea bărcii, iar pe celălalt îl atârnă în apă împreună cu ea.

Ea îl privește, studiază această scânteie de viață străină pe chipul lui de obicei sumbru. Din motive pe care ea nu le poate înțelege, el o invită să ia parte la ceva special pentru el – este scris în liniile blânde din jurul zâmbetului său.

— Mulțumesc că mi-ai arătat asta!

El dă din cap ... și-și reține cu îndărătnicie orice vorbă. Ținându-și cuvintele în sine cu forța, ca într-un concurs de tragere a frânghiei. Până când vorbește, în cele din urmă.

— Ești diferită aici, spune el.

Ea scoate un braț din apă și îl pune peste marginea bărcii pentru a-l vedea mai bine.

— Diferită?

— Mda. Doar ... ei bine, uită-te la tine. Nici dacă te plăteam nu ai fi atins acest ocean acum o săptămână, spune el, râzând ușor.

Annie se uită în jur.

— Nu mi se pare că este același ocean, spune ea.

Nu sunt aceleași valuri care aproape că au luat-o pe mama ei, care l-au dus departe de ea pe tatăl ei și l-au îngropat pe Roy. Tremură și începe să-și tragă mâna din apă. Dar Jeremiah își duce mâna sub a ei, cu lumina după ea, și își împletește degetele cu ale ei. Atingerea lui o ancorează.

El capătă o alură serioasă.

— Știi cum funcționează? Adică lumina, vreau să spun.

Ea își strânge buzele, prefăcându-se că se gândește profund.

— Ai venit tu aici mai devreme și ai aruncat în apă o grămadă de luminițe strălucitoare?

Știe la fel de bine ca el că nu acesta este răspunsul, că este ceva din acel teanc de cărți ale lui și că urmează să-i explice cum funcționează acești microbi.

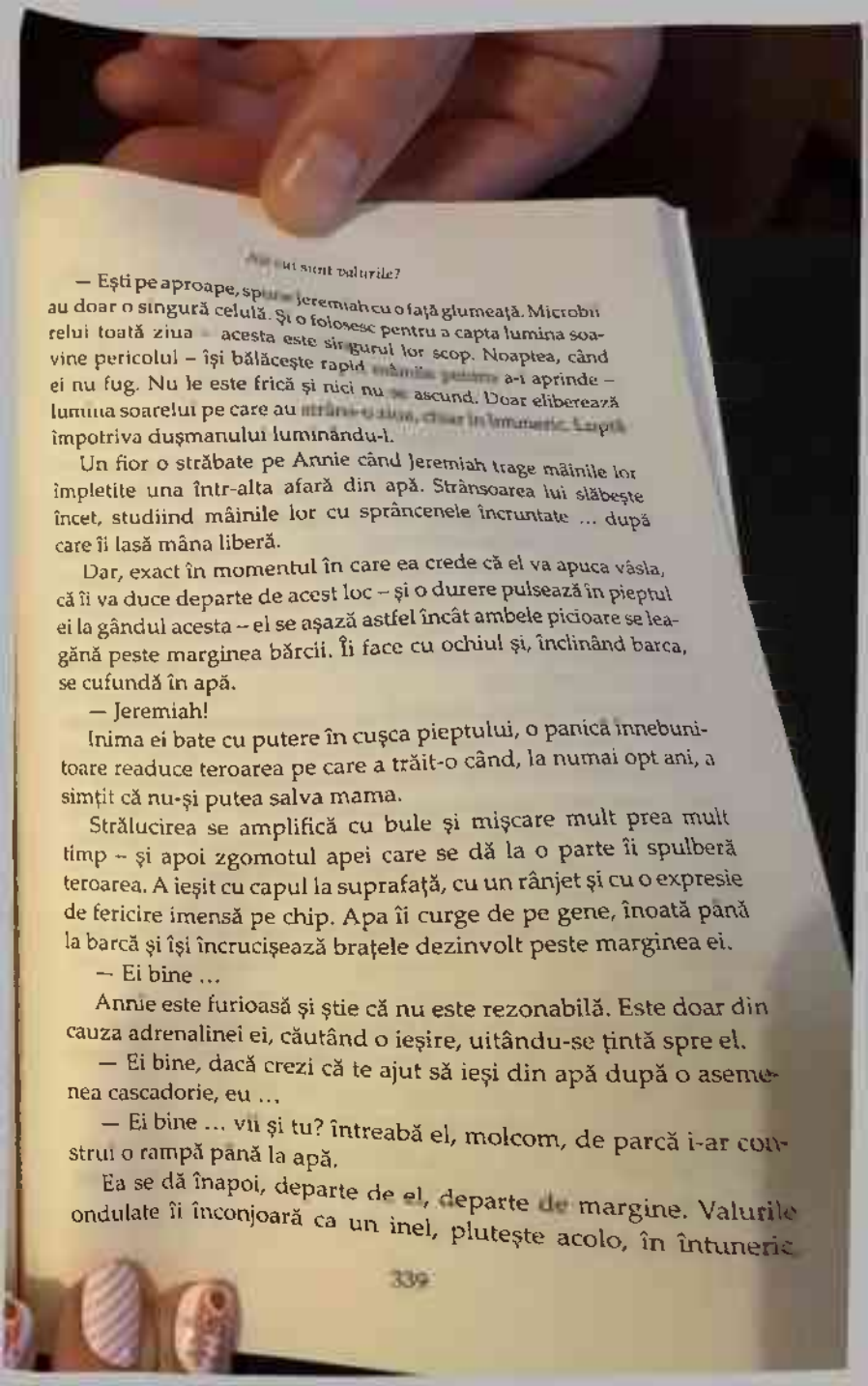

Ai auzit valurile?

— Ești pe aproape, spune Jeremiah cu o față glumeață. Microbii au doar o singură celulă. Și o folosesc pentru a capta lumina soarelui toată ziua — acesta este singurul lor scop. Noaptea, când vine pericolul – își bălăcește rapid mâinile pentru a-i aprinde – ei nu fug. Nu le este frică și nici nu se ascund. Doar eliberează lumina soarelui pe care au strâns-o ziua, chiar în întuneric. Luptă împotriva dușmanului luminându-l.

Un fior o străbate pe Annie când Jeremiah trage mâinile lor împletite una într-alta afară din apă. Strânsoarea lui slăbește încet, studiind mâinile lor cu sprâncenele încruntate ... după care îi lasă mâna liberă.

Dar, exact în momentul în care ea crede că el va apuca vâsla, că îi va duce departe de acest loc – și o durere pulsează în pieptul ei la gândul acesta – el se așază astfel încât ambele picioare se leagănă peste marginea bărcii. Îi face cu ochiul și, înclinând barca, se cufundă în apă.

— Jeremiah!

Inima ei bate cu putere în cușca pieptului, o panică înnebunitoare readuce teroarea pe care a trăit-o când, la numai opt ani, a simțit că nu-și putea salva mama.

Strălucirea se amplifică cu bule și mișcare mult prea mult timp – și apoi zgomotul apei care se dă la o parte îi spulberă teroarea. A ieșit cu capul la suprafață, cu un rânjet și cu o expresie de fericire imensă pe chip. Apa îi curge de pe gene, înoată până la barcă și își încrucișează brațele dezinvolt peste marginea ei.

— Ei bine ...

Annie este furioasă și știe că nu este rezonabilă. Este doar din cauza adrenalinei ei, căutând o ieșire, uitându-se țintă spre el.

— Ei bine, dacă crezi că te ajut să ieși din apă după o asemenea cascadorie, eu ...

— Ei bine ... vii și tu? întreabă el, molcom, de parcă i-ar construi o rampă până la apă.

Ea se dă înapoi, departe de el, departe de margine. Valurile ondulate îi înconjoară ca un inel, plutește acolo, în întuneric

luminat de jos. Totul în acest moment este cu susul în jos și anapoda. Mai ales ea.

— Annie. Ești ... un adevărat fenomen, știi asta?

Vocea lui este tandră, serioasă. Exact ce ar vrea să audă fiecare fată. Dar lui Annie inima îi bate mai tare în piept și își mușcă limba, ascultând.

— Nu am întâlnit niciodată pe cineva care să iubească oamenii la fel de mult ca tine, care a făcut din studiul vieții însăși profesia ei.

Umerii ei se detensionează, însă puțin.

— Dar toată dragostea asta de viață ... o trăiești cu adevărat?

Ea încearcă să se apere, dar adevărul o reține.

— Plutești deasupra ei, la suprafață, spune el, bătând cu palma de două ori pe marginea bărcii, susținându-și astfel punctul de vedere. Faci aceste lucruri incredibile ... dar ceva te împiedică să te cufunzi cu adevărat.

El se coboară în apă, deschide larg brațele, lumina urmându-l.

— Nu vrei să ratezi asta, Annie.

Ea se apleacă înainte, privește, căldura înțepându-i ochii în timp ce scena se desfășoară în fața ei. Prinde marginea canoei și se apleacă doar puțin. Mâinile lui sunt pe antebrațele ei, prinzându-le ușor. Degetele lui mari îi mângâie pielea, dându-i încredere, invitând-o.

— De fapt ... – el o privește fix în ochi – nu vreau să ratez asta. Cu tine ...

El respiră ușurat.

Ea ezită, căutând o scuză și sperând pe jumătate că va eșua.

— Dar, hainele mele ... spune ea. Nu sunt îmbrăcată pentru înot.

—Nu cred că îți pasă de fapt de asta.

— *Touché.*

— În plus, am auzit că fitoplanctonii nu impun un cod de eleganță pentru a înota cu ei, spune el.

Ale cui sunt valurile?

El înoată în pantaloni scurți și tricou. Dacă el poate să o facă ...

Înghițind în sec, ea își bagă o mână înapoi în apă. El îi eliberează brațul și îi face loc să sară. Iar ea știe că, dacă intră, spune da la mult mai mult decât doar un înot în miezul nopții. Înseamnă că va renunța la distanța de siguranță dintre ea și viață. Înseamnă că face un pas curajos către a-și trăi viața cu adevărat.

Ținându-și ochii închiși, rostește o rugăciune tăcută, își încredințează inima acestei rugi și sare.

Este deja înghițită de apă. Pielea ei este gâdilată de bule, simțurile, agitate de răcoarea apei. Poate că este cel mai cald loc din zonă, dar este totuși nordul regiunii Maine, în toiul nopții. Nu-i pentru cei slabi de inimă.

Nu fiți slabi de inimă.

Apa se învârte în jurul ei, ca o tornadă. Răsucindu-i părul în șuvițe care plutesc liber, ridicând-o pe spate până când iese în aerul limpede și întunecat, cu marginile cizelate, în contrast cu lumea blândă, mută, de dedesubt.

Un sunet plin o înconjoară și o cheamă. Jeremiah Fletcher, cu un râs dezlănțuit într-o mare care pare proprietatea lui.

Ea respiră agitat, gâfâind, entuziasmată.

— Sunt în ocean. Sunt ... în valuri!

Se învârte, simte ceva ce clocotește dintr-o fântână adâncă înăuntrul ei. Râsul ei, izvorât din neîncredere și încântare, amestecate laolaltă. Jeremiah se apropie:

— Și ...? Cum găsești aceste valuri?

Suflă o briză ușoară, mișcând apa în jurul ei și ridicând-o, apoi coborând-o, iar și iar.

— Cred că ele mă găsesc pe mine, murmură ea.

Lumea se întunecă, o masă de nori acoperă luna. O viață nouă plutește în aer, un lucru iminent stă să se întâmple ... și apoi se întâmplă. Cerul se descarcă, picătură cu picătură. Și, cu fiecare picătură, un punct luminos strălucește jos, pe suprafața apei.

Și altul, și altul – până când întregul golf este o pătură sclipitoare, un dans de apă și lumină.

Vântul se întețește, de asemenea, valurile se lovesc de stâncă cu un zgomot tot mai mare. Sunt protejați în acest golf, protejați de brațele puternice ale acelor ziduri, dar efectul este exaltant și terifiant în același timp. Puterea mării este în creștere, doar la o aruncătură de băț de unde se află ei, și totuși, ea și Jeremiah nu sunt la cheremul mării. Sunt în siguranță.

Clipind în picăturile de ploaie, Annie se uită la cer, apoi la Jeremiah. El o privește. Nu ... mai mult decât atât. O citește, o cunoaște.

Ploaia cade tot mai intens acum, atât de intens încât toată suprafața apei strălucește. Se decid să urce în canoe. El îi sprijină piciorul ca ea să urce, iar apoi ea îi întinde o mână pentru a-l ajuta și pe el să urce și vâslesc până la un adăpost format în peretele stâncii. Sunt protejați acolo, doar o ceață ușoară plutește, în timp ce ploaia se ciocnește pe acoperișul de piatră de deasupra lor.

El întinde mâna după o pătură umedă, o desfășoară și i-o oferă.

— Mulțumesc!

Annie și-o înfășoară în jurul umerilor și o liniște se lasă în jurul lor, apa răpăind în jurul bărcii.

— Marea asta, Annie ... este sălbatică, este feroce.

Vocea lui este aspră și se uită în depărtare, de parcă ar putea vedea drept prin pereții stâncii, drept în celălalt colț de țară, poate până la Seattle. Se oprește, dar nu a terminat. Aproape că îi poate auzi cuvintele nerostite, lovindu-se de un zid de piatră din interior.

— Dar ... murmură ea, în încercarea de a spulbera o piatră din acel zid, ca să facă loc cuvintelor să iasă.

Jeremiah clatină din cap, ca și cum este un adevăr pe care îl cunoaște, în ciuda faptului că nu a fost conștient de el o perioadă lungă.

— Dar este mult mai mult, spune el. Este lumină. Chiar aici, în întuneric. Din cauza întunericului. Este curaj. Este ...

El face un gest către minunile formate dintr-o singură celulă care luminează laguna rece cu lumina lor.

– Magie, spune Annie, cu voce șoptită.

– Ai putea spune asta, spune Jeremiah, dar vocea lui este infuzată cu ceva care merge dincolo de sarcasm și o încălzește pe Annie.

– Această mare a ta, spune el, din nou serios, sper că are ceva din asta.

Ea înghite și simte o durere în gât. Cum este întunericul lui? Cum este marea lui? Ar vrea să strângă toate acele ape, să le țină aproape de inima ei.

– Pot să te întreb ceva, Jeremiah?

Cu coatele pe genunchi, mâinile strâns unite, el se uită la ea și ceea ce ea citește-n ochii lui îi taie respirația. O rugăminte ca ea să înțeleagă. Dar oare el vrea să-i audă întrebarea? Sau nu?

Annie își adună curajul și își îmblânzește cuvintele.

– Scrisoarea ta. Ai ... începe ea, iar el își pleacă din nou privirea, ca și cum ar găsi un răspuns între tălpile lui.

Cum poate ea să dea buzna peste ultima întăritură din inima lui dacă el nu a invitat-o? Face cale întoarsă.

– Este ... magie și curaj și lumină, cum ai spus? Sau este celălalt tip de mare?

Tipul ei de mare. Tipul neîndurător. Atât de mult timp trece, că ea își dorește să nu fi întrebat niciodată, începe să se gândească că el nu va răspunde. Poate că este mai bine în felul acesta.

– Asta, spune el în cele din urmă, este ceva ce trebuie încercat. El își pleacă privirea, în inima lui părând a se da o luptă. Și apoi, cu hotărâre, spune:

– Mai bine ai veni cu mine.

Capitolul 35

Annie s-a trezit și este pe doc la ora cinci fără un sfert. Retrăiește prima ei zi aici, doar că, în loc să iasă în fugă pe ușa din față, învelită într-o pătură și să strige după el, pentru a încerca să-l prindă ... e diferit.

Îl va însoți în drumul lui prin întuneric. Cel pe care îl face în fiecare zi, despre care nu vorbește niciodată.

Simte fluturi în stomac și nu are nimic de-a face cu faptul că Festivalul homarilor începe astăzi. Nici cu starea lui Bob. Încă simte acea pace impenetrabilă cu privire la soarta lui, pace care îi leagă și mai mult inima ei de cea a lui Jeremiah.

Jeremiah. Numele acesta ... bărbatul acesta. Un gol în stomac o face să-și apese mâinile peste el, în timp ce urmărește să vadă când se va aprinde lumina în interiorul bărcii lui.

Nu putuse să doarmă după ce se întorseseră acasă, când ploaia se mai domolise. Rămăsese trează gândindu-se la bărbatul din barcă, de la capătul docului, simțind că se află pe marginea unei prăpastii – iar căderea ar putea fi glorioasă ... sau dezastruoasă.

În această dimineață, se spălase de apa sărată și de fitoplancton, se îmbrăcase simplu, în blugi și cizme, cu puloverul ei verde lung și călduros. Se gândise să îmbrace o rochie. Dar în pulover se simțea mult mai bine. Și mai aproape de gustul lui. Simțea că este ... așa cum trebuie să fie. Naturală.

Cu toate acestea, petrecuse mai mult timp decât voia să recunoască îmblânzindu-și părul cu diverse instrumente de încălzire. Nu știa ce urmează, dar simțea că el era pe punctul de a deschide ultima cameră închisă din inima lui. Iar ea voia să prețuiască acest lucru.

Mișcarea de afară îi atrage atenția. În strălucirea luminii care-și trimite razele de deasupra ușii, Jeremiah iese din barcă, arătând de parcă nici el nu ar fi pus geană pe geană, cu cearcăne negre sub ochi. Dar acei ochi sunt aprinși de un foc pe care nu-l poate numi. Poartă un pulover de lână neagră, cu blugi și bocanci de drumeție, iar ea se întreabă spre ce fel de teren se vor îndrepta.

Luând-o de mână, o conduce la bord. O atmosferă sumbră plutește în jurul lor și, prin această atmosferă și înconjurați de mantia deasă de vapori de mare care începe să se ridice în lumina palidă a dimineții, cei doi se îmbarcă.

Se îndreaptă către nord. Trec de Weg, trec de golful de aseară. Tot mai sus și mai sus, spre nord și est, coasta mereu la vedere. Trec câțiva pescari pe bărcile lor și el le dă un salut rapid, lucru care arată că aceste întâlniri sunt un lucru familiar. Până când, după patruzeci și cinci de minute, el oprește motorul. Ea se uită în jur. Ocean, ocean, peste tot ocean. Pe uscat, farul inconfundabil de la West Quoddy Head tronează ca o santinelă, cu lumina clipind. În largul mării, un cer palid prevestește răsăritul soarelui care se apropie.

— Aici ... vii în fiecare dimineață?

El încuviințează. Există o gravitate profundă în acest gest și ea dorește să o înțeleagă.

— De ce în acest loc? întreabă ea cu grijă, sperând că va arăta, prin tonul cuvintelor ei, că va prețui răspunsul, oricare ar fi acesta.

— Vezi partea aceea?

Arată deasupra tribordului, la aproape un kilometru depărtare. Ea dă din cap, deși tot ce vede acolo este albastrul întunecat al mării.

— Canada, spune el.

Ea încuviințează, încercând să înțeleagă.

— Acest loc, chiar aici, spune el, este cel mai îndepărtat punct de la estul Statelor Unite. Se uită spre punctul în care cerul se desparte în jurul unui punct de lumină strălucitor, făcând loc soarelui.

— Stai aici – își pune mâinile pe umerii ei, o așază la proră – și vei fi prima persoană din întreaga țară care va fi atinsă de acea lumină, când va apărea.

— Chiar așa?

Ea se uită peste acest loc obișnuit, fără pretenții, dintr-o mare de valuri și, dintr-odată, simte ceva extraordinar.

Jeremiah nu răspunde. Stă în picioare în poziție fixă, uitându-se la ceva ce ține în mână. Scrisoarea.

Strângerea lui este fermă, degetul mare apăsat pe plic de parcă nu-l va elibera niciodată. Nu se uită în sus.

— Știi despre Melissa, spune el în cele din urmă, iar ea îi întâlnește privirea.

Soția lui. Simțindu-se de parcă ar fi fost surprinsă încălcând granițele, ea dă din cap, stânjeneala îmbujorându-i obrajii.

— Puțin. Bess a menționat-o, o dată.

Jeremiah se uită de la scrisoare la locul unde soarele se va ridica în orice minut ... și apoi la ea. Scoate paginile din plic, le deschide. El este pe cale să i le dea pe amândouă, dar, în ultimul moment, păstrează a doua pagină în mâinile sale aspre și îi dă doar prima pagină.

Studiindu-l pentru a se asigura că asta era cu adevărat intenția lui, ea netezește hârtia în mâini, știind că, într-un fel, ceea ce urmează să citească va schimba totul.

Hei, Fletch.

De data aceasta simte ca și cum ar citi un bilet de la un prieten.

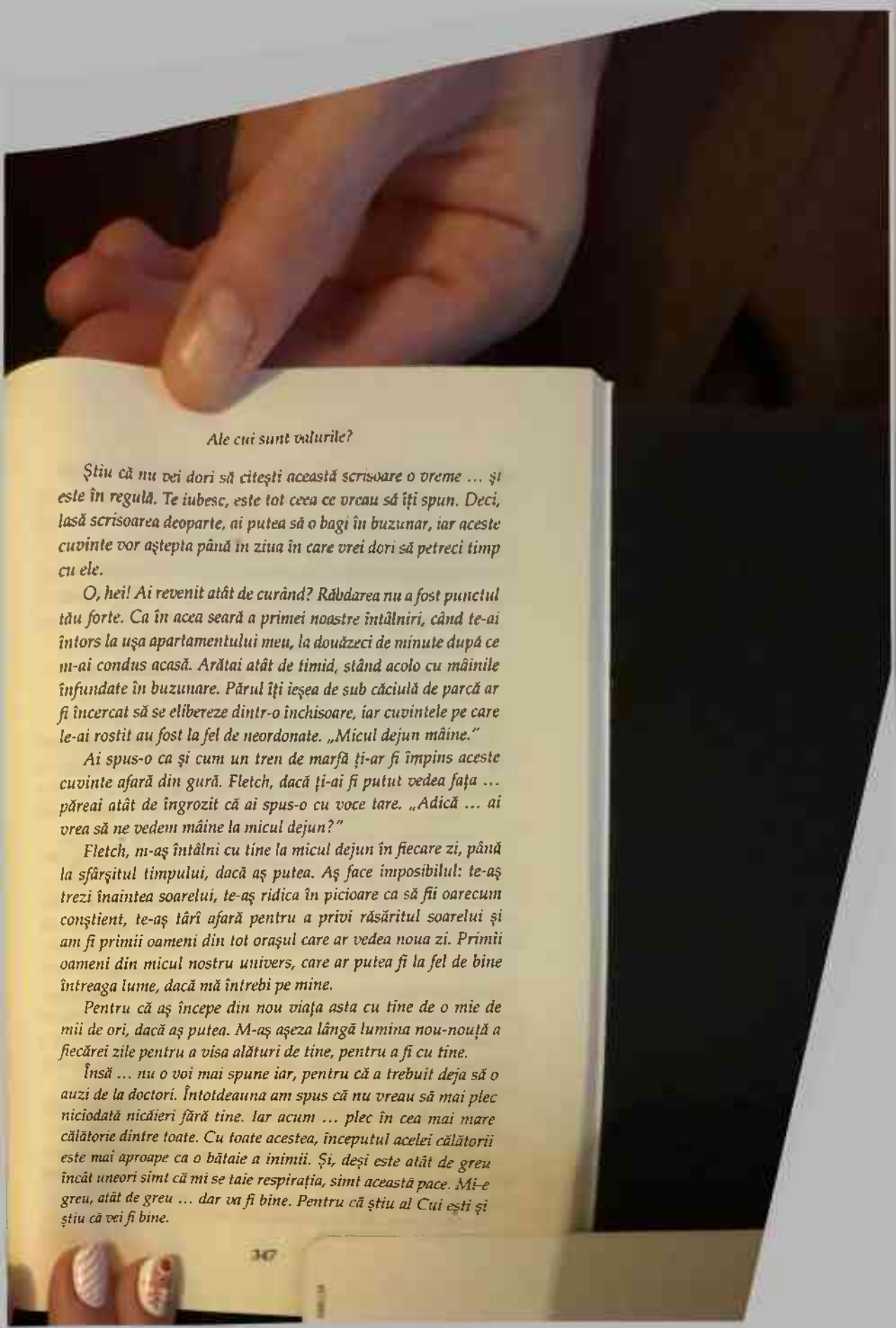

Ale cui sunt valurile?

Știu că nu vei dori să citești această scrisoare o vreme ... și este în regulă. Te iubesc, este tot ceea ce vreau să îți spun. Deci, lasă scrisoarea deoparte, ai putea să o bagi în buzunar, iar aceste cuvinte vor aștepta până în ziua în care vrei dori să petreci timp cu ele.

O, hei! Ai revenit atât de curând? Răbdarea nu a fost punctul tău forte. Ca în acea seară a primei noastre întâlniri, când te-ai întors la ușa apartamentului meu, la douăzeci de minute după ce m-ai condus acasă. Arătai atât de timid, stând acolo cu mâinile înfundate în buzunare. Părul îți ieșea de sub căciulă de parcă ar fi încercat să se elibereze dintr-o închisoare, iar cuvintele pe care le-ai rostit au fost la fel de neordonate. „Micul dejun mâine."

Ai spus-o ca și cum un tren de marfă ți-ar fi împins aceste cuvinte afară din gură. Fletch, dacă ți-ai fi putut vedea fața ... păreai atât de îngrozit că ai spus-o cu voce tare. „Adică ... ai vrea să ne vedem mâine la micul dejun?"

Fletch, m-aș întâlni cu tine la micul dejun în fiecare zi, până la sfârșitul timpului, dacă aș putea. Aș face imposibilul: te-aș trezi înaintea soarelui, te-aș ridica în picioare ca să fii oarecum conștient, te-aș târî afară pentru a privi răsăritul soarelui și am fi primii oameni din tot orașul care ar vedea noua zi. Primii oameni din micul nostru univers, care ar putea fi la fel de bine întreaga lume, dacă mă întrebi pe mine.

Pentru că aș începe din nou viața asta cu tine de o mie de mii de ori, dacă aș putea. M-aș așeza lângă lumina nou-nouță a fiecărei zile pentru a visa alături de tine, pentru a fi cu tine.

Însă ... nu o voi mai spune iar, pentru că a trebuit deja să o auzi de la doctori. Întotdeauna am spus că nu vreau să mai plec niciodată nicăieri fără tine. Iar acum ... plec în cea mai mare călătorie dintre toate. Cu toate acestea, începutul acelei călătorii este mai aproape ca o bătaie a inimii. Și, deși este atât de greu încât uneori simt că mi se taie respirația, simt această pace. Mi-e greu, atât de greu ... dar va fi bine. Pentru că știu al Cui ești și știu că vei fi bine.

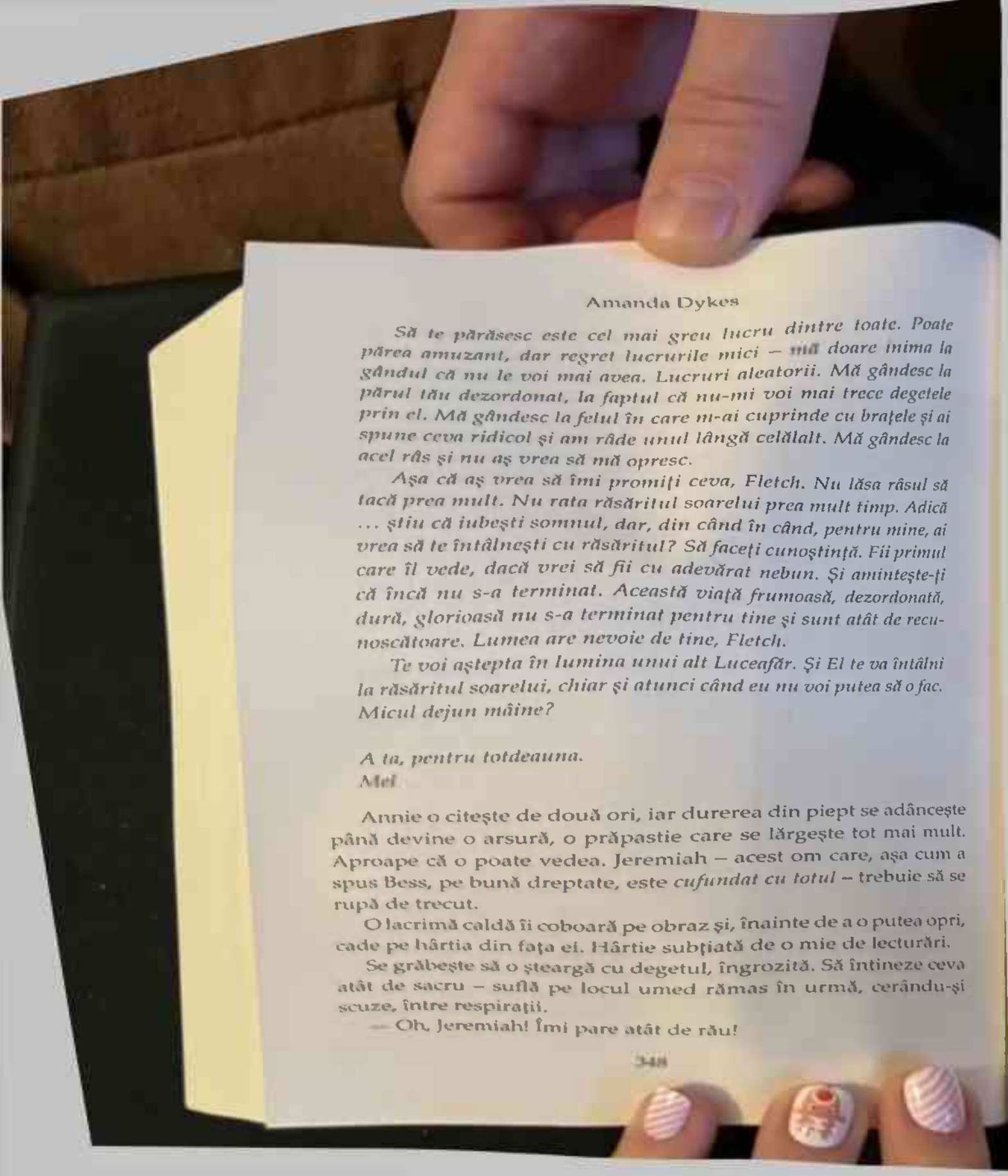

Amanda Dykes

Să te părăsesc este cel mai greu lucru dintre toate. Poate părea amuzant, dar regret lucrurile mici – mă doare inima la gândul că nu le voi mai avea. Lucruri aleatorii. Mă gândesc la părul tău dezordonat, la faptul că nu-mi voi mai trece degetele prin el. Mă gândesc la felul în care m-ai cuprinde cu brațele și ai spune ceva ridicol și am râde unul lângă celălalt. Mă gândesc la acel râs și nu aș vrea să mă opresc.

Așa că aș vrea să îmi promiți ceva, Fletch. Nu lăsa râsul să tacă prea mult. Nu rata răsăritul soarelui prea mult timp. Adică ... știu că iubești somnul, dar, din când în când, pentru mine, ai vrea să te întâlnești cu răsăritul? Să faceți cunoștință. Fii primul care îl vede, dacă vrei să fii cu adevărat nebun. Și amintește-ți că încă nu s-a terminat. Această viață frumoasă, dezordonată, dură, glorioasă nu s-a terminat pentru tine și sunt atât de recunoscătoare. Lumea are nevoie de tine, Fletch.

Te voi aștepta în lumina unui alt Luceafăr. Și El te va întâlni la răsăritul soarelui, chiar și atunci când eu nu voi putea să o fac. Micul dejun mâine?

A ta, pentru totdeauna.
Mel

Annie o citește de două ori, iar durerea din piept se adâncește până devine o arsură, o prăpastie care se lărgește tot mai mult. Aproape că o poate vedea. Jeremiah – acest om care, așa cum a spus Bess, pe bună dreptate, este *cufundat cu totul* – trebuie să se rupă de trecut.

O lacrimă caldă îi coboară pe obraz și, înainte de a o putea opri, cade pe hârtia din fața ei. Hârtie subțiată de o mie de lecturări.

Se grăbește să o șteargă cu degetul, îngrozită. Să întineze ceva atât de sacru – suflă pe locul umed rămas în urmă, cerându-și scuze, între respirații.

— Oh, Jeremiah! Îmi pare atât de rău!

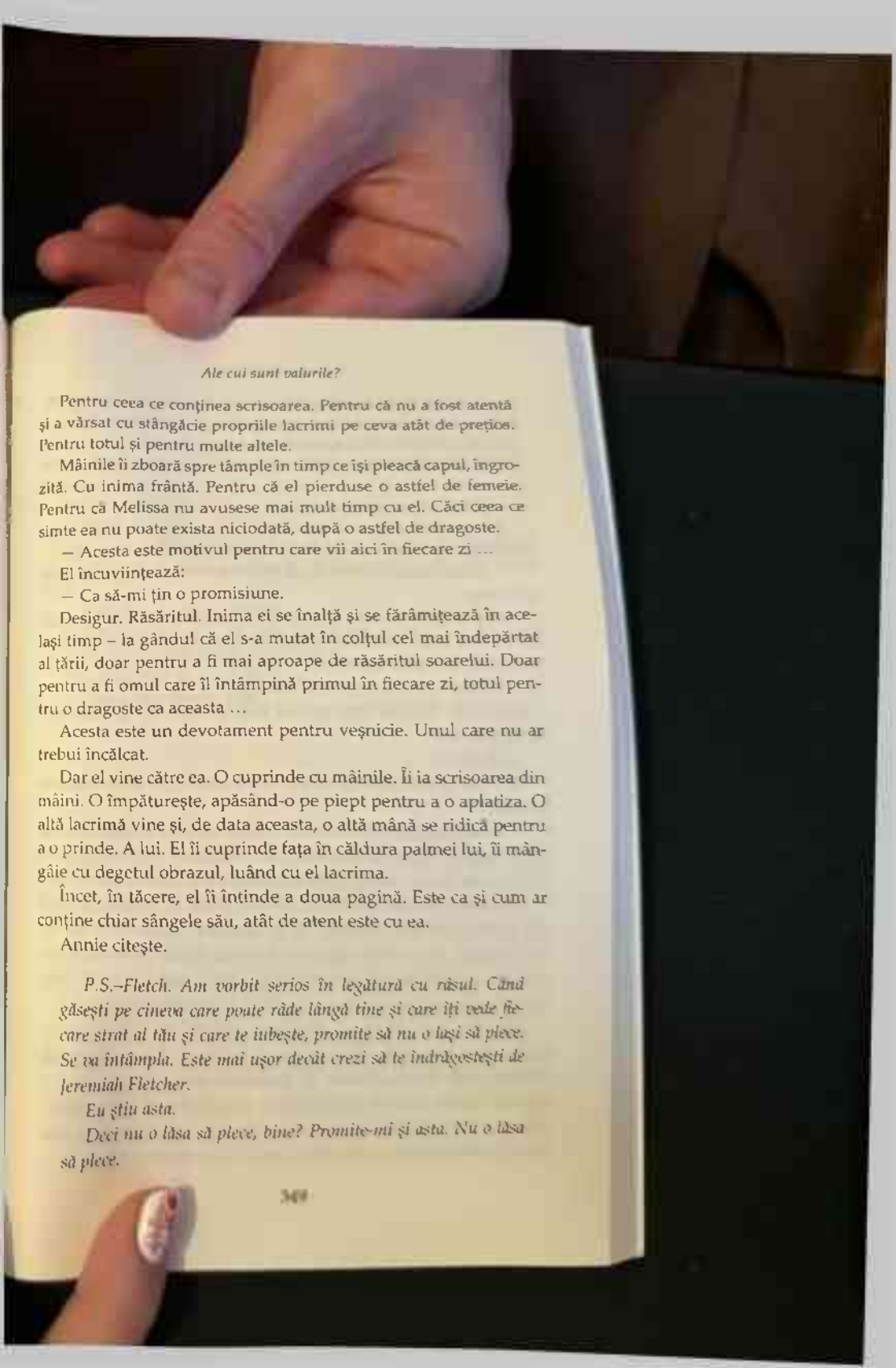

Pentru ceea ce conținea scrisoarea. Pentru că nu a fost atentă și a vărsat cu stângăcie propriile lacrimi pe ceva atât de prețios. Pentru totul și pentru multe altele.

Mâinile îi zboară spre tâmple în timp ce își pleacă capul, îngrozită. Cu inima frântă. Pentru că el pierduse o astfel de femeie. Pentru că Melissa nu avusese mai mult timp cu el. Căci ceea ce simte ea nu poate exista niciodată, după o astfel de dragoste.

— Acesta este motivul pentru care vii aici în fiecare zi ...

El încuviințează:

— Ca să-mi țin o promisiune.

Desigur. Răsăritul. Inima ei se înalță și se fărâmițează în același timp – la gândul că el s-a mutat în colțul cel mai îndepărtat al țării, doar pentru a fi mai aproape de răsăritul soarelui. Doar pentru a fi omul care îl întâmpină primul în fiecare zi, totul pentru o dragoste ca aceasta ...

Acesta este un devotament pentru veșnicie. Unul care nu ar trebui încălcat.

Dar el vine către ea. O cuprinde cu mâinile. Îi ia scrisoarea din mâini. O împăturește, apăsând-o pe piept pentru a o aplatiza. O altă lacrimă vine și, de data aceasta, o altă mână se ridică pentru a o prinde. A lui. El îi cuprinde fața în căldura palmei lui, îi mângâie cu degetul obrazul, luând cu el lacrima.

Încet, în tăcere, el îi întinde a doua pagină. Este ca și cum ar conține chiar sângele său, atât de atent este cu ea.

Annie citește.

P.S.–Fletch. Am vorbit serios în legătură cu râsul. Când găsești pe cineva care poate râde lângă tine și care îți vede fiecare strat al tău și care te iubește, promite să nu o lași să plece. Se va întâmpla. Este mai ușor decât crezi să te îndrăgostești de Jeremiah Fletcher.

Eu știu asta.

Deci nu o lăsa să plece, bine? Promite-mi și asta. Nu o lăsa să plece.

Annie își ține respirația. Nu-și poate face curaj să-l privească. Își trece cu grijă degetul mare peste cuvintele Melissei – *Este mai ușor decât crezi să te îndrăgostești de Jeremiah Fletcher.*

Oh, cât adevăr! Cu ochii în lacrimi, în cele din urmă îi ridică spre ai lui.

— Postscriptumul, spune el.

Ea așteaptă. Deja cunoaște felul în care explică el lucrurile. Întâi va arunca doar o vorbă, apoi va explica.

— Postscriptumul vine după ce ai crezut că s-a terminat toată povestea.

Are senzația că inima ei ar vrea să iasă afară din coșul pieptului, auzind cum vocea lui trece peste toate cicatricile și se transformă într-o voce a speranței.

— Uneori ... este o poveste diferită.

Jeremiah Fletcher face un pas mai aproape. Ea îi simte căldura, puterea.

— Și uneori ...

El îi aranjează o șuviță de păr după ureche, își trece degetele prin ea.

— Începi să speri că niciodată – mâna lui urcă în spatele gâtului ei, degetul mare sub maxilarul ei – niciodată – mâna lui liberă o întâlnește pe a ei, se împletește cu degetele ei – nu se va termina.

Lumina orbitoare, aurie, se revarsă peste ei, soarele urcând din adâncurile sale albastre. El își coboară buzele spre ale ei, ezită și apoi, ca și când cineva ar fi smuls piatra de temelie din zidul cu care își înconjurase inima și a făcut astfel să cadă toate celelalte pietre până la ultima, buzele lui se întâlnesc cu ale ei.

Bărbatul care, când se dăruiește, dă tot ce este o înconjoară acum cu brațele. Este putere și bunătate, foc și siguranță. Perseverență înnebunitoare și priveliște tulburătoare, care îi expune Annei sufletul, apropiind-o, invitând-o să intre adânc, adânc în apă, să trăiască profund viața. Fiecare secundă în care sărutul persistă este o ofrandă a inimii lui, o cerere a inimii ei.

Zgomotele radioului VHF se aud și o voce străpunge liniștea. Jeremiah își sprijină fruntea de a ei, în timp ce cu mâna o mângâie pe păr.

— *Vești bune, Vești bune.* Sunt Bess. Intră pe canalul 68. Terminat.

Annie tresare.

— Bess?

Ceva este în neregulă dacă Bess sună de la țărm. Jeremiah nu pierde timp și se duce imediat la radio pentru a găsi un canal liber.

— Bess. Totul este în ordine?

Îngrijorarea gravată pe fața lui spune că nu este. Încă un moment de tăcere și Annie este lângă el.

Vocea lui Bess se aude din nou.

— Este vorba despre Bob!

Capitolul 36

Annie se plimbă prin sala de așteptare, dorind să aibă ceva de făcut. A fost aici toată ziua și toată noaptea, de la apelul lui Bess pe undele radio care îi anunța că starea lui Bob se îmbunătățise semnificativ ... și că s-ar putea chiar să se trezească.

Ceva în ea s-a trezit la viață la auzul acestor cuvinte. Ea și Jeremiah s-au repezit la spital, însă li s-a spus că probabil va fi un proces lung. Asistentele i-au lăsat pe amândoi să rămână în salon mult după terminarea orelor de vizită. Au vorbit cu el, i-au cântat câte-o melodie, urmărind cu respirația încordată de fiecare dată când ochii i se deschideau încet, rugându-se să fie momentul în care va putea să-i urmărească cu privirea.

Și, în cele din urmă, privirea lui a început să-i urmărească, să se fixeze pe Annie. Pâlpâiri ale vieții, o strângere de mână ...

A făcut progrese. Progrese mari, a spus doctorul. Reacțiile lui motorii și oculare au fost promițătoare, deși pentru reacțiile verbale mai aveau mult de așteptat. Singurul cuvânt pe care îl rostise era un cuvânt care aducea cu *„tună"*. De trei ori îl spusese pe parcursul nopții, asistenta medicală explicându-i că era probabil un vis intens, că pacienții care se trezeau din comă luptau cu tot soiul de himere până reveneau deplin la realitate.

Ușa se deschide în spatele ei și intră Jeremiah, întinzându-i o cană de cafea cu capac. Se sprijină de fereastră, soarele de

dimineață aruncându-i umbre peste chip. Nu plecase nici el, nici măcar o clipă. Doar ieri – cu doar douăzeci și patru de ore în urmă – el o înconjura cu brațele? Și iată-i, într-o altă lume, departe. Ea tânjește după siguranța acelei îmbrățișări, speranța acelui moment. Și după multe altele.

Confort și pace – *viață* – pentru Bob. Vindecare pentru el și pentru tata.

Își verifică din nou telefonul, dornică să vadă vreun semn de la părinți. Ar fi trebuit să fie acasă până acum. A sunat de mai multe ori, dar telefonul lor pur și simplu suna tot timpul ocupat – ceea ce o înnebunea.

Se aude ușa și intră o asistentă medicală.

— Este într-o stare bună, spune ea. Odihna este atât de importantă pentru el acum.

Pe ecusonul ei scrie *Gina*, și are părul negru prins într-o coadă la spate, bine aranjată. Trebuie să se fi făcut o schimbare de tură, altfel Shirley ar fi fost cea care le-ar fi dat știrile.

Annie încuviințează.

— Desigur! Ce pot face pentru a ajuta?

Gina se uită cu compasiune la cei doi.

— Odihna este importantă și pentru voi. După toate progresele de aseară, va dormi aproape toată ziua. Vă rog, odihniți-vă și voi! Vă vom ține la curent în momentul în care se va schimba ceva.

Odihnă. Corpul ei tânjește după odihnă, dar inima și mintea ei nu vor să audă. Gina dispare după ușile duble și o mână o cuprinde pe Annie de talie – Jeremiah, mirosind a pin și căldură.

Sprijinindu-și capul pe umărul lui, reaude în gând vocea răgușită a lui Bob din timpul nopții. *Tună*. Lungind cuvântul, încercând să-l modeleze în ceva mai mult. *Tu-nă*.

William.

— Te voi duce acasă, spune Jeremiah..

Și, în acel moment, ea știe exact ce trebuie să facă. Da, trebuie să plece acasă. Dar nu la cea la care se gândește Jeremiah.

Capitolul 37

Vine furtuna.

Se aude un semnal sonor constant din apropiere. Lumină, acolo, dincolo de roşul pleoapelor lui Bob. Ceva le împiedică, aşa că nu le poate deschide. Le deschisese înainte ... nu-i aşa? Gâtul îi arde, uscat.

Vine furtuna. Gândul îi vine din nou, ca o lovitură persistentă care-l trezeşte. Când oceanul şi aerul sunt gata să se învălmăşească şi să elibereze o lovitură pentru a-i ţine pe toţi la mal, cotul lui bătrân îl doare până la măduvă, aşa cum s-a întâmplat mereu de la acea furtună, când el şi Roy aveau zece ani.

Deschide gura – sau încearcă să o facă. Este ca şi cum ar încerca să revină la viaţă de pe un pământ pustiu, arid.

— F ... f...

Limba i se lipeşte de dinţi şi nici măcar nu poate rosti cuvântul. Dacă vine o furtună, trebuie să se asigure că William este în siguranţă. Asta este tot ce şi-a dorit vreodată. *William. Furtuna.*

— Domnule Robert?

Se aude agitaţie în jur, tot fel de activităţi şi o voce familiară. Apoi o altă voce, mai adâncă. Hârtiile foşnesc, aparatele infernale bipuie, iar el încearcă să tragă aer. Are nevoie de aer de mare. Nu de acest aer închis de terariu. Sunetele se aud tot mai tare, mai

clar, răsucindu-se ca într-o frânghie, trăgându-l din aceste ape întunecate.

Încearcă din nou și îi iese o șoaptă bătrână răgușită. *Furtună.*

Cineva șoptește ceva despre o reacție verbală.

— Dați telefon, spun ei.

***

Annie se prinde de balustrada rotundă, urcând treptele care înconjoară stânca. Vântul se întețește, dar au verificat toate prognozele și au examinat toate radarele în timp ce călătoreau spre sud, de la Portland și până acasă în Casco Bay. Nu era nimic pe radar, nimic la radioul VHF. Vântul sufla obișnuit pe toată coasta și, având întreaga după-amiază în față, aveau destul timp să se întoarcă la spital înainte de apusul soarelui ... cu cineva foarte important la bord. Așa spera ea.

Cunoaște aceste trepte ca pe un cântec preferat, de atâtea ori a țopăit în sus și în jos pe ele, în copilărie. Niciodată n-a avut nici urmă de frică că ar putea să cadă, că marea de dedesubt ar putea să se ridice să o înghită. Marea a fost prima voce de întâmpinare pe care a auzit-o când părinții ei au adus-o acasă de la spital, bebeluș fiind. Încă de pe atunci marea făcuse parte din ea. Până când a încetat să mai facă parte din ea. Până când a devenit lucrul care i-a îndepărtat pe părinții ei luni de zile și aproape că i-a luat viața mamei.

O privire în jos îi dezvăluie un albastru azuriu, viu, cu tonurile și undele sale schimbătoare care dispar unele în altele. Și acolo, deasupra lor – *Vești bune* și credinciosul ei căpitan – omul care a readus acea legătură.

Jeremiah se uită la ea. Are mâna la frunte pentru a-și proteja ochii de soare, dar dă impresia unui salut. Stă liniștit, cu mâna prinsă pe balustrada bărcii. Când îl lăsase acolo, simțise un soi de energie care emana chiar din trupul lui, o pasiune care îi adusese aici și Annie știa că el voia să urce pe stâncă împreună cu ea. Dar a înțeles că era ceva ce trebuia să facă singură.

Îi dăduse o strângere de mână care îi transmisese curajul de a face singură această urcare, de a rezolva această dilemă o dată pentru totdeauna.

El îi face semn cu mâna și ea simte o pace lăuntrică ce o însuflețește și care îi dă forța să urce restul treptelor, trecându-și mâinile prin lupinii care flutură la marginea stâncii, traversând peluza îngrijită.

Acest loc este construit din piatră și îi place povestea lui. Tatăl ei a construit cabana pentru mireasa lui, nemaiavând niciun bănuț după ce au cumpărat terenul. Îi place că arată ca o prelungire a stâncii în sine, înălțându-se ca vârful unei coroane, umilă și glorioasă în același timp. Nu avea nume, spre deosebire de majoritatea caselor din aceste părți. Au numit-o *cabana*, dar lor li se părea un titlu nobil.

Annie nu mai fusese aici de la Crăciunul trecut. Și când a venit, cabana nu mai era la fel ca înainte de Alpenzell. Simțea că este prea bună, prea curată pentru ea. Prezența ei aici se potrivea ca nuca în perete – asta simțea ea.

— Annie?

Vocea se revarsă peste ea, neîncrezătoare la ceea ce vede. Mama radiază. Este frumoasă. Întotdeauna a fost frumoasă. Cu pensula în mână, stă în pragul magaziei transformate în studio de pictură, în dreapta gazonului. Pereții magaziei sunt aproape în întregime acoperiți de nalbă înflorită și ciorchini de lupin. O dungă de vopsea violetă pătează obrazul mamei. Se grăbește și o cuprinde pe Annie într-o îmbrățișare, mirosind a vopsea în ulei și scorțișoară.

O apucă de mână pe Annie, murdărind-o cu vopsea, prea bucuroasă ca să-i pese. Râde, o trage pe Annie în studio și se duc amândouă la vechea chiuvetă rustică.

— Poți conta pe mine să te murdăresc cu vopsea. Ce urare de bun-venit!

Annie râde, se spală pe mâini și privește comorile pe care le are mama pe pervaz. O stea de mare. Un desen în creion al unei

bărci, colorat de Annie la vârsta de șase ani. Și încă ceva care îi dă fiori de nostalgie și mirare – vechea fotografie a bunicilor ei. Culorile s-au estompat de atâția ani care au trecut de la imprimarea fotografiei, în anii șaizeci, și cu toate acestea zâmbetele lor sunt încă vibrante. Bunicul Luka și bunica Liesl. I-a plăcut întotdeauna povestea reuniunii lor după atâtea obstacole și ani de separare violentă. O poveste nemuritoare.

Odată ce cei trei copii ai lor au crescut mari, cuplul și-a făcut curaj și s-a mutat înapoi în Germania. *Pentru a răscumpăra ziua de ieri cu acea „într-o zi"*, spusese bunicul Luka.

Povestea lor îi amintește că imposibilul chiar se întâmplă, că există speranță pentru Bob și pentru tatăl ei.

Mama îi întinde un prosop pentru a se șterge pe mâini, chipul ei devenind serios.

— Cum se simte?

Se referă la Bob și amândouă știu asta. Annie îi dă ultimele vești.

Mama face ochii mari.

— De ce nu m-ai sunat să îmi spui că se trezește? întreabă ea fără suflare. Am fi venit ...

Pare mai mult doritoare decât convinsă.

— Am telefonat, spune Annie. Nimeni nu a răspuns.

Mama își duce mâna la frunte.

— Telefonul acela ... nu stă niciodată bine în furcă. Știi asta.

Annie își amintește. Viața ei socială din liceu avusese de suferit din cauza acelui telefon defect. Ochii ei se îndreaptă către fereastra studioului, spre casă, unde ar fi trebuit să se afle tata.

— Tata este aici? M-am gândit că poate aș putea vorbi cu el – își recunoaște dorința ei arzătoare – poate va veni.

Mama o conduce prin curte cu o privire serioasă. Annie știe că și ea dorește această împăcare.

— Poți încerca.

Își suflă din pe față o șuviță de păr întunecat, striat cu argint vibrant.

— Oamenii ăştia ... unul mai încăpăţânat decât celălalt şi o dilemă pe care nu ştiu dacă o vor rezolva vreodată.

O pală bruscă de vânt le urmăreşte în interiorul casei, iar Annie îi aruncă o privire mării, sperând că Jeremiah va fi bine acolo. Un nou fior îi urcă pe coloana vertebrală în timp ce păşeşte în cabana construită de mâinile tatălui ei.

El este aşezat lângă fereastră, aplecat peste o bancă de lucru – o nouă piesă de mobilier care nu era ultima dată când a fost ea aici. Ultima dată, aici era o canapea confortabilă lângă perete şi un coş cu cărţi cu care îşi ocupa timpul ...

Se pare că orele nu trecuseră suficient de repede pentru mintea lui, în care ideile se aprindeau mereu ca nişte scântei, pentru că transformase întreaga cameră într-un fel de atelier. Pe podea sunt aşezate piese metalice strălucitoare într-un ton auriu, tăiate cu precizie în lungimi curbate şi segmente ciudate cu laturi ca nişte dinţi de ferăstrău.

Din colţul camerei, un ecran de computer arată un fel de program de inginerie – AutoCAD, poate? – care afişează o diagramă tridimensională a ceva ce arată ca o cască de scafandru arhaic, ieşită direct dintr-un roman de Jules Verne. Toate bulbucate şi crestate.

Pe masa sa de lucru, unde concentrarea este la fel de neîntreruptă, sunt mai multe segmente de material asemănător sticlei. Fiecare uşor curbat, cu un disc central aşezat cu grijă în mijloc.

— Avem un vizitator, William, spune mama ei cu voce radioasă.

Se întoarce, iar ochii lui albaştri pătrunzători o privesc fix. Scaunul lui zgârie podeaua în timp ce el se ridică şi traversează camera către ea. Ridică mâinile pentru a-i cuprinde faţa şi se uită la ea de parcă tocmai ar fi găsit o comoară de mult pierdută. Acele braţe care au apărat dreptatea – poate nu chiar atât de groase sau cizelate cum erau odinioară – o cuprind şi o strâng la pieptul lui.

Annie face o pauză, surprinsă de schimbarea pe care o vede la el. Nu mai este la prima tinereţe, aşa cum îi place lui să-i reamintească în fiecare lună în timpul conversaţiilor lor telefonice, dar

ea nu anticipase că va vedea atâta păr grizonat pe capul lui – cu siguranță mai mult alb decât negru. Nu anticipase că va întâlni doi umeri căzuți, ca și cum greutatea asupra lor ar crește în fiecare zi. Acesta este tatăl cu umeri lați, puternic, imbatabil, din copilăria ei? Cel care a fost implicat într-un conflict internațional pentru apărarea dreptății și care s-a întors acasă pentru a-și îmbrățișa fiica?

Poveștile se învălmășesc în memoria lui Annie. Despre tatăl ei, tânăr și distrus, înainte ca el să o cunoască pe mama ei. Abandonat. Apoi venindu-și în fire. Purtând greutatea unei vinovății pe care nu i-a fost niciodată menit să o poarte. Stând aici în picioare, îmbrățișând-o cu brațele lui neobosite cu care a stins vâlvătaia care a cuprins hambarul, pentru a salva un crâmpei de viață ... Simte cum l-a modelat această vinovăție. L-a frânt. Poate că l-a și împietrit, l-a îndepărtat prea mult de Bob, prea mult timp.

Îmbrățișarea lui e mai intensă până când tot ce poate face Annie este să se topească în ea, să-și așeze capul pe umărul lui, să se lase înfășurată în acest sentiment cuprinzător de apartenență. Până nu demult – se gândește din nou la Jeremiah care așteaptă lângă *Vești bune* – a cunoscut asemenea dragoste doar de la părinții ei și de la o singură altă persoană.

Și acesta a fost Bob.

Nimeni nu vorbește și, totuși, toți simt acest curent electrizant care îi învăluie.

— Tată, spune în cele din urmă Annie, mergi la el?

Știe exact la cine se referă ea, iar buzele lui strânse declară care va fi răspunsul său.

— Nu pot, spune el. Nu încă.

Întrebarea pe care trebuie să o pună poate suna impertinentă, așa că are grijă să o transforme în compasiune, în nevoia de înțelegere.

— De ce?

— Voi veni, spune el, mângâindu-i părul. Dar trebuie să termin ceva mai întâi, și apoi, spune el, aruncând o privire în jur.

Piesele își schimbă locul în scena din fața ei. Animația de pe ecranul computerului se răsucește, bucățile de sticlă asamblate în jurul unei construcții destinate unei ... lumini.

— Construiești lentile, spune ea.

Ea a vorbit la telefon cu cei de la Lighthouse Society în ultimele zile, întrebându-se cum ar putea comanda un aparat pentru lentile – și, cu inima îndurerată, a aflat că lentilele clasice nu se mai găsesc, că ceea ce se folosește acum este aceeași tehnologie ca aceea a sirenelor și a luminilor de control al traficului aerian. Toată mistica și minunea lentilelor originale ale lui Bob ... s-au dus. Distruse de focul pe care trebuiau să îl poarte.

Dar aici, în sufrageria tatălui ei, sunt niște lentile adevărate. Dacă piesele acestea nu sunt suficiente dovezi, există o dovadă suplimentară – o foaie imprimată, pătată de cafea care flutură în briza ferestrei deschise, presată de o copie zdrențuită a lui Rob Roy. Hârtia este marcată *Garda de Coastă S.U.A. Ajutor privat pentru aplicația de navigație.*

— Tu ai făcut asta?

El încuviințează.

— Am avut ceva timp disponibil.

— Toate acele călătorii în Florida, râde ea. Nu erau pentru consultanță, înțeleg.

Îl iubește pentru roșul deconspirator al chipului lui.

— Ei bine, ai putea spune că a trebuit să consult un expert cu privire la această nouă tehnologie pe care o folosesc pentru a recrea lentilele Fresnel. El face un semn către bancă. Am avut ceva de învățat pentru Paton.

Ea îi aruncă o privire întrebătoare.

— *Ajutor privat pentru navigație.*

— Este ... pentru farul lui Bob?

Ochii lui se îndreaptă către ai ei, întrebători.

— Ai aflat?

Ea încuviințează.

— Ansel nu a putut păstra secrete niciodată.

El își bagă mâinile în buzunarele blugilor.

— Ei bine, cred că atunci știi de ce trebuie să termin asta mai întâi.

Ea se uită la piesele lentilelor, își imaginează cât de mari sunt.

— Este uimitor, tată. Pășește mai aproape, privește în jurul camerei, îl privește pe acest om, cu respect.

— Dar ...

Ochii lui se unesc cu ai ei, îngrijorați.

— Dar?

Ea dă din cap, disperată ca el să înțeleagă.

— El nu vrea recompensă.

Maxilarul tatălui se mișcă nervos, iar ea vede în el umbra tânărului debusolat pe care odinioară Bob l-a luat la ei.

Se grăbește să corecteze duritatea din cuvintele ei.

— Va fi uimit de ceea ce ai realizat, dar ceea ce vrea el cu adevărat – la aceste cuvinte William își coboară privirea, intuind probabil ceea ce urmează Annie să spună – ești tu.

Cel mai dificil îi era lui William să se ofere pe sine.

Ploaia începe să cadă pe ferestre, iar tatăl ei se întoarce pentru a le închide. Închide aplicația, se uită la ea de parcă i-ar oferi răspunsurile la toate întrebările sale nerostite. În cele din urmă, el exprimă una dintre ele.

— El este bine? Mama ta a spus că este stabil, că perspectivele sunt bune ...

Annie deschide gura pentru a răspunde, dar o bătaie ușoară se aude la ușă. Mama ei o deschide și iată-l pe Jeremiah, cu chipul marcat de sentimentul urgenței. Umerii lui se ridică și cad repede și răsuflă agitat după ceea ce trebuie să fi fost un adevărat sprint pe acele scări de stâncă.

Și apoi vorbește.

— Este treaz. Treaz cu adevărat.

Capitolul 38

Locul acesta. Toți sunt hotărâți să-l țină pe Bob aici, simte cum acele lor îl tot înțeapă de parcă ar fi ținta lor de la trageri.

Ei bine, nu le va merge.

— Unde-i Annie?

Știe că a fost aici. Nu-i posibil să fi visat că este acolo, să fi visat râsul ei, vocea ei dulce ca afinele de primăvară, mandolina ... Se uită la vizitatori.

Bess se uită la Ed care se legănă în scaunul lui din camera de spital.

— A ... plecat puțin.

Bob îi aruncă o privire, ca și cum omul ar putea vedea. Dar, așa cum îl cunoaște el pe Ed, își dă seama că el știe exact ce se întâmplă.

— Bine, bine ...

Ed se îndreaptă, ridicându-și mâinile în apărare.

— A plecat la Casco Bay.

— Casco Bay.

Bob nu crede. Știe că nu a mai fost acolo de peste un an – de când Annie a dat anunț în Rusty Joe și a proclamat că are parte de un Crăciun alb acolo, iar el i-a răspuns că ar face bine să vină pe coastă sau o s-o lege cu o frânghie într-o cursă de homari. Ea a crezut că Bob glumește.

— Casco Bay, repetă Ed. Cu Jeremiah, adaugă el, cu un ton de acceptare în voce.

— Cu ...

Și-l imaginează pe prietenul lui înalt și deșirat și modul în care își poartă nefericirea cu el, în hotărârea lui inflexibilă. Apoi și-o imaginează pe Annie și felul ei de a fi, ca un cântec, ca o lumină, mereu puțin dezrădăcinată, mereu în căutare.

— Ei bine, măcar partea asta are sens. Dar ce Dumnezeu fac acolo pe vremea asta?

Își ridică un braț spre fereastră unde cerul este albastru și vârfurile copacilor se îndoaie ușor.

Minunat. Toți vor crede că a luat-o razna. Dar el știe, după durerea din oasele astea bătrâne – că acești nori pregătesc ceva feroce. Unul dintre acele din brațul lui cade și un aparat începe să sune intermitent.

— S-au dus să-l aducă, spune Bess, privindu-l pe Bob direct în ochi, cu bărbia ridicată, provocator.

— S-au dus să aducă pe cine?

— Știi foarte bine pe cine.

Pe William. Ceva ca o lumină strălucitoare, terifiantă îl străfulgeră pe Bob. Speranța.

Urmată imediat de ceva teribil.

— N-au ieșit cu barca, spune el, dorindu-și să fie adevărat ce spune și știind, în secunda în care o spune, că exact asta au făcut.

Bess se concentrează pe un fir de ață ieșit din puloverul ei și tot trage de el.

— Ți-a spus cineva deja despre Festivalul homarilor? Rich ne-a adus un reflector care se învârtește noaptea și face să pară totul un spectacol adevărat. Însă uneori uită să-l stingă. Și dacă tot veni vorba despre festivaluri, să nu crezi că nu ne-am dat seama că ai plănuit să te rănești ca să ajungi în locul ăsta – și învârtește un deget arătând camera – ca să scapi de Festivalul lui Bob.

Încearcă să evite întrebarea ei.

— Bess Stevens. Au luat sau nu au luat barca?

Privirea lui Bess confirmă că da.

— Nu te îngrijora în legătură cu ei, spune Ed, făcând un semn a delăsare cu mâna, însă chiar în vocea lui cu accent sudist se poate simți o undă de îngrijorare.

— Dacă sunt pe mare, cu siguranță se vor retrage undeva la țărm. Cât mai repede.

Iar dacă spitalul ăsta crede că el va sta legat cu tuburile astea și prins cu acele lor, vor vedea ei ce se va întâmpla.

***

Radioul bâzâie încet și începe anunțul zilnic legat de previziunile vremii: „Vremea va fi umedă cu șanse mici de ploaie, însoțită de vânt moderat." Ar fi putut foarte bine să anunțe că cerul este sus și pământul era jos. Anunțul că este posibil să cadă o ploicică din cerul acesta senin nu prea semăna cu o avertizare de furtună. Totuși, o atmosferă de urgență umple camera, în timp ce tatăl ei ascultă anunțul de la radio.

Aruncând o privire spre golf, Annie observă că pescarii își văd de treaba lor, nu se întrevede nicio revenire în grup către țărm. Iar oamenii aceștia au capul pe umeri când este vorba de interpretarea semnelor cerului și ale mării – și să sperăm că aceasta înseamnă că vor avea timp să se adăpostească pe coastă. Știind că Bob este treaz și este atât de departe și că oceanul ar putea să-și schimbe intențiile mai repede decât se pot gândi ei, Annie este nerăbdătoare să plece mai repede.

Jeremiah rămâne la ușă ca un alergător care așteaptă sunetul pistolului de start. Annie făcuse prezentările rapid, imediat ce Jeremiah le spusese despre telefonul lui Bess. Conexiunea prin telefonul celular fusese proastă, a spus el, însă era clar că Bob s-a trezit. Ceea ce Bess adăugase după aceea erau fie vești bune, fie rele. Câteva cuvinte întrerupte și apoi „nu mult timp." Nu mult timp ce? Până se va trezi cu adevărat? De când este treaz? În spital?

— Trebuie să mergem, spune Annie.

— Va fi mai bine dacă mergem cu mașina, sugerează Jeremiah.

Are dreptate și se uită la părinții ei care schimbă o privire serioasă.

— Mașina noastră este stricată, spune mama ei. Este în garaj, în Portland. Se uită către soțul ei și o comunicare tăcută are loc între ei. O rugăminte nerostită. Tatăl ei înghite în sec, se uită la ceas, la mare, la părțile împrăștiate ale lentilelor.

— Luați astea, spune el, aplecându-se pentru a rula părțile metalice în cârpa în care erau ambalate. Îi dă o legătură lui Annie și una lui Jeremiah. Face la fel cu piesele de sticlă, punându-le cu grijă într-o cutie de lemn construită special ca ambalaj pentru ele.

Telefonul, pus în furca lui, sună pe perete. Este un model mai vechi, cu un cablu lung, în spirală, întins acum din cauza prea multor ieșiri în curte, în timp ce era utilizat. Mama răspunde și toți rămân nemișcați pentru a înțelege ce vești urmează să primească.

— Da? Da. O, nu! Nu îl pot opri? Înțeleg. Mulțumesc foarte mult, Shirley! Da, te rog să mă suni dacă afli mai multe.

Închide telefonul și le spune: Sunt vești bune, dar și rele. Bob este bine dar ... poate că prea bine.

— Ce înseamnă asta? întreabă tatăl.

— Înseamnă că a plecat din spital.

— A plecat?

Inima lui Annie îi bate să-i spargă pieptul.

— A plecat fără permisiunea medicilor. A declarat că are un festival literar de evitat și a plecat așa, din senin. Shirley a spus că se simte mult mai bine decât majoritatea celor care se trezesc din comă, dar tot are nevoie de asistență medicală și reabilitare o perioadă îndelungată.

Jeremiah clatină din cap, iar ea știe că, dacă nu ar fi un lucru atât de serios, ar râde. Poate chiar l-ar fi încurajat.

— Încăpățânat, mormăie el.

— Shirley plănuiește să se ducă acasă la el imediat ce termină schimbul. Are nevoie de monitorizare atentă, asistență, terapie fizică și ...

Tata își încleștează maxilarul.

— Să mergem!

***

S-a emis un comunicat despre vreme. Nu este anunțată nicio furtună, nici măcar vreun avertisment de vreo posibilă furtună. Este o schimbare și ar trebui să fie suficient pentru ca Annie să respire ușurată.

Nodul din gâtul meu este legat doar de Bob, își spune ea sieși. Dar valurile spun cu totul altceva. Mama rămâne acasă pentru a răspunde la telefon în cazul în care mai vin apeluri. Conexiunea ei este mai bună decât a lui Jeremiah. Sistemul de comunicație celulară pe care îl are William prezintă fluctuații și nici măcar comunicarea radio a bărcii nu poate fi luată drept bună, în cazul în care vremea se schimbă.

Vor învinge furtuna asta pentru a se întoarce la o forță mult mai puternică: Bob. Este destul de dificil să te lupți cu vântul, dar nu este ceva nemaiîntâlnit pentru niciunul dintre cei trei, mai ales pentru tatăl ei, ținând cont de tot timpul petrecut de el pe mare. Până la Isle au Haut navighează bine, dar sunt forțați să încetinească când ajung la Mount Desert Island, unde valurile devin tot mai mari. Odată ce vor trece de Roque Bluffs și vor naviga pe restul distanței rămase până acasă, Annie va fi mai ușurată.

Jeremiah este la cârmă. Fruntea tatălui ei se încrețește când se uită la radar, cu brațele încrucișate. Nu-i place ceva ce vede acolo. Iese afară pe punte și Annie îl urmează, cercetând cerul. Norii albi îi feresc de soarele torid – o acoperire bine-venită.

— Nu-i prea rău, spune ea, așteptând ca tatăl ei să replice „Nu-i rău deloc, Annie dragă", așa cum spuseseră de o mie de ori pe când ea era doar un copil.

Dar el nu face decât să se uite la cer, ridicându-și o mână și trecându-și degetele prin păr.

— Nicovală, spune el în cele din urmă, și arată la distanță doi nori cu vârfuri plate, care trag după ei puncte ce au forma numită de el.

Ea încearcă să-și amintească ce ar putea să însemne asta.

— Tunete?

În loc de răspuns, el se întoarce înapoi spre ecranul radarului, verificând ba radarul, ba diagramele de pe scaunul de lângă el.

Norii se transformă din alb în gri în fața lor, de parcă cineva ar fi tras o umbră deasupra soarelui. Se adună, crescând tot mai mult.

Annie aruncă o privire în direcția țărmului. Dar, pe măsură ce griul de metal se rostogolește pe cer, cu greu își poate vedea propria mână în fața ei, să nu mai vorbim de vreun semn de pământ. Întunericul este atât de nefiresc. Mai sunt câteva ore până vine seara și urmează noaptea. Întunericul se va lăsa peste întuneric. Și atunci problemele se vor înmulți.

Tatăl le aruncă fiecăruia o vestă de salvare, cu fața gravă. Fiecare îi urmează exemplul și le îmbracă. Timpul pare să fie înghițit de nicovala albă, în vreme ce barca se ridică și se lasă în valuri, iar și iar. Temperatura aerului scade brusc, iar Annie simte furnicături pe piele din pricina răcorii.

Și apoi cerul se dezlănțuie. Rafale de ploaie torențială se năpustesc asupra lor, forța vântului făcând să se resimtă ca niște cuie. De parcă apa de sus și din preajma lor nu ar fi suficientă, vântul aruncă și mai multă apă, împingând valurile lacome înspre *Vești bune*.

Jeremiah se îndepărtează momentan de la cârmă pentru a o trage în interiorul cabinei, mișcarea lui fiind rapidă și protectoare.

— E vijelie, spune el, cu voce înceată, lentă – calmul impus al cuiva experimentat în arta de a rămâne echilibrat în timp de criză.

Annie își simte stomacul cum apasă asupra plămânilor în timp ce valurile ridică barca tot mai sus și mai sus, apoi o coboară tot mai jos – aruncându-i spre ceea ce ea este sigură că trebuie să fie fundul oceanului.

Dar nu este.

Este doar valea dintre două valuri. Și valea dispare în momentul în care următorul val îi ridică de unde i-a lăsat celălalt. Aruncă barca precum o jucărie, iar un perete de apă se rostogolește peste balustrade, se înfășoară în jurul gleznelor lui Annie și amenință să o doboare.

— Întoarce în valuri, îi spune tatăl ei lui Jeremiah. Așa! Mai mult! Patruzeci și cinci de grade. Încetinește-o sau ne vom ... răsturna!

Și barca intră cu prora înainte în valul următor.

Jeremiah bate în retragere, aducând clapeta de accelerație la aproape inactiv. Suficientă forță pentru a ține pasul cu valurile și a păstra totuși puțin control. William stă în spatele lui, prezența sa constantă evaluând neîntrerupt furtuna și barca, dar lăsându-l pe tânăr să stea la postul lui.

Barca începe să aibă un ritm ondulat în valuri, iar Annie începe să se relaxeze. Se alătură tatălui ei în examinarea graficelor, comparându-le cu GPS-ul și radarul. Știe, vor avea nevoie de grafice pentru calculul poziției estimate, dacă echipamentul lor va eșua. Dacă vijelia aduce fulgere.

Te rog, Doamne, nu lăsa să se întâmple asta ...

Tatăl ei spune ceva cu vocea unui ofițer de marină, însă privirea unui tată.

— Semnal-Ann, repetă el.

Și, dintr-odată, ea are din nou opt ani și retrăiește emoția de a fi semnalizatorul tatălui ei, preluând dispozitivele din mâna lui. Își închide ochii strâns, își amintește acele zile perfecte cu cerul albastru. Înainte ca marea să devină acest leviatan înfuriat.

— Îmi dai raportul? întreabă el ca odinioară.

Cu ochii larg deschiși, cu lucrul de făcut așternut dinaintea ei, Annie se fixează pe ce trebuie să facă și asta îi dă curajul necesar.

— Da, domnule!

O încuviințare și, în loc să-și așeze mâinile la spate, așa încât coatele să-i încadreze trunchiul de o parte și de alta, ca două triunghiuri, după cum obișnuia, se apleacă asupra a ceva de pe punte, mâinile lui lucrează cu o frânghie, asigurând ceva în timp ce dă următoarea comandă.

— Direcția.

Annie se uită la busolă, încearcă să stabilească direcția cu aproximație.

— Nord-est.

Ceea ce este în neregulă, nu sunt unde ar trebui să fie. Va trebui să corecteze direcția spre vest – și să spere să vadă cumva pământul înainte ca acesta să se izbească mai întâi de ei.

— Locația.

O privire la GPS.

— Patruzeci și patru la nord, șaizeci și șapte la vest.

Se apropie de Machias, Cutler ... și de Ansel. Totuși, sunt prea departe. Atât de multe lucruri i-ar putea ține departe de țărm. Trebuie să rămână cu ochii lipiți pe radar, astfel încât să nu fie loviți de pietre, de o insulă, de un buștean, de o altă barcă – orice ar putea arunca valurile asupra lor.

Jeremiah marchează locul pe grafic.

Tatăl continuă.

— Viteza.

— Aproape în repaus.

— Bun. Vântul?

Ca și când ar răspunde pentru ea, o rafală suflă dinspre vest, un perete de apă venind spre ei cu o forță necruțătoare.

— Tată!

Apa îl trântește, chiar în fereastra cabinei, iar ea reușește să-și acopere fața cu brațul în timp ce fereastra se sparge cu forță direct în fața lor.

Barca se înclină mult, îndreptându-se după aceea și învârtindu-se peste un alt val. Annie este pe punte, luptându-se să-și ajute tatăl să se ridice. El se ține tare de frânghie și se întoarce cu ea în cabină. Puterea lui este scăzută, dar totuși fără șovăială.

Jeremiah stă neclintit la cârmă, aruncând o privire îngrijorată către William, apoi către Annie.

Aproape că aude lista mentală din creierul său de asistent medical de urgență, căutând la cei doi semne de răni.

— Sunteți bine?

Jeremiah îi aruncă o privire lui William și scoate un coș de plastic din colț, aruncându-i ceva din interior. O jachetă grea. O pălărie. Este îngrijorat că este ud și îi este frig. Tata le îmbracă pe amândouă, iar Annie vede cum îi tremură bărbia înainte ca el să o poată opri.

— Mulțumesc! Sunt bine.

Privirea lui Jeremiah se fixează pe Annie, intensă.

— Și eu, spune ea.

Privirea lui Jeremiah este neclintită, de parcă el nu o crede. Vede prea mult.

Respirând greu, tatăl analizează daunele cauzate de fereastra pierdută. Își repetă întrebarea anterioară:

— Vânt?

Iar Annie râde, umorul cumva făcându-și loc în această situație.

— Rău, spune ea, arătând spre fereastră.

Annie verifică indicatorul vitezei vântului.

— Suntem la șaizeci de noduri.

Aceasta înseamnă că furtuna tocmai a urcat pe scara de măsurare a furtunilor, trecând de Vijelie, Vijelie puternică și Furtună.

Era oficial o Furtună violentă. Categoria chiar de dinainte de Uragan.

— Valuri?

Nu există niciun dispozitiv pentru măsurarea înălțimii valurilor. Ochiul ei de copil ar fi ghicit pe baza a cât de sus păreau vârfurile și coamele valurilor, în comparație cu tatăl ei de 1,80. Și

nu dăduse niciodată un răspuns de peste un metru și jumătate. Scoate fișa cu Scala Beaufort de unde se afla la bord.

Vânturi de șaizeci de noduri ... *valuri de zece până la cincisprezece metri înălțime.*

— Doisprezece metri, spune ea, știind că este optimistă cu această presupunere.

Chipul tatălui ei este grav.

— Ascultă, spune el, strigând ca să fie auzit, suntem în pericol destul de mare. Ai costume de supraviețuire?

Jeremiah arată spre o trapă de pe punte, lângă proră.

— Două. Acolo! spune el.

— Și ai un emițător radio care indică poziția?

Chipul lui Jeremiah devine palid. Dacă tatăl ei, marinarul experimentat, întreabă de costumele de supraviețuire gonflabile, care sunt în esență o barcă de salvare care se îmbracă, și de dispozitivul care este o ultimă soluție de salvare ...

Annie își simte măruntaiele ca de fier.

Jeremiah își duce mâna sub punte și lovește peretele, unde este legat dispozitivul de culoare galben neon.

— Acolo? afirmă William, asigurându-se că și Annie îl vede. Dacă lucrurile se înrăutățesc, oricine poate activa asta, să o facă.

Își pleacă capul, apoi îi privește pe fiecare în ochi. Mai întâi pe Jeremiah, apoi pe Annie.

— Am văzut și situații mai rele. Și putem rezista împreună.

Fruntea i se cutează adânc.

— În mod normal, acesta ar fi momentul în care noi ar trebui să o ancorăm și să părăsim barca, dacă am avea de ales. Dar ...

Lasă restul nespus, așteptând ca aceștia să-și dea acordul. Preocuparea nerostită: Bob.

Acest moment pare a fi fost pregătit de decenii. Cu sănătatea lui încă șubredă, ridicându-se și plecând din spital ...

Se uită la tatăl ei și vede dorul nerostit străbătându-i fața, altfel ca de piatră.

— Trebuie să ne întoarcem la el, spune ea.

Jeremiah încuviințează din cap, tresărind din cauza încordării și a efortului pe care trebuie să le facă pentru a cârmi împotriva valurilor. Se uită la ei o fracțiune de secundă înainte de a-și fixa iarăși ochii la parbrizul bătut de apă.

— Sunt de acord.

Acesta este gândul care îi animă, toți trei fiind într-o mare agitație în timp ce Jeremiah și William fac cu schimbul pentru a cârmi și a asigura lucrurile de afară, iar Annie luptându-se în mijlocul pereților de apă care se scurg peste punte. Epuizarea arde în fiecare mușchi al lui Annie. Doar cu o seară înainte a înotat în acest ocean? Tremură la gândul acesta.

Undeva, între întunericul furtunii și întunericul nopții care vine, ploaia își retrage atacul orizontal, căzând acum vertical.

Vaietele vântului încetează. O liniște fragilă pare să se lase – și cei trei se privesc unul pe altul. Sperând. Rugându-se.

Este o liniște stranie. Ceața din jurul lor este grea. Singuri aici, sunt înfășurați de o cu totul altă lume. Valurile încă se rostogolesc mai mari decât munții, dar s-au transformat într-un dans mai somnoros.

Durează suficient ca Annie să începe să respire din nou, își simte inima calmă.

Doamne, Te rog! Se roagă dincolo de cuvinte, neștiind cum să-I ceară să ajungă acasă, în acest întuneric. Pare prea mult. Mult mai mult decât un port sigur. Podul între trei generații. Vindecarea pierderilor de neimaginat. Nu are cuvinte pentru asta. Numai ... *Te rog!*

Apoi se aude tunetul.

Și aproape deasupra lui ... fulgerul.

Capitolul 39

Vântul bate peste vechea casă, făcând să-i scârțâie toate încheieturile, fără nicio considerație pentru vârsta ei înaintată. Sau pentru vârsta lui Bob. Sau pentru a familiei sale.

Fiecare mușchi protestează când Bob se ridică de pe scaunul de la fereastră pe care stătea de obicei Annie și se apleacă peste cadrul de mers. Se întoarce pentru a privi la furtuna de afară și nu poate zări mai nimic. Marea cenușie împroașcă valuri peste tot, iar oceanul năpădește pământul, de parcă s-ar desfășura Geneza în sens invers, apa vine să-și revendice teritoriul și să înghită pământul.

Nu se poate gândi la altceva decât la faptul că *ei sunt acolo*. Sau la ceva și mai rău. Bess venise într-un suflet mai devreme, strigând că o sunase pe Annie și, neputând să ia legătura cu ea, a sunat acasă la părinții ei, unde mama ei a informat-o că au plecat pe mare.

De o mare ca aceasta nu se poate apropia nimeni.

— Nu ...

Vorbește singur în această casă goală, sfidând tremurul din vocea lui care a îmbătrânit cu o mie de ani în aceste ultime zile. Își ridică vocea.

— Nu! Încă *sunt* acolo. *Trebuie să fie.*

Totul din el – respirația, măruntaiele, chiar sufletul său – totul se adună în jurul unei rugăciuni bine cunoscute.

Adu-l acasă, Doamne!

Numai că, de data aceasta, nu se roagă pentru Roy. Roy este în siguranță. Știe asta. Se roagă pentru William ... oh, băiatul nu este pregătit pentru asta. Este mult rău care trebuie îndreptat.

Adu-o acasă și pe ea. Și pe celălalt.

Pe Annie. Pe Jeremiah. Pe cei doi împreună, dacă știu ce e bine pentru ei.

Privirea îi cade pe fereastra mai îndepărtată. Afară spre atelier, unde o prelată albastră flutură în întuneric ca o prevestire de moarte. Jeremiah a reparat acoperișul – continuând treaba începută de el. Se gândește la acel colț sfărâmat, ars, al atelierului. Nu avusese niciodată tragere de inimă să facă reparația. A simțit că, dacă ar fi făcut asta, l-ar fi trădat pe William, confirmând cele mai mari temeri ale băiatului – că totul a fost o greșeală oribilă. Dar timpul care i-a mai rămas de trăit este scurt. O știe. Și o parte disperată din el s-a gândit că, poate dacă ar repara acel colț de imposibil ... ar putea să-i arate lui William că totul a fost acoperit, că totul a fost de mult iertat.

Dar nu reușise nici măcar să facă asta – căzuse de pe o scară blestemată și aterizase într-un abis întunecat.

Mușchii încep să îi tremure din cauza efortului monumental necesar doar pentru a sta în picioare, pentru a se ruga. Se prinde iar de cadrul de metal și își pleacă capul. Se vede iar în noapte, alături de William, își amintește flăcările care dansau în jurul lor. Fața băiatului era plină de funingine, de disperare.

Adu-l acasă, se roagă din nou, dar nu poate vedea decât flăcări, infernul care l-a alungat pe William.

Focul care îl va aduce acasă.

Vocea lui Roy îi răsună în cap – un ecou îndepărtat, dar care pare mai aproape ca niciodată acum. *Spune-i că-l iubesc.*

Cum să-i spună, în furtuna asta?

Ecouri ale vocii lui Roy pe patul de moarte. *Nu te pierde în întuneric ...*

Și, pentru prima dată de când Bob s-a ridicat pe acea insulă, cu inima zdrobită și pierdut, suficient de nebun pentru a construi, simte aceeași hotărâre inconfundabilă a inimii sale. Din nou, un singur cuvânt – dar de data aceasta îl arde.

Lumină.

Este timpul ca acel turn vechi să strălucească.

Se duce la telefonul de pe masă și își dorește, pentru prima dată, să nu fi tăiat cablul. Trage sertarul de sub telefon și apucă vechea lanternă Maglite, mânerul rece de metal salutându-l ca un vechi prieten. Nu se mai vede de mult vreo urmă din vopseaua neagră ce acoperise cândva mânerul gravat.

O aprinde și pășește afară.

Undeva în întuneric, urletele vântului aduc înspre el sunetul unui motor. Lucrurile se înceţoșează ... și nu doar afară. Bob transpiră, tremură; senzații de foc și de gheață. Se sprijină de pragul de la intrare.

Două siluete vin clătinându-se pe cărare, cu capetele plecate din cauza vântului și a ploii.

Strigătele lor sunt acoperite de vijelie. Dar vocea lui Arthur continuă să se audă, până când cuvintele străpung vântul.

— Intră înăuntru, bătrân prost! Ți-ai pus în gând să mori?

Ridică o plasă albă de farmacie.

— Toate aceste leacuri nu vor avea niciun efect dacă ieși afară în vijelia asta!

Ed este chiar în spatele lui, bastonul ajutându-l să înainteze pe cărarea umedă.

Bob simte un impuls mult mai mare decât o simplă dorință, și acesta nu are nimic de-a face cu moartea. Trăgând strâns în jurul lui o veche pelerină galbenă, Bob străpunge ceața care amenință să-i cuprindă mintea și își înfige picioarele în fața treptelor, blocându-le celor doi prieteni calea.

— Trebuie să ajungem pe insulă, spune el. Vântul se oprește, de parcă ar spune: „Serios?"

Pe chipul lui Arthur se citește furia, iar pe al lui Ed mila.

Ed răspunde primul.

— Haide ... nu-i nevoie să facem asta. Știi că pot ajunge singuri aici. Dispun de toate acele gadgeturi fanteziste pe care le au pe bărci în zilele astea. Dacă te duci acolo, nu vei face altceva decât să pui în pericol o altă persoană.

Răspunsul lui Arthur nu este atât de blând.

— Ai idee prin ce ai pus acest oraș să treacă, să pleci din spital și să traversezi marea în felul în care ai făcut-o? Dacă crezi că te vom duce acolo pe vijelia asta ...

Cuvintele lui sunt furioase însă există o teamă în vocea lui și nu este teama de furtună.

Bob întinde mâna pentru a-i opri, pentru a le reaminti cine este acolo, în furtună. Le spune planul, fiecare detaliu nebunesc.

— O fac pentru Roy, spune el în cele din urmă.

Arthur închide gura. Nu este mulțumit, dar Bob își dă seama că amintirile îl poartă înapoi la momentul când valurile l-au înghițit pe Roy.

Vântul s-a oprit. Poate nu pentru mult timp și poate că nu și departe, pe mare, dar se roagă să fie suficient pentru a putea ajunge la far.

— Mă duc, spune Bob. Veniți sau stați aici, cum vreți. Nu pot să vă cer să ieșiți pe mare în furtuna asta.

Ed vorbește încet, de parcă ar aduna înțelepciune. Îl contrazice:

— Mai bine stai locului. Șansele sunt ... ei bine, știi că nu-mi place cuvântul *imposibil*, dar ce vrei să faci este aproape imposibil. Nu-i bine să te duci acolo, nu-i bine deloc ...

Bob încuviințează.

— Atunci când totul pare imposibil se întâmplă minuni, Ed. Dacă stau locului ... aș putea avea mai multe șanse la viață, dar ce fel de viață este asta, când am fost *creat* ca să fac asta?

Maxilarul lui Arthur se mișcă nervos. Pufnește pe lângă Bob și intră în casă. Scările scârțâie și se aude o bufnitură acolo, sus. Coborârea lui pe scări sună de parcă se luptă cu un gigant metalic pe care vrea să-l aducă jos.

Respirând greu, iese afară pe verandă. În mâinile lui ... este scaunul cu rotile al Evei.

Este doar metal, pânză și șuruburi. Nu ar trebui să îl afecteze pe Bob așa cum o face. Dar, în timp ce Arthur îl deschide și îl duce în fața lui, ceva în interiorul lui Bob se rupe. Scaunul este gol. Ea ar trebui să fie aici. Și ceva în sufletul lui se revoltă. Asta este ceea ce și ea și-ar dori.

— Dacă vrei pe insulă – pufăie Arthur – ăsta e singurul mod în care poți ajunge acolo.

Cu lacrimile strălucind în ochi, Bob se așază pe scaunul pe care chiar el l-a împins spre doc de atâtea și atâtea ori ... dar, în loc să o împingă pe iubita lui într-un dans lent, dansul ia o nouă formă ... cei trei bărbați încăpățânați, fiecare cu invaliditatea și orbirea lui, se îndreaptă spre barcă.

Arthur scoate din gâtlej un râs sec.

— Uită-te la noi, spune el, cu vocea răgușită de bătrânețe. Furtuna nu și-a ales moșnegii potriviți cu care să se răfuiască.

El transmite un mesaj prin radio către căpitanul de port care așteaptă vești de la Jeremiah.

— Mergem la far, spune el.

— Ce far? se aude vocea rațională a lui Margie Lillian. Nu, băieți, să nu cumva să îndrăzniți să ieșiți pe furtuna asta ...

Arthur îi întoarce spatele lui Bob, de parcă asta îl va împiedica să audă.

— Păi știi care ...

Tăcere.

— Acel far ...

Încă nimic.

— Ridicăturile.

— Nu vă apropiați de insula aceea pe furtuna asta! strigă Margie. Dacă credeți ...

Bob întinde mâna și oprește radioul portabil.

Și se roagă ca vântul să nu se întețească.

***

— Lăsați-vă în jos! strigă Jeremiah.

Un alt fulger orbitor desparte cerul, un tunet zguduind-o pe Annie până la oase. Jeremiah își ridică mâinile de pe roata de metal și apucă o pană de lemn pentru a cârmi cu ea, ghemuit. Se lasă cât mai jos pentru a evita să fie trăsnit, fiind punctul cel mai înalt de pe întreaga ambarcațiune. Această barcă, singură, aici, este ca centrul unei ținte uriașe pentru fulgere.

— Duceți-vă sub punte! strigă Jeremiah, făcându-le semn lui Annie și lui William să coboare în locul în care Jeremiah nu lasă pe nimeni să intre – sanctuarul lui.

William dă la o parte cărți și alte obiecte căzute pe scări și deschide ușa. El coboară, continuând să elibereze calea, iar Annie știe că ar trebui să îl urmeze. Dar ceva o reține. Nu se poate mișca, nu se poate îndepărta de bărbatul de la cârmă.

Se duce la Jeremiah. Fără cuvinte, el o roagă să coboare.

Annie îl ia de mână și își înfășoară degetele între ale lui. Aceste mâini, care au salvat atâtea vieți ...

Cât ar vrea să-i adăpostească inima ... să fie parte din viața lui. Să fie cu el, orice s-ar întâmpla. El îi strânge mâna, fruntea lui întâlnindu-se cu a ei în tăcere. Părul lui ud se împletește cu al ei.

Ea îi șoptește numele.

— Jeremiah ...

Iubește văile și munții din numele lui, iubește întreaga lui poveste.

— Du-te, spune el. Te rog! Du-te jos!

Ea clatină din cap.

— Nu te pot lăsa.

— Nu pot ... nu te pot pierde!

Timbrul vocii îi tremură. O altă bubuitură a tunetului, un alt fulger. Mai aproape. Mâna lui liberă se mișcă pe fața ei, mângâindu-i curba maxilarului cu mâna, trecându-și degetul mare peste obrazul ei. Trăgând-o spre el, își coboară fața spre a ei iar buzele lor se întâlnesc.

Vântul își recâștigă forța, trezindu-se din nou. Și, odată cu el, valurile. Se umflă tot mai mari, tot mai amenințătoare.

Încet, Jeremiah se îndepărtează. Aerul bâzâie de electricitate, ridicând părul de pe antebrațul lui Jeremiah. Ea își trece mâinile pe pielea lui, dorind să poată alunga orice ar putea răni acest om.

— Du-te! spune el.

Zgomotul pașilor pe scări o anunță că William se întoarce ca să o ia sub punte. Îi pune în pericol pe toți, rămânând aici.

Simte că inima se frânge când se îndepărtează de el. Se întoarce, întâlnind privirea lui Jeremiah cu o privire care speră să-i spună că își lasă inima aici, lângă a lui. Și apoi apucă balustrada de lemn, coborând un pas, două trepte, trei – și înghețând la un sunet atât de asurzitor, încât cu siguranță a spintecat întreaga lume.

Descărcare electrică, aruncată ca o lance de cerul însuși. Forța unei furtuni întregi în spatele ei. Ciocnindu-se cu *Vești bune* într-o explozie atât de strălucitoare încât vede în fața ei doar bucăți ale bărcii care se desprind în apă, un tablou începețoșat înfășurat într-un halou de lumină.

Și întunericul înghite totul!

Capitolul 40

Ed își pune piciorul pe puntea lui *Savvy Mae*, ridicându-și încheietura mâinii de parcă ar verifica un ceas pe care nu-l vede. Râde singur de propria-i glumă fără cuvinte.

— Crezi că-i va mai lua mult?

Bob se încruntă și încearcă să vadă în întuneric. Au andocat în apropierea școlii din port, iar Arthur jurase că va lipsi doar câteva minute. În scurt timp se aude un scârțâit de roți în semn de protest – și umbra întunecată a lui Arthur se aude cu un trăncănit, trăgând după el un cărucior ruginit pentru copii. În el, cocoțat pe marginile cărucior ului și ieșind în afară, este reflectorul lui Rich – Skyblaster 3000.

Nu sunt tocmai lentilele Fresnel, dar tot e ceva. Oricum, va străpunge întunericul de pe mare la câțiva kilometri depărtare.

Convoiul traversează golful în grabă. Dar, în timp ce înconjoară curba sa sudică, înaintea ochilor lui Bob se deschide o priveliște care îl face să se aplece înainte în scaun, pentru a vedea mai bine: lumini mici, ca un șir de licurici, se desfășoară în linie în jurul portului.

Toate luminile din oraș sunt stinse. Toate aceste lumini nu pot însemna decât un singur lucru. Oameni. Lanterne. Câteva felinare vechi Coleman. Un reflector sau două. Fâlfâind într-un ritm constant, se îndreptă spre *Tihna marinarului*.

Arthur aduce barca suficient de aproape și strigă:

— Hei! Care-i treaba?

Bob nu poate vedea cui îi strigă. Margie Lillian îi răspunde înapoi:

— Ați luat-o toți razna, spune ea.

— Da, și ce-i cu asta? Arthur obișnuia să aibă oarece polițeturi. Dar și le-a pierdut cu vreo douăzeci de ani în urmă.

— Deci ... am venit să vă ajutăm.

Vocea lui Margie este dură ca fierul.

— Cum???

— Am spus că am venit să vă ajutăm!

Arthur oprește motorul. Tonul lui Margie se mai înmoaie:

— Trebuie să știți ceva. Paza de coastă i-a pierdut pe VMS.

Sunetul speranței care se spulberă șfichiuiește odată cu rafalele de vânt.

Sistemul de monitorizare a navelor i-a pierdut ... însă nimeni nu vrea să înțeleagă sensul acestor cuvinte. Ar putea însemna că semnalul s-a pierdut sau că sistemul lor electronic nu mai funcționează – dar, cu toții știu, ar putea să însemne și că barca s-a scufundat.

Bob se lasă pe spate în scaunul lui cu rotile. Ar da orice să stea în picioare, dar știe că trebuie să-și economisească puțina putere rămasă.

— Duceți-vă cu toții acasă, spune el. Dacă sunt acolo pe furtuna asta, le vom arăta drumul spre casă. Voi duceți-vă! – rămâneți în siguranță, spune el încercând să-și recapete răsuflarea.

Vocea lui Bess se ridică din linia de lumini.

— Nu ne poți ține deoparte!

Strigăte însuflețite răsună de-a lungul șirului de orășeni fără chip și înainte ca Bob să-și dea bine seama, se îmbarcă pe un feribot improvizat între doc și insulă. Din fericire, apele s-au calmat suficient de mult aici, dar pe mare se poate observa încă dezlănțuirea furtunii.

Rich ajunge în ultimul grup, coboară din barcă și scoate un rucsac mic cu bare metalice care se văd ieșind din el, plin cu echipament de supraviețuire.

— Plănuiești să stai mai mult pe insulă? spune Bob, aplecându-se înainte în scaunul cu rotile, suficient de mult pentru a da mâna cu bărbatul.

— Atâta timp cât este nevoie, spune el. Am auzit că v-ați dus toți și mi-ați furat reflectorul, spune el, cu o undă de mândrie în voce.

— Așa am făcut. Trebuie să-i aducem acasă, spune Bob.

Rich îl bate cu palma peste umăr, cu blândețe.

— Da, asta vom face, spune el, și începe să urce pe cărare, scoțând un termos cu pai din rucsac și sorbind din el. E bine să ne hidratăm! strigă înapoi peste umăr, alăturându-se unor bărbați mai tineri care cară lumina pe cărare.

Reflectorul este în cărucior, dar asta nu înseamnă că este cărat cu ușurință pe cărarea plină de noroi lipicios. Cei din față, Bess și ceilalți, deschid drumul pentru restul, dând ramurile și alte resturi la o parte, făcând o cale spre turn.

Ed, Arthur și Bess au amenințat cu revolta dacă Bob îndrăznește să urce pe cărarea aceea. Așa că Bob a fost retrogradat la supravegherea plajei, cu promisiunea că Bess îl va ține la curent printr-o stație de emisie-recepție, iar el nu va părăsi scaunul. Fulgerele din larg au încetat și, dacă nu ar fi această amețeală afurisită care îl ține prizonier, nu ar fi fost niciodată de acord să rămână pe loc.

Singur pe această insulă, așa cum a fost de nenumărate ori ... dar niciodată nu s-a simțit mai singur ca acum.

Bess conduce convoiul, iar oamenii urcă reflectorul în turn, în timp ce bărbații se opintesc și numără până la trei ca să împingă reflectorul. Pe fundal, Bob aude ecourile eforturilor lor pe măsură ce ridică reflectorul pas cu pas pe scara spiralată umedă.

Își ține respirația când ajung în cele din urmă pe platformă, cea care a așteptat o viață pentru a-și primi lumina. Dar nu-i

place asta – nu ar trebui să fie atât de mulți oameni sus. Nu pe vremea asta. Fără îndoială, lemnul platformei este slăbit.

Este pe punctul de a le striga de jos de pe plajă să se dea jos mai repede. Nu ar mai trebui să se piardă nicio altă viață pentru a face ca acest turn să lumineze. Dar, tocmai când vrea să deschidă gura și inspiră profund pentru a striga, se aude mai întâi strigătul lui Bess. Nu la emițător, ci venind chiar de pe cărare. Bob se agită în ploaie pentru a putea deslușì ceva pe cărare – dar fără rezultat.

Apasă butonul de la emițător.

— Ce s-a întâmplat?

Tăcere.

— Bess, toată lumea este bine.

Se aude mai degrabă ca o afirmație disperată decât ca o întrebare.

— Rich, pe ... margine ... frânghie ... gleznă ... spune ea, iar vocea se întrerupe din cauza distorsiunilor cauzate de furtună. Apoi se întrerupe complet.

— Dați-i un cuțit! strigă Bob, căutând în buzunar după propriul lui cuțit, dar negăsind nimic.

Bess ține apăsat butonul transmițătorului, așa că el poate auzi totul acum.

— Cine are un cuțit?

Patru voci diferite strigă: Aici! Și poate doar să-și imagineze cum toți își oferă cuțitele Letherman lui Rich cel încurcat.

Aude vocea lui Sully:

— Taie-i legăturile.

Bun. Au un alpinist acolo sus.

— Trageți-l înapoi!

O secundă de tăcere. Apoi alta. Și apoi – un trosnet întrerupe liniștea o dată – de două ori. Se face liniște în emițătorul radio.

— Rich, spune Bob în emițător. Rich este ok?

Cineva țipă că l-a prins. Rich este în siguranță. Însă lumina nu este. Bob își împinge cărucior în jurul țărmului până la poalele

stâncii, până unde cazanele mării se agită la numai câțiva metri. Și, din spuma albă a mării, adună bucăți din reflector.

Luminile unui vas mic se apropie de plajă și o figură rigidă și udă se întrezărește. Bob se strâmbă. Trebuie că se simte mai rău decât a crezut – are și halucinații. Nu este posibil ca Spencer T. Ripley să vrea să ia parte la acțiunea asta. Ar fi trebuit să fie undeva într-o bibliotecă, mâncând cuvinte la desert.

— Domnule Bliss, spune vocea, politicoasă.

— Tu aici ... exclamă Bob. M-am gândit că poate am reușit să fug de tine.

Spencer nu râde. Își scoate ochelarii și încearcă să-i șteargă, găsind că haina sportivă udă nu este de niciun ajutor.

— Am auzit că ai fost bolnav, spune el. Festivalul te-a onorat în absența ta și am venit să-ți dau certificatul de recunoaștere pentru ...

Oh, Doamne ... lui Bob îi place să glumească cu acest tip, dar nu vrea să țină un om nevinovat afară pe furtuna asta.

— Este frumos din partea ta, fiule. Dar, după cum poți vedea, nu este cel mai bun loc sau timp pentru a sta afară. Du-te înapoi să te usuci.

Spencer se uită peste umăr la barca mică, apoi înapoi la Bob.

— Te duc înapoi, spune el, privind cu atenție tot mai mare la Bob care a început să tremure. Ar trebui să fii acasă.

Cuvintele plutesc ca niște pete negre în conștiința lui. Devine tot mai slăbit și o simte.

— Ai primit vreodată ultimul poem pe care ți l-am lăsat?

— Da, domnule. O viață bine trăită este o viață bine *primită*.

— *Dăruită*.

Spencer își îndreaptă privirea spre plajă.

— Da, *dăruită*.

Bob încearcă să nu facă pe placul băiatului, rostind multe cuvinte aiurea. Dar nu se poate abține să nu chicotească.

Valurile umplu un moment de tăcere.

— Pentru asta am venit aici, spune Bob.

Spencer împăturește hârtia pe care Bob încă nu o ia și o bagă înapoi în jachetă.

— Rămân și eu, spune el, dacă nu te deranjează.

Bob îl privește de sus în jos. Arată ca un tăițel îmbibat cu apă, dar nu se poate nega că are curaj.

— Bravo!

Bob cere ajutorul lui Spencer pentru a aduce ceva de la *Savvy Mae*. Vrea să o facă singur, dar știe că trebuie să-și păstreze forțele pe care le mai are pentru ceea ce urmează. Spencer îi aduce cutia cu scule cerută.

Bob vâră o mână înăuntru, simțindu-și articulațiile rigide ca un jeleu, iar degetele altădată experimentate acum umblând stângace în propriile lui unelte. Dar, îngropat sub un ciocan, sub o bobină cu ață de pescuit și o mănușă de lucru orfană, găsește lucrul acela de care are nevoie.

Își înfășoară degetele în jurul oțelului inoxidabil, rece, îl pune în buzunar și își mișcă mâinile pentru a roti roțile scaunului. Dar, față în față cu propria lui slăbiciune, este obligat să ceară ajutorul ...

— Am o rugăminte, domnule Spencer T. Ripley ...

— Orice.

Morocănos, dar recunoscător, îi spune cererea.

— Ajuți un ins ca mine să urce un munte? Mă tem că acest corp bătrân nu va putea urca singur. Dar sufletul acesta ... trebuie să urce.

Spencer se uită la panta abruptă și apoi la scaunul cu rotile. Fără a mai zăbovi nicio secundă, își înfige pantofii *Oxford* în noroiul lipicios și începe să împingă.

Măcar acum, tânărul își reține din fericire tărtăcuța plină de înțelepciune. Nu mai face paradă de rime, nu mai spune citate din „inestimabilul Wordsworth". Până acum, Bob blestemase ziua în care băietanul ăsta apăruse în pragul casei. Dar acum ... chiar și Bob își dădea seama că este un dar de la Dumnezeu.

Ascensiunea îl revigorează pe Bob. Îl vlăguiește, e adevărat, dar îl și întărește, cumva. Nu pentru asta urcase pe munte, în toți acei ani de demult? Să-i spună fratelui său că voia să meargă la luptă în locul lui?

Acea bătălie se dădea acum.

Spencer împinge scaunul plin de noroi al Evei în poiană și regăsește grupul strâns sub streașina stâncii, agitându-se lângă Rich, ai cărui umeri sunt acoperiți cu o prelată veche.

Rich îl vede primul. Se ridică și se apropie de el încet, trupul lui slab șchiopătând. Își drege gâtul.

— Îmi pare foarte rău, domnule Bliss!

Ploaia cade constant. Dar chinul de pe chipul lui Rich vorbește despre o furtună cu totul diferită, una din sufletul lui.

— Nu este vina ta. Îți datorez mulțumirile mele, spune Bob.

O privire rapidă în jur îi arată o mare de fețe sumbre. Cunoaște acea privire. Înfrângere. Înfrângerea nu are ce să caute aici. Această insulă a fost sub semnul înfrângerii prea mult timp.

— Hei, se adresează el grupului. O idee simplă și are nevoie de o introducere simplă. Știți cu ce se luminau farurile înainte de a se inventa lentilele sau generatoarele sau chiar ferestrele? Înainte de toate găselnițele fanteziste?

Fețele îndurerate privesc în gol.

Bob se apleacă și rostește acel cuvânt unic, magic, terifiant.

— Cu foc.

Apoi tăcerea îl înconjoară. Urmată de un râs sonor, înfundat. Ed, înțelegând mai repede decât ceilalți, râde cu brațele încrucișate pe piept, văzând ceea ce nimeni altcineva nu vede.

— Ești nebun, Robert Bliss. Asta ești.

Râsul lui se stinge, își clatină capul și se apleacă, începân să caute bețe pe pământ. Acest bărbat căruia propria lui țară i refuzat lemn pentru o casă ... strânge acum lemn în brațele lu

— Arată-mi încotro să merg, spune el. Îți strâng eu lem de foc.

Și, în acel simplu act – aplecarea la pământ și ridicarea lemnelor, întunericul cedează. Speranța începe să se strecoare.

— Mulțumesc! spune Bob, trăgându-și respirația. Dacă am face un șir de oameni de aici, până sus pe scări, am putea să trimitem tot ce am strâns aici până acolo sus.

Arthur intervine:

— Doar nu vrei să spui că ...

— Revenim la Evul Mediu, Arthur. O să facem din turnul ăsta o torță până când o vor vedea și vor veni acasă.

— Nu putem face asta, spune Arthur. Nu pentru asta a fost construit acest loc.

Bob traversează poiana mică, mângâie cu degetele pietrele umede ale turnului. Se gândește la viețile pe care pietrele acestea le reprezintă. Familiile care au scormonit pietrele, le-au trimis, au strâns bani pentru a trimite prin poștă o bucată de rocă pentru acest moment.

— Este exact pentru ce a fost construit, murmură el. Focul nu va dăuna acestor pietre. Vom îngrămădi cât de mult lemn putem pe platformă și ...

— Nu va arde suficient de mult, spune Arthur. Dacă așteptăm garda de coastă când va trece furtuna, sunt șanse mai mari ...

— Este doar o învățătură, spune Bob.

Ridică privirea și, în cea mai mică fâșie de lună care iese din norii întunecați, vede acoperișul improvizat, grinzile. S-ar putea să ardă doar puțin timp, dar Dumnezeu nu depinde de timp. El ar putea face dintr-o secundă cât putea face dintr-o eternitate.

Bob se apleacă înainte și ridică o creangă căzută, i-o dă lui Rich care o trece pe linia care se formează deja. Și când platforma de pe turn este plină cu resturile rămase de la furtună, frunze, orice au găsit care putea arde, și când toată lumea este din nou în siguranță, Bob își pune din nou mâinile pe roțile pe care Eva le împinsese în sus și se îndreaptă spre locul unde se poate prinde cu mâinile de pietre, unde se poate stabiliza.

Ignorând protestele prietenilor săi, pune piciorul pe acele trepte pentru prima dată de când William a plecat. Cu fiecare fărâmă de putere pe care o găsește – și chiar nu știe de unde vine – apucă mânerele de piatră de-a lungul scărilor. Fiecare reprezentând o viață. Fiecare fiind prețuită. Stâncile strigă, îndemnându-l să aibă încredere în Cel care l-a adus aici ... pentru un moment ca acesta.

Și, în vârf, cu capul ajungând până la arcada acum plină de lemne a platformei, își scoate obiectul îndelung căutat din barcă.

Din oțel mat. De ultimă generație. Creată exclusiv pentru firma Sharper Image, așa cum îi plăcea lui Rich să-i reamintească. Și destinată să nu atingă niciodată o cremă de zahăr ars în viața ei. Declanșează piedica de siguranță a aprinzătorului și apasă butonul. Flacăra albastră strălucitoare șuieră. Ridică nivelul de gaz până la treapta cea mai de sus, îndreptând flacăra spre ierburi și hârtii, frunze și alte tipuri de lemn uscat îngrămădit în fața lui.

— Hai ... hai, spune el.

Sunt umede, focul nu se aprinde. Pumnul îi tremură, presiunea continuă îi solicită mult mușchii atrofiați.

— Fă-l să lumineze, spune el o rugăciune către Creatorul focului. Te rog ...

Își întinde mâna tremurândă cu cealaltă și așteaptă.

O scânteie.

O mocnire.

O altă scânteie. Mirosul dulce al frunzelor atinse de foc arzând. El pâlpâie în vâlvătaie, flăcările dansează prin nervu rile frunzelor înspre vreascurile de deasupra până când focul aprinde, preluând sarcina aprinzătorului și transmițând focul mai departe.

Strigăte disperate se aud de jos.

— Dă-te jos!

Bob se desprinde din reverie și revine la realitate și fac s-a spus. Dar, în drumul ostenitor pe scări în jos, cu articu

care-i scârțâie și inima care-i bubuie în piept, face o pauză, degetele sale îmbătrânite și zbârcite, sprijinindu-se de peretele de lângă el.

Este prins aici. O forță puternică îl face să rămână nemișcat, îl îndeamnă să asculte, să ia act de focul care trosnește deasupra lui ... și schela de piatră din jurul lui.

Își trece palma peste puterea blândă a acelor pietre și își amintește fețele din fotografiile incluse în cutii cu acele pietre, poveștile scrise cu grijă pe paginile pătate de lacrimi care soseau din toată țara. O vede pe Liesl, groaza și speranța lucrurilor prin care a trecut, gravate pe fața ei, în timp ce desface piatra din batista ei uzată.

Vede plaja Omaha. Vede bărcile de salvare. Parisul sărbătorește, scăldat în lumină. Vede trecătorile înghețate ale Rusiei, curenții șerpuitori ai râurilor din Birmania, jungla din Filipine.

Pietrele încep să se încălzească sub atingerea lui, aducându-l înapoi, în timp ce cineva îi întinde mâna de jos pentru a-l ajuta să coboare ultimele trepte. Stâlpul dansează de umbre și ecouri, focul de deasupra trosnind tot mai tare.

În noapte, ceilalți sunt adunați la o distanță sigură. Face o pauză înainte de a se alătura lor, urmărind focul, singur, la depărtare de ei, rezemat de o stâncă. Acolo unde el și Roy au făcut ultimul lor foc.

Este ca și cum timpul și spațiul ar fi răscolit acel foc și l-au transportat aici și acum, unde prinde formă acest foc de boltă. Flăcările cresc din ce în ce mai puternic până înghit acoperișul. trece de limitele grinzilor deschise și plouă din cer.

Focul face ravagii. Curajos în furtună. Îndrăzneț în noapte.

Spencer T. Ripley se apropie de el.

— Totul este în regulă, domnule Bliss?

Arthur vine lângă el, ascultând.

Bob are un singur gând, urmăritul flăcările. Inspiră adânc.

— Asta da poezie

Capitolul 41

Ameţeală. O ameţeală întunecată. Primul lucru pe care Annie îl vede, de acolo de la capătul scărilor bărcii, sunt tălpile unor bocanci negri.

Jeremiah.

Se duce către el şi simte bătaia uşoară a unor paşi în spatele ei. Tatăl ei. Gura lui se mişcă dar tot ce aude ea este o voce venită ca din ceaţă, fără formă.

Bărbatul se apleacă şi îi dă la o parte părul încurcat de pe faţă.

— *Eşti bine?*

Annie mai mult ghiceşte cuvintele de pe buzele lui, decât să le audă.

Încuviinţează. Este bine ... aşa crede. Dar Jeremiah nu mişcă. Arată către el şi-i spune acelaşi lucru, iar amândoi se îndreaptă spre Jeremiah, în timp ce aerul începe să pătrundă prin valul de ceaţă şi sunetele devin mai clare. Tunetele s-au potolit. Dar se aude un zgomot nou, undeva. Annie nu poate să îşi dea seama exact unde este.

Capul lui Jeremiah zace într-o parte, sângerând. Este inconştient.

— Oare l-a lovit fulgerul? întreabă ea, cu vocea tremurândă.

Îşi aminteşte săgeata orbitoare a fulgerului.

— Este pe[illegible], dar nu văd [illegible] arsură și – îi ascultă respirația, îi ia pulsul – este în viață. Cred că a căzut din cauza forței valurilor, și în cădere s-a lovit la [illegible].

— Ar trebui să-l bandajăm, spune Annie.

Agitația pe care o aude se face din ce în ce mai mare. Își desface vesta de salvare, își scoate jacheta exterioară și, împreună cu tatăl ei, ridică încet capul lui Jeremiah și îl așază pe jacheta împăturită. Mâna ei zăbovește. Simte un foc care-i mistuie mărunțaiele când își amintește de scrisoarea Melissei pentru el. Își trece degetele prin părul negru, dezordonat, al lui Jeremiah, de dragul Melissei ... și de dragul lui. Și – nu poate ignora asta – o face și pentru a-și hrăni propria speranță.

Cei doi înfășoară rana cât de bine pot și William privește în direcția sunetului care se tot aude, jos în corpul navei.

— Am început să luăm apă, spune el, ducându-se rapid pe punte.

Punând capul lui Jeremiah jos cu blândețe, Annie se rupe de lângă el și pornește GPS-ul pentru a vedea cât de departe sunt de pământ.

Nu se întâmplă nimic.

O face din nou și apoi încearcă echerul de navigație. Ecrane negre peste tot.

Radioul VHF este tăcut – toate canalele moarte. Nu pot nici măcar emite un apel S.O.S. Nimeni nu poate auzi un semnal pe care ei nu îl pot trimite.

William încearcă să pornească motorul, iar Annie aude un zgomot foarte slab.

— Cel puțin nu e complet prăjit! spune el.

— Dar, chiar dacă ne putem mișca, unde să ne ducem?

Annie se uită la hartă, unde Jeremiah a notat ultimele coordonate. Dar apa a șters însemnele făcute cu creionul, și chiar a smuls o bucată de hârtie. Au fost aruncați înapoi în 1890, neavând decât stelele invizibile care să-i călăuzească, și speranța unui far a cărui lumină să ajungă până la ei.

— Pot să pornesc motorul, spune William. Dar nu va fi de niciun folos dacă nu oprim apa, spune el, căutând cu privirea împrejur, pe punte.

— Acolo!

Arată către o deschizătură a cărei trapă se clatină în vântul domolit acum. Apa băltește înăuntru.

— Poți să sigilezi trapa? o întreabă el, întinzându-i o lanternă de mână. Folosește asta ca să ai lumină. Eu verific dacă există vreo pompă manuală pentru cală. Trebuie să repunem barca în echilibru.

Ann încuviințează și înghite în sec. Pe podea, Jeremiah începe să se agite, dar nu se trezește.

— Dar dacă ...

— Nu știu ... răspunde tatăl ei cu o voce tristă. Este posibil să-și revină în câteva minute. Sau ar putea avea nevoie de un spital, și asta repede. Depinde dacă are sau nu hemoragie cerebrală. Cred că va fi bine, dar ...

Annie își șterge lacrimile fierbinți. Tatăl ei îi strânge umărul.

— Cel mai bun lucru pe care putem să-l facem acum este să punem barca în funcțiune. Sunt cuvintele care o motivează. Încuviințează și iese afară în noapte. Este aproape crud cât de repede s-a calmat furtuna, stingându-se de parcă nu i-ar fi strivit în fălcile ei lacome și scuipat apoi în ape, cu numai puțină vreme mai înainte. Ceața și o ploaie ușoară se lasă peste ei, iar valurile par niște pitici de doar un metru, față de monstruozitățile de acum câteva minute.

Dar norii încă mai acoperă cerul. Este posibil să fie la mile depărtare de țărm. Poate chiar au ajuns în Nova Scotia. Annie aprinde lampa și se lasă călăuzită de lumina roșie ca să ajungă la acea trapă.

Balamalele scârțâie amenințător. *Ai ajuns prea aproape*, par ele să spună când ea se apropie încet de prova, de locul în care valurile încă se avântă peste balustradă, trimițând pe punte bălți reci de apă.

Îngenunchează și trage de capătul de sfoară înapoi în compartiment. Apoi apucă o găleată goală de tinichea, îi scoate mânerul și prinde strâns capacul cu el. Treaba ei s-a încheiat. Însă ceva o îndeamnă să meargă mai departe, mai aproape de proră. Se ridică, se prinde de balustradă chiar în punctul în care cele două bare se întâlnesc în partea din față a bărcii și așteaptă, vântul ridicându-i buclele ude de pe gât.

Lampa i se stinge în întuneric. A rămas singură în acel loc, doar ea, noaptea și ... valurile, trimițând către ea o mantie de stropi. Acest botez al apei îi dă un fior rece. O face să-și dorească covorul de nisip de pe barca lui Bob. Ceva solid pe care să stea, aici, în necunoscut. Departe, vântul mugește, făcând-o să cadă în genunchi, cu palmele proptite de puntea bărcii.

Undeva, între vaietele vântului și unduirea constantă a valurilor întunecate – valuri atât de aproape încât mai că le poate simți gustul ... mai că le poate atinge, captează șoapta unui adevăr a cărui melodie îi sună în minte.

Cristos rămâne Stânca mea ...

Își răsfiră degetele, dorindu-și alinarea unui pământ solid.

Chiar toate de s-ar clătina ...

Își ține respirația, simțind fluturi în stomac și având sentimentul acut că ceva se va întâmpla.

Aici, în mijlocul abisului întunecat, fără niciun țărm care să se zărească în depărtare, Stânca veacurilor i se oferă.

— Ce este? șoptește ea.

În fața ei, valurile se rostogolesc rapid, reflectând o aschie de lumină a lunii.

— Te rog! Călăuzește-ne spre casă! rostește ea, vocea-i părând fragilă pe marea pânză a nopții.

Nimic nu mișcă. Așteaptă în acest abis nocturn, față în față cu aceste valuri care strigă spre Făcătorul lor.

Apoi, din liniștea nopții, vine sunetul speranței. Un uruit, dar nu al tunetului și nici de sus. Palmele ei, pe puntea de lemn, tremură.

Motorul.

Mulțumesc! Dar nu poate să împingă cuvintele dincolo de durerea din gâtul ei.

Ea știe că nu au depășit încă pericolul, însă, cumva, se uită la aceste valuri imprevizibile și nu mai este copleșită de vechea teamă. Vede valurile care au construit un far, care l-au purtat pe bunicul ei spre cer, valurile care au eliberat-o din strânsoarea lor pe mama ei, încă pe când era un copil nenăscut și au redat-o vieții. Valurile care au adormit-o pe Annie pe când era doar un bebeluș, care i-au dus părinții departe, într-adevăr ..., dar tot ele au adus-o pe ea înapoi la ei. Valuri care i-au frânt inima și valuri care i-au primit inima zdrobită când s-a întors în Ansel, cu doar câteva săptămâni în urmă. Vede apa întunecată strălucind de lumina aceea albastră când Jeremiah i-a luat mâna și cu o mișcare i-a trezit la viață pe acei captatori de lumină. O prindere, o frumusețe, un har ...

Valurile sunt cele care au adus-o acasă. La acești oameni, în acest loc ... și care au adus-o la viață.

Propriile ei lacrimi sărate cad acum în valuri, așa cum stă, cu capul plecat.

Și apoi se aude o voce. Puternică și clară, venind chiar din inima ei.

Ridică-ți capul, Annie Bliss!

Își amintește de Josef Krause, de cuvintele pe care le-a auzit chiar aici, pe marea asta. Cuvintele unui Dumnezeu atât de personal încât, uneori, pentru Annie, totul părea o simplă poveste.

Și totuși ... când deschide ochii și îi ridică, privind prin vălul nopții ... îl vede.

Focul, un foc incredibil. Strălucește ca un soare, în vârful unui turn. Sunt aproape – la câțiva kilometri.

Acasă.

***

Flăcări și umbre se învârtesc în aer, iar Bob se îndreaptă clătinat către stâncă, sprijinindu-se de un copac pentru a-și păstra echilibrul. Privește.

Are sentimentul că este undeva scufundat – cu inima, mintea și sufletul – sunetele ajung până la el ca și cum s-ar afla sub apă. Propriul lui puls măsoară timpul.

– Te rog! Nu-și poate auzi propria voce, dar buzele lui uscate formează cuvintele. Te rog!

Înalță rugăciunea către cer, din molozul gândurilor. Nu se vede nimic la orizont. Norii încep să se împrăștie, ploaia încetinește, focul pe turn scade încet-încet, pe măsură ce-și consumă ultimele resurse.

Mușchii lui, la fel, un foc abia mocnit. Cade în genunchi. Se sprijină cu brațele de pământ, se sprijină pe speranță.

Te rog! Puterea furtunii nu schimbă cu nimic faptul că aceste valuri aparțin Cuiva. Iar acest Cineva este mai puternic.

Și apoi se întâmplă. Clare, ca în ziua în care cerul i-a poruncit să construiască. Cuvinte care pornesc direct din inima lui. *Ridică-ți capul, Robert Bliss!*

Și îl ridică.

Este întuneric. Valurile – negre; lumina lunii – albă. Totul este tăcut. Se îndeamnă pe sine să respire, își forțează plămânii obosiți să ceară mai mult aer. Scena din fața lui se estompează până când ... iată! În fața ochilor lui, dintre insulele din depărtare, se vede conturul întunecat al unei bărci.

Valurile de jos sunt puternice și zgomotoase și se agită în jurul lui până se transformă în ceață. Se luptă să audă ceea ce spun ceilalți, să nu piardă aceste răstimpuri întunecate, pe măsură ce extenuarea teribilă pune stăpânire pe el. I se pare că, undeva în luminiș, o vede pe Annie, udă toată și cu ochii mari și tulburați, căutându-l. Însă este întreagă, slavă lui Dumnezeu, întreagă. O siluetă înaltă se vede lângă ea, bandajată la cap și ținând-o de mână, cei doi grăbindu-se către el. Încearcă să privească în continuare ... dar în amețeala nopții și a ceții, a luminii și a pietrei,

aici, pe pământul înnegrit de focul făcut de doi fraţi, cu mult timp în urmă ... nu mai poate lupta pentru a rămâne conştient. A luptat cu tot ce-a fost în stare pentru a câştiga cealaltă bătălie.

Şi, chiar înainte ca o oboseală grea să îi revendice orice urmă de gândire lucidă, îşi simte membrele slabe – membre care, odată, au ridicat piatra – strânse într-o îmbrăţişare puternică. Îşi ridică pleoapele cu ultimele puteri, din străfundul său ... şi vede doi ochi albaştri.

William.

Braţele bebeluşului care se agita dintr-un coşuleţ în bucătărie, acum ajuns adult. Îl trage pe Bob la pieptul lui, acolo unde o inimă cutezătoare bate cu putere. Şi îi vorbeşte.

— Te ţin, Bob, te ţin.

Şi, deşi vocea lui s-a îngroşat şi a devenit mai profundă, tot mai poartă urmele băiatului care a apărut la uşa lui Bob cu atâţia ani în urmă. Vocea care a tremurat în timp ce îi povestea cum a învăţat să meargă pe bicicletă şi cum ar fi avut nevoie de aceste cuvinte, de Bob.

— Te ţin ...

Epilog

Zece luni mai târziu

Fiecare val din bătrâna, imensa mare albastră este o poveste de viață.

Bob mi-a spus acest lucru cu mult timp în urmă, cu vocea impregnată de vânt și apă.

Îmi amintesc râsul meu de fetiță, încercând să le număr, înainte să dispară. Atunci am crezut că așa ceva este imposibil. Acum cred că așa ceva este nespus de frumos.

Este primăvară în Ansel, ceea ce înseamnă două lucruri: Bess își încinge grătarul pentru sezon, iar orașul încearcă să facă față fluxului de oameni care tot vin, fără încetare.

A început vara trecută, după furtună. *Cronica debarcaderului* a publicat un articol despre far și despre salvarea noastră miraculoasă. Experții în meteorologie au confirmat că întreaga întâmplare a fost pur și simplu miraculoasă.

Jonesport a preluat povestea, apoi Bangor și Portland – și apoi *New York Times*. Cineva ne filmase de pe țărm, chiar înainte de a dispărea în largul mării, iar valurile arătau de parcă ar fi fost gata să ne înghită cu totul. Filmul a devenit viral. Și apoi cineva de la revista *TIME* și-a propus să scrie un articol despre întreaga poveste.

Bob – cu puțin ajutor din partea lui Rich – a scos cardul de memorie din „noua lor cameră digitală". Niciodată un om nu a fost mai vesel. Au reușit să aleagă o imagine din propriile lor arhive – una cu Bob, făcută cu mulți ani în urmă. Și, alături de aceasta, o fotografie pe o pagină întreagă, făcută de pe apă, în care se zărește și farul. Finalizat. Strălucitor.

După aceea, au început să vină. Nu pietrele – oamenii. Văduve. Văduvi. Fii. Fiice. Nepoți. Strănepoți. Veneau să vadă dovada curajului soldaților lor – pietrele zidite una lângă alta pentru a lumina drumul altora spre casă.

În pelerinajul lor, mulți se opreau în atelierul de bărci pentru a vedea scrisorile și imaginile atât de grijuliu păstrate. Unele dintre documente se vedea că au fost salvate de apă, în încercarea unui suflet curajos de a opri un incendiu, cu mult timp în urmă. Toate au fost catalogate cu multă grijă de aceleași mâini care au montat o lentilă adevărată turnului de lumină, mâini care l-au ajutat pe Bob să intre în atelier în fiecare zi de când doctorul i-a dat, fără prea multă tragere de inimă, permisiunea să plece din spital. Tata și Bob au bătut cu ciocanele unul lângă altul și au transformat vechiul atelier în cel mai bun muzeu pe care l-am văzut vreodată. O cameră rustică, vie, plină de lumini și istorie.

Doar înverșunata iarnă din Maine a oprit afluxul de oameni; iar acum, odată cu încheierea anotimpului noroios și cu vara care-și face simțită apropierea în golful lor, valul vizitatorilor crește din nou.

La jumătatea lunilor cu zăpadă, mi-a venit un pachet – tocmai de peste ocean. O fotografie: chipuri familiare din Alpenzell, ținând articolul din *TIME* și zâmbind cu multă veselie. Primarul a scris în engleza sa formală: *Suntem mândri că facem parte din povestea ta și că tu faci parte din a noastră.* Deși programul pe care îl concepuserăm împreună a avut un început dificil, cu câteva ajustări prudente care implică angajamente în timp și plăți programate ale indemnizațiilor, a început să fie înfloritor, așa cum a devenit și satul.

Bob a înrămat acea scrisoare și îi place, uneori, să mă facă să roșesc. Dar știu adevărul la fel de bine ca el. Ceva răscumpărat dintr-un loc de zdrobire este o onoare menită să te smerească. Este ceva de neprețuit.

Arthur vine să ajute ori de câte ori nu este plecat la pescuit. Și Ed vine, întotdeauna cu un zâmbet mare pe chip – probabil că zâmbetul lui are legătură cu o anumită munteancă a cărei argintărie victoriană aduce acorduri muzicale în lumea lui. Sully este alături de el de cele mai multe ori, ținându-l de braț și lăsându-și coada lungă, albă, să-i atingă mâna.

Și, chiar ieri, doi vizitatori au venit tocmai din Mississippi. Hosea Jones și nepotul său, Jimmy, veniți să vadă o anumită piatră, cu chipurile luminate de zâmbete largi. Jimmy, în special, se bucură să fie în acest loc, întrucât și-a depus dosarul pentru o slujbă care oferă fonduri în vederea culegerii de povestiri orale de la rudele soldaților care au legătură cu turnul. Mi-am adunat tot curajul și am scris acea recomandare de finanțare, fiind copleșită de recunoștință să văd că acest program prinde viață în sufletul lui Jimmy.

Cât despre Jeremiah ... a păstrat distanța în primele nopți de după furtună. Când am ajuns la țărm, el își recăpătase cunoștința și a insistat că nu avea nevoie de asistență medicală. În noaptea aceea și-a mutat barca. După ce Bob a fost stabil și a revenit acasă, cu Shirley agitându-se în jurul lui ca să-l țină într-un loc, mi-au trebuit două zile să-l găsesc pe Jeremiah – ancorase la vechea colibă din lemn a lui Ed.

Când am ajuns în sfârșit la el, eram îngrijorată ca nu cumva rana lui să se fi infectat. Stătea în acea veche colibă și mărșăluia dintr-un colț în altul pe podeaua din pământ de parcă ar fi voit cu tot dinadinsul să facă un șanț în ea. Părea a fi cuprins de febră, confuz.

S-a uitat la mine cum stăteam în prag și a încremenit. Arăta neîngrijit, cu părul încâlcit din pricina apei de mare în care se scăldase și avea pe el același tricou vechi pe care îl purtase în

prima zi în care l-am întâlnit. *Pleacă*, spunea tricoul. Cuvintele „te rog" pe care le scrisese el se estompaseră.

Pe chipul lui se citea același mesaj – sumbru, ochii feroce, aproape disperat. Tânjea după ceva – sau cineva – pe care nu-l putea avea.

Scrisoarea era afară, pusă pe șemineu, sub o piatră.

Așa că m-am întors ca să plec, să ascund lacrimile care mi-au inundat ochii, în ciuda faptului că am strâns din dinți, în ciuda faptului să doream ca acele lacrimi să nu existe. Ce crezusem eu? Că doar pentru că supraviețuisem împreună și scăpasem dintr-o furtună – doar pentru că îmi arătase un răsărit și, desigur, doar pentru că își vârâse inima lui țepoasă, încăpățânată, care mă cunoștea atât de bine, în inima mea ... ar putea să găsească resurse în inima lui să mă iubească?

Merita să aibă spațiul lui și asta voia, era clar. Măcar atât puteam să îi ofer.

M-am întors la *Tihna marinarului* și am început să-mi fac bagajul. Bob și tata aveau nevoie de timp împreună. Jeremiah avea nevoie de spațiu. Iar eu ... nu știam de ce aveam nevoie. Trebuia să mă întorc la Chicago și să-mi înaintez cererea de demisie – asta era sigur. Să revin la foi de calcul și analize după tot ceea ce am trăit – și am trăit cu adevărat, în ritmul inimii unui oraș ca acesta – nu mai era posibil.

Aici era locul de care simțeam că aparțin.

Poate că dacă îl evitam pe Jeremiah suficient de mult, puteam să mă conving că îmi este suficientă prietenia cu el. *Mai mult* decât suficientă. Cu siguranță merita să ignor acest sentiment fierbinte care creștea în lăuntrul meu, doar ca să am parte de bunătatea lui, de umorul lui sec și enervant, de prezența lui ca prieten ...

Și apoi am auzit bătaia în ușă.

Toată lumea era plecată la o cină în oraș. Eram doar eu și vechea casă care scârțâia din toate încheieturile. Când am deschis ușa – în prag era Jeremiah.

Ceea ce era schimbat la el nu era atât chipul lui, cât întreaga lui prezență, felul în care își ținea mâinile îndesate în buzunarele

blugilor, arătând ca niște lucruri ținute captive. Întreaga lui ființă părea abia ținută în frâu de o forță nevăzută.

Nu spunea niciun cuvânt. Aerul era încărcat și m-am întrebat dacă nu cumva fulgerul a rămas captiv în interiorul acestui om, atunci când a lovit barca.

Încet, își lăsase privirea în pământ și o ținea acolo. De parcă ar fi încercat, în tăcerea lui, să-mi spună ceva.

— Jeremiah? am spus eu în cele din urmă.

A ridicat o sprânceană și m-a privit – am văzut o scânteie acolo: parțial speranță, parțial ghidușie – apoi a privit din nou în jos, la fel de repede.

Numai că nu se uita la pământ. Se uita la tricou. Îi întinse tivul, ca și când ar fi încercat să citească ce scrie pe tricou, scărpinându-se în cap. Nu m-am putut abține să nu simt că fac parte dintr-o scenetă, iar eu sunt actorul care a uitat rolul.

Pleacă! Același tricou vechi. Cu acel cuvânt decolorat scris deasupra: *Te rog!* Dar acolo, în strălucirea luminii verandei, am văzut că mai adăugase ceva. Desenase o săgeată, arătând în partea de sus, unde scrisese alte cuvinte: *Te rog, nu pleca!*

Am înghițit în sec. Inima îmi bătea nebună, speranța trezindu-se la viață. Mi-a luat mâna într-a lui și a acoperit-o cu cealaltă. Atât de caldă … atât de sigură.

S-a aplecat spre mine, și-a coborât vocea până la șoaptă și a spus: *niciodată*.

Ochii noștri s-au întâlnit. Probabil că a văzut întrebarea în ochii mei. Oare chiar vorbea serios? Erau doar divagări febrile? Chiar își dorea asta? Sau avea nevoie de îngrijire medicală de urgență?

Mi-a luat și cealaltă mână.

— Te rog, nu pleca niciodată, Annie Bliss!

M-am topit în fața lui, trecându-mi mâna pe fața aceea și întrebându-mă *cum este posibil* ca un astfel de om să mi se ofere mie.

Marele Zid al lui Jeremiah zăcea la pământ. Nimic nu mai era între noi decât aerul și două inimi care băteau cu putere. L-am privit în ochi și am văzut că acolo scria eternitate.

— Nu plec, Jeremiah Fletcher.

M-a tras spre el într-o îmbrățișare care a fost începutul unei vieți împreună, două inimi strâns unite laolaltă. Apoi mi-a strecurat ceva pe deget. Ceva fin și cald, ceva care, simțeam eu, va rămâne acolo pentru totdeauna.

— Când i-am întrebat pe Bob și pe tatăl tău, mi-a explicat el, mai întâi mi-au spus că aș fi nebun dacă nu m-aș „ancora" de tine. Și apoi mi-au dat asta, a zis el și, cu o atingere blândă, mi-a strecurat pe deget inelul de lemn.

Era inelul bunicii Jenny. Tata mi l-a arătat de câteva ori de-a lungul anilor. Am suferit pentru ea, pentru această femeie pe care nu o întâlnisem niciodată. Totuși, am admirat devotamentul profund pe care ea și bunicul meu îl împărtășiseră, într-un timp atât de scurt.

O moștenire atât de puternică cu care să începem o viață împreună.

M-am uitat la asistentul meu medical de urgență – poștaș și i-am învăluit mâna într-a mea, consimțind legământul chiar atunci.

Numele lui este numele meu acum. Jeremiah și Annie Fletcher, care construiesc o casă pe o anumită insulă. Înțelegeți ... noi vom fi îngrijitorii unui far. Și ai fiecărei povești de viață pe care pietrele din el o reprezintă. Vom deschide atelierul pentru călătorii care au venit de departe să vadă poveștile familiei lor. Îi vom transporta pe acei pelerini dincolo de golf, aici, pe insulă și vom aștepta până la căderea întunericului ca să privim cum strălucește lumina farului ... într-un dans deosebit, cu un mesaj unic: lung-lung-scurt-scurt-scurt. De două ori la rând, apoi o pauză.

Codul Morse, pentru cei care îl cunosc. Numărul șaptezeci și șapte, care vorbește despre povestea unei vieți, a unei iubiri – a unei speranțe câștigate cu greu, înscrisă pe o bucată de hârtie salvată de pe un distrugător – în câteva pâlpâiri de lumină:

77 stânjeni.

Nota autoarei

Îmi place să mă gândesc la acel mic oficiu poștal din Ansel, la cutia poștală din dosul ușii. Briza mării deschizând-o și închizând-o, scârțâind, ca și cum ar face încercări timide de a cânta.

Dacă aș fi acolo, aș deschide capacul acela de alamă uzată și aș strecura o scrisoare în interior, adresată ție. Pe bilet ar scrie:

Dragul meu prieten,

Odată cu această carte, îți ofer inima mea. Nu este mult, poate, dar aceste cuvinte au fost presărate cu lacrimi – atât lacrimi de durere, cât și de bucurie – dar și de speranță, o adâncă speranță, care mă rog să fie un mic dar pentru tine.

Vezi tu, când mă uit înapoi la modul în care s-a născut povestea aceasta, atât de multe sunt învăluite în ceață. Dar un singur lucru este clar. Ea s-a născut dintr-un moment în care și eu am fost ținută în brațe. Un loc în care Dumnezeu a adunat fărâmele inimii mele zdrobite, într-un moment de adâncă durere, și Și-a strâns brațele în jurul meu, ținându-mă strâns, aproape de inima Lui. Acolo, în întuneric, o pereche de mâini cu rănile cuielor pe ele, mâini pline de iubire care s-au aplecat să adune și să îngrijească fiecare părticică, inima Lui suferind odată cu a mea. Mâini și

inimă care știu să prețuiască, care știu cum, din frângere, cu tandrețe și putere, să facă să răsară lumina. Speranța.

Aceasta este rugăciunea mea. Ca, în mijlocul oricăror abisuri ale durerii, în mijlocul celor mai negre necazuri, în mijlocul a tot ceea ce ți-a marcat sau distrus viața, Dumnezeul acesta care Se aruncă chiar în furtună cu tine – *unter wasser*, așa cum ar spune Liesl – să adune acele cioburi și să Își facă lucrarea.

În lumea sa narniană, C.S. Lewis numea asta „Magia mai adâncă de dinainte de zorii timpului" – faptul că într-un loc lipsit de orice speranță, o ființă nevinovată a ales să poarte cicatricile, pentru a aduce viață. Tolkien a numit-o „Eucatastrofa" – catastrofa bună. Iar Isus a afirmat că acesta a fost chiar scopul Său: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață și să o aibă din belșug" (Ioan 10:10).

Ridică-ți capul, curajosule! Această viață este o furtună, fără îndoială. Dar, oh, cât de mare este Cel care stăpânește valurile, Cel care ne ține inimile. Cât de măreț, să te gândești că poți înfrunta această furtună în mâinile Lui, înfășurat într-o iubire care are un număr infinit de stânjeni în adâncime.

El te iubește cu toată pasiunea. Și, așa cum ar spune Roy – există mult mai multă lumină.

Fie ca ea să strălucească prin tine.

Amanda

Mulțumiri

Dragă cititorule, sper că te-ai bucurat de timpul petrecut în Ansel. Acest oraș este plin de oameni generoși care și-au făcut timp să ajute la crearea unui astfel de loc. Le datorez tuturor mii de mulțumiri.

Mulțumesc comunității noastre online, care întotdeauna vine cu idei minunate, contribuie cu nume și propuneri inteligente atunci când postez întrebări pe Facebook sau în buletinul meu informativ. Mă bucură enorm că multe dintre detaliile despre acest oraș vin de la voi! Este întotdeauna greu de ales dintre minunatele voastre sugestii, însă trebuie să-i mulțumesc Sondrei Kraak pentru numele *Vești bune*. Și lui Lori Benton, care a numit ziarul de mici dimensiuni *Cronica debarcaderului*. Lui Rachel McMillan și lui Lesley Gore, care, când au fost întrebate despre filmele clasice alb-negru preferate, au venit cu ideea filmului *It Happened One Night*. Ansel vă mulțumește că ați dat consistență orașului!

Mulțumesc Marthei Artyomenko, lui Gail Hollingsworth și lui Emily Bergstrom, care au împărtășit fiecare din experiențele curajoaselor lor rude care au luat parte la cel de-al Doilea Război Mondial, povestiri care au inspirat unele dintre poveștile incluse în această carte. S-ar putea să recunoașteți trăsături ale bunicului Marthei, Hans Vogel, care a emigrat în S.U.A. din Germania,

pe când era copil, și apoi și-a folosit cu curaj cunoștințele lingvistice pentru a sluji Statelor Unite în Germania, salvând vieți. Există, de asemenea, o referință la socrul lui Gail, Berle Dean Hollingsworth, și la vitejia de care a dat dovadă transportând soldați într-o barcă de salvare pe plaja Omaha în Ziua D – o zi atât de mare pentru război. Și la străbunicul lui Emily, Arthur Busboom, care a scris o scrisoare către soția lui, povestindu-i despre Ziua V E din Paris: *Mi-a părut bine să văd din nou toate luminile stradale aprinse și cred că toate luminile din Paris au rămas aprinse noaptea trecută.*

Bărbaților și tuturor celor din Cea Mai Mare Generație, le datorăm atât de mult. Este posibil să nu înțelegem niciodată amploarea și profunzimea a ceea ce ei au sacrificat. Dar pe măsură ce încercăm și învățăm, și creștem ... suntem recunoscători. Dincolo de cuvinte.

Mulțumesc soldaților curajoși ai națiunii noastre, din trecut și din prezent. Atât vouă, cât și familiilor voastre. Un roman – nici măcar o mie de romane – nu vă vor aduce suficiente mulțumiri. Din toată inima vă mulțumesc pentru ceea ce faceți!

Sunt recunoscătoare și experților care m-au instruit cu răbdare în aspecte care nu țin de domeniul meu de cunoștințe. Deși am făcut tot posibilul să oglindesc realitatea în fiecare dintre aceste domenii, orice posibilă neglijare accidentală este din culpa mea și nu a acestor minți sclipitoare. Îi datorez mulțumiri lui Jordyn Redwood și contribuției sale medicale avizate. Mulțumirile mele se îndreaptă și către Jeff Gales și către United States Lighthouse Society, pentru că m-au ajutat să înțeleg atât aspectele tehnice, cât și istorice ale farurilor îndrăgite ale poporului nostru.

Mulțumesc lui Sharon Mack și Camerei de Comerț din zona Machias Bay, care au mers până în pânzele albe ca să caute povestiri personale locale care nu au fost înregistrate în cărțile de istorie și care mi-au oferit deplină inspirație. Mulțumesc istoricului Valdine Atwood care i-a furnizat aceste detalii lui Sharon. Și mulțumesc lui Dawn Lamoureaux-Crocker și lui Craig și Annette

Pentru care și-au făcut timp să-mi povestească cu multă răbdare propriile lor experiențe îngrozitoare cu furtunile apărute din senin pe mare și să răspundă la întrebările unui necunoscător.

Tinei Ingemi, care nu a precupețit nicio clipă când i-am tot scris iar și iar, punându-i mereu mai multe întrebări despre Maine. Am savurat răspunsurile tale ample și frumoase. M-ai ajutat să mă îndrăgostesc și mai mult de Maine, Tina. Mulțumesc!

Mulțumesc Aurei Moore, care mi-a furnizat informații istorice și persoane de contact locale și a cărei bunătate și răbdare au fost evidente, ea fiind și unul dintre primii cititori ai acestei povestiri, pentru a dat gir informațiilor mele despre Maine. În timp ce multe elemente ale acestei povești sunt pur fictive – orașul Ansel, insula, spitalul lui Bob – speranța mea este ca magia din Maine să poată străbate, totuși, din paginile aceste cărți.

Mulțumesc tuturor prietenilor ale căror vieți sunt țesute în fiecare rând al acestei cărți, precum și în viața mea. Te prețuiesc atât de mult, Joanne Bischof, spirit credincios și înrudit mie, aducătoare de speranță și de un strop de bine-venită ardoare! Sufletul tău frumos mă inspiră la fiecare pas. Mulțumesc lui Lesley Gore, care nu încetează niciodată să aducă un zâmbet prin inteligența ei, o lacrimă prin înțelegerea de care dă dovadă, sau să mă uimească cu perspicacitatea și înțelepciunea ei. Lui Wendy Lawton, agentă și prietenă, ale cărei rafturi cu cărți sunt căptușite cu comori nemuritoare, la fel ca inima ei. Lui Kelli Standish pentru încurajarea ei neîncetată și prietenia statornică de-a lungul anilor.

Mulțumesc autorilor care mi-au oferit încurajări pe parcursul acestui drum al scrisului: Laura Frantz, Dani Pettrey, Sarah Sundin, Cynthia Ruchti, Jocelyn Green, Rachel McMillan, Elizabeth Byler Younts – cuvintele și bunătatea voastră au însemnat atât de mult pentru mine!

Mulțumesc editurii Bethany House Publishers și editorilor îndrăzneți de acolo – Raela, Karen și Elizabeth – pentru că au luat această poveste bătută de vânt sub aripa lor. Încă zâmbesc

în sinea mea când mă gândesc la propria-mi copilărie, cum captivată de misterele cărților Mandie, visam ca într-o zi să scriu o carte pentru această editură care există pentru a aduce speranță, lumină și încurajare. Mulțumesc din toată inima! Este o onoare să parcurg acest drum cu voi.

Mulțumesc familiei mele, fiecăruia dintre voi. Vă iubesc atât de mult! Viețile noastre sunt întrețesute pentru totdeauna și sunt atât de mulțumitoare pentru miracolul că existați. Ce Autor minunat avem, Autor care a fost atât de milostiv încât să vă aducă în viața mea și să îmi dea prilejul extraordinar de a vă iubi!

Mulțumesc iubitului meu, Ben. Această iubire pentru tine este ca un flux care crește continuu. Orice urmă de romantism, orice mângâiere și orice zâmbet pe care le împărtășesc perechile din carte, ție ți se datorează.

Și, nu în ultimul rând mulțumesc Celui ce este Stânca Veacurilor. Când am scris una dintre cele mai dificile scene ale acestei cărți, regăsindu-mă în acea furtună împreună cu Annie, am dat peste un citat din C.H. Spurgeon: „Am învățat să sărut valul care mă aruncă pe Stânca Veacurilor".

Mulțumesc! Pentru că ești cel mai blând și mai sigur loc de ancorare. Pentru că mi-ai adunat fragmentele risipite. Pentru că m-ai ținut în brațe. Pentru că ai potrivit piesele și le-ai îmbinat la loc. Pentru puterea Ta, tandrețea Ta. Harul Tău.

Mulțumesc că ești Farul nostru luminos în orice furtună.

Amanda Dykes este iubitoare de ceai, iubitoare de Dumnezeu și o talentată creatoare de povestiri pline de speranță, care își petrece majoritatea zilelor ei căutând minuni și cuvinte, alături de familia ei: Dacă are parte de o zi ploioasă, o lumânare lângă care să citească, un colț obscur de istorie în care să sape, va fi fericită ore întregi. Amanda a fost profesoară de limba engleză, iar nuvela ei, *Bespoke: A Tiny Christmas Tale*, a fost întâmpinată cu apreciere de jurnalele literare *Publishers Weekly*, *Readers' Favorite* și de multe altele. De asemenea, este autoarea unei nuvele incluse în colecția romantică *The Message in a Bottle*.

Ale cui sunt valurile? este romanul ei de debut. Cititorii pot lua legătura cu ea online la adresa: www.amandadykes.com.

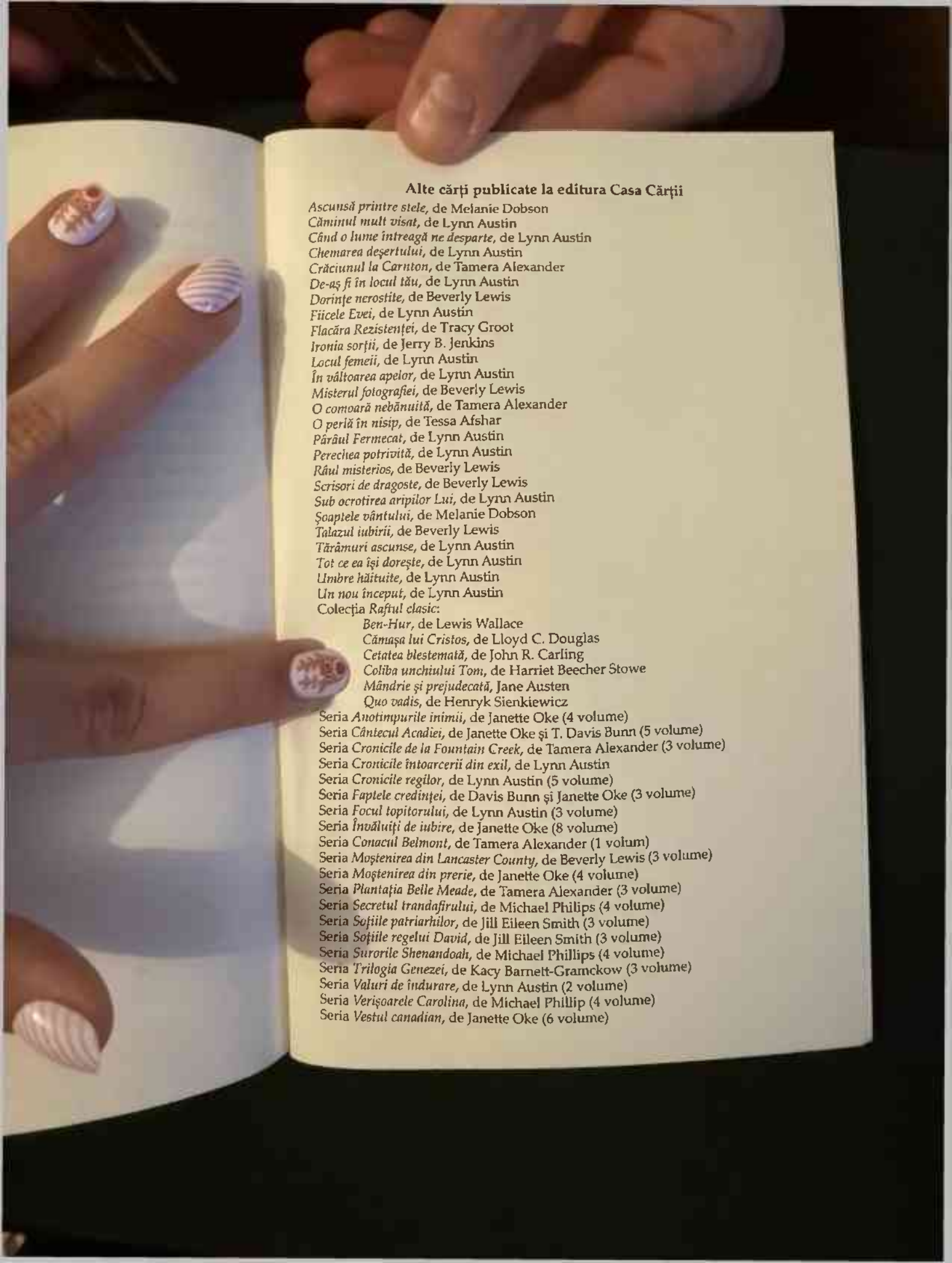

Alte cărți publicate la editura Casa Cărții

Ascunsă printre stele, de Melanie Dobson
Căminul mult visat, de Lynn Austin
Când o lume întreagă ne desparte, de Lynn Austin
Chemarea deșertului, de Lynn Austin
Crăciunul la Carnton, de Tamera Alexander
De-aș fi în locul tău, de Lynn Austin
Dorințe nerostite, de Beverly Lewis
Fiicele Evei, de Lynn Austin
Flacăra Rezistenței, de Tracy Groot
Ironia sorții, de Jerry B. Jenkins
Locul femeii, de Lynn Austin
În vâltoarea apelor, de Lynn Austin
Misterul fotografiei, de Beverly Lewis
O comoară nebănuită, de Tamera Alexander
O perlă în nisip, de Tessa Afshar
Pârâul Fermecat, de Lynn Austin
Perechea potrivită, de Lynn Austin
Râul misterios, de Beverly Lewis
Scrisori de dragoste, de Beverly Lewis
Sub ocrotirea aripilor Lui, de Lynn Austin
Șoaptele vântului, de Melanie Dobson
Talazul iubirii, de Beverly Lewis
Tărâmuri ascunse, de Lynn Austin
Tot ce ea își dorește, de Lynn Austin
Umbre hăituite, de Lynn Austin
Un nou început, de Lynn Austin
Colecția *Raftul clasic*:
- *Ben-Hur*, de Lewis Wallace
- *Cămașa lui Cristos*, de Lloyd C. Douglas
- *Cetatea blestemată*, de John R. Carling
- *Coliba unchiului Tom*, de Harriet Beecher Stowe
- *Mândrie și prejudecată*, Jane Austen
- *Quo vadis*, de Henryk Sienkiewicz

Seria *Anotimpurile inimii*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Cântecul Acadiei*, de Janette Oke și T. Davis Bunn (5 volume)
Seria *Cronicile de la Fountain Creek*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Cronicile întoarcerii din exil*, de Lynn Austin
Seria *Cronicile regilor*, de Lynn Austin (5 volume)
Seria *Faptele credinței*, de Davis Bunn și Janette Oke (3 volume)
Seria *Focul topitorului*, de Lynn Austin (3 volume)
Seria *Învăluiți de iubire*, de Janette Oke (8 volume)
Seria *Conacul Belmont*, de Tamera Alexander (1 volum)
Seria *Moștenirea din Lancaster County*, de Beverly Lewis (3 volume)
Seria *Moștenirea din prerie*, de Janette Oke (4 volume)
Seria *Plantația Belle Meade*, de Tamera Alexander (3 volume)
Seria *Secretul trandafirului*, de Michael Philips (4 volume)
Seria *Soțiile patriarhilor*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Soțiile regelui David*, de Jill Eileen Smith (3 volume)
Seria *Surorile Shenandoah*, de Michael Phillips (4 volume)
Seria *Trilogia Genezei*, de Kacy Barnett-Gramckow (3 volume)
Seria *Valuri de îndurare*, de Lynn Austin (2 volume)
Seria *Verișoarele Carolina*, de Michael Phillip (4 volume)
Seria *Vestul canadian*, de Janette Oke (6 volume)

La finalul celui de-al Doilea Război Mondial, când cei rămași în viață trebuie să-și găsească o ancoră pentru a face față vieții fără cei dragi pe care i-au pierdut, Robert Bliss, cu sufletul sfâșiat de durere, scrie câteva versuri pe care îndrăznește să le publice în ziarul local. În scurtă vreme, acestea vor stârni valuri în întreaga națiune. Poemul său este un strigăt disperat după speranță, scop și ... pietre. *Trimiteți-mi o piatră pentru a cinsti un soldat căzut în luptă și mă angajez să construiesc cu ele ceva măreț.*

Mulți ani mai târziu, Annie Bliss se întoarce în orășelul Ansel-by-the-Sea când află că stră-unchiul ei, Robert, bărbatul care i-a fost un refugiu în cea mai grea perioadă din copilărie, are acum nevoie de ajutorul ei. Dar Annie pășește în mijlocul unei taine: în casa lui Bob dă de un zid de cutii cu pietre. În același timp, ridicăturile de pe insula din apropiere îi stârnesc curiozitatea și atâță focul din sufletul ei de antropolog, îndemnând-o să le dezlege misterul.

Jeremiah, el însuși un bărbat plin de enigme, este cel care o ajută în această aventură, în care toate încercările Annei de a afla ce anume a destrămat relațiile dintre cei dragi ai ei, cu decenii în urmă, o conduc în final la aceste pietre.

Dar când starea de sănătate a lui Robert nu se ameliorează, încercarea de a desluși acest mister devine o cursă contracronometru, iar timpul se dovedește a fi la fel de neîndurător precum sunt valurile mării.

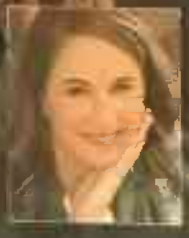

Amanda Dykes este fostă profesoară de limba engleză și mare amatoare de ceaiuri savuroase, dar cel mai remarcabil lucru despre ea este că e o fiică răscumpărată a lui Dumnezeu. Poveștile imaginate de Amanda au ca temă predilectă speranța, pe care ea însăși a găsit-o în Cristos. *Ale cui sunt valurile?* este romanul ei de debut și a fost întâmpinat, pe bună dreptate, cu foarte multe aprecieri din partea criticii literare, respectiv a câștigat în 2020 premiul Christy pentru cartea anului.

Editura Casa Cărții
ISBN: 978-606-732-210-1
CASA CĂRȚII
www.ec[illegible]cartii.ro